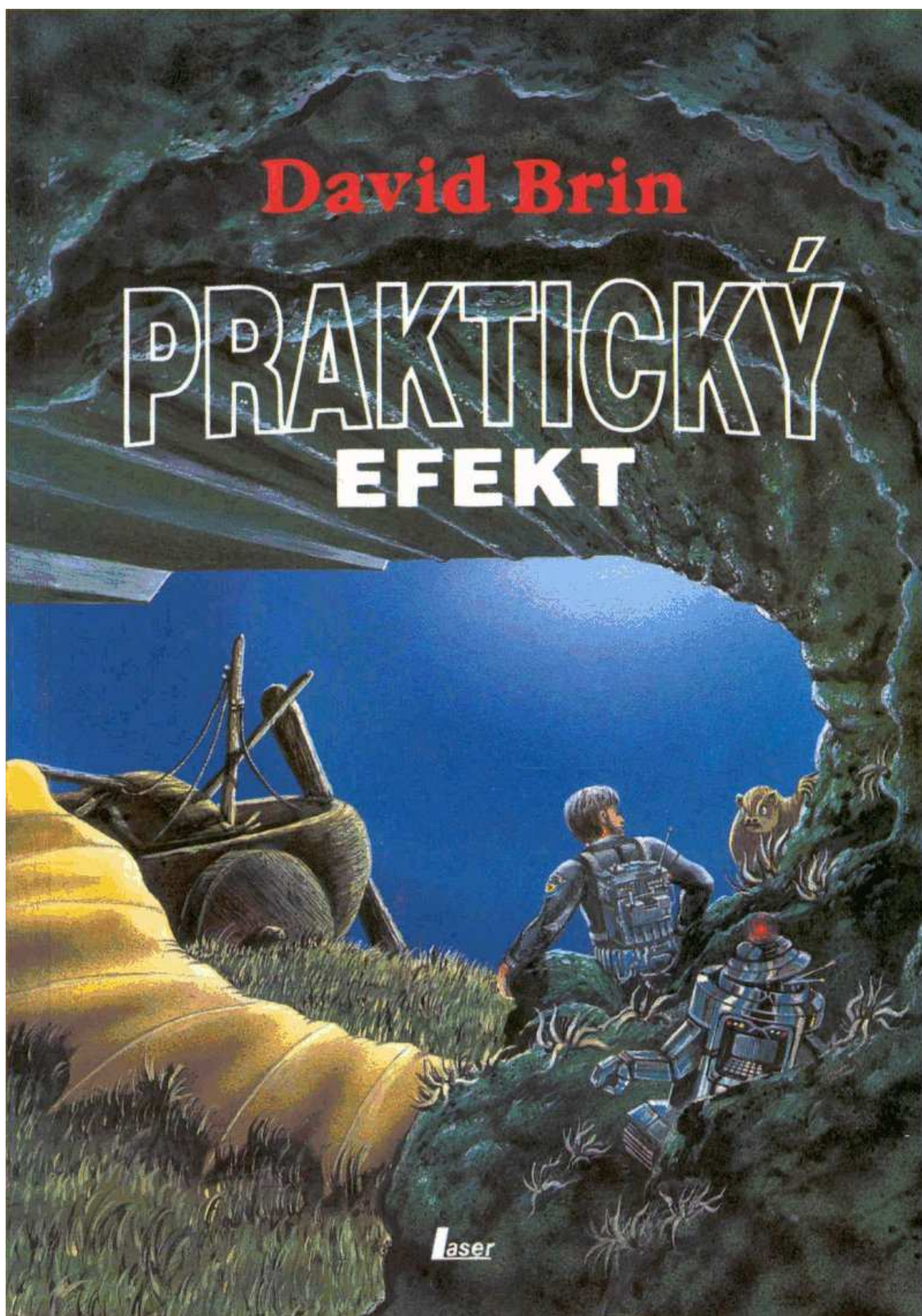

David Brin

PRAKTICKÝ EFEKT

David Brin
**PRAKTICKÝ
EFEKT**

Název originálu: PRACTICE EFFECT

Ilustrace na obálce: Petr Bauer

Grafická úprava obálky: Petr Bauer

Překlad: David Hájek

Redakce: Helena Šebestová

Copyright ©1984 by David Brin

All Rights Reserved

Copyright ©1992 for the Czech Translation by David Hájek

Copyright ©1992 for Cover by P.Bauer

Copyright ©1993 for the Czech edition by Laser

ISBN 80-85601-44-3

1

SOOEE GENERIS

Přednáška byla skutečně nudná.

V čele spoře osvětlené konferenční místnosti přecházel z místa na místo hřmotný šedovlasý ředitel Saharského Technologického Institutu - s prsty propletenými za zády a zrakem upřeným ke stropu - a s těžkopádnou suverenitou přednášel na téma, které on sám zcela evidentně sotva chápal.

Tak to alespoň cítil Dennis Nuel, který tiše trpěl v jedné zadní řadě.

Před nějakým časem snad mohl Marcel Flaster být jednou z opor fyziky. To však bylo dávno před tím, než kterýkoli z mladých vědců, dnes přítomných, začal uvažovat o kariéře v oblasti moderní fyziky. Dennis přemítal, co asi bylo příčinou přeměny kdysi talentovaného mozku v nudného tendenčního administrátora. Přísahal, že dříve, než se to stane i jemu, seskočí z vrcholu Mt. Feynman.

Zvučný hlas monotónně duněl dál.

„A tady vidíme, vážení přátelé, že zievatronika nám dokáže přiblížit anomální světy téměř na dosah ruky tím, že prostě obejde prostor i čas... „

Dennis v zadní části přeplněné konferenční místnosti starostlivě sledoval známky ustupující kocoviny a snažil se si vzpomenout, jaká síla ho vlastně vytáhla v pondělí ráno z postele a přiměla ho přijít sem a poslouchat Marcela Flastera a jeho podrobný výklad o zievatronice.

Poklesla mu víčka a zvolna začal sjíždět ze sedačky

„Dennis!“ zasyčela Gabriela Versgo a vrazila mu loket do žeber. „Nechceš se posadit pořádně a dávat pozor?“

Dennis se rychle napřímil a zamrkal. Konečně si vzpomněl, jaká síla ho sem přitáhla.

V sedm ráno otevřela Gábina kopancem dveře do jeho pokoje a za ucho ho vtáhla pod sprchu a naprosto ignorovala jeho úpěnlivé protesty a projevy cudnosti. Potom, dokud oba naseděli zde v konferenční místnosti Saharského Institutu, cítil na své paži její mocný stisk.

Dennis si mnul paži nad loktem. Právě se rozhodl, že se v nejbližší době vplíží do Gábina pokoje a vyhází jí všechny gumové míčky, které ta zrzka během studia s chutí mačkala.

Znovu do něj šťouchla. „Dokážeš sedět potichu? Stará vydra by se soustředila líp než ty! Nechceš se přece ocitnout na úplném okraji výzkumu v zievatronice!“

Jako obvykle, nebyla Gábina daleko od pravdy. Zavrtěl hlavou a pokusil se soustředit.

Dr. Flaster právě dokreslil na holografickou tabuli v přední části přednáškové místnosti neurčité schéma. Odložil své světelné pero na lavici a aniž si to uvědomil, otřel si obě ruce do kalhot, ačkoli poslední kousek školní křídly byl postaven mimo zákon již před dobrými třiceti lety.

„Toto je zievatron,“ oznámil psychofyzik pyšně.

Dennis se podíval na světlem vyjádřené schéma s nevěřícím výrazem a zašeptal: „Jestli je tohle zievatron, potom já jsem abstinent. Flaster obrátil póly a pole je teď naruby!“

V tu chvíli si Gábina pleť nezadala s odstínem jejích ohnivých vlasů. Zabořila nehty do Dennisova stehna.

Dennis sebou trhl, ale ještě stačil zvládnout výraz jehněčí nevinnosti, než na něj Flaster zamžoural svým krátkozrakým pohledem. Po chvilce si ředitel odkašlal.

„Jak jsem se již zmínil, všechna tělesa mají své těžiště hmotnosti. Těžiště takového předmětu je bodem jeho rovnováhy, kde se o všech silách dá říci, že se podílejí... kde je mu přisouzena realita. Vy, mladý muži,“ pokračoval Flaster a ukázal na Dennise. „Můžete mi říci, kde je vaše těžiště?“

„Ehmm,“ vyjádřil se Dennis mlhavě, protože zas tak pozorně neposlouchal. „Nejspíš jsem ho zapomněl doma, pane.“

Z několika zadních sedadel, kde seděli další doktoři na praxi, zazněl řehot. Ruměncem na tváři Gábiny se prohloubil. Vmáčkla se do svého sedadla s očividným přáním být někde jinde.

Vedoucí výzkumu se neurčitě usmál. „A, to je Nuel, že ano? Doktor Dennis Nuel?“

Přes uličku Dennis zahlédl Bernalda Bradyho, jak se raduje z jeho nesnázi. Tento vysoký mladý muž se špiclovskými očima býval kdysi jeho hlavním sokem, než se mu podařilo zařídit, aby Dennise úplně vyřadili z práce v hlavní zievatronické laboratoři. Brady Dennisovi věnoval pohled plný nefalšované nenávisti.

Dennis jen pokrčil rameny. Cítil, že po událostech několika posledních měsíců nemá téměř co ztratit.

„A... ano, pane doktore Flastere. Je to od vás laskavé, že si mě ještě pamatujete. Býval jsem zástupcem vedoucího Laboratoře číslo jedna, jak si možná vzpomínáte.“

Gabriela se zanořila ještě hlouběji do čalounění sedadla, a zoufale se snažila vzbudit dojem, že až do tohoto okamžiku Dennise v životě neviděla.

Flaster přikývl.

„Ach, ano. Už si vzpomínám. Po pravdě řečeno, zrovna nedávno se vaše jméno objevilo na mém stole.“

Obličej Bernalda Bradyho se rozzářil. Bradyho by skutečně nic nepotěšilo víc, než kdyby byl Dennis pověřen úkolem sbírat vzorky v nějaké hodně vzdálené oblasti... řekněme v Grónsku nebo na Marsu. Dokud byl Dennis nablízku, představoval stálou hrozbu Bradyho neúnavné podlézavosti a snaze popolést o další příčku na žebříku byrokracie. Kromě toho, aniž by měl nejmenší úmysl, stál v cestě Bradyho romantickým záměrům s Gabrielou.

„V žádném případě, doktore Nuele,“ pokračoval Flaster, „jste nemohl své těžiště nikde zapomenout. Jsem si jist, pokud se sám přesvědčíte, že ho najdete nedaleko svého pupku.“

Dennis pohlédl dolů na přezku svého pásku a pak se opět soustředil na profesora.

Tak takhle to je! Můžete si být naprosto jistý, že si to pro příště zapamatuji!

„Jen velmi nerad se dozvídám,“ řekl dále doktor Flaster s předstíranou žoviálností, „že někdo tak zručný s improvizovaným prakem ví tak málo o těžišti hmotnosti!“

Bezpochyby narážel na událost, která se odehrála před týdnem na formální taneční zábavě, kdy nějaká šeredná létající potvora vnikla jako blesk oknem dovnitř a terorizovala lidi tlačící se kolem punčové mísy. Dennis sejmul svoji šerpu, přeložil ji do improvizovaného praku a skleničkou tu netopýru podobnou bytost sestřelil, než mohla svým zobákem ostrým jako břitva někoho vážně poranit.

Ten nápad z něj udělal okamžitého hrdinu mezi všemi doktory i techniky, a byl začátkem současné, Gábinou rozpoutané, kampaně na „záchranu“ jeho kariéry. Jediné o co mu však v tom okamžiku šlo, bylo podívat se zblízka na tu malou potvůrku. Jakmile ji zahlédl, zavířily v jeho mozku celé řady možností.

Většina z přítomných usoudila, že se jedná o experiment uprchlý ze Střediska genetických výzkumů, které se nacházelo na druhém konci areálu Institutu. Dennis měl však jiné představy.

Jediný pohled mu prozradil, že ta bytost zcela jistě nemůže být z tohoto světa!

Pak se rychle dostavili mlčenliví pracovníci Bezpečnosti a odvezli omráčené zvíře v kleci pryč. Dennis si byl nicméně jistý, že to zvíře pochází z Laborky č.l... jeho bývalé laborky, ve které byl hlavní zievatron... nyní mimo dosah všech, kromě několika Flasterových oblíbenců, které si sám opatrně vybral.

„Doktore Flastere,“ vydal se Dennis na nejistou půdu, „když už jste na to přivedl řeč, nepochybuji o tom, že by každého zajímalo těžiště toho bzučícího zuřivce na našem večírku. Můžete nám už konečně říci, co to vlastně bylo?“

V přednáškové místnosti zavládlo ticho. Taková výzva vedoucímu výzkumu před očima veřejnosti byla velmi neobvyklá. Dennisovi to však bylo jedno. Tento muž ho bez zjevného důvodu odstavil od jeho životního díla. Co dalšího by mu mohl udělat?

Flaster upřel na Dennise bezvýrazný pohled. Nakonec souhlasně přikývl. „Doktore Nueli, přijďte do mé kanceláře hodinu po ukončení semináře. Slibuji, že vám pak odpovím na všechny vaše otázky.“

Dennis překvapeně zamrkal. Myslí to ten chlápek vážně?

Přikývl, na znamení, že tam bude, a Flaster se obrátil zpět ke svému holografickému náčrtu.

„Jak jsem říkal,“ navázal opět Flaster, „anomálie psychosomatické reality má svůj počátek v okamžiku, kdy obklopíme těžiště hmotnosti polem nepravděpodobnosti, které...“

„Ted' jsi tomu tedy dal!“ zašeptala Gabriela Dennisovi do ucha, když se konečně od nich odvrátila pozornost.

„Hmm? Co jsem udělal?“ Podíval se na ni s nevinným výrazem.

„Nedělej, že nic nechápeš!“ sykla. „Ted' tě pošle do Qattara Deprese počítat zrnka písku! Však uvidíš!“ Výškou svého těla byl Dennis Nuel lehce nad průměrem, což se poznalo jen zřídka, pokud se rozhodl napravit si držení těla. K oblékání byl lhostejný... někdo by to možná nazval lajdáctvím. Jeho vlasy byly o trochu delší, než jaká zrovna panovala móda - avšak spíš z jakési umíněnosti než ze skutečného přesvědčení.

Na Dennisově obličej se občas objevil onen zasněný výraz často prozrazující génia anebo bohem darovaný talent pro kanadské žertíky. Ve skutečnosti byl příliš líný na to první a na to druhé byl příliš dobrosrdečný. Měl hnědé kudrnaté vlasy a hnědé oči, momentálně trochu zarudlé díky několika partiím pokru, které se protáhly až dlouho do noci.

Po přednášce, když se dav ospalých mladých vědců roztrousil po všech skrytých koutech, aby si trochu zdříml, zastavil se Dennis u nástěnky oddělení v naději, že najde zmínku o jiném středisku pracujícím v zievatronice.

Nic tam samozřejmě nebylo. Sahara Institute bylo jediné místo provádějící výzkum v oboru zievatroniky a příslušných jevů na velmi vysoké úrovni. Konec konců, mohlo ho to napadnout, neboť on sám byl zodpovědný za většinu dosažených úspěchů. Alespoň do doby před půl rokem.

Jak se konferenční místnost vyprazdňovala, zahlédl Dennis Gabrielu na odchodu s Bradym, a zatímco její ruka spočívala na jeho paži, něco švitořila. Brady se nad tím dmul, jako by právě zdolal Mt. Everest. Byl v tom prostě až po uši.

Dennis mu v duchu popřál hodně štěstí. Byl rád, že se pozornost Gabriely zaměří na nějakou dobu jiným směrem. Gábina byla samozřejmě sama o sobě schopná vědkyně. Na Dennisův vkus však byla příliš houževnatá na to, aby po jejím boku dosáhl klidu.

Podíval se na hodinky. Byl čas zjistit, co Flaster zamýšlí. Napřímil se. Byl pevně rozhodnut nesmířit se s žádnými vytáčkami. Buďto Flaster odpoví na některé otázky, nebo s tím tady Dennis praští!

2

„Á... Nuel, jen pojďte dál!“

Stříbrovlasý a trochu břichatý Marcel Flaster se zvolna zdvihl od zářící prázdnoty svého rozlehlého pracovního stolu. „Posaďte se chlapče. Dáte si doutník? Právě dovezené z Nové Havany na Venuši.“ Pokynul směrem k plyšovému křeslu blízko lávového zdroje světla sahajícího od podlahy ke stropu.

„Takže, mladý muži, jak pokračují práce na tom projektu umělé inteligence?“

Dennis strávil posledních šest měsíců řízením malého programu UI zadaného starou přežívající nadací - přestože bylo už v roce 2024 jasně prokázáno, že snaha o dokonalou umělou inteligenci je cesta do slepé uličky.

Pořád ještě nevěděl, proč si ho Flaster pozval. Nechtěl být bezdůvodně nezdvořilý, a tak poreferoval o posledních skromných výsledcích, kterých jeho malá skupina dosáhla.

„Ano, určitého pokroku jsme dosáhli. V poslední době jsme vyvinuli nový, velmi hodnotný program, zaměřený na mimikry. V uskutečněných telefonních testech, při kterých konverzoval s náhodně vybranými jedinci, jsme dosáhli průměru šest celých tři desetiny minuty, než si vůbec uvědomili, že ve skutečnosti hovoří se strojem. Rich Schvall a já si myslíme...“

„Šest a půl minuty!“ přerušil ho Flaster. „To jste tedy překonali starý rekord o více než o minutu, pokud se nemýlím. To jsem tedy příjemně překvapen!“

Potom se Flaster protektorsky usmál. „Ale teď upřímně, Nueli. Asi si nemyslíte, že bych přidělil mladého a tak talentovaného vědce do výzkumu s mizivými možnostmi uplatnění jen tak bez důvodu, vidíte?“

Dennis zavrtěl hlavou. Už dávno došel k závěru, že ho vedoucí výzkumu odsunul do zapadlého rohu Institutu, aby si mohl do zievatronické laboratoře dosadit své vlastní chráněnce.

Až do smrti Dennisova ochránce, Dr. Guinassa, žil Dennis v samém centru vzrušujícího procesu analýzy reality.

A pak, během několika týdnů po tragédii, Flaster neúprosně vystrnadil lidi Dr. Guinassa a dosadil si své vlastní. Kdykoli se Dennisovy myšlenky vydaly tímto směrem, nedokázal se zbavit pocitu trpkosti. Byl si jistý, že jim zbýval jen krůček k fantastickým objevům, když byl najednou vyhnán od práce, kterou miloval.

„Skutečně bych si nedovolil hádat, proč jste mne přeřadil,“ řekl Dennis. „Hmm, nebo že byste mne připravoval na něco lepšího?“

Flaster, naprosto hluchý k sarkasmu, se rozesmál. „Přesně tak, chlapče! Máte skutečně pozoruhodnou schopnost proniknout do podstaty věci. Řekněte mi, Nueli, teď, když máte zkušenosti s řízením menšího oddělení, jak by se vám líbilo vzít si na starost výzkum v zievatronice přímo zde, v Saharském Institutu?“

Dennis zamrkal, byl skutečně překvapen.

„Ha,“ následovala jeho stručná odpověď.

Flaster vstal a přistoupil ke komplikovanému automatu na kávu v malém bufetu. Naplnil dva šálky espressem husté kávy Atlas Mountains a jeden nabídl Dennisovi. Ten ho otupěle přijal, hustý sladký mok však téměř neochutnal.

Flaster se vrátil ke svému stolu a se slastným výrazem začal usrkávat ze svého šálku.

„Přece jste si nemyslel, že bychom nechali jednoho z našich největších expertů na zievatroniku navždy ztrácet čas ve stojatých vodách, nebo snad ano? Určitě ne! V každém případě jsem měl v úmyslu přeradit vás zpět do Laboratoře č.1 během některého z příštích týdnů. A když se teď uvolnilo místo na ministerstvu...“

„Kde že se to uvolnilo?“

„Na ministerstvu! Došlo opět ke změnám ve vládě Středozemí a můj starý přítel Boona Calumny má příslibené křeslo ministra pro vědu a výzkum. No, a když zrovna onehdy volal, aby mne požádal o pomoc...“ Flaster rozpráhl ruce, jako by chtěl říci, že zbytek je přece jasný.

Dennis nemohl uvěřit tomu, co právě slyšel. Byl si jistý, že ho ten stárnoucí muž nesnáší. Co ho proboha mohlo vést k tomu, aby se obrátil na Dennise, jednalo-li se o volbu náhradníka?

Napadlo ho, jestli ho odpor k Flasterovi neoslepil natolik, že přehlédl některou z jeho laskavějších stránek.

„Chápu to správně, že máte zájem?“

Dennis přikývl. Pokud se mohl vrátit ke svému zievatronu, byly mu Flasterovy motivy naprosto lhostejné.

„Výborně!“ řekl Flaster a opět zdvihl svůj šálek. „Je zde samozřejmě ještě jeden malý detail, se kterým se budeme muset nejdříve vypořádat - skutečně, je to jenom maličkost. Jedná se o takovou tu záležitost, kdy laboratoři předvedete své schopnosti vedoucího, a to pak bude současně zárukou vašeho přijetí všemi pracovníky.“

„Ach,“ řekl Dennis. Přesně to jsem čekal! Už je to tady! Chyták!

Flaster sáhl pod desku stolu a vytáhl skleněnou skříňku. Uvnitř byla příšerka s chlupatými křídly a zobákem jako břitva, ztuhlá a bez života.

„Potom, co se nám to minulou sobotu večer podařilo s vaší pomocí polapit zpět, rozhodl jsem se, že to nestojí za ty problémy a předal jsem to preparátorovi...“

Dennis se snažil dýchat normálně. Malá černá očka na něj zírala skelným pohledem. Víc než předtím tec! budila dojem, že spíše než zlobu skrývají hluboké tajemství.

„Chtěl jste vědět něco víc o této věci,“ konstatoval Flaster. „Jako můj nepochybný dědic na to jistě máte právo.“

„Ostatní si myslí, že pochází ze Střediska genetických výzkumů,“ řekl Dennis.

Flaster se Uchechtl. „Vy však celou dobu víte víc, že? Ti životadárce nejsou ve svém novém umění tak zběhlí, aby vytvořili něco tak unikátního. Něco tak mimořádně zuřivého.“

„Ne, ne, jak jste správně hádal, tenhle náš malý přítel nepochází z genetických laboratoří, ani odnikud ze sluneční soustavy, když už jsme u toho. Pochází z Laboratoře č.1, z jednoho z anomálních světů, na který jsme se s naším zievatronem napojili.“

Dennis vstal. „Tak už jste toho dosáhli! Už jste se napojili na něco lepšího než vakuum nebo fialové cáry!“

Jeho myšlenky divoce vířily.

„Dýchalo to pozemský vzduch! Schlamstlo to několik jednohubek, včetně kousku ucha Briana Yena, a chtělo další! Biochemie toho tvora musí být...“

„Je... je téměř bez výjimky pozemská,“ přikývl Flaster na souhlas.

Dennis zavrtěl hlavou a těžce usedl. „Kdy jste to místo našli?“

„Našli jsme ho před třemi týdny při zievatronickém průzkumu anomálií. Po pěti měsících neúspěchů. Naprosto otevřeně přiznávám, že jsme úspěchu dosáhli teprve když jsme se vrátili k průzkumnému systému, který jste, Nueli, původně navrhli.“

Flaster si sundal brýle a utřel je hedvábným kapesníkem. „Vaše metody zabraly téměř okamžitě a odhalily nejpodivnější a přitom stále ještě téměř pozemský svět. Biologové jsou v extázi a to je to nejmenší.“

Dennis zíral na mrtvou bytost uzavřenou ve skle. Celý svět! Dokázali jsme to!

Sen Dr.Guinassa se splnil. Zievatron byl klíčem ke hvězdám. Dennisova osobní zášť zmizela. Byl doslova vyděšen Flasterovým komplimentem.

Ředitel vstal a opět přistoupil ke kávovaru, aby si dolil šálek. „Je tady jenom jeden problém,“ řekl nenuceně, zády ke svému mladšímu kolegovi.

Dennis zvedl pohled, zatímco jeho myšlenky stále vířily. „Pane? Nějaký problém? „

„Nuže, ano.“ Flaster se otočil a pomalu si míchal kávu. „Abych byl upřímný, týká se to samotného zievatronu.“

Dennis se zamračil.

„Co je se zievatronem? „ Flaster zdvihl dvěma prsty svůj šálek.

„Tedy,“ vydechl mezi dvěma doušky, „vypadá to, že ta zatracená věc už nechce pracovat.“

3

Flaster si nedělal legraci. Zievatron se skutečně sesypal.

Po celém dni stráveném prolézáním vnitřností zařízení si Dennis stále ještě snažil zvyknout na změny, které se v Laboratoři č.1 uskutečnily od doby, kdy mu zde byla zakázali pracovat.

Hlavní generátory zůstaly stejné, zrovna tak jako původní sondy pro průzkum reality, které on a Dr.Guinasso, ještě v prvních dnech výzkumu, pracně ručně vyladili. Flaster ani Brady nenašli odvahu s nimi manipulovat.

Zato tam dopravili tolik nového vybavení, že i ohromná hlavní laboratoř byla nacpaná k prasknutí. Bylo zde například tolik vybavení pro elektroforézu, že by stačilo pro analýzu veškeré bujabézy v Bordeaux.

Samotný zievatron zabral většinu prostoru. Technici v bílých pláštích se pohybovali po lávkách před jeho širokým čelem a prováděli rozličné úpravy.

V okamžiku, kdy Dennis vešel, seběhla většina techniků hned dolů, aby se s ním pozdravila. Viditelně se jim ulevilo, že ho mají nazpět. Setkání doprovázené poplácáváním po zádech ho zdrželo od milovaného stroje téměř hodinu a Bernalda Bradyho přivedlo na hranici nepřítelosti.

Když byl Dennis konečně schopen pustit se zase do práce, soustředil se na dvě velké sondy pro průzkum reality. Místo, kde se setkaly, hluboko uvnitř zařízení, představovalo bod v prostoru, který se nenacházel přímo zde ani nikde jinde. Tento bod se mohl pohybovat někde mezi Zemí a Kdekoli, podle toho, která sonda dominovala.

Před šesti měsíci zde byl malý kanálek, kterým bylo možno získávat vzorky purpurových závojų a podivných prachových oblaků, které on a Dr.Guinasso objevili. Dnes však byla na jeho místě velká pancéřová přechodová komora.

Při práci blízko tohoto velkého průlezu si Dennis uvědomil, že jediná věc, kterou by člověk musel udělat, aby se ocitl v jiném světě, bylo projít těmito dveřmi! Byl to zvláštní pocit.

„Nuel, pořád ještě vyvalenej?“

Dennis pohlédl vzhůru. Malá ústa Bernalda Bradyho budila jako vždy dojem, že jsou mírně sešpulená nelibostí. Brady dostal instrukce, aby spolupracoval, avšak slušnost do toho zcela evidentně zahrnuta nebyla.

Dennis pokrčil rameny. „Postupně jsem vyloučil všechny nepravděpodobné příčiny a zdá se, že je nějaký zmatek v té části zievatronu, která byla vsunuta do alternativního světa - zřejmě je něco s návratovým mechanismem. Je dost možné, že jediný způsob opravy je možný právě z opačného konce.“

Konečně si uvědomil, jakou cenu mu Marcel Flaster stanovil za to, že ho uvede zpátky do čela laboratoře. Pokud Dennis nenajde řešení problému odsud, bude zřejmě muset projít komorou a mechanismus opravit vlastnoručně.

Ještě pořád nevěděl, zda má nad tou myšlenkou jásat nebo jí být vyděšen.

„Flasterie,“ konstatoval Brady.

„Prosím?“ řekl Dennis a nechápavě zamrkal.

„Pojmenovali jsme tu planetu Flasterie, Nueli.“

Dennis se snažil dostat to slovo z úst, ale pak to vzdal. Jdi k čertu.

„Mezi námi, Nueli,“ pokračoval Brady, „není to zrovna žádný velký objev. Napadlo mne to už dříve, že to bude právě návratový mechanismus, co se rozbilo.“

Dennise začínal Bradyho postoj rozčilovat. Pokrčil rameny. „Samozřejmě, že jsi na to přišel, ale jak dlouho ti to trvalo?“

Okamžitě věděl, že trefil do černého, neboť Bradyho obličej začal rudnout.

„Na tom teď nezáleží,“ řekl, když vstal a otřel si ruce. „Jdeme na to, Brady. Proveď mne svou

zoologickou zahradou. Chtějí na mně, abych prošel skrz a to místo navštívil, chci o tom tedy vědět víc.“

Savci!

Zajatými zvířaty byli čtyřnozí chundelatí savci dýčající vzduch!

Prohlížel si jeden exemplář, který, když si prošel krátký seznam ve své paměti, připodobnil malé fretce. Nad tlamičkou byly dvě nozdry, a nad nimi koukaly nebojácně dvě lovecké oči. Na každé tlapě to mělo pět zahnutých drápů a tělo bylo zakončené dlouhým chlupatým ocasem. Tomografické schéma umístěné před klecí prozrazovalo čtyřkomorové srdce, poměrně dost pozemsky vypadající kostru a všechny potřebné druhy vnitřností na všech správných místech.

A přesto to byl cizí tvor!

Stvoření chvíli opětovalo Dennisův upřený pohled, potom zívlo a odvrátilo se.

„Biologové pátrají po škodlivých zárocích a podobných věcech,“ řekl Brady a odpověděl tak na Dennisovu příští otázku. „Morčata, která tam poslali s jedním z průzkumných robotů, žila na Flasterii několik dní a vrátila se naprosto zdravá.“

„A jak to vypadá s biochemií? Jsou například aminokyseliny stejné?“

Brady uchopil nacpaný, asi pět palců silný pořadač. „Doktor Nelson byl včera odvolán do Palerma. Zřejmě se to týká té reorganizace ve vládě. Tohle je jeho zpráva,“ řekl Brady a pustil těžký svazek Dennisovi do náručí. „Prostuduj si to!“

Dennis se právě chystal doporučit Bradymu, kam si má tu zprávu momentálně strčit, ale v tom okamžiku zazněl ze zadní části řady klecí ostrý praskavý zvuk. Oba muži se otočili a viděli, jak se jedna masivní dřevěná bedna začala otřásat a kodrcat po podlaze.

„Zatracená práce!“ klel Brady nahlas. „Už se zase dobývá ven!“ Běžel ke zdi a udeřil do tlačítka poplašného signálu. Okamžitě začala kvílet siréna.

„Co se dobývá ven?“ vyhrkl Dennis, kterého vyděsila panika v Bradyho hlase. „Co to tam je?“

„Ta potvora!“ zakřičel Brady do interkomu a příliš tím Dennise nepovzbudil. „Ta, kterou jsme znovu chytili a dali do ty prozatímní bedny... ano, ta rafinovaná! Zase se dobývá ven!“

Ozval se zvuk štípajícího se dřeva a z boku bedny ulétla jedna plaňka. Z tmavého prostoru uvnitř bedny se na Denise upřela dvojice malých zelených světýlek.

Dennis mohl pouze předpokládat, že to jsou oči. Byly malé a nebyly od sebe vzdáleny víc než jeden palec. Nedokázal uhnout zrakem, zelená světélka ho stále sledovala. Vzájemně se pozorovali - Pozemšťan a cizí bytost.

Jakmile pracovní skupina vběhla do místnosti, začal Brady křičet povely. „Rychle! Dejte sem síť pro případ, že by to skočilo! A dejte pozor, ať to nepustí ostatní zvířata jako poslední!“

Nepříjemný pocit v Dennisovi stále narůstal. Pohled zelených očí byl znepokojující. Rozhlédl se po místě, kam by odložil těžký svazek, který stále držel.

Bytost zřejmě mezitím došla k rozhodnutí. Protáhla se úzkou štěrbinou mezi plaňkami a skočila přesně včas, aby unikla padající síti.

V tom krátkém okamžiku si Dennis stačil všimnout, že se podobala malému prasátku s plochým čumákem. Bylo to však skutečně neobyčejné prasátko. Uprostřed výskoku se jeho končetiny roztáhly a mezi nimi se napjala dvojice membrán, které tak vytvořily plochy pro klouzavý pohyb vzduchem!

„Zastav to, Nueli!“ křičel Brady.

Dennis neměl zrovna na vybranou. Cizí bytost letěla přímo na něj!. Snažil se uhnout hlavou, ale bylo už příliš pozdě. „Létající prasátko“ mu přistálo na hlavě, zachytilo se jeho vlasů a zběsile kvičelo.

Dennisovi překvapením vypadl těžký svazek o biochemii a přistál mu na noze.

„Au!“ vykřikl, poskočil na jedné noze a natáhl ruku po nevídaném pasažéru.

Tvoreček však jen hlasitě a naříkavě pípl. Znělo to spíše vystrašeně než rozhněvaně. V posledním okamžiku se Dennis rozhodl nepoužít sílu, aby tvora odtrhl. Místo toho se mu podařilo odstranit jeho oblaněnou končetinu od svého oka a rychle sehnout hlavu přesně v okamžiku, kdy zahlédl hasák vržený Bernaldem Bradym. Dennis zaklel a „čuník“ zakvičel, když jim ten kus železa přeletěl nad hlavami.

„Nehýbej se, Nueli! Už jsem ho málem dostal!“

„To jo, spolu s mojí hlavou!“ Dennis uskočil. „Idiote! Chceš mne snad zabít?“

Chvíli se zdálo, že Brady zvažuje logiku vyčteného návrhu, pak však krátce pokrčil rameny. „Dobrá, Nueli. Pojď pomalu sem a my ho chytíme.“

Dennis udělal pár kroků vpřed. Jakmile se však přiblížil k ostatním mužům, stvoření žalostně

zakvičelo a chytilo se ještě pevněji.

„Zůstaňte, kde jste,“ řekl Dennis. „Je to jenom vyděšené, nic víc. Vydržte ještě minutku, možná, že se mi to podaří sundat.“

Dennis zacouval k bedně a posadil se. Natáhl ruku a na zkoušku se tvora dotkl.

S překvapením zjistil, že se ta třesoucí bytost pod jeho dotykem uklidnila. Jemně hladil hustý měkký kožíšek, pokrývající vršek jejího růžového čumáku, a tiše na ni hovořil. Její panické sevření se postupně uvolnilo a nakonec ji Dennis oběma rukama zdvihl a posadil si ji do klína.

Muži i ženy ve skupině zajásali. V úsměvu, který jim Dennis věnoval, bylo více sebedůvěry, než kolik ve skutečnosti cítil.

Byla to situace, která by se jednou mohla stát legendou.

„... Tak, tak, chlapče. Já tam u toho tenkrát byl, když ještě starej ředitel Nuel zkontroloval zuřivou potvoru z cizí planety, když mu předtím skoro rvala oči z důlků...“

Dennis pohlédl dolů na věc, kterou „ovládl“. Bytost mu pohled oplatila a byl v něm výraz, který s naprostou jistotou viděl už dříve. Ale kde?

Pak si vzpomněl. K jeho šestým narozeninám mu rodiče dali ilustrovanou knížku finských pohádek. Dodneška si pamatoval většinu kreseb. A tato bytost měla všechno - ostré zuby, zelené oči i ďábelský úšklebek skřítky.

„Čunítek,“ oznámil měkce, zatímco se s tím tvorečkem mazlil. „Kříženec skřítky a čuníka. Hodí se to jméno?“

Nezdálo se, že by tvor těm slovům rozuměl. Dennis také pochyboval, že by to snad bylo schopno nějakých citů. Přesto jako by mu něco říkalo, že právě jemu rozumí. Šklebilo se to na něj svými drobnými, jako jehly ostrými zoubky.

Brady se k němu přiblížil s jutovým pytlem. „Rychle, Nueli, teď když je to v klidu, hod' to dovnitř!“

Dennis se na něj strnule podíval. Bradyho nápad nebyl hodný odpovědi. S čunítkem na předloktí vstal. Tvor tiše předl.

„Tak dělej, Brady,“ řekl, „ať jsme s tou prohlídkou hotoví, abych si mohl napsat seznam vybavení. Ještě mě čekají nějaké přípravy.“

A můžeš poděkovat našemu mimozemskému příteli za to, že se rozhodl za mne. Projdu zievatronem a navštívím jeho domovinu za tebe.“

4

Zievatron byl teď jako jednosměrná silnice. Všechno, co strčili do přechodové komory, dorazilo do anomálního světa tak, jak bylo v plánu.

Stále bylo možné posílat na druhou stranu roboty, dělalo se to už celý měsíc, ovšem nazpět se nevrátilo nic.

Nevýrazná, avšak dostatečná telemetrická měření dokazovala, že zařízení je stále napojené na tentýž anomální svět - místo, odkud byl tvor podobný seleti odebrán.

Bylo však naprosto neschopné poslat třeba jen peříčko zpět na Zemi.

Všechny stroje dříve nebo později selžou, uvědomoval si Dennis. Celý problém by nepochybně vyřešila jednoduchá výměna spáleného modulu - snad dvě minuty práce. Háček byl v tom, že bylo třeba opravit to na místě. Někdo bude muset zievatronem projít a výměnu provést vlastnoručně.

Tak jako tak byla lidská expedice samozřejmě také plánovaná. Okolnosti pro první výlet nebyly sice ideální, ale někdo to bude muset udělat, pokud svět, který právě objevili, nemá být navždy ztracen. Dennis si prohlédl obrázky zachycené roboty ještě před selháním zařízení. Mohli by pátrat stovky let, než by opět narazili na svět tolik vhodný pro pozemský život.

Stejně se už rozhodl.

Vybavení, o které Dennis žádal, leželo v úhledných hromádkách před dveřmi přechodové komory. Rychlost, s jakou byly jeho požadavky splněny, ukazovala, jak hodně doktor Flaster usiluje o dosažení brzkých výsledků. Pověření Bradyho obstaráním zásob ho drželo v bezpečné vzdálenosti, zatímco Dennis třikrát po sobě překontroloval své výpočty.

Trval na dlouhém seznamu nouzových zásob; ne, že by předpokládal, že je bude potřebovat právě při tomto prvním výletu, vždyť výměna všech modulů v návratovém mechanismu by neměla trvat déle než jednu hodinu, nechtěl však vůbec nic riskovat. Na seznamu dokonce byly krabičky s vitamíny, pro případ, že by uvízl na delší dobu nebo kdyby se biologická zpráva zmýlila o desetinnou čárku při

stanovení poměrů kompatibility s anomálním světem.

„V pořádku, Nueli,“ oslovil ho Brady z levé strany. Na pravém Dennisově rameni pochodoval Čunítek a důležitě pozoroval přípravy. Kdykoli se Brady přiblížil, zasyčel.

„Bereš si sebou tolik věcí, že bys z nich skoro postavil další prokletý zievatron, až dorazíš na Flasterii. Mělo by ti na to stačit pět minut. Jeden by si myslel, že jsi Obdivuhodný Bird, s těma všema krámama na přežití, který táhneš s sebou, to je ale tvoje věc.“

Ten chlapík snad skutečně žárlí, pomyslel si Dennis. Přesto si však nevšiml, že by se hlásil jako dobrovolník.

„Hlavně si pamatuj, první věc je opravit mašinu!“ pokračoval Brady. „Potom už na tom nezáleží, jestli tě něco sežere, až se budeš snažit o navázání komunikace s celou místní zvířenou.“

Richard Schwall, jeden z techniků, kteří s Dennisem pracovali už v prvních dnech výzkumu, vzhledl od schématu, které prověřoval, a podíval se na Dennise soucitným pohledem. Každý v S.I.T. oceňoval Bradyho optimistický přístup k věci.

„Dennisi!“

Postava Valkýry Gabriely Versgo se k nim hrnula zástupem techniků. Když byl jeden z techniků příliš pomalý a neustoupil včas z cesty, smetla ho a odhodila stranou výrazným bodyčkem.

Zatímco se blížila, Brady se rozzářil a vypadal jako láskou zasažené štěně. Gábina mu věnovala zářivý úsměv a pak se zmocnila Dennisovy pravé paže hmatem, který mu v ní částečně zastavil krevní oběh.

„Vidíš, Dennisi,“ řekla a šťastně si povzdychla, „jsem moc ráda, že na sebe s Berniem zase mluvíte! Vždycky jsem věděla, že to vaše nepřátelství je pěkná hloupost.“

Skutečně budila dojem, že jí to připadá přímo fantastické. Dennis si uvědomil, že Gábina žila ve falešném přesvědčení, že na sebe s Bradym nevražili kvůli ní. Jestli to byla skutečná příčina, vyvěsil by Dennis bílou vlajku a kapituloval už ve vzdálené minulosti!

„Přišla jsem jen, abych vás, chlapci, upozornila, že doktor Flaster je na cestě sem, aby vyprovodil Dennise. A jde s ním i Bonna Calumny!“

Na okamžik se zdálo, že Dennis nechápe.

„Nový ministr pro vědu a výzkum ve Středomoří!“ vykřikla Gábina. Prudce zatahla Dennise za loket a náhodou ho dloubla do brňavky. Dennis sykl, avšak Gábina nepovolila a zcela ignorovala jeho momentální agónii.

„Není to fantastické?“ zvolala nadšeně. „Taková osobnost, a přichází, aby byla svědkem prvního kroku člověka do anomálního světa!“ Při svém závěrečném gestu uvolnila sevření. Dennis potlačil vzdech a začal si masírovat paži.

Gabriela zavrkala na čunítka a snažila se ho podrbat pod jeho maličkou bradičkou. Tvoreček to chvíli strpěl a potom propukl v ohromné zívnutí, kterým odhalil dvojité řady jehlovitých zubů. Rychle ruku odtáhla.

Obešla Dennise a z druhé strany ho upjatě políbila na tvář. „Už musím běžet. Mám důležitý krystal v tavící zóně. Vrať se jako hrdina a já slibuji, že to pořádně oslavíme.“ Spiklenecky na něj mrkla a šťouchla do něj kyčlí, čímž málem srazila čunítka s jeho hradu.

Zamračený Brady se rázem rozzářil, když i jemu Gabriela uštědřila letmý polibek, aby si nezáviděli. Potom vznešeně odkráčela s naprostou jistotou, že nejméně polovina všech přítomných mužů všechno pozorovala.

Richard Schwall zavrtěl hlavou a zamumlal „...by strčila Lady Macbeth do kapsy...“ Víc Dennis nezaslechl.

Brady si popuzeně odfrkl a toporně odkráčel.

Zatímco se Dennis vrátil ke svým výpočtům, právě je procházel naposledy, aby se ujistil, že se nedopustil žádných chyb, spustil se čunítek dlouhým klouzavým letem a usedl na novém hradu s výhledem na Richarda Schwalla. Odtud pak přes technikovo rameno zvědavě pozoroval, jak pro Dennise skládá přenosné elektronické kreslicí zařízení.

Poslední dva dny, tedy od doby, kdy Dennis prohlásil zvíře za ochočené, zjišťovali technici při náhodném pohledu vzhůru, že na ně civí pár malinkých zelených očí. Podivné na tom bylo to, že čunítek zřejmě zaměřoval svou zvědavost právě na ty nejkomplikovanější operace.

Jak přípravy pozvolna pokračovaly, stal se tvor živým symbolem jednotlivých skupin. Technici ho lákali na kousky cukroví na svá pracoviště. Stal se talismanem pro štěstí - firemním maskotem.

Když Schwall zvedl hlavu a uviděl čunítka, ušklíbl se a to podivné cizí stvoření zvedl, aby mělo lepší výhled. Dennis odložil své poznámky a pozoroval, jak spolu ti dva vycházejí.

Zdalo se, že čunítek není očarován ani tak tím, co Schwall dělá, jako spíše tím, co u toho cítí. Objevil-li se na jeho obličeji potěšený výraz, začala se bytost rychle dívat ze Schwalla do jeho bloku a zpět. I když bylo zřejmé, že ta bytost není schopná citů, uvažoval Dennis často o tom, jak inteligentní vlastně tento cizinec je.

„Hej, Dennisi!“ zavolal na něj vzrušeně Schwall. „Podívej se na tohle! Podařil se mi skutečně pěkný obrázek startovací věže v Ecuadoru! Znáš Vanillu Needle? Nikdy mě nenapadlo, že jsem v tom tak dobrý. Ten tvůj malý přítel tady, má doopravdy štěstí!“

Na konci laboratoře zavládlo vzrušení. Dennis šťouchl svého spolupracovníka. „Nech toho, Richi,“ řekl, „vstávej, už jsou konečně tady.“

V doprovodu Bernalda Bradyho přistoupil vedoucí laboratoře k zievatronu. Vedle Flastera kráčel malý, podsaditý muž s temnými výraznými rysy, který, jak si Dennis uvědomil, musel být nový ministr pro vědu a výzkum Středozemí.

Zatímco byl Boona Calumny představován, zdálo se, že se dívá přímo skrz Dennise. Promluvil velmi vysokým hlasem.

„Tak tohle je ten odvážný mladý chlapík, který zde po vás převezme vaše fantastické dílo, Marceli? A začne rovnou tím, že vstoupí do toho zázračného světa, který jste objevil?“

Flaster zářil.

„Ano, pane! A jsme na něj náležitě hrdí!“

Mrkl spiklenecky na Dennise. Dennisovi postupně docházelo, jak moc Flaster potřeboval nějaký úspěch, kterým by podepřel své místo v S.I.T.

„Dáte tam na sebe pozor, chlapče, vidíte?“ Calumny ukázal prstem na přechodovou komoru. Dennise na okamžik napadlo, jestli si ten muž skutečně uvědomuje, o co se jedná.

„Ano, pane, dám.“

„To je dobře. Chceme, abyste se nám vrátil zdravý jako řípa!“

Dennis zdvořile přikývl a automaticky si přeložil politickovy exekutivní výrazy do lidského jazyka. Chce tím říct, že když se nevrátíš, bude hromada nepříjemného papírování.

„Slibuji, pane.“

„Výborně. Jistě víte, že mladí muži vašeho kalibru se v dnešní době jen tak nenajdou!“ (To je pravda. Vás důležitých prcků je dvanáct do tuctu, ale aspoň pomůžete mému kámošovi z bryndy.)

„Ano, pane,“ přitakal opět Dennis.

„Máme skutečně nedostatek odvážných a nebojácných typů, já však vím, že vy to s úspěchem zvládnete,“ pokračoval Calumny. (V tomto měsíci se nám příliš nedostává pitomců. Snad bychom vás mohli poslat ještě na pár sebevražedných výprav, pokud se z této vrátíte.)

„Doufám, pane.“

Calumny potřásl Dennisovi rukou s velmi demokratickým gestem, pak se obrátil k Flasterovi a něco mu pošeptal. Ředitel ukázal ke dveřím a ministr se vykolébal z laboratoře. Asi si potřeboval umýt ruce, pomyslel si Dennis.

„Nuže, doktore Nueli,“ zahlaholil Flaster vesele, „uchopte svého malého mimozemského přítele a můžete vyrazit. Očekávám váš návrat v necelých dvou hodinách... pokud dokážete ovládnout své objevitelské sklony. Do té doby dáme vychladit šampaňské.“

Dennis zachytil čunítku uprostřed jeho klouzavého letu z rukou Říši Schwalla. Tvoreček vzrušeně zacvrlikal. Když byly všechny bedny předem naloženy, vstoupil Dennis do přechodové komory.

„Začínáme uzavírat,“ oznámil jeden z techniků. „Hodně štěstí, doktore Nueli!“

Schwall zvedl palce na znamení úspěchu.

Bernald Brady přistoupil, aby dohlédl na uzavření těžkých dveří. „Takže, Nueli,“ řekl tichým hlasem, zatímco se mechanismus zvolna otáčel, „všechno jsi si zkontroloval, že? Prolezl jsi mašinu odshora dolů, četl jsi biologickou zprávu, a neměl jsi vůbec potřebu zeptat se mě na něco, že ne?“

Dennisovi se jeho tón nelíbil. „Na co narážíš?“

Brady se usmál a pokračoval hebkým a tichým hlasem, takže ho nikdo kromě Dennise nemohl slyšet.

„Nikdy jsem se o tom ostatním nezmnínil, protože to zní příliš absurdně. Myslím ale, že to bude jenom fér, když to řeknu tobě.“

„Řekneš mi co?“

„Ach, možná, že to vůbec nic není, Nueli. A nebo je to něco mimořádně neobvyklého... jako třeba možnost, že v tom anomálním světě platí úplně jiné fyzikální zákony, než jaké panují na Zemi!“

V tomto okamžiku byl již průlez zpoloviny uzavřený. Časový spínač běžel dál. Bylo to směšné.

Dennis byl rozhodnutý nenechat se Bradym vyprovokovat. „Zkrat’ to, Bernie,“ řekl se smíchem, „nevěřím ani slovu z těch tvých nesmyslů.“

„Ne? Pamatuješ si na ty purpurové cáry, které jsi loni našel tam, kde gravitace odpuzovala? „
„To bylo něco úplně jiného. Ani žádná větší odchylka od fyzikálních zákonů mne nemůže v čunítkově světě ohrozit - nemůže, pokud jsou bilogické podmínky tak podobné.

Ale jestli je tu něco menšího, o čem jsi mi neřekl,“ pokračoval Dennis výhružně a pokročil vpřed, „koukej to honem rychle vyklopit, nebo přísahám, že...“

Bradyho napřátelství se kupodivu začalo vytrácet a jeho místo zaujal nefalšovaný zmatek.

„Já nevím, co to je, Nueli. Musí to mít něco společného s přístroji, které jsme tam poslali. Zdá se, že se jejich efektivita měnila s délkou pobytu! Jako by jeden ze zákonů termodynamiky byl trochu odlišný.“

Příliš pozdě si Dennis uvědomil, že se ho Brady nesnaží jenom provokovat. On skutečně odhalil něco, z čeho byl doopravdy zmatený. Teď už byl průchod téměř uzavřený.

„Který zákon, Brady? Zastav to, sakra, dokud mi to neřekneš! Jaký zákon?“

Uzoučkou šterbinou, která ještě zbývala, Brady zašeptal: „Hádej.“ S tichým povzdechem zapadlo těsnění do sebe a průlez zůstal hermeticky uzavřený.

V zievatronické laboratoři doktor Marcel Flaster mezitím pozoroval, jak se Brady odvrátil od nyní uzavřeného vstupu do zařízení. „Co se to tam dělo?“

Brady sebou trhl a Flaster by mohl přísahat, že zbledl ještě víc, než byl jeho standard.

„Ale, to nic nebylo. Jenom jsme si povídali. Prostě, aby čas lépe uběhl, než se vstup uzavře.“

Flaster se zamračil. „Já jen doufám, že nedojde k žádným překvapením, teď, v tomto pokročilém stádiu. Spoléhám na to, že se to Nuelovi podaří. Budu Flasterii nutně potřebovat při mém schvalovacím slyšení, plánovaném na příští měsíc.“

„Možná, že se mu to opravdu podaří,“ řekl Brady a doprovodil svůj komentář pokrčením ramen.

Flaster se zasmál. „O tom nepochybuji. Podle toho, co se tady dělo, jsem si jist, že uspěje. V posledních dnech to tu skutečně rozhýbal. Měl jsem toho chlapíka vzít do laboratoře zpátky už dávno!“

Brady pokrčil rameny a řekl: „Nuel možná uspěje, a možná taky neuspěje.“

Flaster se čtverácky usmál. „Ach, ano, pokud neuspěje, budeme muset poslat prostě někoho jiného, nemám pravdu?“

Brady ztěžka polkl a přikývl. Pak viděl, jak se ředitel odvrátil a odcházel pryč.

Teď nevím, jestli jsem neudělal chybu, uvažoval Brady, když jsem dal Nuelovi nesprávné moduly na opravu návratového zařízení. Ale co, on si s tím nakonec poradí a opraví je. Jediné, co musí udělat, je přehodit ty správné čipy. Narafičil jsem to jako výrobní chybu, takže se nikdy nedostanou až ke mně - i když, on bude mít pravděpodobně podezření.

Než si poradí s moduly, budu mít čas zapracovat na Flasterovi. A až se zdržení protáhne do týdnů, bez ohledu na výmluvy, Nuelova pozice už nebude tak neotřesitelná!

Brady se nad svým kouskem cítil trochu provinile. Byl to víceméně podlý trik. Všechno však nasvědčovalo tomu, že Flasterie je velmi neškodné místo. Roboty nezaznamenaly žádná velká zvířata, nehledě na to, že Nuel vždycky vyprávěl, jaký býval velký skaut. Tak ať si chvíli v divočině táboří!

Možná, že si také všiml toho, co se dělo s roboty... těch podivných změn v jejich výkonnosti.

Dobrá, Nuel se vrátí zpátky celej říčnej, v pořádku. Ale do té doby on, Brady, bude mít možnost vybojovat si zpátky přízeň ředitele. Teď už ví, která tlačítka má mačkat.

Brady se podíval na hodinky. Gabriela si s ním dala rande, měli spolu obědvat, a on nechtěl přijít pozdě.

Utáhl si kravatu a pospíchal ven z laboratoře. Po chvilce si začal pískat.

5

„Který zákon? ty hajz-“ Dennis bušil do dveří.

Pak toho nechal. Bylo to zbytečné. V tuto chvíli už byla odesílací sonda aktivována. V podstatě už byl v anomálním světě - byl v...

Prázdným pohledem civěl na dveře. Cítil se nesvůj a ztěžka se posadil na jednu z beden. A potom, když si plně uvědomil svoji situaci, přistihl se, že se směje! Nemohl přestat. A zatímco se poddával pocitu závratí, oči se mu plnily slzami.

Ještě nikdy nikdo nebyl takovým vyvržencem. Vyhoštěn ze Země do cizího světa.

Lidé si mohou číst o dobrodružstvích na vzdálených světech, skutečnost je však taková, že by při první známce něčeho opravdu nebezpečného vzali roha a volali maminku.

Smích jako úvodní reakce, to snad nebylo špatné. Přinejmenším se cítil uvolněnější.

Z vedlejší bedny se rozhlížel čunítek, zcela evidentně fascinovaný.

Budu muset přijít s nějakým novým názvem pro tohle místo, pomyslel si Dennis, zatímco si utíral oči. Flasterie se prostě nehodí.

Počáteční krize vyvolaná pocitem naprosté opuštěnosti už přešla. Dokázal se podívat na levou stranu, na další dveře, jediné, které teď půjdou otevřít - dveře do jiného světa.

Neustále ho pronásledovaly Bradyho řeči o „úplně jiných fyzikálních zákonech“. Brady se ho pravděpodobně snažil jenom znervóznit. I kdyby mluvil pravdu, muselo by se jednat o něco mimořádně nevýrazného, neboť biologické procesy v obou světech do sebe téměř zapadaly.

Dennis si vzpomněl, že kdysi četl vědeckofantastický příběh, ve kterém jenom nepatrná změna v elektrické vodivosti způsobila desetinásobné zvýšení lidské inteligence. Mohlo by to být něco podobného?

Povzdychl si. Necítil se ani o zlomeček chytřejší. Skutečnost, že si nedokázal vzpomenout ani na titul příběhu, tak trochu tuto možnost zpochybnila.

Čunítek se snesl z hradu na jedné bedně a přistál mu na klíně. Začal příst a pozoroval ho svými smaragdovými očima.

„Teď jsem cizinec já,“ řekl Dennis a zvedl malého domorodce. „Tak, jak to se mnou vypadá? Jsem tady vítán? Ukážeš mi, kde bydlíš?“

Čunítek kvíkl. Znělo to, jako by už chtěl být na cestě.

„Tak dobrá,“ řekl Dennis. „Pojďme.“

Připnul si opasek s nástroji a s pouzdem s jehlovkou zavěšeným na jedné straně. Potom zaujal co nejpriměřenější rádobyobjevitelskou pózu a stlačil kliku, aby otevřel ty vzdálenější dveře. Ozval se sykot vyrovnávajících se tlaků a v uších mu lehce luplo. Dveře se prudce otevřely a slunce jiného světa proniklo dovnitř.

COGITO, ERGO TUTTI FRUTTI

Přechodová komora spočívala na mírném svahu porostlém žlutavou trávou. Stráž se svažovala k vodnímu korytu, orámovanému zelení, vzdálenému asi čtvrt míle. Za říčkou se zvolna zdvihaly úzké řady kopců až k horám s bílými čepičkami. Plochy trávy se nerovnoměrně mísily s koberci měnících se odstínů zeleně.

Stromy.

Ano, vypadaly jako opravdové stromy a obloha byla modrá. Bílé krajky cirrů se táhly přes temně modrou klenbu nad Dennisovou hlavou.

Dlouhou dobu panovalo nepřírozené, až děsivé ticho. Uvědomil si, že od okamžiku, kdy otevřel dveře, stále zadržuje dech. Pociťl z toho slabou závrať.

Nadechl se a plně vychutnal svěží, čistý vzduch. Slabý závan větru přinesl zvuk šustících stébel trávy a vrzání větví. Přinesl také vůně... nezaměnitelnou příchut' chlorofylu a tlejícího humusu, vůni suché trávy a vůni připomínající dub.

Dennis stál na prahu přechodové komory a díval se na stromy. Vypadaly jako opravdové duby. Krajina mu připomínala severní Kalifornii.

Co když je skutečně na Zemi? napadlo Dennise. Není to zase nějaký trik zievatronu, který provedl teleportaci místo mezihvězdného přesunu? Bylo by docela zábavné dojet stopem k nějakému telefonu a ozvat se Flasterovi s čerstvými zprávami. Na účet volaného, samozřejmě.

Ucítil ostré bodnutí, když se mu drobné drápky zaryly do ramene. S prasknutím připomínajícím výstřel se čunítkova membránová křídla prudce rozevřela, tvor se vznesl nad louku a zamířil k hradbě stromů. „Hej... Čuňo! Kam to...“

Dennisovi se zadrhl hlas v hrdle, když si uvědomil, že toto nemůže být Země. Toto bylo místo, odkud pocházel čunítek.

Začínal si všímat různých drobností - tvaru stébel trávy, velkých, kapradinám podobných rostlin rostoucích podél řeky, celkového dojmu, který se vznášel v ovzduší.

Přesvědčil se, že jeho pouzdro s ruční zbraní je na správném místě a nic ho nezakrývá, a že okraje bot má dobře přikryté spinkami. Když vykročil, zakřupal mu pod botou suchá tráva. Vzduch byl plný slaboučkých kňouravých zvuků poletujícího hmyzu.

„Čuňo!“ zavolal, ale malý tvoreček již zmizel z dohledu.

Dennis se pohyboval opatrně, všechny smysly ve střehu. Napadlo ho, že právě první okamžiky v cizím světě by mohly být nejnebezpečnější.

Ve snaze pozorovat současně oblohu, les i poletující hmyz, nevšiml si malého skrčeného robota, dokud o něj nezakopl a nerozplácl se na zemi.

Instinktivně se odkulil a přikrčil, v ruce se mu bleskurychle objevila jehlovka, v uších mu duněl puls.

Když poznal průzkumného robota Saharského Institutu, oddychl si.

Robotovy kamery ho sledovaly se stěží postřehnutelným bzučením. Jeho pozorovací věžička se zvolna otáčela. Dennis sklopil pistoli. „Pojď sem,“ poručil.

Zdálo se, že robot příkaz chvilku zvažuje, potom se však přiblížil na rotujících pásech a metr od Dennise se zastavil.

„Co to tam máš?“ zeptal se Dennis a ukázal na něj.

Robot něco držel v jednom ze svých manipulátorů. Byl to lesklý kus kovu se zahnutým klepetem na konci.

„Není to náhodou kus jiného robota?“ zeptal se a doufal, že se mýlí.

Na rozdíl od některých velice komplikovaných přístrojů, se kterými Dennis pracoval, nebyl průzkumný robot nikterak bystrý. Základní slovní zásobě však rozuměl. Zelené světlo, které se rozsvítilo na jeho věžičce, signalizovalo souhlas.

„Odkud to máš?“

Malý robot na chvilku zaváhal, pak se otočil jako na obrtlíku a zvedl další ze svých sondážních ramen. Dennis vstal a podíval se, nic však v tom směru neviděl. Opatrně postupoval vysokou trávou, až přišel k místu, částečně zakrytému vzrostlým plevelem, kde byla tráva zvalená. Tam se zastavil a zíral.

Polehlé místo vypadalo jako skladiště náhradních dílů zřízené v divočině... jako vrakoviště Grizzlyho Adamse... jako venkovská burza s elektronikou.

Jeden - ne, dva - roboti patřící S.I.T., byli poněkud nezdvořile rozebráni, jejich části ležely v úhledných řadách mezi trsy trávy, zcela evidentně seřazeny podle tvaru a velikosti.

Dennis poklekl a sebral věžičku s kamerou. Byla vyrvána z ochranného pouzdra a jednotlivé části ležely rozmístěné na zemi jako zboží na prodej.

Udusaná hlína byla smíchána se zbytky slámy, drátů a skla. Dennis se podíval pozorněji. Tu a tam, mezi stopami pásů a zbytky rozervaných plastických částí strojního vybavení, spatřil slabé, avšak nezaměnitelné lidské šlápoty.

Dennis pohlédl dolů na úhledné řady soustrojí, koleček, ovládacích panelů a desek s elektronickými obvody - pak na nevýrazné otisky v jílu - a jediné, co ho napadlo, byl epitaf, který si kdysi přečetl na jednom hřbitově v Nové Anglii.

Věděl jsem, že se to jednoho dne stane.

Dennis vždy podvědomě cítil, že byl víceméně předurčen setkat se v průběhu svého života s něčím velice neobvyklým. A hle, bylo to přímo před ním - hmatatelný důkaz cizí inteligence.

Uklidňující pozemský Gestalt ztratil platnost a zvolna se rozplýval v atmosféře. Podíval se na „trávu“ a viděl, že je jiná, než jakou doposud vídal. Hradba stromů byla nyní temným pralesem, plným zlých sil. Náhle měl na krku, těsně pod vlasy, pocit mravenčení.

Uslyšel cinknutí, prudce se otočil, zbraň v ruce. Byl to však opět ten osamocený robot, prohrabující se částmi svých rozebraných druhů.

Dennis sebral ze země desku se zbytky elektroniky. Byla z pláště vyrvaná nemalou silou. Mohla být pohodlně vyjmuta pouhým pootočením, byla však surově odtržená, jako kdyby tvor provádějící tuto pitvu nikdy neslyšel o objímkách a šroubech.

Byla to práce primitivů? Nebo snad zástupců rasy natolik pokročilé, že už zapomněli na tak jednoduché věci, jako jsou šrouby?

Jedna věc však byla jistá. Zodpovědná bytost, nebo bytosti, si příliš neváží vlastnictví jiných lidí.

Roboti byli z větší části tvořeni plastickými hmotami. Všiml si, že většina větších kovových součástí robotů nepochybně úplně zmizela.

Dennise náhle napadlo něco velice ošklivého. „Proboha, ne,“ šeptal. „Ať to není pravda, prosím!“ S pocitem ochromující hrůzy kolem žaludku se pomalu postavil. Zamířil zpátky k přechodové komoře. Obešel roh a s hlasitým záupěním se v šoku zastavil.

Přístupový panel do návratového mechanismu zievatronu byl pootevřený. Skříň s elektronikou byla prázdná a její křehké součástky ležely na zemi jako zboží vystavované na trhu. Většina byla poškozená víc, než bylo možno opravit.

„A jéje!“ konstatoval Dennis prostě, s výřečností, kterou zrodila ironie, a opřel se sklesle o stěnu přechodové komory.

Další epigram se vznášel v zoufalství, které jako by vyplňovalo celou jeho mysl - něco, co mu jeden z jeho přátel kdysi řekl o fenomenologii života.

„Pochybují, tedy ječím.“

2

Robot „zapípal“, a potom celou sérii zopakoval. Dennis se soustředil na tři dny staré záběry na malé videoobrazovce robota. Dělo se tu něco velmi podivného.

Obrazovka ukazovala stíny, které vypadaly jako rozmazané lidské postavy pohybující se kolem přechodové komory zievatronu. Bytosti se pohybovaly na dvou nohách a zdálo se, že jsou doprovázeny přinejmenším dvěma druhy čtvernožců. Jinak už Dennis nedokázal rozeznat v nejasné zvětšenině žádné detaily.

Zázrakem bylo, že si z toho dokázal vůbec něco vybrat. Jak vyplývalo ze záznamu o pohybech robota, musel být na některém vzdáleném hřebenu, když si všiml aktivity u přechodové komory a zaměřil se na snímání postav shlukujících se u vchodu do zievatronu. Na tuto vzdálenost by robot správně neměl být schopen vidět vůbec nic. Dennis měl podezření, že je něco v nepořádku s robotovým orientačním smyslem. Musel být v tom okamžiku blíže, než si myslel.

Naneštěstí byl tento záznam jeho jediným přímým zdrojem informací. Záznamy ostatních robotů byly znehodnoceny, jakmile byli roboti surově rozebráni.

Rychle projížděl záznam až do doby před třemi dny, kdy, jak se zdálo, všechno začalo.

Nejdříve se u komory objevila malá postava v něčem bílém. Přijela na zádech něčeho, co vypadalo jako velmi chundelatý pony nebo ohromný ovčácký pes. Dennis nedokázal určit, které přirovnání je

vhodnější. Jediné, co o této postavě dokázal říct, bylo, že byla štíhlá a když zkoumala zievatron ze všech úhlů, aniž se ho přitom vůbec dotkla, pohybovala se půvabně.

Potom se ta postava v bílém posadila před komoru a zdálo se, že zahájila dlouhý proces meditace. Uplynulo několik hodin, Dennis záznam rychle projel.

Náhle se od hradby lesa vyřítil oddíl domorodců na chlupatých bestiích a mířil přímo ke komoře.

I přesto, že byl obraz rozmazán, dokázal Dennis postřehnout, že první nezvaný host vyskočil v panice na nohy, nasedl a rychle ujížděl pryč, s náskokem jen několika metrů před svými pronásledovateli.

Pak už Dennis postavu v bílém neviděl. Avšak zatímco jedna část skupiny pokračovala v pronásledování, ostatní se zastavili před komorou.

Zdálo se, že většina přítomných postav má velké hlavy, pokryté kožešinou sahající vysoko nad ramena. Potom uprostřed skupiny jeden menší, kulatý dvouožec v červeném oblečení seskočil na zem a cílevědomě zamířil k přechodové komoře.

Jakkoli se Dennis snažil, zjasnit obraz se mu nepodařilo.

V tomto okamžiku se robot zřejmě rozhodl, že si toto dění zaslouží více pozornosti a začal sestupovat s kopce, aby se vrátil na základnu a podíval se zblízka. Několikrát se dostal až na úroveň stromů a co se dělo kolem zievatronu, bylo v tu chvíli mimo dohled.

Naneštěstí - nebo snad naštěstí - se malý robot pohyboval přes rozbrázděný terén pomalu. V okamžiku, kdy dorazil, neznámé bytosti už byly s pitvou pozemských zařízení hotovy a mezitím odjely.

Možná spěchaly, aby pomohly s pronásledováním postavy v bílém.

Dennis si nechal záznam přehrát ještě jednou. Vzdychl zklamáním.

Bylo to tak lákavé, dívat se na ty rozmazané postavy a chápat je jako lidské bytosti. Přesto však věděl, že by se neměl do ničeho pouštět s ukvapenými závěry. Musí je brát jako cizí tvory, kteří mají blíže k čunítkovi než k němu samotnému.

Vyňal z robota záznamový disk a nahradil ho prázdným.

„Budeš muset být mým zvědem,“ uvažoval před robotem nahlas. „Myslím, že bude dobré, když tě pošlu napřed, abys mi zjistil něco o obyvatelích tohoto světa. Tentokrát ovšem budu chtít, abys věnoval velkou pozornost utajení a svému vlastnímu přežití. Slyšíš dobře? Nechci tě v kouskách, jako jsou tví bratři!“

Na průzkumné věžičce se na znamení souhlasu rozsvítilo malé zelené světélko. Samozřejmě, ve skutečnosti to ten robot stejně nemohl pochopit. Později, až si přesně vypracuje, co na tom malém stroji bude chtít, přefrázuje všechny instrukce do robotovy angličtiny.

Měl před sebou vážný problém, a sám ještě přesně nevěděl, co s tím bude moci udělat.

Jasně, Brady mu dal „...dost vybavení, aby si mohl postavit další zatracený zievatron...“ Skutečnost však byla úplně jiná. Proboha, přece by nikoho nenapadlo, že by mohl potřebovat náhradní kabely. Oba tlusté, měděné, vysokonapěťové vodiče byly odervány rovnou od kontaktů, společně s větší částí oddělitelného kovu ve skříni s elektronikou.

I kdyby se doopravdy pokusil vybudovat a vyladit nový návratový mechanismus, nechal by Flaster zievatron v kontaktu dostatečně dlouho, aby ho mohl dokončit? Dennis měl pocit, že vedoucího S.I.T. pochopil naprosto správně. Ten chlápek toužil po úspěchu, aby podepřel své ambice. Dennise klidně ponechají osudu napospas, jen aby Laboratoř č.1 mohla být uvedena do činnosti a pátrat po jiném anomálním světě!

A i když se pokusí znovu to zařízení sestavit, nechají ho domorodci na pokoji tak dlouho, aby to stihl dokončit?

Dennis zvedl jediný ručně vyrobený předmět, který po cizincích našel - ostrý nůž se zahnutou čepelí, který spadl do vysoké trávy, a s největší pravděpodobností byl ztracen právě těmito vandaly.

Dlouhá, zužující se čepel měla hladké ostří břitvy, přesto však byla ohebná jako tvrdá pryž. Rukojeť byla tvarována pro menší ruku, než byla jeho, ale vypadala pohodlná a umožňovala pevný stisk.

Do patky rukojeti byl vyřezán symbol, znázorňující nejspíše hlavu draka. Dennis doufal, že domorodci ve skutečnosti takto nevypadají.

Nemohl přijít na to, z čeho byla ta věc vyrobena. Nebylo vůbec jisté, že by se na Zemi dal vyrobit lepší nůž, než byl tento. Zdálo se to poněkud v rozporu s představou, že domorodci jsou primitivové.

Možná, že ti vandalové představovali místní kriminální živly anebo rozjívěnou mládež. (Nemohlo to pronásledování, které viděl, být součástí nějaké hry na schovávanou?)

To, co se tady odehrálo, nemuselo být typické pro jejich kulturu jako takovou. Dennis se snažil být

optimistický. Jediné, co v podstatě potřeboval, byl zdroj kovového materiálu a pár dní v dobré strojní dílně, aby mohl opravit a oceľchovat některé z větších poškozených částí. Zdálo se mu, že nůž je důkazem jejich dostatečné technické vyspělosti.

Mohli by i vědět spoustu věcí, které lidé na Zemi neznají. Ve snaze vidět věci z lepší stránky si představil, že bude prvním Pozemšťanem, který naváže přátelský vztah s pokročilou mimozemskou kulturou.

„Možná, že by se mi mohlo podařit vyměnit moje stopky á la kleštičky na nehty za pravý gompwriszt nebo K'k'kglamtring,“ zasní se Dennis. „Mohl bych být okamžitě bohatý! ... Velvyslanec Nuel. Podnikatel Nuel!“

Kdo ví? Jeho nálada se trochu zlepšila.

Slunce se sklánělo ve směru, který se Dennis rozhodl nazvat západ. Podél západního horizontu se táhlo až k jihu vysoké pohoří a pak pokračovalo na východ kolem tohoto vysoko položeného údolí. Od nesčetných malých ledovců se odráželo slunce, a na řece, vinoucí se horami na jihovýchodě, se v zátočinách třpytily světlé plochy.

Dennis odrazy na vzdálené řece pozoroval. Nádhěra tohoto cizího západu slunce trochu zmírnila palčivý pocit osamělosti člověka vyvrženého do neznámého světa.

Pak se zamračil.

S řekou protínající kopce nebylo něco v pořádku. Vypadalo to, jako když stoupá a klesá... stoupá a klesá...

To není řeka, uvědomil si náhle.

To je silnice.

3

Nic není lepším důkazem hmatatelnosti a skutečnosti světa než pokus vykopat do něj díru. Pracovní vypětí, zvonění kovu v půdě, zápach potu a zatuchlý, suchý prach z opuštěných hmyzích hnízd, to všechno potvrzovalo pravdivost reality místa lépe než cokoli jiného.

Dennis se opřel o rýč a setřel si pot. Tvrdá práce ukončila jeho otupělou reakci na duševní otřesy z předchozího dne. Bylo dobré být zase činorodý a dělat něco se současnou situací.

Navrhl půdu na plochu mohyly, uplácal ji a přikryl trávou.

Většinu svých zásob si s sebou na cestu vzít nemohl a uzavřít je v přechodové komoře také nebylo možné. Kdyby zanechal třeba jenom gram něčeho uvnitř, znemožnil by pracovníkům Laboratoře č.1 poslat dalšího delegáta.

Prostřednictvím elektrického záznamu zanechal na boku přechodové komory vzkaz s informací, kde je ukryta detailní zpráva spolu se zbývajícím vybavením.

Avšak, jak znal Flastera i Bradyho, oba budou dlouho váhat, než se rozhodnou pro další pokračování mise. Upřímně řečeno, jestli měl někdo zpětný mechanismus opravit, pak to byl on sám. Už si nemohl dovolit další kopance.

Jedné velké chyby se už dopustil. Dnes ráno, když otevřel komoru a vstoupil do mlhavého rozbřesku, zjistil, že robot zmizel. Po hodině neklidného pátrání si uvědomil, že musel odejít už během noci. Stopy, které objevil, vedly na západ.

Musel se vydat po stopách těch podivných postav - nepochybně aby o nich zjistil všechno, co je v jeho silách, ve shodě s instrukcemi, které dostal.

Dennis se proklínal za to, že předchozího dne uvažoval nahlas v robotově přítomnosti. Na druhé straně, koho by napadlo, že ten stroj přijme příkazy jinak než ve strohé angličtině pro roboty? Správně měl rozkazy odmítnout jako příliš mlhavé a nekonkrétní!

Dokonce ani nestanovil robotovi konečný termín. S největší pravděpodobností zůstane mimo, dokud záznamy nebudou plné!

Ten robot musí mít někde uvolněný drátek. Brady si opravdu nedělal legraci, když říkal, že stroje sem poslané začínají cvokatět.

Dennis už ztratil dva společníky od okamžiku, kdy do tohoto světa dorazil. Napadlo ho, co se asi stalo s čunítkem.

Nejspíš se vrátil do svého prostředí, šťastný, že je pryč od těch bláznivých cizinců, kteří ho chytili.

Když zlatavé slunce vystoupilo nad linii stromů na východě, chystal se Dennis k odchodu. Bude si muset poradit sám.

Musel ještě zavázat uzly na popruzích batohu, aby nesjížděly. Brady evidentně nakoupil nejlevnější vybavení, jaké vůbec sehnal. Dennis si hodil batoh na záda a zatímco si mumlal komentáře o pravděpodobném původu svého rivala, vydal se na jihovýchod, k silnici, které si všiml předchozího dne.

4

Dennis se trmácel po úzkých pěšinách vyšlapaných zvířít, neustále ve střehu kvůli případnému nebezpečí. V lese však byl klid. I přes nepříjemné vrzavé zvuky svého nepohodlného batohu se přistihl, že plně vychutnává sluníčko a čerstvý vzduch.

S levným kompasem, který mu Brady opatřil, se snažil určovat směr, jak nejlépe dovedl. Při krátkých přestávkách na březích potoků si vedl poznámky o rozdílech mezi tímto světem a domovem. Seznam byl zatím ještě krátký.

Vegetace byla velmi podobná pozemské. Převládající strom v této oblasti, například, vypadal téměř jako bříza.

Mohl by to být příznak souběžného vývoje. Anebo mohl zievatron nahlédnout do alternativního provedení samotné Země. O zievatronickém efektu toho věděl Dennis tolik, kolik věděli i jiní doma na Zemi. Musel však připustit, že toho nebylo mnoho. Byl to teprve velice mladý obor.

Stále si připomínal, že se musí pohybovat opatrně. Jak se však les stával stále důvěrnější, přistihl se, že si v duchu pohrává s anomálními rovnicemi, ve snaze najít nějaké vysvětlení.

Lesní zvíř z úkrytů podezřívavě pozorovala, jak se ustaraný Pozemšťan trmácí po jejích stezkách vstříc dopoledni.

Když konečně přišel večer, utábořil se Dennis pod stromy u potoka. Protože nechtěl riskovat oheň, šťoural se teď v pokrouceném plynovém vařiči, kterým ho Brady vybavil. Konečně vyskočil tenký plamínek a Dennis si mohl připravit vlažný pokrm z jedné dávky sušeného guláše.

Brzy budu muset začít lovit, uvědomil si. I přes příznivou zprávu o biochemickém složení místních živočichů se Dennis nemohl stále smířit s představou, že na ně bude střílet. Co když „králíci“ jsou tady filosofové. Může si být jistý, že ať namíří na cokoli, že to nebude inteligentní?

Když spořádal vlažné jídlo, uvedl do činnosti táborové poplašné zařízení. Nebylo větší než balíček karet, mělo malou obrazovku a malinkou otočnou anténu. Musel na to několikrát poklepat, aby se to vůbec rozeběhlo.

Byla to Bradyho opětovná snaha ušetřit peníze Saharského Institutu. „Možná, že mi to dá i dvě sekundy náskok, až něco velikosti slona začne rabovat můj batoh,“ řekl si Dennis s povzděchem.

S jehlovkou po boku ulehл do spacáku a skrz větve nad svou hlavou pozoroval rozsvěčující se souhvězdí. Seskupení mu byla naprosto cizí.

To s konečnou platností vyloučilo teorii o souběžném vývoji. Ze své imaginární tabule Dennis vyškrtl tři řádky rovnic.

Zatímco čekal, až se dostaví spánek, pozoroval oblohu a pojmenovával souhvězdí.

Ve směru k severním horám bojoval Mocný Alfresco s velkým hadem Stetoskopem. Hrdinovy pronikavé oči svítily nerovnoměrně, jedno bylo červené a mihotalo se, druhé bylo jasně zelené a stálé. To zelené oko by mohla být planeta, napadlo Dennise. Jestliže se během několika příštích nocí pohne, dá jí své vlastní jméno.

Nad Alfrescem a Stetoskopem zpíval Sbor Dvanácti Panen doprovod Cosellovi Breptovi, který monotónním hlasem odříkával průběh Alfrescova monumentálního souboje. Vůbec přitom nevadilo, že se zápasníci za celá tisíciletí ani nepohnuli. Komentátor věděl, jak si poradit se spoustou času.

Přímo nad jeho hlavou se po dálnici z miliónů drobků čísel valil Robot, malý, hranatý a nevyrušitelný z klidu, ve stopách Muže z Trávy... Cizince.

Dennis se pohnul. Chtěl vidět cíl, za kterým se Muž z Trávy tak tvrdošíjně ubírá. Chtěl otočit hlavu. Nakonec si však uvědomil, s uspokojením, které přichází se sny, že už po nějakou dobu spí.

5

K silnici dorazil čtvrtého dne odpoledne.

Jeho zápisník překypoval poznámkami o všem od stromů až ke hmyzu, od skalních útvarů k místním

druhým ptactva a plazů. Dokonce se snažil házet z útesu kameny a měřit dobu jejich pádu, aby mohl určit hodnotu gravitace. Zdálo se, že všechno nasvědčuje tomu, že toto místo není Země, nicméně je však Zemi neobyčejně podobné.

Zhruba polovina všech zvířat měla blízké příbuzné doma na Zemi. A druhá polovina se nepodobala ničemu, co kdy viděl.

Dennis si už začal připadat jako ostrýl badatel typu Darwina, Wallace či Goodalla, a co bylo nejlepší, jeho boty se začínaly poddávat.

Zpočátku je nenáviděl. Ale později, po úvodních bolestivých puchýřích, začal mít pocit, že jsou den ze dne pohodlnější. Zbytek jeho výbavy byl stálou příčinou nesnází, zdálo se mu však, že si na to harampádí přece jenom postupně zvyká.

Táborový strážce ho i nadále probouzel několikrát za noc, Dennis však postupně získával zručnost v manipulaci s jeho titěrnými ovládacími prvky. Už nespouštěl poplach při každém listu, který vítr zanesl do jeho tábořiště.

Nicméně, minulou noc se s leknutím probudil a uviděl skupinu čtvernožců s chlupatými kopyty, jak stojí na okraji jeho tábořiště. Zatímco mu srdce divoce bušilo, dívali se upřeně do světla jeho kapesní svítilny. Potom úprkem zmizeli.

Po dodatečné úvaze usoudil, že bylo zřejmě neškodní, proč ho ale strážce nevaroval?

Dennisovy starosti s vybavením se vytratily v okamžiku, když se s nadšením klouzal s posledního šterkového svahu dolů k silnici. Shodil batoh, přistoupil blíž a poklekl u nevýrazného obrubníku.

Byla to podivná silnice, jen stěží by dovolila projet malému pozemskému terénnímu vozu. Byla nerovná a v zatáčkách kopírovala tvář krajiny, místo aby šla přímo skrz, tak jak to bylo běžné u dálnic na Zemi. Kromě toho byly její okraje kostrbaté, jako by se nikdo neobtěžoval s jejich dokončením, když už byl koberec položen.

Lesklý povrch byl na dotyk hladký a přesto tvrdý. Dennis přes něj přešel podrážkami a ušel pár kroků. Pokusil se ho poškrábat kovovou přezkou a postříkal ho vodou ze své čutory. Povrch se zdál protiskluzový, vodovzdorný a přitom byl schopen elastické přilnavosti.

Dvě úzké drážky - přesně jedna celá čtyři desetiny palce dva metry od sebe - běžely prostředkem a kopírovaly každý ohyb, každou zatáčku. Dennis poklekl, aby se z blízka podíval do jednoho z tenkých kanálků. V průřezu tvořil téměř dokonalý půlkruh. Stěny kanálku byly na dotyk kluzké a hladké.

Pak se posadil na blízký pařez a tiše si pro sebe pískal.

Tato silnice byla velice vyspělým lidským výtvozem. Pochyboval, že takový povrch by někdo dokázal vyrobit na Zemi.

Proč ale ty kostrbaté okraje? K čemu ty drážky a zbytečně se kroutící vozovka?

Bylo to velice zmatené, stejně jako byl nepochopitelný způsob, jakým byl rozebrán zpětný mechanismus a roboti. Zdálo se, že místní obyvatelé uvažují jinak než člověk.

Když ještě před odchodem zjistil, že ze zievatronu byla odstraněna většina kovových částí, napadlo ho, že to možná znamená, že se dostal do světa chudého na kovy. Avšak během posledních tří dní narazil na nejméně tři oblasti, kde železné a měděné rudy ležely volně a k dispozici.

Byla to záhada. A byla jen jedna cesta, jak se dozvědět víc.

Na západ šplhala silnice vysoko do hor. Na východ se naopak zdálo, že klesá do širokého vodního předělu. Dennis zdvihl batoh a vydal se po silnici pryč od odpoledního slunce, směrem k tomu, co doufal, že bude civilizace.

6

Dennis pomalu přicházel k závěru, že není nijak snadné smířit se s představou, že Bernalda Bradyho špatně odhadl.

Následující večer po dosažení silnice o tom Dennis přemýšlel, zatímco si míchal na svém malém vařiči v hrnci polévku. Možná, že skutečně nebyl férový ke své staré Nemesis z S.I.T. Během prvních dní v tomto novém světě si neustále stěžoval na kvalitu vybavení, sváděl na Bradyho své puchýře, odřená ramena a vlažná jídla. Nepochybně potřeboval nějaký čas na to, aby se přizpůsobil. Brady a vybavení byli jenom obětními beránky za jeho počáteční utrpení.

Ted, když už věděl, jak na to, zdálo se, že malá kamínka fungují docela dobře. První kanystr paliva do vařiče spotřeboval v jednom dni, druhý však už vydržel mnohem déle a jídlo bylo teplejší. Jediné, co

potřeboval, byla zřejmě trocha praxe. Ta, přiznal poněkud neskromně, a trocha mechanické zručnosti. Zatímco se vařila polévka, zkoumal Dennis s novou dávkou respektu malé kempové poplašné zařízení. Trvalo mu to několik dní, nakonec však zjistil, že barvy světla na displeji zhruba souhlasí s mírou masožravosti okolních bytostí. Tento vztah se mu osvětlil, když pozoroval smečku liškám podobných tvorů, jak stopuje hejno malých ptáků, a sledoval analogie jejich počínání na displeji. Snad to mělo něco společného s teplotou těla, ale zařízení nějakým způsobem zřetelně rozdělilo obě skupiny na obrazovce do červených a žlutých puntíků.

Dennise trochu otrávil, že mu trvalo tak dlouho, než si toho všiml. Možná, že si s rovniciami lámal hlavu příliš velkou část cesty.

Tak jako tak, výlet brzy skončí. Celý poslední den nacházel v okolních horách známky těžební činnosti, a i silnice se trochu rozšířila. Věděl, že brzy, možná už zítra, narazí na bytosti, které tomuto světu vládnou. Táborový strážce mu v ruku jemně vrčel a jeho anténka se náhle prudce stočila k západu. Bledá obrazovka se rozzářila a přístroj začal měkce bzuchet.

Dennis vypnul zvuk, natáhl se a sáhl do pouzdra pro jehlovku. Zhasl vařič. Když dosyčel, slyšel Dennis jenom mírné šustění větru ve větvích.

Noc v lese byla hustým bludištěm černých stínů. Pouze několik sinalých hvězd mrkalo skrz houstnoucí oblačnost nad korunami stromů.

V levém dolním rohu obrazovky kempového strážce se objevila skupinka malých teček. Tvořily řadu, která se kroutila a zvolna se plazila do středu obrazovky.

Konečně zaslechl slabé vrzání a jemné frkavé zvuky, přicházející ze tmy.

Tečky na obrazovce se rozdělily do barev. Více než tucet velkých žlutých puntíků se pohyboval v zástupu a očividně se držel silnice.

Žlutá, jak si vzpomněl, byla barva přiřazená býložravcům. Mezi žlutými puntíky bylo rozptýleno velké množství dalších, některé zářily růžovou barvou a byly tam dokonce i jasně rudé - a uprostřed průvodu byla dvě malá zelená světélka. Dennis neměl nejmenší představu, co znamenají.

V nevelké vzdálenosti za koncem průvodu následoval další zelený bod.

Dennisův tábor byl na kopci, nepříliš vysoko nad silnicí. Odložil poplašné zařízení a vydal se opatrně se svahu dolů. Noc jakoby znásobovala prásknutí každé větvičky, když se snažil potichu se přemístit na místo vhodnější k pozorování.

Po chvíli čekání se po jeho levé straně objevilo slabé světlo. Zesílilo, pak přerostlo v jasnou, bolestivě oslnivou bílou zář, pronikající mezi stromy a keři podél silnice.

Světlomety! Dennis překvapeně zamrkal. Proč tě to vlastně překvapuje? zeptal se sám sebe. Snad jsi si nemyslel, že budovatelé takové silnice ji nebudou schopni osvětlit?

Schován v podrostu, mžoural do zářícího kužele, za kterým pochodovaly nejasné dvounohé postavy a máchaly pažemi.

Procesí zvolna procházelo pod jeho úkrytem. Slyšel opakované tlumené pofrkávání zvířat. Zastínil si oči a podařilo se mu rozeznat ohromné čtvernožce, kteří táhli mohutné vozy, klouzající neslyšně po silnici. Každý z vozů vysílal do temnoty před sebou vlastní jasný proud světla.

Za každým povozem postupoval pochodovým krokem uspořádaný útvar dvojnožců. Tu a tam Dennis zahlédl oblečení připomínající těžké kutny s kápěmi a záblesky světla se odrážely na ostrých, špičatých zbraních, nesených v pohotovostní poloze šikmo přes prsa.

Avšak sotva se mu tyto noční vize začaly ztrácet, vynořily se ze zatáčky další gigantické sáně mířící sem od západu a jejich světlo ho opět přinutilo přitisknout se k zemi. Bylo to deprimující, ale v tu chvíli neměl naprosto žádnou možnost získat lepší výhled!

Míjelo ho stále větší množství pyšně si vykračujících postav v kápích, stále větší množství čtvernožců táhnoucích masivní, záhadně tiché vozy. Dennis se snažil rozeznat, jakým způsobem se pohybují. Neviděl žádná kola a neslyšel ani jejich pohyb. Ale kolem vznášedel by přece vířil stlačený vzduch, nebo ne?

Antigravitace?

Zdálo se, že už nic jiného nezbyvá. Pokud to však byla pravda, proč používali tažná zvířata?

Jsou to snad potomci nějaké zdegenerované civilizace, kteří záplatují své živořící obchodování zbytky vědeckých poznatků svých praotců? To by mohlo vysvětlit dění, kterému právě přihlížel.

Myšlenka na antigravitaci Dennise vzrušila. Může to být ten rozdíl ve fyzikálních zákonech, o kterých Brady hovořil během posledních okamžiků na Zemi?

Přešel poslední oddíl „válečníků“ v kápích. Tito se spíše vezli než pochodovali. Tvorové, na kterých

jeli, pohazovali hustými hřívami a řehtali a tolik se podobali chundelatým poníkům, že Dennis ztratil důvěru ve své pozorovací schopnosti. Vysvětlovat všechno, co viděl, v pozemských termínech, bylo příliš lákavé.

Promnul si oči a znovu je upřel do tmy. Jediné, co dokázal rozeznat, byly siluety.

Jedno zvíře mezi jezdci vezlo menší postavu zahalenou do vybledlého bílého pláště, který v temnotě, neozařené světloem, zřetelně vynikal. Něco ve způsobu držení těla této menší postavy mu prozradilo, že se jedná o vězně. Nedržel žádné třípytivé zbraně a jeho ruce spočívaly nehybně na krku zvířete. Skloněná hlava v kápi prozrazovala odevzdanost osudu.

V okamžiku, kdy jezdci projížděli kolem, hlava vězně v bílé kápi se zvedla a pomalu se otočila, jako by se vězeň chtěl podívat nahoru do podrostu, kde se Dennis skrýval. Ten se okamžitě přitiskl k zemi a cítil, že mu náhle vyschlo v hrdle.

Jedna z tmavých siluet vpředu se v sedle otočila a zatáhla za úvazek. Zvíře pod vězněm klopýtavě popoběhlo a pak skupina přešla.

Dennis zamrkal a potřásl hlavou, aby si ji pročistil. Na okamžik mu jeho upřený a zmatený pohled poskytl podivnou iluzi. Zdálo se mu, že se věznova kápě otevřela - na malý, prchavý okamžik - a světlo hvězd mu ukázalo smutnou, zoufalou tvář krásné dívky.

7

Dlouhou dobu mu ten obraz setrval před očima - v podstatě tak dlouho, že sotva zaznamenal konec procesí.

Trochu se mu točila hlava. Z nadměrného rozrušení už začíná mít vidiny. Ano, to bude přesně ono.

Dennis pozoroval poslední záblesky karavany mizící ve vzdálené zatáčce směrem na východ. Stále ještě nevěděl téměř nic o kultuře a technické vyspělosti místního obyvatelstva. Jediné, co se skutečně dozvěděl bylo, že domorodci sdílí s lidskou civilizací některé méně ušlechtilé vlastnosti - jako třeba způsob, jakým se chovají jeden k druhému. Okamžik na to k němu ze silnice dolétlo slabounké bzucení. Dennisovi se okamžitě vybavila obrazovka kempového strážce. Byla na ní ještě jedna malá zelená tečka, postupující zvolna za karavanou. V celém tom rozrušení na to úplně zapomněl!

Popolezl dopředu, aby lépe viděl. Široko daleko už nebylo žádné jasné oslepující světlo. Teď už by mohl vidět dobře.

Potichu sklouzl k samotné silnici asi na vzdálenost jedné stopy. Zprvu vůbec nic neviděl. Potom ho však slaboučký zvuk přiměl pohlédnout doprava.

Od hladkého povrchu, tvořeného sklem a umělou hmotou, se odráželo slábnoucí světlo vzdáleného procesí. V tlumené záři hvězd se kývala malá Houbovitá paže. Na rotujících pasech, nevydávajících téměř žádný zvuk, se hnál průzkumný robot Saharského Institutu po cizí silnici na východ... plnil Dennisovy instrukce do posledního písmene.

...aby zjistil něco o domorodcích.

Dennis jen stěží potlačil výkřik. Idiotská mašina! Vyřítel se na silnici, zakopl však o kořen a větší část cesty se kutálel. Vyskočil právě včas, aby zahlédl, jak robot, s jednou paží zdviženou, jako by mával na pozdrav, vjíždí do zatáčky a vzápětí v ní mizí.

Dennis klel jemně, avšak důkladně. Robotovy záznamy nepochybně obsahovaly všechny informace, které právě potřeboval. Nemohl ho však pronásledovat nebo na něj zavolat, aniž by na sebe přilákal pozornost stráží karavany!

Stále ještě stál uprostřed temné silnice a něco si potichu drmolil, když mu z větve přímo nad ním spadlo něco živého na hlavu. Dennis vyjekl a začal v panice lapat po dechu, a zatímco se mu ta věc tiskla na oči, s klopýtáním a vrávoráním vběhl do lesa.

8

„To byl ale ohromný nápad, vyděsit mě téměř k smrti!“ stěžoval si Dennis chraptivě. „Vždyť jsem mohl do něčeho narazit a poranit nás oba!“

Příčina jeho hněvu ho pozorovala z balvanu jen několik stop vzdáleného a její zelené oči ve světle kempového vaříče zářily. Čunítek spokojeně zívá, s nepochybným přesvědčením, že Dennis dělá zbytečný humbuk.

„K čertu se všema mašinama i domorodcema! Kdepak jsi vůbec byl poslední čtyři dny, když už jsme u toho? Tak já tě zachráním před osudem horším, než je nuda v rukou Bernalda Bradyho, a jediné, co za to žádám, je přítel, který to tady trochu zná. A co se stane? „Přítel“ si najednou zmizí a nechá mě samotného, až mě dostane osamělost a já mluvím sám k sobě... nebo, co je ještě horší, k mrňavému baňatému létajícímu praseti, který nerozumí jedinému slovu, které říkám...!“

Dennis zjistil, že se mu konečně přestaly trást ruce. Nalil si misku polévky a střídavě do ní foukal a něco si mumlal, a jeho podráždění zvolna opadalo. „Přihloupí Mimoszemšťani a jejich bezohledný vtípky... zatracený nevypočitatelný cizinci...“

Přes svou misku polévky pozoroval maličkého domorodého tvora. Jazyk mu visel ven. Jejich oči se setkaly.

Dennis povzdychl na znamení kapitulace a do obrácené pokličky nalil trochu polévky. Čunítek přiskočil a s rozkoší ji začal chlemtat, přičemž k němu čas od času zvedl pohled.

Když oba skončili, spláchl Dennis nádobí a vlezl si do spacáku. Zvedl poplašné zařízení a začal manipulovat s tlačítky, aby ho nastavil. Čunítek k němu přiskočil a pozorně ho sledoval.

Dennis se snažil ho nevnímat, dlouho se však zlobit nedokázal - ne, když se to na něj takhle dívalo a k tomu ještě předlo, a se zjevným ohromením pozorovalo, jak si s tím malým přístrojem hraje.

Pokrčil rameny a vzal tvorečka do ruky. „Co máš pořád s těma mašinkama? Vždyť ty je používat nedokážeš. Chápeš?“ Zatřásl mu s drobnýma packama. „Nemáš ruce!“

Když zhasl vaříč, les kolem se ponořil do temné noci. A na malém ostrůvku uprostřed ticha Dennis po chvíli zjistil, že čunítkovi vypráví o jednotlivých souhvězdích a vůbec o všem, co objevil.

A pak si uvědomil, že je skutečně dobré mít zase společnost, i když to byla cizí bytost, která nerozuměla jedinému slovu, které jí říkal.

3

NOM DE TERRE

Dalšího dne začala silnice klesat do širokého údolí řeky.

Čunítek, který se vezl na Dennisově rameni, pípнул a utrhl trs bobulí z přesahující větve. Pustil se do žvýkání několika fialových plodů a ovocná šťáva mu stékala po čelistech. Nabídl jich několik Dennisovi, ten zdvořile odmítl.

Dennis se cítil velmi dobře. Bývalé tábornické dovednosti se mu nepochybně vrátily. Teď, když objevil ty správné uzly, byl jeho batoh úhledný a pohodlný. Boty - teď už rozšlápnuté - mu připadaly jako plynulé prodloužení jeho vlastních chodidel, když si tak vykračoval po elastickém povrchu silnice. Byl naprosto spokojený.

Poznal, že les brzy skončí. Stále však stál před problémem, co udělá, až se setká s civilizací.

Jaké to jsou vlastně bytosti, tito původní obyvatelé? Budou dostatečně technicky vyspělí, aby mu pomohli opravit jeho půlku zievatronu?

A co bylo důležitější, nerozhodnou se seřadit kousky z něho, pečlivě podle barvy a velikosti, tak jako to už někdo provedl se zievatronem?

Snad by nebyl špatný nápad, jako první krok, domorodce nejdříve trochu špehovat.

„To se snadno řekne,“ posmíval se Dennis sám sobě. Jestli mají trochu jiné rysy v obličeji, můžu použít trochu říčního bahna a vyrobit si falešná tykadla a oči na stopkách a pustit se do práce. Možná, že bude třeba odstranit si nos a trochu prodloužit krk, samozřejmě, nanejvýš o pár palců.

„Rád bych věděl, jestli nebudou nutné šupiny.“

Jak se tak vlekl dál, začaly ho napadat nejrůznější fantastické situace.

Už vím! Budu se pít po venkovské usedlosti excentrického vědce, venkovského šlechtice G'zvreepa. Poznám to podle kupole observatoře, vyčuhující zpučně ze západního křídla jeho zámku.

V pořádku, Dennisi. Až zaklepeš, laskavý postarší učenec domorodec ti sám otevře dveře, neboť své sluhy již poslal do postele, zatímco si pátrá na obloze po kometách. V okamžiku, kdy tě uvidí, se v momentálním záchvatu odporu nad tvýma dvěma ohyzdnýma očima bez výrazu a nad milióny tenounkých výrůstků, pokrývajících tvou lebku, odtáhne. Když však zdvihneš ruku ve vševesmírném gestu míru, vtáhne tě dovnitř a řekne: „Rychle vstupte! Díky Gixgaxovi, přišel jste jako první.“

Na louce u silnice našel Dennis zbytky tábořiště. Uhlíky v ohništi byly ještě teplé.

Odložil batoh. Kempového hlídače umístil na jeden velký balvan a čunítka na druhý. „V pořádku, jasnoočko,“ oslovil tvora, „a teď se podíváme, jestli umíš dělat také něco jiného než společnost. Ty můžeš dávat bedlivý pozor a já zatím udělám jednu důležitou detektivní práci.“

Čuňa potřásl nechápavě hlavou a potom zívł.

„Hmm. To jenom dokazuje, jak málo víš. Něco jsem našel!“ Dennis ukázal na zem. „Podívej, otisky nohou!“

Čunítek si odrkl, očividně ho to nezaujalo. Dennis vzdychl. Žádné vděčné publikum, a zrovna když je ho potřeba.

V zemi bylo mnoho hlubokých otisků - nepochybně od velkých tažných zvířat - a menší otisky kopyt, jaké by nejspíše zanechal neokovaný pony. A koblížky, ty také naznačovaly, že tento svět má skutečně velmi blízké protějšky pozemských koní.

Když skončil se zvířaty, pátral po zřetelné skupině otisků dvounožců a brzy si uvědomil, že všichni v karavaně měli boty.

Podle ostrých obrysů vroubkovaných šlápot bylo naprosto zřejmé, že tito lidé používají boty ne nepodobné jeho vlastním! Toto byl samozřejmě důkaz technické vyspělosti. Vzory ve šlápotách byly všechny naprosto totožné... jako by nějaký počítač určil dokonalý vzor, který se od toho okamžiku vyrábí ve velkém. Pobíhal kolem a pozoroval otisky, až ho najednou něco napadlo.

Popadl svou levou nohu a neohrabaně se snažil pohlédnout na podrážku vlastní boty. Udělal však příliš rychlý pohyb, ztratil rovnováhu a spadl na zadek.

Zíral na vzorek vlastní boty a zatajil dech. Byl totožný! Budťo místní počítače vyvinuly stejný typ vzoru jako počítače na Zemi, nebo...

Rozhlédl se kolem. Otisky podrážek byly všude. Většina byla bezpochyby jeho.

Ozvalo se zakvičení, podezřele znějící jako smích. Dennis se otočil a pohlédl nasupeně na čunítka. Ten však zachovával svůj obvyklý úšklebek.

„Opovaž se říct jediné slovo!“ varoval Dennis tvora.

Pro tentokrát Čuňa udělal, co mu bylo řečeno.

Mnoho dalších vodítek k záhadě už nenašel. U ohniště bylo pár drolicích se šišek sušeného masa. Na místech, kde byla uvázána zvířata, byly rozsypané zbytky zrní.

U vysokého stromu našel Dennis na zemi červenou skvrnu. Byla lepkavá, jako krev.

Na zemi byly místy uválené plochy s chuchvalci chlupů. Pak našel dlouhé zlaté vlákno, které v ranním světle jasně zářilo. Dlouho si ho prohlížel a potom ho strčil do kapsičky na rameni a zapnul ji na knoflík.

Blíže k lesu našel mrtvé zvíře.

Vypadalo jako čunítkův větší bratranec. Mělo stejný tupý čumák a jehlovité zuby, velikostí a stavbou se však blížilo mastifovi.

Hlava na něj civěla prázdným pohledem z místa vzdáleného tři stopy od zbytku těla. Byla i s částí ramene odsekuta jakoby guillotinou nebo velmi výkonným laserem.

Se strnulým pohledem se díval na masakr, dokud k němu od ohniště nedolehlo bzučení poplašného zařízení. S obavami se rozhlédl. Něco se děje?

Otočil se v okamžiku, kdy se na kraji lesa náhle vynořilo šest zpustlých, psům podobných tvorů. Neměl už čas udělat si o nich přesnější obrázek. Zuřivě zavrčeli - byl to hluboký chraplavý zvuk - a potom zaútočili. Jehlovka se mu objevila v ruce dříve, než měl čas o ní vůbec uvažovat. V posledních dnech putování si procvičoval tasení i střelbu na suky stromů a tyto kratochvíle mu teď pravděpodobně zachránily život.

Rozkročený, v dokonalé stabilitě, zamířil těsně před bestie a vystřelil.

Země před smečkou vybuchla, tvorové se však jako smyslů zbavení řítili gejzírem hlíny a zbytků trávy za svým cílem. Dennis neměl na vybranou. Zamířil a znovu vystřelil.

Smečka se proměnila v kvílící změt' těl. Téměř okamžitě se rozdělila na mrtvé a prchající.

Dennis pozoroval, jak ti, kteří přežili, se s bolestným vytím potácejí pryč od svých zkrvavených a nehybných druhů. Pohlédl na nevelkou zbraň ve své ruce.

Poháněna nashromádanou sluneční energií dokázala tato zbraň odkrajoval tenounké jehličky z jakéhokoli, i neobvykle tvarovaného kousku kovu, který nacpal do nábojové komory, a vystřelovat je nesmírnou rychlostí.

Dennis ji nejdřív považoval za trochu lepší hračku, to když opustil zievatron, postupně však, díky praktickým cvičením, prováděným cestou, v ní začal získávat důvěru.

Ted' na to civěl v úžasu.

Takový zabiják, pomyslel si.

2

Už brzy mohl říci, že se přibližuje civilizaci.

V okamžiku, kdy silnice opustila horský průsmyk, zřetelně se rozšířila. Některé horské louky nesly znaky kultivace. Silnice byla nyní oddělena od otevřených polí po obou stranách hustým živým plotem. Skrze větvičky mohl pozorovat stáda zvířat pasoucích se na stráních.

Bylo jasné, že každým okamžikem může narazit na místní dopravu. Náhodné setkání na silnici nebyl nejlepší způsob prvního kontaktu. Nechtěl být nucen čelit zbraním, které oddělily hlavu toho tvora v jejich tábořišti. Rozhodl se, že momentálně udělá nejlépe, bude-li pokračovat v putování mimo silnici. Rozhlížel se po mezeře v plotu. Když Dennis vytáhl mačetu a pustil se do prosekávání ve slabším místě větrolamu, probudil se Čuňa ze svého klímbání na vršku batohu. Potom ta malá potvůrka vyskočila na horní větev, nahrbila se a hleděla dolů na Dennise vyčítavě, nejspíš za to, že ji vyrušil ze siesty.

Jak Dennis zjistil, nebylo to vůbec snadné. Těžká čepel se od větví odrážela a nechávala na nich jen škrábance. Až dosud mačetu příliš nepoužíval. Byla posetá skvrnami rzi a ostří bylo tupé. Dennis proklínal Bernalda Bradyho a snažil se nalézt co nejvíce útěchy ve skutečnosti, že se v něm konec konců opravdu nemýlil.

Zatímco si vysával škrábance na hřbetu pravé ruky, dostal nápad. Co kdyby to zkusil s tím nádherným domorodým nožem, který našel u přechodové komory? Shodil batoh a z jedné ze spodních kapes vytáhl do plátna zabalený artefakt. S ostražitým pohledem do obou směrů silnice pak položil plátěný balíček na zem a rozbil ho.

Oči se mu rozšířily úžasem.

Před týdnem si uschoval krásný, ostrý a ohebný nůž, bez nejmenších pochyb výsledek řemeslné dovednosti na velmi vysoké úrovni.

To, co před ním teď leželo, bylo sice stále úchvatné, vypadalo to však spíše jako jemně odštípnutý kousek obsidiánu vložený do dřevěné rukojeti a těsně převázaný proužky kůže. Byl ostrý a dobře udělaný, bylo to však něco naprosto vzdáleného tomu dokonalému nástroji, který, jak si vzpomínal, původně našel.

Pocítil slabou závrať. Byl to úkaz, který vnitřně zaznamenal, když se předmětu lehce dotkl.

Ostré pípnutí nad hlavou ho však vrátilo do přítomnosti. Čunítek na něj dvakrát zacvrlikal a energicky třásl hlavou. Pak se vznesl a zmizel v houští.

Dennis sáhl do kapsy na stehně a vytáhl táborového strážce. Malá obrazovka ukazovala červené body, které se k němu po silnici blížily.

Znovu nůž zabalil. Zatím zůstane tajemstvím. Hodil na sebe batoh a začal soustředěně pracovat s mačetou. Musí se dostat pryč ze silnice!

Šlahouny se mu zachytávaly za batoh a za ruku, kterou si chránil obličej, zatímco si tvrdě razil cestu houštím. Konečně pak, jako jádérko vystřelené z melounu, vlétl na louku a rozplácl se na trávě.

Překulil se a těžce oddychoval.

Alespoň tentokrát se na ně pořádně podívám, pomyslel si, když se plazil pryč od průseku v hradbě plotu. Konečně zjistím, jak ti domorodci vypadají!

Opět vytáhl strážce. Obrazovka ukazovala velké množství žlutých bodů, znázorňujících bezpochyby stáda pasoucích se zvířat, která Dennis viděl na úbočích kopců. Po jedné straně obrazovky uviděl dva červené a dva žluté body. Pohybovaly se po silnici jeho směrem.

Dvojice jezdců.

Čuňova zeleň nebyla nikde vidět. To proradné zvíře ho opět opustilo.

Soustředil se tak úporně na červené body na silnici, že mu chvilku trvalo, než si všiml, že se od blízkého stáda žlutých teček oddělila směrem k jihu dvě malá růžová světélka. Pohybovala se rychle do středu obrazovky.

Do středu obrazovky, uvědomil si Dennis ... to je přece ke mně.

„Haaaa-aayy-ooooaoo!!“

Přišlo to odzadu, vysoký pronikavý křik, po kterém mu přeběhl mráz po zádech. Ječení bylo doprovázeno zvukem běžících nohou. Někdo na něj útočil přímo odzadu!

Dennis chňapl po svém pouzdru s pocitem mizivé naděje, že dostane zbraň ven včas. Každým okamžikem očekával náhlý záblesk cizích smrtících paprsků, které ho rázem skolí.

„Haaayyoo-oh!“

Zapleten do vlastního batohu, převalil se na břicho a snažil se dostat ruku se zbraní nahoru. Konečně držel jehlovku v třesoucí se ruce před sebou, připraven ke střelbě na... psa.

Zamrkal, jen tak tak vystřelil... pes, který na něj vrčel, skočil zpět a schoval se za párem malých nohou... podsaditých a s odřenými koleny. Tyhle nohy patřily malému klukovi.

Dennis zvedl oči a jenom civěl. Nejohroivější zbraň v dohledu byla zahnutá ovčácká hůl v rukou čtyři stopy vysoké postavy s hlavou jako koudel a ušmudlaným obličejem.

První moudrý mimozemšťan, se kterým Dennis navázal kontakt, si odhodil z očí pramínek rozčuchaných hnědých vlasů a vyhrkl. „.. ..Pááééchééete... „Chlapec vzrušeně oddychoval, „mmmlúúúit smííímkou?“

Dennis, oněmělý překvapením, si uvědomil, že musí vypadat hloupě, jak se tu válí po zemi. Pomalu, aby dítě nevyděsil, se začal zvedat.

Rozhodl se, že se nepokusí ani na chvilku uvažovat nad takovým rozporem, jako je setkání s chlapcem - přibližně asi osmiletým - zde v cizím světě. Nemohl z toho nic získat. Přinutil se soustředit na jazykový problém. Některé ze zvuků, které chlapec vyslovil, mu zněly podivně povědomě, jako kdyby je slyšel již dříve.

Snažil se vybavit si některá fakta z jazykového kursu, kterým na škole prošel, aby se zbavil neblaze proslulé English 7 profesora LaBelly. Vzpomněl si na pár zvuků, které se naučil, a které byly svým významem téměř univerzální mezi všemi lidskými bytostmi. Antropologové je většinou používali, když navazovali první kontakty s nově objevenými kmeny. Ztěžka polkl a pak riskl první z nich.

„Ha?“ řekl.

Chlapcův dech se mezitím zklidnil. S povzdechem prozrazujícím přehnanou trpělivost zopakoval svou

otázku.

„Pane, chcete mluvit s mým tatškou?“

Dennis se zajíkl. Nakonec se mu však podařilo přimět svoji hlavu pohnout se nahoru a dolů na znamení souhlasu.

3

Štěně běhalo kolem nich a ňafalo na jejich pohybující se nohy. Chlapec kráčel vážně vedle Dennise a vedl ho přes kopcovitou louku ke svému domovu. Řekl, že se jmenuje Tomoš.

Na cestě vzhůru zahlédl Dennis přejeto po silnici dvojicí jezdců. Při pohledu průseky v plotě se ukázalo, že živý protějšek červených teček, které ho poslaly před několika minutami střemhlav do úkrytu, je dvojice farmářů klusající kolem na střapatých ponících.

Teprve si na to všechno začínal zvykat. Ze všech možných prvních kontaktů byl tenhle nepochybně nejpriznivější a nejzmatenější. Dennis stále ještě nedokázal přemýšlet o tom, kde se tady vůbec vzali lidé.

„Tomoši,“ začal.

„Prrosím, pane?“ řekl chlapec a vzhlédl k němu s výrazem očekávání. Vyslovoval svá „r“ s přízvukem, na který si Dennis pomalu začínal zvykat.

Dennis se zarazil. Kde by měl vůbec začít? Bylo toho tolik, nač se ptát. „Ehm, nestane se nic tvému stádu, než mě dopravíš k vašim?“

„Ale, zvířata budou v pořádku. Psi je vohlídají. Já je jen musím dvakrát denně spočítat a spustit poplach, když ňáký schází.“

Dalších několik kroků šli mlčky. Dennis neměl příliš mnoho času připravit se na první setkání s dospělými. Najednou se z toho cítil nesvůj.

Než na chlapce narazil, smířil se s tím, že jako cizinec zůstane mimo a bude se pouze pokoušet o štěstí. Být zabit na potkání, například mravenčím mužem nenávidějícím savce, to by pouze byla osudová smůla. S tím by prostě nemohl nic dělat.

Malé detaily v jeho vlastním chování by však mohly ovlivnit způsob, jakým na něj místní lidé budou reagovat. Drobná zdvořilostní chyba - neopatrné přeřeknutí se - by ho mohlo stát všechno. A v takovém případě by byla chyba na jeho straně.

Možná, že se bude moci ptát pouze dětí na věci, které by u dospělých vzbudily podezření.

„Tomoši, je tady v okolí ještě hodně dalších farem?“

„Ne, pane, jen párr.“ Zaznělo to hrdě. „Jsme téměř nejvzdálenější! Král chce, aby do hor, kde žije L'Toff, chodili jenom horníci a kupci.“

Baron Kremer si ovšem myslí něco jiného. Tatka říká, že tendle baron nemá žádné právo posílat tam dřevorubce a vojáky...

A potom Tomoš pokračoval ve stížnostech, jak neúprosný a lakomý je místní vládce, a jak král, který žije daleko na východě, dosadí jednou barona na jeho místo. Příběh se rázem změnil v řadu klepů, které zněly trochu komplikovaně na tak malého chlapce... jak „lord Hern“ postupně jménem barona zabírá všechny doly a jak v posledních dvou letech se do oblasti nedostavily žádné cirkusy kvůli potížím s králem. Ačkoli bylo obtížné sledovat všechny detaily, Dennis pochopil, že místní smetánku tvoří feudální aristokracie a že válka zjevně není neobvyklá věc.

Příběh mu naneštěstí nedal žádnou odpověď na nejdůležitější otázku, otázku týkající se technické vyspělosti tohoto světa. Chlapcovy šaty například, i když byly zaprášené, vypadaly kvalitně. Neměly žádné kapsy, ale opasek s kapsičkami na zapínání na knoflíky vypadal, jako by vypadl přímo z Keltyho katalogu. Tomešovy boty byly hodně podobné starým odolným teniskám, které Dennis nosil jako dítě.

Když dosáhli vrcholku nevysokého kopce, otevřel se před nimi pohled na rozlehlé hospodářství. Dům, chlév i stodola ležely asi sto metrů od hradby větrolamu lemuujícího silnici. Dennisovi se zdálo, že místo budí dojem prosperity. Tomoš náhle ožil a táhl Dennise za ruku. Dennis následoval chlapce s kopce dolů s nepříjemnými pocity.

Hlavní budova hospodářství byla rozsáhlé nízké stavení, chráněné přirozeným terénem, s mírně se svažující střechou zářící v odpoledním slunci. Nejdříve si Dennis myslel, že reflexy přichází od hliníkového pobití zdi domu, když však přišli blíže, viděl, že zdi byly ve skutečnosti laminované dřevěné panely, dokonale, téměř nepostřehnutelně pospojované.

Chlív byl postaven podobným způsobem. Obě budovy vypadaly jako obrázky z magazínu.

Těsně před brankou se Dennis zastavil. Měl poslední šanci položit hloupé otázky.

„Hele, Tomoši,“ začal, „jsem tady cizí...“

„Ach, tohle mi taky došlo. Mluvíte podivně!“

„Hmm, to ano. Tedy, po pravdě řečeno, pocházím ze země daleko naseverozápad.“ Z chlapcova zmateného vyprávění Dennis pochopil, že místní obyvatelé vědí jen málo o tom, co leží tímto směrem.

„Jsem tedy, přirozeně, na vaši zemi trochu zvědavý,“ pokračoval Dennis. „Eh, mohl bys‘ mi, například, říci jméno téhle vaší země?“

Chlapec bez váhání odpověděl: „Jmenuje se Coylia!“

„Takže vás král je král Coylie?“

Tomoš přikývl s přehnaně trpělivým výrazem. „Správně!“

„Dobře. Víš, Tomoši, se jmény je to vždycky trochu zmatené. Lidé z různých zemí nazývají svět různými jmény. Jak ho nazýváte vy?“ Dennis byl rozhodnut jméno „Flasterie“ zavrhnout.

„Svět?“ Chlapec vypadal zmateně.

„Celý svět.“ řekl Dennis a ukázal na zem, oblohu, kopce. „Všechny oceány a všechna království. Jak tomu říkáte?“

„Ach, tak. To je Tatir,“ odpověděl s vážným výrazem. „Tento svět se jmenuje Tatir.“

„Tatir,“ opakoval po něm Dennis a snažil se nesmát. Nebylo to o moc lepší než „Flasterie“. „Tomoši!“ Ostrý výkřik přišel ze stavení. Poněkud statnější mladá žena vystoupila na zápraží a znovu zavolala. „Tomoši! Pojď sem!“

Chlapec se zamračil. „To je teta Biss. Co tady vlastně dělá? A kde sou mamka a tat‘ka?“ Rozeběhl se k domu a Dennise nechal stát u brány.

Něco bylo nepochybně v nepořádku. Chlapcova teta vypadala ustaraně. Poklekla, uchopila ho za ramena a něco mu vážně vysvětlovala. Za chvíli byl Tomoš zpět a jen s námahou potlačoval slzy.

Dennis se cítil nesvůj. Vstoupit, aniž byl dospělou osobou vyzván, se mu nezdálo příliš moudré, zároveň si však nedokázal představit, že by měl zase odejít.

Dům i okolní zahrada vypadaly naprosto v pořádku. Skutečná kuřata zobala na dvorku společně s něčím, co vypadalo jako mimořádně malí ochočení pštrosi.

Cestičky vedoucí po pozemku byly bezpochyby ze stejného, dokonale elastického materiálu jako silnice. Měly stejné kostřbaté okraje, které se pozvolna ztrácely v okolní hlíně a trávě.

Takový byl celkový dojem z hospodářství. Okna domu byl čistá a dobře vsazená, byla však umístěná v různých, jen přibližných výškách a pod přibližnými úhly. Malá i velká okna byla vsazená vedle sebe bez zjevného systému.

Tomoš, teď plačící, se křečovitě držel sukně své tety. Dennis byl znepokojen. Rodičům chlapce se muselo něco stát.

Konečně se rozhodl postoupit o pár kroků vpřed. Žena zvedla oči.

„Jmenujete se Dennis?“ otázala se chladně, v místním zvláštním nářečí.

Přikývl. „Ano, paní. Je Tomoš v pořádku? Mohu vám nějak pomoci?“

Zdálo se, že ji nabídka překvapila. Její tvrdý výraz trochu roztál. „Chlapcovi rodiče jsou pryč. Přišla jsem, abych ho vzala k sobě. Můžete s námi povečeřet a zůstat, dokud nepřijde můj muž, aby naložil věci a uzamkl to tady.“

Dennis se chtěl zeptat ještě na další věci, ale její strohý pohled ho odradil. „Odložte si věci tady na schodech a počkejte,“ řekla. Odvedla chlapce dovnitř.

Dennise ženina nedůvěra k cizincům neurazila. Jeho přízvuk mu zřejmě také příliš nepomohl. Posadil se na schody, kam mu žena ukázala.

Na zápraží, hned vedle dveří, byl stojan s náradím. Dennis nástroje zprvu samolibě přehlížel, přemýšlel o jiných věcech, pak se však podíval zblízka a zamračil se. „Čím dál tím podivnější,“ řekl.

Byla to něj zvláštnější sbírka náčiní, jakou kdy viděl.

Poblíž dveří byly motyčka, sekyra, hrábě a rýč, všechny ještě zářící novotou. Potom si sáhl na velké zahradnické nůžky. Byly ostré a vypadaly poměrně účinně. Rukojeti byly z hladkého tmavého dřeva, jak by se dalo předpokládat. Zdálo se však, že ostří není z kovu. Obě hrany, ostré jako břitva, byly průhledné a byly v nich patrné tenké žilky a plošky.

Dennisovi poklesla úžasem brada. „Jsou z kamene!“ zašeptal. „Z nějakého druhu drahokamu, určitě to

tak je. Vždyť to mohou být i monokrystaly! “

Byl úplně ohromený. Vůbec si nedokázal představit úroveň technické vyspělosti, která dokázala poskytovat takové nástroje obyčejným rolníkům na venkově. Náradí vedle dveří bylo prostě neuvěřitelné!

To však nebylo poslední překvapení. Jak si stojan s náradím prohlížel, narůstal v něm zvláštní pocit něčeho velice neobvyklého, neboť, ačkoli se zdálo, že náradí dále od dveří je také z kamene, bylo to to jediné, co mělo společného s těmi nádhernými kusy blízko dveří.

Dennis nad tím rozporem jen kroutil hlavou. Víc vlevo byla další sekera a ta mohla klidně pocházet z pozdní doby kamenné!

Hrubá dřevěná násada byla sice na dvou místech jemně vyhlazena, místy na ní však ještě byly zbytky kůry. Čepel vypadala jako odštěpek pazourku připevněný koženými řemínky.

Zbývající nástroje vyplňovaly mezeru mezi těmito dvěma extrémy.

Některé byly primitivní, jak jen si je možné představit. Ostatní byly nepochybně výslednými produkty velice pokročilého stadia technologie zpracování materiálů a počítačem řízené vývojové řady.

Ponořen v myšlenkách, zlehka se dotkl pazourkové sekery. Mohla by být dokonce vyrobena stejnou rukou, která sestavila ten tajuplný nůž, zabalený v plátně v jeho batohu.

„Stivung dokáže široko daleko nejlépe praktikovat,“ promluvil hlas za jeho zády.

Otočil se. Hluboce zamyšlen, vůbec nezaslechl, když Biss vyšla na zápraží. Žena mu podala misku a lžíci a on obojí automaticky přijal. Vlahá teplá vůně v něm náhle probudila hlad.

„Stivung?“ S námahou opakoval jméno. „Chlapecův otec?“

„Jo. Stivung Sigel. Příjemný člověk, seržant u Královských Skautů, než si vzal moji sestru Surah. Jeho pověstná schopnost znamenala jeho konec. To, a skutečnost, že má postavu jako baron - výšku i váhu. Dnes ráno si pro něj přišli baronovi lidi.“

Tvářila se, jako by si byla jistá, že Dennis ví, o čem je řeč. Dennis se neodvažoval říct, že tomu tak není. Mimoto, příčinou jeho nepochopení mohl také být ženin výrazný přízvuk.

„A co chlapcova matka?“ zeptal se Dennis a zafoukal na lžíci dušeného masa. Nemělo moc výraznou chuť, ale ve srovnání s nouzovými dávkami, které jedl už víc než týden, obstálo dobře.

Teta Biss pokrčila rameny. „Když odvedli Stivunga, přiběhla Surah ke mně, pak se sbalila a zamířila do hor. Chtěla požádat L‘Toff o pomoc.“ Odfrkla si. „To byl teda nápad.“

Dennisovi se už začala motat hlava ze všech těch nárážek na věci, které nechápal. Kdo je ten L‘Toff? A co v tomto světě znamenalo praktikovat ?

Pokud jde o důvod pro zatčení chlapcova otce, Dennis chápal, že farmářova hrdost by snad mohla být příčinou jeho konfliktu s místním vládcem, proč však byl Sigel odveden jen proto, že „má podobnou postavu“ jako vrchnost? Bylo to tady zločinem?

„Je Tomoš v pořádku? „

„Jo. Chce se s vámi ještě rozloučit, než odejdete.“

„Hmm, než odejdu,“ opakoval Dennis. Tak trochu pořád doufal v nějakou domáckou pohostinnost, zahrnující skutečnou postel a něco jako úvodní otůkávací konverzaci, než by vyrukoval s problémem základního významu. Události tady nevypadaly zrovna mírumilovně. Chtěl zjistit, kdo vytvořil ty vynikající, technicky dokonalé věci, a hned se na tento společenský prvek zaměřit a přitom se vyhnout záležitosti s baronem Kremerem.

Teta Biss stroze přikývla. „Já žádný volný pokoj nemám. A můj manžel to tu zítra zamkne. Jestli chcete práci, dostanete ji v Zusliku.“

Dennis civěl na svou misku. Najednou už neměl chuť strávit ani jednu noc v divočině. Dokonce i kvokání kuřat v něm vyvolávalo stesk po domově.

Teta Biss se na chvíli odmlčela a pak si povzdechla. „Ale, co. Tomoš si myslí, že jste opravdový poutník a ne jeden z těch povalečů, kteří nám sem někdy přicházejí z východu. Myslím, že se nic nestane, když vás nechám přespat jednu noc ve stodole. Pod podmínkou, že se budete chovat, jak se patří, a slíbíte, že ráno v klidu odejdete.“

Dennis rychle přikývl. „Jestli snad potřebujete s něčím pomoci...?“

Biss se nad tím zamyslela. Otočila se a vzala ze stojanu pazourkovou sekera. „Nemyslím, že to bude k něčemu dobré, ale můžete naštipat trochu dříví na topení.“

Dennis převzal primitivní sekera s pochybnými pocity.

„Hmm... myslím, že bych mohl zkusit...“ začal Dennis a pohlédl k nádherné sekyře s ostřím z drahokamu u dveří.

„Použijte tuto,“ řekla Biss důrazně. „Bude třeba ji rychle prodat, teď, když tu není Stivyung. Za domem jsou nějaké klády. Přeju příjemné praktikování.“ Pokývla hlavou, otočila se a zamířila do domu.

Zase tu bylo to slovo. Dennis si byl jistý, že mu něco důležitého uniká. Usoudil však, že bude lepší už se tety Biss na nic neptat.

Nejdříve to nejdůležitější. Dojedl večeři a misku čistě vylízal. Na dotyk připomínala stejné nerozbitné nádoby používané v domácnostech po celé Zemi. Při bližším zkoumání si však uvědomil, že miska je vytvarovaná z tenounké vrstvy dřeva a pokrytá glazurou. Výsledek byl dokonalý.

Jestli vůbec někdy dám zievatron dohromady a jestli někdy začneme obchodovat s touto civilizací, budou nám toho moci prodat za milióny! Jejich továrny budou muset pracovat přesčas!

Potom si vzpomněl na tažná zvířata, jak táhla nocí neslyšně klouzající saně.

Co se to tu děje?

S toužebným pohledem ke krásné sekyře s monokrystalovým ostřím, stojící u dveří, uchopil rezignovaně specialitu jeskynního muže a zamířil ke hromadě dřeva za domem.

4

**NEJLEPŠÍ CESTA
DO CARNEGIE HALL**

Město Zuslik leželo na dně širokého údolí, po jehož obou stranách se tlačily nízké kopce k široké, líně plynoucí řece. Země zde byla hustě zalesněná a mezi jednotlivými pásy lesů byly rovnoměrně rozptýleny plochy obdělávaných polí. Město leželo na břehu řeky a zároveň na křižovatce několika cest.

Ze svahu na západ od Zusliku si Dennis všiml, že osada byla vystavěna po obvodu kopce, který se tyčil nad jedním zákrutem řeky. Sídlo bylo obehnané zdí. Na vrcholu této dominanty, vypínající se nad městem, stála tmavá, zavalitá pevnost, vybudovaná z prostřídáných vrstev a vypadala jako tmavý svatební dort, zavěšený nad osadou.

Svým kukátkem od firmy Sahara Institute of Technology byl Dennis schopen rozeznat řady mužů. Připomínali zástupy mravenců, pochoduující po nádvořích obklopujících pevnost. Slunce se chvílemi odráželo od šiků vztyčených zbraní. Z vysoké věže povlávaly, v čerstvé bríze vanoucí údolím, dlouhé úzké vlajky.

Byl to bezpochyby domov místního šéfa. Dennis doufal, že pátrání od něj nebude vyžadovat, aby tohle místo navštívil. Alespoň ne hned, po tom, co se o tom milém člověku dozvěděl.

Předminulý večer, když se uvelebil v seníku na Sigelově farmě, přišel do stodoly malý Tomoš. Ačkoli chlapec předstíral, že jde popřát návštěvě dobrou noc, byl si Dennis vědom, že si ve skutečnosti přišel pro trochu soucitu a útěchy. Nedokázal si představit, že by se mu jí dostalo od jeho studené tety.

Tomoš s odchodem otálel po několik hodin a mezitím si s Dennisem vzájemně vyprávěli příběhy. Byl to férový obchod. Dennis měl příležitost procvičovat přízvuk - a blíže se tak seznámit s trošku zmatenou a podivnou coylianskou verzí angličtiny, a Tomoš se ke svému velkému potěšení dozvěděl mnoho o králíkovi Brerovi a o létajících slonech.

Dennis se o coylianské vědě a technice příliš mnoho nepoučil, ani to však z rozhovoru s tak malým chlapcem neočekával. Poslouchal však pozorně, když Tomoš vyprávěl „děsivé“ příběhy o „Bleckerech“ a jiných vybájených bubácích, i o starých známých laskavých dracích, kteří berou lidi na výlety po obloze. Dennis si ty příběhy ukládal do paměti, protože člověk nikdy neví, co se nakonec může stát užitečnou informací.

Aktuálnější však byly lahůdky, které mu Tomoš vyprávěl o baronu Kremerovi, jehož dědeček o generaci dříve přivedl ze severu kmen horalů, aby starému vévodovi sebral Zuslik. Kremer vypadal na člověka, od kterého je lépe držet se co nejdál, alespoň podle Tomoše, zvláště po tom, co provedl jeho rodině.

Ačkoli se chtěl Dennis dozvědět co nejvíce, uvědomoval si, že baron Kremer není zrovna nejvhodnější námět na dlouhé povídání. Odvedl chlapce od jeho trablů starou trempskou písni a po krátké chvíli se už chlapec smál a tleskal. V okamžiku, kdy Tomoš usnul na vedlejší hromádce sena, byly šokující události dne dávno zapomenuty.

V Dennisovi zůstal pocit, že vykonal dobrý skutek. Přesto si však přál, aby mohl pro toho špunta udělat víc.

Teta Biss, mlčenlivá až do posledního okamžiku, dala druhý den brzy po ránu Dennisovi na cestu v plátně zabalený oběd - chléb a sýr. Když mu Tomoš dával sbohem, chlapácky přitom potlačoval slzy. A pak už to trvalo jenom jeden den a jedno dopoledne, než se Dennis dostal z farmy až na tento kopec nad Zuslikem.

Během svého putování do města se Dennis neustále rozhlížel po malé narůžovělé bytosti s jasnými zelenými očima. Čunítek se však neukázal. Zdálo se, že ho ta bytůstka tentokrát skutečně opustila.

Dennis pozoroval Zuslik ze strmé stráně nad hradbami. Tam někde v té citadele byl vězněn chlapcův otec, za záhadné zločiny, které Dennis stále ještě nepochopil... protože „měl postavu právě jako“ jeho vládce a uměl zacházet s nástroji... Dennis s ulehčením zjistil, že alespoň on se místnímu panovníku vůbec nepodobá.

Došel k závěru, že se o Zusliku už víc nedozví, bude-li ho studovat z dálky. Zvedl se a začal si nasazovat batoh.

Přesně ve stejném okamžiku zahlédl okrajem svého zorného pole nějaký pohyb. Obrátil se... a viděl, jak se něco obrovského, černého a rychlého řítí přes vršky stromů přímo k němu!

Praštil sebou na travnatý svah těsně předtím, než se mu ta gigantická létající věc mihla nad hlavou. Vrhala obrovský stín; a pleskavý, hvízdavý zvuk způsoboval Dennisovi mrazení v zádech a vyvolával

předtuchu blížící se katastrofy, zatímco se snažil zavrtat se co nejhlouběji mezi drny trávy. Okamžik děsivé hrůzy pominul. Když se zdálo, že se žádná katastrofa neodehrává, zvedl konečně hlavu a zběsile se rozhlížel po příšeře. Ale ta věc byla pryč!

Tehdy v noci hovořil Tomoš o dracích - velkých zuřivých monstrech, která prý kdysi bránila obyvatele Tatiru proti smrtelně nebezpečnému nepříteli. Dennis však žil v přesvědčení, že jsou záležitostí vzdálené minulosti, kam fantastické bytosti z dětských pohádek patří!

Pátral důkladně po obzoru a nakonec ten černý útvar zahlédl. Právě zvolna klesal na město. Když vyndával kukátko a zaostřoval ho na nádvoří hradu, měl stále ještě sucho v hrdle.

Překvapením zamrkal. Chvilku mu trvalo, než si uvědomil - a trochu se mu při tom ulevilo - že to přece jenom nebyl žádný „drak“. Jeho ebenová příšera byl létající stroj. Jakmile se stroj, lehký jako pírkó, dotkl země a znehybněl, z řady chatrčí na hradním nádvoří se k němu rozeběhly drobné postavičky. Dvě jiné malé postavy, pravděpodobně piloti, vystoupili a rychle kráčeli směrem ke hradu, aniž se ohlédl.

Dennis sklonil kukátko. Cítil se trochu hloupě za svoje předchozí přehnaně dramatické závěry, když přece existovalo jiné, jednodušší vysvětlení. Nebylo na tom snad nic divného, že místní obyvatelstvo vlastní letku, nebo ano? Důkazů o vysokém stupni technické vyspělosti našel poměrně dost. Ovšem tento stroj netropil téměř žádný hluk, když přeletěl nad Dennisem. Neslyšel žádné hučení motorů. Byla to hádanka. Možná, že si problém antigravitace zaslouží bližší prozkoumání.

Byl však jenom jeden způsob, jak zjistit víc. Vstal a oprášil se, hodil si na záda batoh a zamířil dolů do města.

2

Tržnice umístěná mimo městské hradby se podobala jakémukoli nábřežnímu bazaru na Zemi. Ozývaly se výkřiky a volání a chvílemi se neočekávaně objevovaly chlapecké gangy, nepochybně spěchající za nějakou lumpárnou. Z obchůdků i skladišť se řinuly pronikavé vůně pestrých a tučných jídel, ale i ostré pižmo tažných zvířat.

Vstoupil na tržiště s výrazem, o kterém doufal, že budí dojem člověka jdoucího sebestiště za svým posláním. Bohatá škála oblečení, kterou kolem sebe viděl, v něm nevyvolala pocit, že by byl oblečený jako přivandrovalec. Boty, košile i kalhoty zde zřejmě byly běžným oblečením. Někteří lidé dokonce nesli na zádech podobná břemena jako on.

Míjel skupiny mužů posedávající u stolků kaváren, vystrčených na chodníky, a připoutal k sobě pár pohledů. Nezdálo se však, že by v těch pohledech bylo něco víc než běžná, prchavá zvědavost.

Dennis začal dýchat trochu volněji. Možná, že se dokážu neprozradit tak dlouho, než dorazím na místo, které má v těchto končinách funkci univerzity, napadlo ho s jistou nadějí. Měl zcela jasnou představu, s jakým typem jedinců, zastupujících tuto kulturu, se chce setkat.

Dokonce i ve starověkých a feudálních společnostech na Zemi vždycky existovaly skupinky osvícenců, kteří se s nefalšovaným potěšením zabývali představami vyspělejší techniky i kultury, než byla ta jejich. Létající stroj v Dennisovi probudil s konečnou platností naději, že najde druh pomoci, který potřeboval.

Jakmile dosáhl přístavních doků, udeřily ho pronikavé pachy sušených ryb a vydělávaných kůží. Mola budila dojem pevných konstrukcí tvořených kůly spojovanými dřevěnými hřeby. Až dolů k lesknoucím se pilířům vypadala mola jako nová. Povrch byl pokryt stejnou elasticou hmotou, jaká tvořila coylianské silnice.

Zastavil se, aby si prohlédl jednu z lodí. Dennis měl s loděmi dostatečně velké zkušenosti, aby na první pohled poznal dokonalý exemplář lodního stavitelství. Trup byl tenký, lehký a štíhlý. Odvážně zakloněný stěžeň byl usazen nad těžištěm lodi.

I loď byla postavena z nádherně lesklého laminovaného dřeva. Jestliže však měli technologii, podle které dokázali stavět takové lodě, proč potom používali plachty? Byly snad stroje nějakou formou tabu pro lid Coylie? Možná, že jejich jediné stroje byly pouze v továrnách, kde se tyto krásné věci vyráběly.

Dennis si velice přál najít jednu z těchto továren a hovořit s lidmi, kteří je řídí.

Nedaleko od něj nosila pracovní skupina těžké pytle ze skladiště do nákladního prostoru čekající lodě. Každý pytel musel mít nejméně čtyřicet kilo. Podsadití muži s býčími plecemi si tiše bručeli, když se shrbení pod těžkým břemenem pomalu vlekli podél přístavní hráze.

Dennis zavrtěl nechápavě hlavou. Je snad používání trakařů v rozporu s jejich náboženstvím? Poté, co každý přístavní dělník složil svůj náklad do lodi, nevracel se zpátky po úzké lávce, ale vyšplhal se na zvýšený okraj paluby lodi.

Potom, v rytmu udávaném hlasitými steny svých druhů, odzpíval monotónním hlasem několik krátkých veršů a skočil do vody, aby udělal místo dalšímu.

Vůbec to nevypadalo jako špatný nápad, nejdříve se řádně namočit, než bude třeba plavat podél mola pro další těžký náklad. Dennis se vydal podél žoků čekajícího zboží, dokud nebyl dostatečně blízko, aby ten monotónní zpěv dobře slyšel. Vypadalo to na stále se opakující variantu slovního spojení „Jó, to já znám!“

Nosiči se šourali kolem v neměnném rytmu. Dennis se přiblížil, zrovna když obr s černým knírem shodil svůj náklad do lodního prostoru a lehce vyskočil na zábradlí. Jednou rukou se přidržoval úpon, druhou udeřil do svého potem se lesknoucího hrudníku, a když muži odzpívali své „Jó, to já znám,“ obr zazpíval:

„Starosta je moudrý, my všichni však víme
že skutečnost je, jaksi –
(Jó, řekni nám!)

Co postrádá v moudrosti není nutné
k bytí -
(Jó, to já znám!)

Jen dvě místa na něm maj
dostatečnou praxi -
(Jó, řekni nám!)

Jedno jeho huba je
Druhé zveme...

Poslední část verše byla přehlušena uspěchaným sborovým „Jó, to já znám!“ Ten chlapák pak klesl volným pádem do vody a zvedl přitom mocný gejzír. Zatímco plaval k žebříku, jeho místo na okraji paluby zaujal vysoký muž s řídkou ofinou vlasů. Jeho hlas byl překvapivě hluboký.

Ach, žena stojí doma
před zrcadlem v sále -
(Jó, řekni nám!)

Myslí si, že klobouk je či smeták
či tlapka
(Jó, to já znám!)

Věci dobře praktikují, však lid
je chudší stále
(Jó, řekni nám!)

I přestože se parádí
Vypadá jak šlap –
(Jó, to jáááá znám!)

Dennis se slabě usmál, asi jako člověk, který poznal, že právě slyšel velmi dobrý vtip, který však úplně nepochopil pointu.

3

Hlavní bránou postupovala pomalu do města nevelká karavana. Lidé, kteří šli pěšky a nesli náklad na

zádech, se řadili do zástupu u boudy, která byla zřejmě celnicí. Skupinka mužů na chlupatých ponících projela bránou, aniž byla obtěžována celníky - nepochybně úředníci na cestě za svými záležitostmi. Několik spřežení mohutných čtyřnožců, připomínajících nosorožce, postávalo trpělivě před branou. Jejich postroje vedly ke gigantickým saním, nepochybně stejného druhu, jaké Dennis zahlédl oné noci na silnici.

Ted' konečně uvidíme, jestli to je přece jenom ta antigravitace! Dennis k nim dychtivě zamířil. Tajemství mělo být zakrátko vysvětleno!

Několik lidí čekajících ve frontě pro pěší chabě zaprotestovalo, když se tlačil dopředu k nákladním saním, nikdo ho však nezastavil. Jeho vzrušení vzrostlo, jakmile se k jednomu z těch dopravních prostředků s vysokými boky a třpytivým povrchem přiblížil.

Přesně jak předpokládal, saně neměly vůbec žádná kola. Náklad byl připoután k nakloněné plošině, jejíž čtyři rohy byly zakončeny malými lyžinami. Ty přesně zapadaly do těch dvou žlábků, které byly součástí každé silnice, na kterou Dennis v Coylii narazil.

Kočí křikl na zvířata a práskl otěžemi. Frkající, bizonu podobné stvoření se opřelo do postroje a saně začaly lehce klouzat vpřed. Dennis se přikrčil, aby lépe viděl, a pomalu je následoval.

Bylo to magnetické nadnášení? Pohybovaly se snad ty malé lyžiny na elektrickém polštáři? Na Zemi byla také takováto zařízení, avšak zdaleka ne tak masivní. Systém se zdál přímo elegantně jednoduchý, ale současně neuvěřitelně technicky dokonalý.

Jenom matně si uvědomoval, že lidé za ním reagují na jeho chování sprostými poznámkami. Ozval se smích a série pikantních narážek ve zvláštním místním nářečí. Dennisovi to však bylo jedno. Jeho mozek byl plný diagramů a hrubých matematických odhadů, jak si ověřoval a okamžitě zavrhoval jednotlivá vysvětlení této fantastické kombinace saně - silnice.

Bylo to pro něj první pořádné vytržení, které v posledních týdnech zažil!

Jedna, vzdálená část jeho já si uvědomila, že upadl do podivného stavu mysli. Napětí posledních dvou týdnů se konečně provalilo a osoba, nejschopnější poradit si v dané situaci - dychtivý vědec - vystoupila na úkor všeho ostatního do popředí. Ať už to bylo dobré nebo špatné, byla to jeho metoda, jak se vypořádat s náhlou přemírou cizoty.

Dennis byl na všech čtyřech a zblízka cívil na titěrné lyžiny v drážce. Jakmile se saně pohnuly, unikl Dennisovi slabý výkřik překvapení. Při pohybu saní vpřed vzlínala kolem lyžiny čirá kapalina. Tato tekutina se však opět rychle ztrácela, neboť téměř okamžitě nasákla zpět do dna drážky.

Dotkl se několika kapek tekutiny, které za lyžinou zůstávaly, a rozetřel je mezi palcem a ukazovákem. Vmžiku se mu na prstech vytvořila lesklá vrstvička. Zjistil, že nedokáže oba prsty stlačit proti sobě, aniž po sobě sklouznou. Dokonce oba prsty při vzájemném dotyku téměř necítil.

Tekutina byla dokonalým mazadlem! Po chvilce nadšeného ohromení z tohoto objevu hrábl Dennis do jedné ze svých kapes na stehně pro plastickou lahvičku na vzorky. Nádobku musel držet v levé ruce, zatímco pravou si utíral v marné snaze zbavit se kluzké vrstvičky. Nakonec zátku vytáhl pomocí zubů. Lezl po kolenou za zvolna se pohybujícími saněmi a do lahvičky, kterou strkal těsně za lyžinu, se snažil nabrat trochu té kluzké, těžko polapitelné kapaliny. Za chvíli však měl asi dvacet pět mililitrů, což bylo téměř dost pro analýzu...

Náhle se saně zastavily a Dennis do nich praštil hlavou. Z příliš naložené korby se na něj sesypal drobný deštík třešním podobných plodů.

Zepředu přicházely další hlasy. Někdo hlasitě promluvil a celý zástup začal couvat.

Ve svém momentálním stavu rozrušení Dennis odmítl nechat se vyrušovat. Opilý radostí ze svých objevů, zůstával skrčený a doufal, že se saně opět rozjedou a on bude moci získat ještě trochu toho mazadla.

Na rameno mu dopadla ruka. Dennis ji shodil. „Ještě minutku,“ řekl naléhavě. „V momentě se vám budu věnovat.“

Svalnatá ruka zesílila stisk a úplně si Dennise otočila. Dennis pohlédl vzhůru a překvapeně zamžoural. Nad ním stál skutečný velikán, oblečený do něčeho, co byla nepochybně uniforma. Na obrově obličejí byl výraz zvláštní směsice zmatku a prvních příznaků propukající zuřivosti.

Další tři vojáci stáli poblíž a šklebili se. Jeden z nich vyprskl. „To je dobrý, Gilme. Nech ho bejt! Nevidíš snad, že má moc práce?“ Další člen stráže, který upíjel pivo z vysoké holby, se zakuckal a vyprskl pěnu kolem sebe.

„Gilm“ se nasupil. Uchopil Dennise pevně za jeho safari sako a zvedl ho na nohy. Ve své pravé ruce držel tento ohromný strážce něco jako dvoumetrovou halapartnu. Dennisův pohled byl soustředěn na

třpytivé ostří. Vypadalo dostatečně ostré na to, aby rozřízlo papír i kost se stejnou lehkostí. Gilm zavolal na jednoho ze šprýmařů, aniž se otočil nebo spustil zrak z Dennise. „Fedře,“ zahřměl. „Poceni a podrž mi můj thenner. Nechci s ním zabít něco moc sračkovitýho a pokazit mu praktikování. O tohodle se postarají moje ruce...“

Šklebící se strážce přistoupil a vzal si Gilmovu dlouhou zbraň. Obr ohnul prsty jako klobásy a přidržel si Dennise ještě pevněji.

He-he. Konečně se Dennis alespoň částečně zbavil svého zadumaného zasnění. Pozvolna si začal uvědomovat nebezpečnost situace, do které se právě zřejmě dostal.

Málem ztratil příležitost odříkat řeč, kterou si pečlivě připravil pro první setkání s úřady. Honem si pospíšil, aby chybu napravil.

„Prosím o prominutí, vznešený pane! Vůbec jsem netušil, že již stojím v branách vašeho nádherného města! Jak vidíte, jsem cizinec ze vzdálené země. Přišel jsem, abych se setkal s vašimi filosofy a prodiskutoval s nimi mnoho věcí nesmírné důležitosti, jak doufám. Vezměte například toto vaše fantastické mazadlo. Věděli jste, že... Aj!“

Zatímco Dennis hovořil, vojákův obličej začal podivně fialovět. Nejspíše to znamenalo, že to přece jenom nebyl ten správný úvod. Dennis na poslední chvíli uhnul hlavou před masitou pěstí, která proletěla místem, kde ještě před chvilkou byl jeho nos.

Strážcův obličej byl necelou stopu od obličeje Dennise a jeho dech, to nebyl jen tak nějaký dech.

„Ale no tak, Gilme! Copak se ani netrefíš do mrňavýho Zuslikana?“ Téměř celá sestava stráží opustila svá místa u brány, vzdálené něco přes deset yardů, a přišla se na tu legraci podívat. Chechtali se a Dennis zaslechl, jak se jeden z nich snaží uzavřít sázku na to, jak daleko odletí hlava toho ušáka, až si Gilm opraví mušku.

Civilisté v karavaně bázlivě ustoupili a se strachem v očích přihlíželi.

„Vydrž, ušáku,“ hulákal Gilm. Rozpřáhl se, tentokrát pěstí opatrně zamířil a vychutnával si ten okamžik. Jeho obličej teď měl trpělivý, téměř blažený výraz očekávání.

Teď už je to nejspíš vážné, pomyslel si Dennis.

Podíval se na strážce... na jeho ohromnou ruku, která mu muchlala sako. Sáhnout po jehlovce nebyl čas - a kromě toho by mu nepomohlo, kdyby svou návštěvu tady zahájil mordováním příslušníků místního policejního sboru.

Dennis si však uvědomil, že v levé ruce drží malou lahvičku na vzorky. Otevřenou.

Aniž se dlouho rozmýšlel, vytil její obsah na mohutnou pracku, držící ho za sako.

Obr se zarazil a podíval se na něj, zmaten takovým neslýchaným činem. Po chvilkové úvaze se však rozhodl, že se mu to vůbec nelíbí. Zařičel a máchl pěstí... v okamžiku, kdy se mu Dennis vysmekl z ruky jako kostka másla. Seveřanova pěst mu zasvištěla nad hlavou a vzduchový vír mu rozčechl vlasy.

Gilm valil oči na svou nyní prázdnou levou ruku, potaženou lesklou, třpytivou vrstvou. „Hej!“ zvolal naříkavě a obrátil se právě včas, aby zahlédl, jak ušák proběhl branou a ztratil se ve městě.

4

Svou první procházku coylianskou metropolí si Dennis nepochybně představoval méně úspěchanou.

V davu u brány propukl zmatek. Předchozí nadšené veselí lidí se změnilo v křik a jekot, když se strážce pustily do práce s holemi.

Dennis zbytečně neokouněl a honem se rozeběhl přes krásný, zdobený most, který se klenul přes kanál. Chodci jenom strnule zírali, když se na úprku proplétal mezi pestře pomalovanými stánky a uskakoval před prodáváči a jejich zákazníky. Strážé a jejich pokřik následovaly jen kousek za ním. Většina občanů se naštěstí rychle klidila z cesty, aby se do ničeho nezapletla.

Dennis se mihl kolem kejkliře, stojícího na rohu ulice, podběhl jeho padající kuželky a okamžitě se ponořil do uličky za stánkem s pečivem.

Kousek za sebou slyšel dunění bot na dřevěném mostě. Ozvalo se zaječení, když strážé vlétly do nešťastného žongléra a jeho kuželek. Dennis zatím utíkal dál spleť krivolakých uliček a průchodů.

Budovy v Zusliku byly věžáky ve stylu zikkuratů a některé měly i více než dvanáct pater. Všechny se podobaly jednomu druhu svatebního koláče. Úzké uličky byly stejně klikaté, jako vzájemné vztahy jednotlivých oddělení v Saharském Technologickém Institutu.

V jedné opuštěné uličce se na okamžik zastavil, aby počkal, až ho přejde píchání v boku. Běhat s

těžkým batohem na zádech nebylo vůbec snadné. Konečně byl připraven pokračovat v běhu, když najednou, přímo před sebou, zaslechl klít známý hlas.

„...by bylo vypálit tohle zatracený město do základů! Chcete říct, že nikdo z vás toho ušáka neviděl? Ani žádnýho z těch zlodějů, který čmouchali v naší strážnici, když jsme se nedívali? Nikdo tedy nic neviděl? Proklatý Zuslikani! Vy všichni jste banda zlodějů! Je zajímavý, jak jedna nebo dvě rány bičem dokážou osvěžit paměť!“

Dennis zacouval do průchodu. Jedna věc byla jistá, bude se muset zbavit batohu. Našel temný kout, rozeplnul popruhy a nechal ho sklouznout na zem. Poklekl, vytáhl brašnu pro tíšňové situace a zavěsil ji na opasek typu Sam Browne. Pak se rozhlédl po místě, kam by ulil batoh.

V průchodu byla spousta harampádí, skutečná skrýš tam však naneštěstí nebyla.

První podlaží vedlejší budovy bylo něco přes sedm stop vysoké. Další stupeň byl asi o metr nebo dva užší, takže střecha tvořila něco jako parapet přímo nad jeho hlavou. Dennis trochu ustoupil a hodil batoh na římsu. Pak ustoupil ještě malý kousek a vyskočil, aby se zachytil.

Švihl pravou nohou, aby ji dostal nahoru; vtom pocítil, že mu ujíždí ruka. Zapomněl, že má stále ještě na pravé ruce vrstvičku mazadla ze saní. Prsty byly příliš kluzké, než aby ho udržely, a on spadl s bolestivým žuchnutím na zem.

Ačkoliv si hrozně přál, aby mohl alespoň chvilku ležet a úpět, neměl na to čas. Celý roztřesený se zvedl, aby provedl další pokus.

Pak za sebou zaslechl kroky.

Otočil se a uviděl strážce Gilma vstoupit do ústí uličky asi deset metrů od něj; šklebil se spokojeně a zbraň držel v pohotovosti. Ostří halapartny se hrozivě třpytilo.

Dennis si všiml, že Gilm nepoužívá levou ruku, a došel k závěru, že ji stále musí mít potaženou mazadlem ze saní. Ta látka byla opravdu záludná.

Dennis rozeplnul pouzdro a vytáhl jehlovku. Namířil na strážce. „V pořádku,“ řekl, „zůstaň tam, kde jsi, Gilme, nechci ti ublížit.“

Voják se však stále přibližoval a šťastný škleb na jeho tváři nepochybně prozrazoval úmysl rozseknout Dennise na dvě části.

Dennis se zamračil. I když tady dosud nikdo neviděl ruční zbraň jako je jehlovka, mohla alespoň Dennisova sebejistota toho chlapíka tak trochu zarazit.

Možná, že Gilm neměl žádnou fantazii.

„Myslím, že si neuvědomuješ, co všechno ti hrozí,“ řekl strážci.

Gilm postupoval dál, zbraň připravenou k akci. Dennis si uvědomil, že nemá jinou možnost, než splnit výhrůžky. Pocítil záchvat paniky, když se mu kluzký palec dvakrát smekl po bezpečnostní pojistce. Pak cvakla. Zamířil a vystřelil.

Ozvalo se staccato výstřelu a několik věcí se odehrálo najednou.

Naleštěné dřevo násady napřažené halapartny se rozprsklo na třísky, když do něj udeřil proud rychle letících kovových úlomků. Gilm hbitě uhnul před padající zářivou čepelí halapartny a potom už jenom tupě zíral na roztřepený pahýl své zbraně.

Ani Dennis však neudržel zbraň, neboť mu ji z kluzké dlaně vyrazil zpětný ráz výstřelu. Odrazila se mu od hrudi, s třesknutím dopadla na zem před něj.

On i Gilm na okamžik strnuli v nehybných pozicích, oba byli nyní odzbrojeni. Strážcův obličej byl naprosto bez výrazu, pouze bělmo jeho očí jasně svítilo. Nehýbal se.

Dennis vyrazil dopředu s nadějí, že strážce zůstane ohromený dostatečně dlouho, aby si on mohl sebrat svoji zbraň. Jehlovka ukončila své putování u čepele halapartny a ležela na polovině cesty mezi ním a obrem.

Dennis se už už po ní natahoval, když se najednou v ústí uličky objevili další dva vojáci ve vysokých čepicích z medvědí kůže. Vykřikli překvapením.

Dennis popadl zbraň a zamířil. Během tohoto kratičkého okamžiku však zjistil, že prostě nedokáže zabít. Byla to chyba v jeho nátuře, to si uvědomoval, nedokázal s tím však nic udělat.

Obrátil se na útěk, udělal však stěží deset kroků, když ho tlustý konec střenky nože udeřil do hlavy a poslal do světa temných stínů.

Hlas přicházel odněkud z blízka. Kostnaté prsty ho držely za paži, když se toporně a s hlavou zběsile pulsující bolestí posadil.

„Jo, skutečněj světlomet to bude. Pěkně s ním praktikuj a budeš si moct za tmy svítit!“ Hlas se pyšně zachichotal svému vlastnímu důvtipu.

Dennisovi se nepodařilo osobu úplně zaostřit. Pokusil se protřít si oči a málem omdlel, když se dotkl modřiny na levé straně obličeje.

Zamlženým pohledem se díval na postaršího muže, který se na něj šklebil ústy s polovinou zubů. Ve vlně nevolnosti se Dennis málem sesul na bok, ale ten muž ho zachytil.

„Řekl jsem opatrně, že ano? Ještě momentík a svět bude vypadat mnohem lip. Tady máš, napij se trochu.“

Dennis zavrtěl hlavou, pak zakašlal a zakuckal se, když ho jeho samozvaný pečovatel chytil za vlasy a začal mu lít do úst vlažnou tekutinu.

Chutnalo to odporně, Dennis se však zmocnil hrbolatého džbánu oběma rukama a dychtivě polykal, dokud o něj zase nepřišel.

„Tak to by zatím stačilo. Teď se nehejbej, jen sed', až se ti vrátí smysly. Pracovat začneš až další den, když už tě přinesli takhle zřízenýho.“ Muž mu upravil hrubý polštář pod hlavou.

„Jmenuji se Dennis.“ Hlas, který z něj vycházel, bylo sotva slyšitelné zaskřehotání. „Kde to jsem?“

„Já jsem Teth, a ty si v base, blboune. Nevíš snad, jak vypadá kriminál?“

Dennis se podíval vpravo i vlevo, konečně byl schopen zaostřit pohled. Jeho postel byla jenom částí dlouhé řady hrubých lůžek chráněných odshora převislou dřevěnou stříškou. Zeď za ním, tvořená spleť tyčí s vrstvou hlíny, podepírala střechu. Otevřenou stranou přístřešku viděl na rozlehlé nádvoří, obehnané vysokou dřevěnou palisádou.

Po pravé straně stála mnohem impozantnější zeď, jejíž povrch bez jediné spáry zářil v jasném slunci. Byla nejnižší a současně nejširší v sérii pater, která se tyčila do výšky nejméně dvanácti podlaží. Uprostřed zářící zdi byl malý strážní domek. Na lavicích před ním se povalovali dva znučení strážníci.

Muži na nádvoří, s největší pravděpodobností jeho spoluvězni, se věnovali činnostem, které se Dennisovi nepodařilo určit.

„O jaké práci to hovoříte?“ zeptal se Dennis. Měl slabou závrať a ještě v něm zbýval pocit odtržení od reality, který se ho předtím zmocnil. „Vyrábíte tady poznávací značky na auta?“

Nestaral se o to, že se na něj stařík divně podíval.

„Dávají nám tady pořádně do těla, ale my nic nevyrábíme. Většinu tady tvoří jenom lůza ze spodních vrstev - pobudové a tak. Většina z nás by ani nevěděla, jak něco vyrobit.“

Jasně, taky tu jsou takový, co se dostali do průšvihů s cechy. A další, který sloužili starému vévodovi dlouho před tím, než sem vtrhl Kremerův otec a všechno tu zabral. Někteří z nich by možná něco o výrobě věcí věděli, mám takový dojem...

Dennis zavrtěl hlavou. Nezdálo se, že by on a Teth vysílali na stejné vlnové délce. Nebo možná toho člověka správně neposlušal. Hlava ho bolela a byl celý zmatený.

„Něco si tu sami pěstujeme,“ pokračoval muž. „Já se starám o přibylce jako jsi ty. Většinou však praktikujeme pro barona. Jak jinak bysme si na sebe vydělali?“

Zase tu bylo to slovo ... praktikovat. Dennis toho už začínal mít dost. Jímala ho hrůza, kdykoli ho slyšel, jako by se mu jeho podvědomí snažilo sdělit něco, co už samo pochopilo. Něco, co zase jeho jiná část stejně zběsile odmítala.

S obtížemi se posadil a spustil obě nohy z lůžka.

„Copak to je! Tohle tě ještě pár hodin nesmí napadnout. Hned si zase lehni!“

Dennis zavrtěl hlavou. „Ne! Už toho mám dost!“ Otočil se ke starému muži, který se na něj díval se skutečnými obavami. „Už mi došla trpělivost s tou vaší bláznivou planetou, slyšíte? Chci vědět, co se tu děje. Teď hned!“

„Jen klid,“ začal Teth. Potom však vyděšeně vykvikl, když ho Dennis chytil vpředu za košili a přitáhl ho k sobě. Jejich obličeje byly od sebe jen pár palců.

„Začněme od základů,“ šeptal Dennis skrz zaťaté zuby. „Tahle košile například. Kde jsi ji sehnal?“

Teth třesl oči, jako by padl do rukou šílence. „Je zbrusu nová. Dali mi ji, abych ji roznosil! Nošení oblečení je jedna z mých činností!“

Dennis stiskl ještě pevněji. „Tahle? A nová? Dyt' to není nic než hadr! Je tak hrubě tkaná, že je na rozpadnutí!“

Starý muž ztěžka polkl a přikývl. „Tedy?“

Dennis chňapl po kousku barevné tkaniny vyčuhující z mužových kalhot a vytáhl čtvercový kus jemného opalizujícího materiálu. Byl zdoben krásnými vzory a na omak připomínal čisté hedvábí.

„Hej! To je moje!“

Dennis zamával tou krásnou látkou Tethovi pod nosem. „Takže oni vás oblékají do hadrů a přitom vám ponechají něco, jako je tohle?“

„Jo! Některé z našich osobních věcí nám nechávají, aby se nezkazily, když na nich nepracujeme! Jsou to možná ničemové, ale nejsou to až zas takový ničemové!“

„A tenhle kousek není nový, předpokládám.“ Šátek vypadal jako čerstvě zakoupený v nějakém nóbl obchodě.

„Pro Palmi, ne!“ zhrozil se Teth, „Naše rodina ho vlastní už pět generací! „, zaprotestoval hrdě. „A celou dobu ho pořád používáme. Dívám se na něj a smrkám do něj nesčetněkrát za den!“

Byl to tak neobvyklý protest, že Dennis nevědomky povolil stisk. Teth se sesul na podlahu, s očima stále upřenýma na Dennise.

Dennis jenom otupěle zavrtěl hlavou, vstal a vypoťácel se ven do jasné záře. S mžourajícíma očima klopýtal podél hloučků pracujících mužů - všichni měli vězeňské mundúry - až se dostal k místu, kde se vnější palisáda dotýkala zářící zdi paláce.

Levou rukou se dotýkal hrubých kmenů stromů, jen nahrubo otesaných a pomazaných blátem, tvořících palisádu. Pravou rukou přejížděl po zdi paláce, po naprosto hladkém, jako kov tvrdém povrchu, který svítil jako masivní kus průsvitného, světle hnědého polodrahokamu... nebo jako vyleštěný kmen nějakého zkamenělého mamutího stromu.

Zaslechl, že se k němu někdo odzadu blíží. Pohlédl za sebe a viděl, že to je Teth, tentokrát v doprovodu dalších dvou vězňů, kteří si nováčka zvědavě prohlíželi.

„Kdy byla ta válka?“ zeptal se Dennis měkce, aniž se otočil.

Podívali se na sebe. Odpověděl vysoký, urostlý muž. „O které válce to mluvíš, ušáku? Pořád sou nějaký. O tý, když baronův tat'ka vykopl starýho vévodu? Nebo o ty, kterou teď buřič Kremer vede s králem...?“

Dennis se otočil a zařval: „Mluvím o Velké Válce, vy idioti! O té, která zničila vaše předky! O té, která vás vrhla zpět, takže teď živoříte na zbytcích toho, co zbylo po vašich praotcích... o jejich samomazných silnicích... a nezničitelných kapesnicích!“

Zvedl ruku ke svým bolavým spánkům, neboť ho překvapil záchvat nevolnosti. Ostatní si něco šeptali. Nakonec malý snědý muž s černými vousy pokrčil rameny a řekl: „Nevíme, o čem to mluvíš, chlape. Máme se líp, než se kdy měli naši předkové. A naši vnuci se budou mít líp než my. Tomu se říká pokrok. Neslyšel si ještě o pokroku? Tam u vás, kde ste tak zaostalí, že uctíváte předky?“

Zdálo se, že ho to skutečně zaujalo. Dennis však jen tiše, zoufale zasténal a klopýtal dál, následován zvolna se rozrůstajícím doprovodem.

Minul vězně pracující na zeleninové zahrádce. Úhledné řady zelených sazeniček se zdály poměrně normální, ovšem náčiní, které zahradníci používali, bylo podobného druhu - z pazourku a větví- jako viděl v domě Tomoše Sigela. Ukázal na hrábě a motyky.

„Tyto nástroje jsou nové, je to tak?“ obrátil se s dotazem na Tetha.

Starý muž jen pokrčil rameny.

„Přesně, jak jsem předpokládal! Všechno nové je primitivní a ne o moc lepší než klacky a kameny, zatímco boháči si hromadí to nejlepší, co zbylo z pradávne - “

„Ah,“ přerušil ho malý, snědý muž, „ale tyhle nástroje jsou pro boháče, ušáku.“

Dennis vytrhl motyku s pazourkovou hlavou z rukou jednoho z poblíž stojících zahradníků a mával s ní pod nosem toho malého chlapíka. „Tyto? Pro boháče? V tak očividně hierarchické společnosti, jako je vaše? Tyto nástroje jsou primitivní, barbarské, neúčinné, neohrabané-“

Thustý zahradník, kterému tu motyku sebral, začal protestovat. „Vždyť _dělám, co můžu! Teprve jsem na ní začal, sakra! To se přece zlepší! Žejo, chlapi?“ Odfrkl si. Ostatní souhlasně zamručeli a nepochybně docházeli k závěru, že Dennis je tak trochu provokatér.

Dennis byl touto naprosto nelogickou reakcí překvapen. Vždyť o zahradníkovi nepadlo ani slovo. Proč si to vzal osobně?

Rozhlédl se po jiném příkladu - cokoliv jiného, jen aby ho dokázali pochopit. Otočil se a na opačném konci prostranství uviděl skupinu mužů. Ti do ručně tkaných oděvů oblečení nebyli. Místo nich na sobě měli krásné hávy v nejnádhernejších barevných odstínech, které byly skutečným potěšením pro oko. Jejich oděvy se v odpoledním slunci lehce třpytily.

Tito muži byli zaměstnání předváděním série šermířských soubojů, používali však místo mečů dřevěné hole. Několik členů stráže postávalo opodál a pozorovalo je.

Dennis vůbec netušil, proč jsou tito aristokraté se svou tělesnou stráží zde na vězeňském dvoře, ale hned se chopil příležitosti.

„Támhle!“ řekl a ukázal na ně. „To oblečení, které mají ti chlapi na sobě, je staré, že ano?“

Dav přikývl na souhlas, avšak už méně přátelsky.

„Bylo tedy vyrobeno vašimi předky, je to tak?“

Malý snědý muž pokrčil rameny. „Myslím, že by se to tak dalo říct. A co má být? Nezáleží na tom, kdo něco vyrobí. Důležitý je, kdo to udržuje, to se počítá!“

Byli tito lidé slepí k historii? Způsobila jim snad katastrofa, která zničila úžasnou starou vědu tohoto světa, takový šok, že se prostě zalekli pravdy? Zamířil úmyslně k místu nedaleko zdi, kde ti manekýni šermovali. Znuděný strážce zvedl líně oči a pak upadl opět do dřímoty.

V tu chvíli Dennis už naprosto ztratil hlavu. Na vězně, kteří ho doprovázeli, zakřičel: „Nepopíráte tedy, že se aristokratům dostane od všeho jen toho nejlepššího, a čirou náhodou tedy i nejstaršího?“

„No... jasně.“

„A tito aristokraté nosí pouze staré věci. Je to tak?“

Dav vybuchl smíchy. Smáli se dokonce i někteří z pestré oděných šermířů, kteří zatím přerušili svou urputnou imitaci šavlovačky. Starý Teth se na Dennise zašklebil mezerami mezi zuby. „To nejsou boháči, Denniz. To jsou chudý vězni jako my. Mají jenom postavy jako některý z baronových oblíbenců. ‘Jestliže můžeš nosit oblečení boháče, potom budeš nosit oblečení boháče, ať chceš nebo nechceš!’“ Znělo to jako aforismus.

Dennis potřásl hlavou. Jeho podvědomí vířilo a zdálo se, že se snaží něco mu sdělit.

„Zavřeli ho jenom proto, že má ‘postavu jako baron’ ... tohle se podle tety Tomoše Sigela stalo chlapčovu otci...“

Někdo poblíž zalapal po dechu, Dennis si však mluvil pro sebe dál, stále rychleji a rychleji.

„Boháči nutí chudáky, aby pro ně nosili jejich načančaná oblečení, každý den, celý den... tím se však oblečení neobnosí, nerozedře. Místo toho se...“

Někdo blízko naléhavě promluvil, Dennisova mysl však byla naprosto zaneprázdněná. Potuloval se bez cíle, a nevěnoval pozornost tomu, kam míří. Vězni před ním ustupovali, jako se ustupuje před svatými nebo šílenci.

„Ne,“ mumlal si, „oblečení se neobnosí - protože boháči přinutí někoho se stejnou postavou, aby jejich oblečení celou dobu nosil, aby pořád...“

„Promiňte, pane. Zmínil jste se o...“

„...aby pořád praktikovalo!“ Dennisovi projela hlavou bolest. „Praktikovalo!“ řekl ještě jednou a přitiskl si obě ruce ke spánkům, neboť v něm to slovo probouzelo šílenství.

„...zmínil jste se o Tomošovi Sigelovi?“

Dennis zvedl zrak a spatřil vysokého muže se širokými rameny, oblečeného do hávu pohádkově bohatého velmože - i když v něm nyní Dennis poznal stejného vězně, jako byl on sám. Něco mu však bylo v mužově obličejí povědomé. Dennisův mozek byl však příliš popletený, než aby tomu věnoval více než krátkou myšlenku.

„Bernald Brady!“ vykřikl Dennis a udeřil se pěstí do dlaně. „Řekl, že je zde drobný rozdíl ve fyzikálních zákonech! Něco jako zdánlivě se zvyšující efektivita robotů...“

Dennis se poplácal po saku i kalhotách. Nahmátl vybouleniny předmětů. Strážní mu sebrali opasek i mošnu, obsah kapes však nechali na pokoji.

„Samozřejmě. Vůbec si jich nevšimli,“ šeptal napůl bez sebe. „Nikdy předtím totiž neviděli kapsy na zip! A tyto zipy praktikují už od té doby, co jsem tady, a jsou z nich stále lepší a lepší zipy!“

Napětí v davu narostlo, když Dennis otevřel jednu ze svých kapes a vytáhl svůj zápisník. Prolétl stránky.

„První den,“ četl nahlas. „Strašná výbava. Nejlevnější, jaká se dostane. Přisahám, že si to s tím Z.K. S. Bradym jednoho dne vyřídím...“ Zvedl pohled a chmurně se usmál. „A to také udělám.“

„Pane,“ naléhal ten vysoký muž, „zmínil jste se o...“

Dennis škubal za stránky a rychle listoval. „Desátý den... Vybavení mnohem lepší, než jsem si myslel... hádám, že jsem se musel zmýlit při prvním pohledu...“

Já jsem se ale nemýlil! Ty krámy se prostě zdokonalily!“

S prásknutím zavřel zápisník a zvedl pohled. Poprvé od okamžiku, kdy dorazil do tohoto světa,

skutečně viděl.

Viděl věž, která se po mnoha generacích stala úžasným zámekem - protože to po celou tu dobu praktikovala!

Viděl zahradnické nářadí, které bude používáním den ode dne lepší a lepší, dokud se nezmění v takové zázraky, které viděl na schodech domu Tomoše Sigela.

Otočil se a pohlédl na muže kolem něj. A viděl...

„Jeskynní lidé!“ zaúpěl.

„Nenajdu tu žádné vědce ani strojaře, protože tu žádní nejsou! Nemáte vůbec žádnou techniku, nebo snad ano?“ obvinil jednoho ze spoluvězňů. Chlápek couvl, očividně neměl představu, o čem Dennis hovoří.

Rychle se otočil a ukázal na jiného. „Ty! Vždyť ty ani nevíš, co je kolo! Popři to!“

Vězňové jen stáli a zírali.

Dennis zavrával. Vědomí v něm zablikalo jako uhasínající svíčka.

„Měl jsem... zůstat u přechodový komory a postavit si vlastní zatracený zievatron... Čunítek i robot by byli lepšími pomocníky než tlupa divochů, kteří si mě pravděpodobně dají k večeři... a budou moje kosti praktikovat do lžic a vidliček... moje lopatky do jemného porcelánu...“

Nohy se mu podlomily a padl na kolena a potom obličejem přímo do písku.

„Je to moje vina,“ promluvil někdo nad ním. „Neměl jsem ho nechat vstát s takovou boulí na hlavě.“

Dennis ucítil, jak ho silné ruce uchopily za nohy a pod rameny. Svět se s ním houpal.

Jeskynní lidé. Pravděpodobně ho teď položí na lůžko, aby ho mohl praktikovat do pérové postele jenom tím, že na něm bude ležet.

Dennis se omámeně zasmál. „A, Denzi, buď férový... jsou trochu lepší než jeskynní lidé. Konec konců se naučili, že praxe vede k dokonalosti...“

Pak ztratil vědomí úplně.

6

Byla to jedna z populárních pozdně nočních diskusí na třetím kanálu. Hosty byli čtyři významní filosofové.

Desmond Morris, Edwin Hubble, Willard Gibbs, a právě dělali interview se Seamem Murphym. Po krátkém reklamním šotu se moderátor programu obrátil s ďábelským úsměvem k holografickým kamerám. „Nuže, dámy a pánové, právě jsme se od těchto čtyř gentlemanů dozvěděli nemálo o jejich slavných Zákonech termodynamiky. Snad je právě teď ten správný čas poslechnout si také druhou stranu. Je mým velkým potěšením uvést tajemného hosta dnešního večera. Prosím, je to pan Pers Peter Mobile, vítejte ve studiu!“

Všichni čtyři filosofové vyskočili jako jeden muž a začali protestovat.

„Ten šarlatán?“ „Takový podvodník!“ „Nebudu v jedné místnosti s podvodným artistou!“

Zatímco supěli hněvem, spustil orchestr málo uctivou břesknou melodii. Se stoupajícími fanfárami se na jeviště přivalil šimpanz intelektuál a s úšklebkem odhalujícím vystouplé zuby se klaněl jásajícímu obecenstvu.

Na hlavě měl malou čepici debilku a dětskou vrtulku. Šimpanz zachytil mikrofon, který mu byl hozen z prostoru mimo jeviště. Tancoval v rytmu melodie a jedním prstem si roztáčel vrtulku. A potom začal zpívat, sice trochu skřípavým, ale překvapivě podmanivým hlasem.

Proč tomu tak bývá?

Ach, proč tomu tak bývá?

Jak snadné to je

svěřím se ti má milá

Jen jestli víš to, co vím já!

Refrén byl snadno zapamatovatelný. Pers Peter Mobile se zašklebil a přidal pár veršů.

Ou, starý Hubble Eda říká kosmos, že je věda,

Tvrdí, že nám vybuchnul!

Nepřizná si ale,

*vznikající trable,
Jeden by tu vymrznul!*

*Jedna vašnost kdys, byl to Willard Gibbs,
na ekonomiku se dal.
Čas, ten ale ubíhá
však on ještě zazpívá,
A dluh se stále vleče dál!*

Šimpanz poskakoval do rytmu melodie, nikdy však nepřestal točit malou vrtulkou. Vír rozmazaných barev na vršku jeho hlavy působil hypnoticky, jako vzájemně se protínající lesklé moárové vzory.

*Antropologové si jsou jistí, inu ale populisti,
bez nástrojů nebylo by lidí.
S nástroji já rád
zvládnou entropie rád,
vždyť i ony těmi pravidly se řídí!*

*Murphy kritik pesimistik
křičí, ze předtuchy má, a nelže.
Tenhle problém s entropií
v žaludku se mu prý svíjí,
co může selhat, selže.*

Hudba, doprovázená silícím kňučením vrtulky, stále mohutněla. Tancující opičák se vrátil k refrénu.

*Proč tomu tak bývá?
Ach, proč tomu tak bývá?
Přiznám se,
je v tom hrozná potíž.
Však je tu i tajemství, o kterém nevíš!*

Vířící změt' barev na vršku jeho hlavy už nepotřebovala prst, který by ji roztácel. Po pravdě řečeno, už to žádná dětská vrtulka nebyla! Debilka se proměnila v kosmickou přílbu a otáčející se listy ho k naprostému ohromení ostatních hostů zvedly do výše. Kamera zaostřila zblízka na šimpanzův obličej. Dvě řady velkých, vystouplých a zažloutlých zubů se křenily do publika. Hudba stále sílila.

*Ach, někde jistě bude místo, kde nic neschází,
aspoň tak říkají ságy.
Tak nemáš-li rád, co musíš mít
tam kde hloupě trčíš teď,
na co čekáš, proč tu vězíš, nasedni a leť!*

Šimpanz kroužil s bzučením studiem a jeho hlava dokonale připomínala ornitoptéru. Bzučel těsně nad vzteklymi filosofy, kteří v šoku zalézali pod svá křesla. Potom se vrhl do prudké zatáčky, řičel smíchy a ječel v bujném veselí a zamířil jako blesk přímo na kameru.

Ta k nasedni a léé-éé-éť!

„Ach!“ Dennis se napjal a křečovitě stiskl okraje svého lůžka. Dlouho civěl do tmy a ztěžka dýchal. Nakonec klesl s povzdechem zpět do matrací. Takže přece jenom není žádný kouzelný, přitažlivost ignorující šimpanz. Avšak první část snu byla pravdivá. Byl ve vězení v cizím světě. Tlupa jeskynních lidí, kteří naprosto netušili, že jsou jeskynnými lidmi, ho držela jako vězně. Byl přinejmenším padesát mil od roztřískaného zievatronu, ve světě, kde nejzákladnější fyzikální zákony, ve kterých byl vychováván, prostě neplatily.

Byla noc. Přístřeškem se neslo chrápání vězňů. Dennis ležel nehybně v temném šeru, když si najednou uvědomil, že někdo sedí na vedlejším lůžku a pozoruje ho. Otočil hlavu a setkal se s pohledem rozložitého, svalnatého muže s tmavými kudrnatými vlasy.

„Měl jste zlý sen,“ řekl vězeň potichu.

„Byl jsem v deliriu,“ opravil ho Dennis. Díval se soustředěně na muže.

„Zdáte se mi povědomý. Byl jste jeden z těch mužů, na které jsem křičel, když jsem blouznil? Jeden z těch co... praktikují oblečení?“

Vysoký muž přikývl. „Ano. Jmenuji se Stivyung Sigel. Slyšel jsem vás, když jste říkal, že jste se setkal s mým synem.“

Dennis přikývl. „Tomoš. Velmi hodný chlapec. Měl byste být hrdý.“

Sigel pomohl Dennisovi posadit se. „Je Tomoš v pořádku?“ otázal se. V jeho hlase byla úzkost.

„Nemusíte si dělat starosti. Byl úplně v pořádku, když jsem odcházel.“

Sigel sklopil hlavu s výrazem díků. „Potkal jste moji ženu, Surah?“ Dennis svažtil čelo. Zjistil, že mu dělá potíže vzpomenout si, o čem tenkrát byla řeč. Všechno se to zdálo tak strašně dávno, a on to zaznamenal jen okrajově. Nechtěl Sigela rozrušit.

Na druhé straně, ten muž si zasloužil dozvědět se vše, co on sám věděl. „Hmm, Tomoš je u tety Biss. Ta mi řekla něco, jako že vaše žena odešla žádat o pomoc... někoho nebo něco se jménem Latoof? nebo Likoff?“

Mužův obličej zbledl. „Tak tedy L‘Toff!“ zašeptal. „Neměla to dělat. Divočina je nebezpečná a situace není ještě tak zoufalá!“

Sigel se vztyčil a začal přecházet u nohou Dennisova lůžka. „Musím se odtud dostat. Prostě musím!“

Dennis se něčím podobným už také začal zabývat. Teď, když věděl, že tady nejsou žádní domorodí vědci, kteří by mu pomohli, měl by už být zpátky u zievatronu a snažit se sestavit nový návratový mechanismus bez cizí pomoci; ať už s náhradními hlavními vodiči nebo bez nich. Jinak se nikdy nedostane z tohoto bláznivého světa.

Možná by mohl využít tento jev ve svůj prospěch, i když měl tak trochu podezření, že u komplikovanějšího zařízení to bude fungovat úplně jinak než u sekery nebo saní. Pro vědce, který se v něm skrýval, však byla tato myšlenka ještě příliš čerstvá a příliš ho vyváděla z rovnováhy, než aby jí věnoval více času.

Jediné, čím si byl jistý, byl narůstající stesk po domově. A Bernaldu Bradymu dlužil ránu do nosu.

Když se pokusil vstát, přispěchal k němu Sigel a pomohl mu. Odešli k jednomu z podpůrných pilířů, kde se Dennis opřel a pohlédl na zeď tvořenou palisádou. Dva malé měsíce ozařovaly prostor nádvoří.

„Myslím,“ oslovil farmáře tlumeným hlasem, „že bych vám mohl pomoci uniknout odtud, Stivyungu.“

Sigel ho upřeně pozoroval. „Jeden ze strážných tvrdí, že jste čaroděj. To, co jste tu prve předváděl, nás přesvědčilo, že má možná pravdu. Skutečně dokážete zorganizovat útěk z tohoto místa?“

Dennis se usmál. Dosavadní skóre Tatir - Dennis Nuel bylo mnoho - nula. Teď byla řada na něm. Kladl sám sobě otázku, proč by z tohoto jevu neměl něco vyzískat doktor fyzikálních věd, když tito lidé neznali dokonce ani kolo.

„Bude to prkotina, Stivyungu.“

Farmáře použitý výraz zmátl, v jeho úsměvu však byla naděje.

Náhly dojem vzdáleného pohybu připoutal Dennisovu pozornost. Pohlédl doprava a vzhůru do pater zámku, jehož zdi v měsíčním světle zářily.

O tři patra výše, za římsou obehnanou mřížemi, stála osamělá postava. Vítr si pohrával s jejím lehounkým oděvem a s kaskádami blondatých vlasů.

Byla příliš vzdálená, aby ji bylo možno v temné noci jasně rozeznat, Dennis však byl krásou této mladé ženy ohromen. Mimoto si byl jistý, že ji někde tak jako tak už viděl.

Ve stejném okamžiku se zdálo, že i ona se dívá přímo na ně. Stála tam dlouho, s tváří zakrytou stínem, a možná pozorovala, jak ji oni pozorují.

„Princezna Linnora,“ vysvětlil Sigel. „Je vězněm zrovna tak jako my. Popravdě řečeno, ona je příčinou, proč jsem tady já. Baron na ni chtěl udělat dojem svým majetkem. Jsem tu, abych praktikoval jeho osobní věci k naprosté dokonalosti.“ Znělo to trpce.

„Je za dne stejně krásná, jako za měsíčního svitu?“ zeptal se Dennis, neschopen odtrhnout pohled.

Sigel pokrčil rameny. „Je půvabná, to mohu zaručit. Nechápu ovšem, co má baron za lubem. Je to dcera L‘Toffu. Znáám je lépe než většina ostatních, a i pro mě je těžké si představit, že by se některý z nich oženil s normální lidskou bytostí.“

SVĚTLÍK DO ZUBNÍ ORDINACE

„Hlídací zvenčí před zdi, aby se lidi nepřibližovali,“ řekl malý zloděj. „Konec konců, hodně vězňů má tam venku rodinu a přátele a pořádná část obyvatel Zusliku by ochotně napomohla k hromadnému útěku. Dokonce ani po třiceti letech nejsou Kremerovi Seveřani v okolí moc populární.“

Dennis přikývl a pak se zeptal: „A kontrolují stráže zeď zvenku stejně pečlivě, jako to dělají zevnitř?“ Útěkový výbor měl pět členů. Sešli se u pokrouceného stolu a právě jedli polední jídlo. Vězni seděli na nepohodlných, chatrných židlích. Bylo by lepší prostě stát, ale praktikování židlí byl další z jejich úkolů.

Gath Glinn, nejmladší člen skupiny, seděl na bobku ve stínu u nedaleké zdi paláce a krčil se nad Dennisovým prototypem únikového vynálezu. Tento mladík s vlasy barvy písku byl první, komu došel Pozemšťanův nápad, a tak byl určen, aby ho vyzkoušel. Kdykoli mu ostatní naznačili, že se blíží stráž, přestal pracovat a vynález přikryl.

Právě teď se jeho ruce rychle pohybovaly vpřed a vzad a nástroj, který tímto praktikoval, vydával měkké zvuky připomínající „chrápání“.

Malý snědý muž, na kterého, jak si Dennis matně vzpomínal, řval hned první den ve vězení, zavrtěl hlavou a odpověděl na Dennisovu otázku: „Ne-e, Denniz. Někdy nás berou po partách ven, abysme na zeď házeli kameny, většinou nás ale nutí praktikovat ji vodsud, zevnitř.“

Dennise ještě stále běžně překvapovaly věci, které mu kamarádi spoluvězni říkali. Jeho pohled to jasně prozrazoval.

Stivyoung Sigel se rozhlédl napravo a nalevo, aby se ujistil, že se nikdo příliš nepřiblížil. „Tím chce Arth říct, Dennisi, že dalším z našich úkolů je praktikovat samotnou zeď, aby to byla ještě lepší zeď.“

Zdalo se, že farmář už pochopil, že Dennis přišel z nějakého hodně vzdáleného místa, kde věci byly úplně jinak než zde. Nejspíš ho mátl představa, že by v zemi, kde se věci používáním nestávají lepšími, mohla existovat civilizace, i tak se však zdál ochotný tuto myšlenku hned úplně nezavrhnout.

„Chápu,“ přikývl Dennis. „Proto je tedy chlapům dovoleno takhle mlátit do zdi, aniž jim v tom stráž brání.“ Už dřív si všiml, že skupinky vězňů útočí bez zvláštního zájmu primitivními palicemi proti palisádě i proti samotné zdi zámku. Podívoval se nad tím, že to je dovoleno.

„Správně, Dennisi. Baron chce, aby zdi byly ještě pevnější, a tak nutí vězně, aby do ní třískali.“ Stivyoung se podívil, že je třeba někomu vysvětlovat něco tak základního. „Samozřejmě, že se stráž přesvědčují, že se k tomu nepoužívají dobré nástroje. Tímto postupem se bude vnější zeď během času stále více a více podobat té za námi, potom ji zastřeší a zámek bude o to větší.“

Dennis zvedl oči k paláci. Už chápal jeho strukturu svatebního dortu. Když Coyliané se stavbou začali, byl to trochu lepší přístřešek. Když pak byl, po mnoha letech praktikování, přetvořen v masivní přízemní budovu, vybudovala se na jejím vršku další primitivní stavba. Zatímco se druhé patro zušlechťovalo, první se stále zdokonalovalo ve schopnosti nést váhu dalších pater a rozrůstalo se do stran přidáváním jednotlivých přístavků.

Dokud v budově někdo bydlel, byla tím praktikována k celistvosti. Pouze kdyby byla opuštěna, proces by se obrátil a nakonec by se sesypala a zbyla by z ní zmet' klacků, bláta a zvířecích kůží.

Dennis si nedělal iluze, že by zde, v tomto světě, toho měli archeologové mnoho k objevování, kdyby bylo velkoměsto opuštěno.

„Také se přesvědčují, jestli praktikujeme celou zeď,“ dodal Arth. Ten maličký zloděj o sobě tvrdil, že je vůdcem všech zlodějů a lupičů v Zusliku. Dennis o tom nepochyboval, soudě podle respektu, se kterým se k němu ostatní věžňové chovali.

„Samozřejmě, že se pořád snažíme vynechávat kousky zdi, aby se zase změnily v původní klády... a my tak mohli skutečně prorazit skrz. Obcházejí a vyhledávají tyhle mezery. Je to souboj důvtipů.“ Zazubil se, jako by si byl jistý, že ta hra může být dříve nebo později vyhrána.

Zvuky řezání za nimi byly náhle ukončeny ostrým prasknutím. Mladý Gath zvedl otřepaný konec dřeva a upřel na Dennise obdivný zářící pohled.

„Ta ohebná pila funguje!“ šeptal vzrušeně. Rozhlédl se kolem, aby měl jistotu, že nejsou nablízku strážníci, a pak podal nástroj Dennisovi.

Zuby byly od tření horké. Na Zemi by po uříznutí takového malého kousku měkkého dřeva už ukazovaly známky opotřebení. Gath však, zatímco pracoval, si stále opakoval „Řezej! Řezej!“ A nyní, díky trošce praktikování, byl zip o malinko ostřejší, než byl předtím.

Dennis potřásl hlavou. Použít zip byl skutečně ďábelský nápad. Ty, které měl na kapsách kombinézy,

byly všechny z měkké plastické hmoty. Kovový zip musel odtrhnout z poklopce, který byl teď uzavřený třemi primitivními knoflíky, které se však, jak doufal, používáním zdokonalí. Samozřejmě, že neměl ani přinejmenším v úmyslu použít ten zip k jeho dřívějšímu účelu!

„Pěkná práce, Gathe. Zařídíme ti marodku, takže budeš moci praktikovat k dokonalosti. Tu noc, kdy to bude hotové -“

Arth ho rychle přerušil komentářem o počasí. Vzápětí kolem prošla dvojice strážných. Skupinka vězňů se se zájmem začala věnovat svému jídlu, dokud strážní nezmizeli z dohledu.

Když byl vzduch čistý, nabídl Dennis, že nechá pilu kolovat. Všichni kromě Stivyunga Sigela zdvořile odmítli. Zcela nepochybně byla zdejší průměrná osoba tak trochu pověřivá ve vztahu k lidem, kteří dávají nástroji jeho „podstatu“ - především původní řemeslníci, kteří náradí spíše „vytváří“, než ho praktikují až k dokonalosti. Pravděpodobně v tom viděli něco magického, protože to pracovalo na principu, který dosud neviděli.

Podal zip zpátky Gathovi, který ho okamžitě dychtivě ukryl v dlani. Oběd byl u konce. Stráže je volaly zpět do práce.

Dennisova současná práce bylo útočit tupým, dutým kopím na brnění, zatímco je jejich majitelé - vojáci - měli na sobě! Byla to práce vyžadující přesnost. Jestliže udeřil vojáka tak, že ho to zabolelo, dostal ránu bičem. Útočil-li však příliš jemně, začali na něj křičet strážní a hrozili mu bitím.

„Od této chvíle se budeme střídat v hlídání Gatha, aby mohl nerušeně praktikovat,“ řekl Dennis a vstal. „A budeme ho stále zásobovat dřevem. Zbytek plánu probereme později.“

Útěkový výbor přikývl. Pokud šlo o ně, byl kouzelník.

Stráže opět zavolaly a Dennis spěchal do práce. Jeden z trestů za pozdní nástup bylo odebrání osobního vlastnictví provinilce. Ačkoli nyní nosil ručně tkané oblečení jako ostatní, bylo mu dovoleno ponechat si svůj oděv, aby ho mohl „praktikovat“ ve svém volném čase. Poslední věc, kterou si přál, byla, aby mu ho zabavili.

Tři hodiny po obědě oznámilo zazvonění zvonu začátek bohoslužeb. Vězeňský kaplan v červeném oděvu si postavil oltář blízko postranního vchodu do zámku a výkřikem vyzval věřící, aby se shromáždili.

Ti, kteří se nezúčastnili, museli pokračovat v práci, takže většina vězňů pustila okamžitě z rukou nástroje a loudala se k oltáři. I přes záplavu potlačovaného neuctivého pochechtávání se naprostá většina zúčastnila,

Někteří, jako třeba zloděj Arth, pracovali dál na zahradě, vrtěli hlavami a nesouhlasně si bručeli.

Dennis chtěl obřad vidět. Neviděl však způsob, jak být pouze divákem. Farníci se klaněli a monotónně prozpěvovali před řadou model, vyrobených ze dřeva a drahokamů.

Nakonec se rozhodl zůstat se Stivyungem Sigelem. Poslední hodinu nebo dvě bylo jejich úkolem štípat dříví sekerami typu jeskynní muž pod dohledem pozorného oka jednoho strážce.

„Nezdá se, že by většina našich spoluvězňů brala, náboženství příliš vážně,“ obrátil se Dennis na Stivyunga sotto voce.

Sigel napjal mocné svalstvo svých ramen a ve velkém oblouku máchl sekerou, až se třísky rozlétly na všechny strany. Byl na něj skutečně neuvěřitelný pohled, když oblečen do nádherných šatů barona Kremera štípal dříví. To však tvořilo součást Sigelova úkolu. Vládce ze Zusliku neměl rád, když mu oděv chřádl. Po takovémto praktikování bude krásně vláčný.

„Zuslikané bývali za starého vévody velmi lehkomyšní v otázce náboženství,“ řekl Sigel. „Když sem však napochodoval Kremerův tatík a děd, začali hned prokazovat církvi a cechům laskavosti, což je podivné, protože ti horalové ze severu nebyli nikdy předtím žádní velcí věřící.“

Dennis přikývl. Byl to běžný postup. V historii Země se barbaři po dobytí území stávali nejzavilejšími obhájci víry.

Zvedl sekeru a praštil s ní do vlastní klády. Primitivní kamenná čepel se odrazila a stěží na dřevě zanechala škrábanec.

„Chápu-li to správně, tak ty také nejsi věřící,“ konstatoval.

Druhý muž jen pokrčil rameny. „Všichni ti bohové a bohyně skutečně nemají smysl. V královských městech na východě postupně ztrácí své vyznavače. Někde lid dokonce začíná věnovat svou pozornost Staré Víře, kterou v L‘Toffu vyznávají po celou dobu.“

Dennis se už chystal zeptat na „Starou Víru“, avšak strážný na ně zahulákal: „Co je to tam, vy dva! Modlete se nebo makejte. A držte huby!“

Dennis téměř nerozuměl Seveřanovu hrdelnímu přízvuku, pochopil však, co chtěl strážný asi říci. Máchl sekerou. Tentokrát odlétlo pár třísek, nenamlouval si však, že by to snad bylo proto, že se nástroj viditelně zdokonalil.

Byl to pomalý proces, dokonce i s pomocí Tatirského Jevu. Doufal, že mladý Gath má s pilou-zipem více štěstí, než má on s tímto prokletým kusem pazourku.

2

Po následující tři večery, kdy Gath nebo Sigel praktikovali malou pilku pod svými přikrývkami, plížil se Dennis tajně ven z přístřešku, aby se procházel po věžeňském nádvoří. Touto dobou býval obvykle unavený, ovšem ne zas tak vyčerpaný, aby se nedokázal držet mimo dohled líných strážných na jejich vnitřním stanovišti.

Své dny netrávil pouze praktikováním seker a brnění, dostával také hodiny coylianského psaného jazyka. Stivying Sigel, nejvzdělanější z vězňů, byl jeho soukromý učitel.

Dennis byl přinucen si svůj počáteční názor trochu poopravit. Kultura těchto lidí byla přece jenom na vyšší úrovni než kultura Jeskynního člověka. Měli hudbu i výtvarné umění, měli i literaturu, a obchodovali. Avšak jejich technický vývoj prostě nepřekročil hranici pozdní doby kamenné. A ani se nezdálo, že by nějaký potřebovali.

Všechno neživé se tady dalo praktikovat, takže všechno bylo vyrobeno ze dřeva, kamene nebo zvířecí kůže... s příležitostnými kousky tepané mědi z místních zdrojů nebo železa z meteoritů; obojí přitom bylo vysoce ceněno. I tak to byl přímo zázrak, co všechno se dalo získat bez použití kovů.

Jejich abeceda byl pouhý seznam slabik, snadný k zapamatování. Sigel byl jakž takž vzdělaný, i když byl vojákem a farmářem a ne učencem. Byl trpělivým učitelem, počátky lidstva na Tatiru však mohl osvětlit jen nepatrně. Tohle, říkal, je oblast, kterou se zabývá církev... nebo legendy. Stivying vyprávěl Dennisovi všechno, co věděl, zdálo se však, že byl v nemalých rozpacích, když měl dospělému říkat věci, které jsou v podstatě pohádkami. Dennis však naléhal, pozorně přitom poslouchal a psal si poznámky do svého malého diáře.

Nakonec Dennis jen nerad připustil, že příběhy o počátku lidstva na Tatiru byly přibližně stejně rozporuplné, jako bývaly příběhy o původu lidstva na Zemi. Jestliže mezi oběma světy bylo nějaké pouto, bylo nepochybně ztraceno v minulosti.

Dennis si zvláště povšiml, že některé z nejstarších legend, zvláště ty, které se zabývaly takzvanou Starou Vírou, hovořily o velkém pádu, způsobeném nepřítelem, ve kterém lidstvo ztratilo svou moc nad zvířaty i nad samotným životem.

Stivying tento příběh znal díky svým dlouhodobým kontaktům s tajemným kmenem L'Toff. Nebylo to nic, čeho by se mohl chytit. A možná to konec konců byla jenom bajka, stejně jako příběhy o přátelských dracích, které mu vyprávěl Tomoš.

A tak Dennis dumal nad problémem o samotě. Po večeři za soumraku si čmáral do svého bloku úzké řádky výpočtů. Dosud se mu nepodařilo přijít s nějakou teorií, která by vysvětlovala místní jev. Matematika mu však pomáhala uklidnit myšlenky.

Potřeboval své vědecké znalosti na něco soustředit. Čas od času se mu vracel prchavý pocit toho podivného, závratí podobného zmatku v mysli, který zažil poprvé při příchodu do Zusliku a pak ještě první den na věžeňském nádvoří.

Dosud se žádný spisovatel v žádném z fantastických románů, které Dennis kdy četl, nezmínil o tom, jak skutečně obtížné je pro normální lidskou bytost přizpůsobit se faktu, že se nachází na opravdu neskutečném místě a navíc v ohrožení života.

Ted, když začínal pomalu chápat některá pravidla, a zvláště pak, když už měl kamarády, si byl jistý, že bude v pořádku. Přesto ho však ještě někdy zamrazilo, když o té prapodivné situaci, v které se nacházel, trochu přemýšlel.

Čtvrtého večera ve vězení, když se proplížil kolem strážního stanoviště a pomalu kráčel, aby se v temném soumraku prošel zahradou kolem zelených rostlin, zaslechl měkké tóny hudby.

Byla to krásná hudba. Anomální výpočty, na kterých právě pracoval, se rozplynuly jako cáry mlhy odvanuté vánkem.

Zvuk přicházel z místa nad vzdáleným koncem věžeňského nádvoří. Byl to vysoký, jasný ženský hlas, doprovázený nějakým strunným nástrojem. Jako by lkal do noci, něžně a s elektrizující palčivostí.

Dennis šel za hudbou jako v tranzu.

Přišel k místu, kde se nová zeď stýkala se starou. O dva parapety výše brnkajíc na bledý, loutně podobný nástroj, stála dívka, kterou krátce zahlédl oné noci na silnici, a kterou Stivyung Sigel nazýval princeznou Linnorou z L'Toffu.

Na svém balkónu byla uvězněna za dřevěnými, ostře zašpičatělými kůly. Zářící tyče odrážely měsíční světlo stejně jasně jako její medově zlaté vlasy. Dennis omámeně naslouchal, i když nedokázal zachytit význam slov.

Aby ten loutnu připomínající nástroj dosáhl takové magické moci, musel za sebou mít generace praktikování. Dívčin hlas naplňoval Dennise úžasem, i když nebyl téměř schopen rozlišit jednotlivá slova. Hudba jako by ho přitahovala stále blíž a blíž.

Zničehonic přestala dívka hrát a otočila se. Ze stínu dveří na pravé straně balkónu se vynořila temná postava. Dívka stála odhodlaně tváří v tvář nezvanému hostu.

Vysoký, širokoramenný muž vykročil a uklonil se. Kdyby Dennis neviděl Stivyunga Sigela ještě před malou chvilkou ve vězeňském přístřešku, byl by přísahal, že ten člověk nahoře, který se právě dvoří půvabně princezně, je jeho přítel. Oděv toho velkého muže byl stejně dokonalý jako oděv Linnory, i když nepochybně vyrobený pro hrubší zacházení. Dennis zaslechl jeho hluboký hlas, slovům však nerozuměl.

Princezna z L'Toffu zavrtěla pomalu hlavou. Muž se rozhněval. Přikročil k ní a třásl něčím, co držel v ruce. Nejprve ustoupila, pak však zůstala nehnutě stát, než by se pokoušela ustupováním ke zdi.

Dennisovi se rozbušilo srdce. Dostal bláznivý nápad přispěchat jí na pomoc... jako by pro něj byla něco jiného než další ze záhad tohoto světa. Pouze vědomí, že by to bylo naprosto zbytečné, mu v tom zabránilo.

Muž dívce cosi panovačně přikazoval. Hněvivě vyhrožoval. Potom něčím mrštil o zem, otočil se jako na obrtlíku a odešel stejnou cestou, kterou přišel. Záclony se za ním rozevlály.

Linnora se za ním chvilku dívala a pak se shýbla, aby zvedla to, co zahodil. Prošla malými dveřmi na levé straně balkónu, zatímco její nástroj opuštěně svítil v měsíčním svitu.

Dennis zůstal ve stínu zdi s nadějí, že se vrátí.

Když se však konečně vrátila, zděšením zkoprněl, neboť šla přímo k tyčím na kraji parapetu a pohlédla dolů na nádvoří věznice směrem k němu. V ruce držela balíček a rozhlížela se, jako kdyby v temnotě dole po někom nebo po něčem pátrala.

Dennis se nedokázal ovládnout. Vystoupil ze stínu do bledého měsíčního světla. Podívala se přímo na něj a jemně se usmála, jako by ho po celou dobu očekávala.

Princezna prostrčila ruku skrz tyče a hodila balíček. Přeletěl nad spodními parapety, jen taktak minul dolní zábradlí a přistál u jeho nohou.

Dennis se sehnul a zvedl roztrhaný zbytek jednoho ze svých váčků z opasku, převázaný smyčkou. Uvnitř našel pár věcí, které mu sebrali. Některé byly poničené nemotornými snahami zjistit, jak vlastně fungují. Sklo kompasu bylo rozbité, lahvičky s léky byly vylité.

K předmětům byla přiložena poznámka v plynulém coylianském rukopise. Zatímco dívka uchopila svůj nástroj a něžně na něj hrála, Dennis se soustředil na to, co se dozvěděl od Stivyunga, a pomalu se pročítal vzkazem.

Je naprosto zmaten.

*Nemohla bych mu říci, co to je za věc,
i kdybych to věděla. Ztratil trpělivost a příště
se zeptá sám.
Zítra tě mají mučit,
aby jsi řekl, co víš.
Zvláště o té strašné zbrani,
která při dotyku zabíjí.
Jestli jsi skutečně posel
z říše Životodárců,
uprchni hned.
A hovoř nahlas o Linnoře
tam venku v horách.*

Na konci byl plynulý rozmáchlý podpis. Dennis k ní vzhledl s hlavou plnou otázek, které nemohl položit, a dílců, které nemohl vyslovit.

Smutná píseň skončila. Linnora vstala. Zvedla ruku k pozdravu, otočila se a vešla dovnitř.

Ještě nekonečné okamžiky po tom, co odešla, pozoroval Dennis, jak si vítr pohrává se záclonami.

„Vstávejte!“ zatřásl Arthem. Stivung Sigel zatím vedle tiše probouzel Gatha, Mishawu Qana a Perthu, zbývající členy výboru.

„C-co?“ Malý zloděj se rychle napřímil, v ruce zašpičatělý kus kamene.

Arth tvrdil, že pochází z dlouhé řady mužů, kteří sloužili jako osobní strážci bývalých zuslických vévodů, než Kremerův otec území zabral v podlém činu zrady. V tomto malém šlachovitém muži se skrývala síla, která byla v rozporu s jeho vzrůstem. Na okamžik zamžoural, pak přikývl a vstal, rychle a tiše.

Spiklenci se sešli u palisádové zdi.

„Nemáme už čas na další přípravy,“ oznámil jim. „Měsíce se správně sešly a dnešní noc je ta pravá.“

„Ale vždyť jsi říkal, že pila není ještě dost dobrá!“ protestoval Gath. „A musíme si připravit ještě další věci!“

Dennis zavrtěl hlavou. „Buďto dnes v noci, nebo nikdy. Nemohu to vysvětlit, ale budete mi muset věřit. Arthe, měl bys jít a ukrást ty nástroje.“

Malý zloděj se zakřivil a vyrazil ke kůlně, kam se uschovávalo zahradnické nářadí, nedaleko od osvětleného okna strážní budky. Arthovi by nemělo trvat dlouho potichu čmáznout pár kusů nářadí, aby se daly použít jako zbraně, bude-li to nezbytné. Dennis si horoucně přál, aby nebylo.

„Dej mi tu pilu.“

Gath mu opatrně předal to, co kdysi bývalo zipem. Dennis to zvedl, aby se na to podíval. Zuby byly na dotyk velmi ostré a i v té tmě zářily.

Ze svého svrchního pracovního oblečení vyndal cívku s dentální nití, která byla společně s kartáčkem na zuby v jeho kapse a ne v batohu, když ho chytili. Na oba konce pily pevně uvázal dvě předem odměřené délky nitě.

„V pořádku,“ zašeptal, „tady to je.“

Dennis byl rád, že tito lidé konečně pochopili, jak zacházet s provazem se smyčkou. Stivung Sigel vzal od Dennise pilu, ustoupil, roztočil ji nad hlavou a jak se smyčka zvětšovala, šňůru povoloval.

Strážní pravidelně prohledávali vězně a pátrali po zbraních, nástrojích na řezání a po jakékoli šňůrce, která by mohla být praktikována do lana na šplhání. Dentální nit jim však naprosto unikla. Po dva dny ve svém volném čase za ni Dennis tahal a praktikoval ji pro tuto příležitost.

Šňůrka neměla být použita pro šplhání. Dennis pochyboval, že by se pro to dala použít, kromě toho měl lepší nápad.

Sigel ještě jednou zatočil a pak ji pustil. Smyčka přeletěla přes zašpičatělý vršek jedné kulatiny v palisádové zdi. Dennis od něj převzal konce provázku a zatáhl za ně.

Pak zašeptal: „Na místa!“ Zloděj Perth tiše odklusal, aby dával pozor na obcházející strážné a v případě nutnosti odvedl jejich pozornost. Stivung, Gath a Mishawa se ukryli do stínů a nechali Dennise, aby vzal první směnu u pily.

Začal se potit ještě dříve, než si byl jistý, že zuby jdou správným směrem. Omotal si kolem rukou hrubé plátno, přes to několik smyček šňůry a začal jemně tahat sem a tam, přesně jako dentální nit sjíždějící zvolna dolů po stranách zubu. Jestliže pilu správně nasměroval, měla by se prořezávat skrz bahno a kožené úvazky, kterými byla kulatina připevněna k sousedním.

Vlastní řezání začalo v nejslabším místě - na vrcholu, kterému se dostalo nejméně „praktikování“. Jak se pila bude propracovávat směrem dolů, měla by být stále lepší a lepší, a vlastní váha kulatiny by měla zvýšit tah na zbývající úvazky.

Takové minimum fyziky, jak doufal, snad ještě v tomto praštěném světě platilo. Dennis se krčil při zemi a zatímco se pila zakusovala do spár, zvyšoval na ni postupně tah. Když se dostal do pravidelného rytmu, měl čas myslet na... či spíše dělat si starosti kvůli strážným na obchůzkách a spekulovat o dívce na terase.

Jak mohla vědět, že tam bude, v té temnotě dole pod ní? Co tím Stivung mínil, když naznačoval, že princezna z L'Toffu není tak úplně lidskou bytostí?

Tichá dusná noc mu nedala žádnou odpověď. Dennis přemítal, jestli vůbec někdy dostane šanci položit ty pravé otázky.

Pokusil se soustředit na svou momentální práci a urputně myslel jen na řezání. Někteří by se takovému nápadu vysmáli, jiní však tvrdí, že soustředěná mysl vede k rychlejšímu praktikování.

Řezal, dokud ho nebolely ruce a necítil, že je pro únavu neefektivní. Touto dobou už měl naprostou důvěru v pevnost nitě v tahu a byl ochoten svěřit řezání někomu jinému. Naznačil Sigelovi, aby ho vystřídal. Velký muž přispěchal, aby mu pomohl odmotat nit z dlaní.

Dennisův obličej se bolestivě stáhl, jakmile se mu v rukou rozproudila krev. Záviděl Stivyungovi jeho tvrdé farmářské mozoly. Potom podél zdi odklopýtal do hlubokých stínů, kde čekali Gath a Mishawa.

Seděli chvíli v tichosti a pozorovali, jak farmář trpělivě tahá šňůrku sem a tam. Sigel vypadal jako nějaká hrouda. Bylo úžasné, jakým způsobem splýnul s okolím.

Uplynulo deset minut. Jednou zaslechli Arthovo varovné volání napodobil hlas nočního ptáka. Sigel zalehl a brzy se za rohem objevila hlídka s lucernou. Jediný paprsek jejího světla by je odhalil, kdyby byl zaměřen jejich směrem. Dennis společně s ostatními ani nedýchal.

Hlídka však přešla, když předtím spočítala vězně v přístřešku - včetně neforemných ranců ručně tkaných textilií, které členové výboru nacpali pod příkrývky.

Jak Arth předvídal, pravidelnou rutinou strážci očividně zlenivěli.

Když dal malý zloděj signál, že je vzduch čistý, Sigel se zvedl a vrátil se neúnavně ke své práci. Ted, na místě, kde čekali, se už dal zaslechnout slabý zvuk řezání, jak se pila s každým pohybem pracovala níže.

Mladý Gath se přisunul blíž k Dennisovi. „Je to pravda, že ti princezna hodila nějakou zprávu?“ zašeptal chlapec.

Dennis přikývl.

„Můžu ji vidět?“

Dennis mu ten kousek hrubého papíru trochu neochotně podal. Gath do něj čučel se zkrabatělým čelem a přitom pohyboval rty. V této feudální společnosti nebyla gramotnost příliš běžná. Dennis však už četl stejně dobře jako tento mladík.

Gath mu papír vrátil a zašeptal: „Rád bych jednoho dne L‘Toff navštívil. Jak jsem slyšel, ještě za starého vévody se s nimi udržoval těsnější kontakt.“

„Víš, že někdy dokonce mezi sebe přijmou obyčejné lidi?“ pokračoval chlapec. „L‘Toff by mě přivítal, já to vím. Já chci být tvořitel.“

Gath tu větu vyslovil, jako by Dennisovi svěřoval ohromné tajemství.

Denis zavrtěl hlavou, stále ještě ho mátl způsob, jakým se lidé na Tatiru potýkali s místním Jevem.

„Je tvořitel,“ zeptal se, „ten, kdo na začátku sestaví nástroj? Ten, kdo dělá úvodní přípravek?“

„Přípravkem“ nazývali nový předmět nebo nástroj, který ještě vůbec nebyl praktikován. „Měl jsem za to, že tvoření bylo omezeno jenom na některé kasty.“

Gath přikývl. Přijal Denisovu prostoduchost jako čarodějovo privilegium. „Tak, tak. Je kasta lamačů kamene, kasta drvoštěpů, kožedělců a stavičů, a další.“ Zavrtěl hlavou. „Tyto kasty jsou pro nováčky uzavřeny a všechno se tam dělá postaru. Pouze farmáři jako Stivyung si mohou dělat své vlastní přípravky tak, jak chtějí, a projde jim to, protože jsou mimo, na venkově, a nikdo je při tom nemůže chytit.“

„Proč na tom tak záleží?“ zeptal se Dennis měkce. „Přípravek se přece brzy přizpůsobí, ať už ho praktikuje kdokoli, zdokonaluje se používáním. Můžeš přece předělat fíkový list na hedvábný váček, když na tom budeš pracovat dostatečně dlouho.“

Mladík se usmál. „Původní podstata obsažená v přípravku ovlivňuje jeho konečnou formu... sekera může být vytvořena pouze z přípravku na sekeru, ne však z přípravku na smeták nebo saně. Žádná věc nemůže být do ničeho praktikována, pokud není od samého začátku alespoň trochu použitelná.“

Dennis přikývl. Dokonce i zde, kde neexistoval technický vývoj, našli lidé vztah mezi příčinou a následkem. „Za co jsi ve vězení, Gathe?“

„Za tvoření přípravků na saně bez povolení kast.“ Chlapec nad tím mávl rukou. „Byl jsem hlupák, že jsem se nechal chytit. Než jsi přišel, přemýšlel jsem o tom, že až se dostanu ven, zkusím to v L‘Toffu. Ted bych však raději pracoval pro tebe!“

Upřel na Dennise rozzářený pohled. „Ty víš pravděpodobně o tvoření víc než celý L‘Toff a všechny kasty dohromady! Třeba budeš potřebovat učedníka, až zamiříš zpátky do tvé rodné země. Pracoval bych tvrdě! Vždyť já už vím, jak štípat pazourek! A zjistil jsem, jak se vytáčí hrnce, když jsem se vplížil do -“

Chlapec začínal být příliš rozrušený. Dennis mu pohybem naznačil, aby se ztišil. Poslušně zmlkl, ale

jeho oči zářily dál.

Dennis přemýšlel o tom, co mu Gath právě řekl. Skutečně nejspíš věděl o „tvoření“ víc než všichni na tomto světě dohromady. Nevěděl však téměř nic o Tatirském Jevu. V tomto okamžiku a na tomto místě by taková neznalost mohla být osudná.

„Uvidíme,“ řekl chlapci. „Až se odtud dostaneme, budu možná spěchat domů a pomoc by se snad mohla hodit.“ Přemýšlel o horách na severozápadě...o zievatronu.

Všechn ten čas, který strávil honbou za civilizací na této planetě, mu teď začínal dělat starosti. Neposlal Flaster zievatronem někoho jiného? Bylo by mu to podobné, nejdříve by nervózně otálel a nakonec by se začal ohlížet po dalším „dobrovolníku“.

Na druhé straně to mohl Flaster vzdát a kontakt s tímto světem přerušit a celý tým Saharského Institutu se mohl opět pustit do pátrání mezi anomálními světy... za použití pátracích algoritmů Dennise Nuela, jak také jinak.

Možná, že tady budu muset strávit zbytek života, napadlo Dennise.

Náhle, zničeho nic, mu před očima vyvstal obraz zlatých vlasů ozářených měsíčním svitem. Tento svět má přece jenom nějaká lákadla, napadlo ho.

Otrásl se, neboť si vzpomněl, že se mu také dostalo varování před mučením, od kterého ho dělilo už jen pár hodin.

Tatir měl také své nedostatky.

Stivying Sigel dosud nesignalizoval o vystřídání. Pracoval s horečným úsilím, které uvádělo Dennise tak trochu v úžas. Pohlédl vzhůru, aby se podíval, jak dalece farmář pokročil.

Strnul v úžasu. Pila se prokousala už téměř do poloviny cesty dolů!. Cože...?

Pohlédl znovu na Sigela a protřel si oči. Byla přece tma, ale jemu se zdálo, že vzduch kolem farmáře slabě světélkoval. Vypadalo to, jako by kolem něj vířily drobounké vzduchové spirálky. Dennis se otočil ke Gathovi, aby se zeptal, jestli vidí totéž.

Mladý tvůrce to skutečně také viděl. Civěl užasle na Sigela, stejně jako Mishawa, další zloděj, který k nim patřil.

„Co to je?“ šeptal Dennis naléhavě. „Co se děje?“

Gath, aniž se přestal dívat, odpověděl. „To je pravý felteš trans! Říká se, že je velké štěstí, vidět to jedenkrát za život!“

Dennis opět pohlédl na Sigela. Ten muž pracoval s démonickým úsilím, jeho paže pumpující vpřed a vzad tvořily rozmazanou skvrnu. Jak ho tak pozorovali, zdálo se, že slabé záření, které ho obklopovalo, šplhalo po tenké dentální niti jako ionizace světélkující podél vodiče vysokého napětí.

Jakkoli tajemný byl tento „felteš trans“, Dennis viděl, že Sigel a pila se stali úplnou pohromou pro úvazky v palisádě. Z mezer rostoucích po obou stranách palisádové kulatiny se sypal slabý déšť prachu.

Dennis byl naprosto ohromen. Avšak téměř okamžitě se začal obávat, že by si strážníci tohoto fenoménu mohli všimnout!

Rozhodl se, že je čas věci trochu uspořádat.

Dal pokyn zloději. Mishawa Qan byl obr, byl dokonce větší než strážce Gilm. Zloděj se usmál a elegantně se zvedl. Na Dennisovo kývnutí se přikrčil u základny zdi, opřel se zády o kládu a zatlačil. Úvazky tiše zasténaly.

Sigel pracoval dál bez přestání, bez žádosti o vystřídání. V této chvíli se pila dostala již téměř na úroveň výšky člověka, ale sestup se začal zpomalovat. V této výšce se dostalo zdi více praktikování a byla tedy odolnější.

Mishawa zachrčel a opět zatlačil. Kláda slabě zanaříkala a pak se o kousek vyklonila, neboť přispěla i její vlastní váha.

Dennis kývl na Gatha, aby Mishawovi pomohl. Krátce na to oba společně funěli, zatímco kulatina opět slabě zaúpěla.

Vyklonila se ještě více a pak si Dennis všiml něčeho, co s ním řádně trhlo. Něco se pohnulo nad zubatou hranou palisády!

Temný obrys - o trochu větší než velký exemplář skokana volského se krčil nad otevírající se mezerou a díval se dolů na řezající zip-pilku, která se slabě třpytila. Zdálo se, že záře, vycházející ze Sigelova „felteše“ zalila oba, malého tvora i pilku, měkkým světlem.

Ve tmě zazářily zelené oči. Malé ostré zoubky se pobaveně zašklebily.

Dennis jen zavrtěl hlavou. „Čuňo, ty zatracenej voyeure. Zrovna teď jsi se rozhodl se ukázat! Kdy

vůbec uděláš pro někoho něco užitečného, co?“

Otočil se a přidal se k ostatním, kteří se zatím pachtili s masivní kládou.

Vždycky, když se pohnula, ozval se rachot, který, jak si Dennis představoval, musel být slyšet až na druhé straně údolí.

Arth přispěchal ze svého pozorovacího stanoviště. „Myslím, že něco zaslechli,“ zašeptal. „Neměli bychom na chvíli přestat?“

Dennis se podíval na kládu. Mezerou svítily hvězdy. Na tváři Stivyunga Sigela byl divoký, světlý výraz, při kterém běhal Dennisovi mráz po zádech. Farmářovy ruce byly rozmazané šmouhy a pila vydávala téměř nepřetržité bzučení. Dennis se neodvažoval Sigela vyrušit. Zavrtěl hlavou. „Nemůžeme. Vypadá to tak, že buďto všechno, nebo nic! Když přijdou strážníci, musíš je odlákat a zabavit!“

Arth stroze přikývl a spěchal pryč.

Mezi jednotlivými náporů na kládu vzhledl vždy Dennis vzhůru k zubatému úšklebku, který mu prozradil, že tam Čuňa stále sedí a pozoruje jejich zápas.

Jen se raduj, popřál v duchu tvorovi a připojil se k dalšímu pokusu.

Kláda zaúpěla, tentokrát skutečně hlasitě. Z prostoru za nimi se ozvalo zaječení, následované zmateným pohybem stínů okolo chatrčí. Ve chvíli přicházely výkřiky a jekot téměř odevšad.

„A teď do toho!“ řekl naléhavě. Všichni věděli, že jim zbývá jen velmi málo času.

Mishawa Qan zavyl a zaútočil proti bariéře, dělící ho od svobody.

Gath i Dennis byli odhozeni stranou.

Z přístřešků vyšlehly plameny. Arth se pustil do svého úkolu. Před ohněm pobíhaly postavy. Obušky se jen míhaly, když se strážé a zoufalí vězni pustili do boje. Nahoře, vysoko v paláci, začal řinčet poplašný gong. Náhle se objevili oba zloději, Arth a Perth, po tom, co se oddělili od pobíhajících stínů. Malý muž lapal po dechu. „Získal jsem pro nás asi dvě stovky srdečných úderů, Denniz. Ne víc.“

Kláda opět zaúpěla jako nějaké umírající zvíře, a vyklonila se o dalších deset stupňů. „Řekněme stovka úderů,“ oznámil Arth suše.

Sigel se nahnul a pila začala zpívat v ještě vyšší tónině. Zdálo se, že muž je pohlcen turbulencí a z dentální šňůry létaly záblesky světla.

Mishawa Qan ustoupil asi dvacet stop, zašoupal chodidly o zem a se zuřivým jódlováním zaútočil na kymácející se kládu. S rachotem se skácela a cesta před nimi byla náhle volná. Rachot se nesl nocí. Reakce strážných byla okamžitá. Nechali oheň ohněm a vzpouru vzpourou a křičíce jeden na druhého, ukazovali na Dennise a jeho kumpány.

Sigel zíral vyčerpaně na svoje dílo a ruce mu visely bezvládně podél těla. Ten muž vypadal naprosto vysíleně, oči mu však planuly jako

u vytržení.

Tři strážci vyrazili se zdviženými holemi od plamenů, probleskujících mezi chatrčemi. Najednou se ze země zvedl stín, avšak jen tolik, aby jednomu z nich podrazil nohy. Arth chňapl po levé noze dalšího běžícího strážce a také jeho nechal, aby se rozplácl.

Třetí přiběhl k Dennisovi a vydal děsivý válečný pokřik.

„K čertu,“ povzdechl si Dennis, zachytil zvednutý obušek a udeřil strážného do nosu. Vojákovy nohy se vymrštily vzhůru a on přistál přímo na zádech, s vyraženým dechem.

Přibíhaly další strážé. Dennis ucítil prudký závan větru, jak se kolem něj mihl Arth.

„Poběžme!“ křičel Dennis a vlekl farmáře k úzké bráně na svobodu.

O zed' blízko nich zaduněl oštěp. Stivyung se oťásl, pak se na Dennise zakřenil a přikývl. Společně se protáhli otvorem a zmizeli do noci.

Když se dali na úprk, zahlédl Dennis, jak se nějaký předmět, který částečně vyčuhuje zpod ležící klády a připomíná náhrdelník z diamantů, třpytí v záři hvězd.

Zbytečně však neotáleli a brzy on i Sigel kličkovali v uličkách Zusliku a své pronásledovatele nechali daleko za sebou.

POKUSNÝ BALÓNEK

Palácové signalizační lucerny vysílaly světelné signály ke všem bránám. Všechny hlídky byly zdvojeny a každá osoba, která se snažila opustit město, byla dokonale prohledána. Vysoko ve vzduchu kroužili nad přilehlými oblastmi příslušníci letecké hlídky místního vládce až do tmy, kdy museli přistát.

„Baron dosud nikdy takhle neběsnil, když se někomu podařilo utéct. Ne, že by to snad přijímal s úsměvem, ale proč zrovna tentokrát takový hon na lidi?“

Jednooký zloděj Perth vyhlédl z okna jednoho z horních pater nového - a tedy ještě poměrně chatrného - zuslického věžáku. Byl znepokojen záblesky signálních světél a oddíly pochodujících Severanů ve vysokých helmicích z medvědí srsti.

Arth, malý vůdce banditů, odtáhl kumpána od okna. „Tady nás nikdy nenajdou. Podařilo se snad někdy Kremerovým Severanům vyšťourat jediný z našich úkrytů? Stáhni roletu, Perth, a posad' se.“

Perth uposlechl, koutkem oka se však podíval po ostatních uprchlících, kteří seděli u stolu blízko kuchyně a diskutovali, zatímco Arthova manželka připravovala večeři. „Oba víme, koho hledají,“ řekl Arthovi. „Baronovi se nelíbí, že ztratil jednoho z nejlepších praktikovatelů. A co je ještě horší, nelíbí se mu, že ztratil kouzelníka.“

Chtě nechtě musel Arth souhlasit. „Vsadím se, že baron Kremer teď lituje, že nechal Dennize jen tak zahálet na vězeňském dvoře. Nejspíš si myslel, že má neomezeně času, než ho předá na mučidla.“

Arth rukama přejížděl po plyšových opěradlech svého křesla. Když byl ve vězení, volní členové jeho bandy v něm jednou denně sedávali, aby ho pro něj praktikovali. Artha to potěšilo, neboť to znamenalo, že věřili, že se nakonec dostane ven. „Tak jako tak,“ řekl Perthovi, „dlužíme těm třem naši svobodu, nesmíme jim tedy zazlívat baronův hněv.“

Perth přikývl, uchlácholený však nebyl. Mishawa Qan a většina ostatních zlodějů byli teď v terénu a sháněli po městě věci, o které Dennis požádal. Perthovi se nelíbilo, když nějaký cizinec komandoval zuslické zloděje, ať už byl kouzelník nebo ne.

Gath vzhlédl od Dennisových náčrtů k Pozemšťanovi. Jen stěží dokázal potlačovat vzrušení. „Takže ten pytel nebude mít schopnost létat, dokud v něm nebude horký vzduch? A pak to opravdu poletí? Jako pták nebo papírový drak nebo jako jeden z pohádkových draků?“

„To zjistíme, jakmile se lady Arén vrátí s prvním pytlem, Gathe. Pokusíme se praktikovat model a uvidíme, jak se přes noc zdokonalí.“

Při zmínce o staré švadleně se Gath usmál. Chlapec očividně neměl valné mínění o té staré dámě a o jejích scestných představách. Stará paní bydlela na konci chodby a na chudé živobytí si vydělávala šitím. Přesto si však ponechala vznešené vystupování a trvala na tom, aby byla oslokována jako dvorní dáma, kterou bývala zamlada, ještě za starého vévody.

Zrovna teď závisel celý jejich plán na zručnosti jedné postarší bláznivé dámy.

Stivying Sigel seděl vedle Gatha, zvolna potahoval z dýmky a ochotně naslouchal a odpovídal na příležitostné otázky. Zdálo se, že se už plně zotavil z následků svého felteše. Po pravdě řečeno, své původní myšlenky - přelézt městské hradby - se vzdal, teprve když ho Dennis ujistil, že zná lepší způsob, jak se dostane z města ven, aby mohl vyhledat svou manželku.

Arth a Perth se připojili k trojici u stolu. Dennis a Gath sklídili náčrtky, když Arthova žena Maggin přinesla na stůl pečenou kachnu a džbánky piva.

Arth odtrhl stehno a začal ho zpracovávat takovým způsobem, že se mu vousy okamžitě leskly mastnotou, čímž budit dojem, že vlastní konzumace je jen náhodná vedlejší aktivita. Po hostiteli se postupně v bodání a řezání do ptáka vystřídali ostatní, tak jak to vyžadovala zdvořilost. Maggin ještě přinesla mísu vařené zeleniny a přidala se k nim.

Arth promluvil s plnou pusou. „Byl tu posel od chlapců, zatímco jste byli zabraní do vašich nákresů, Dennisi.“

Dennis vzhlédl s nadějí v očích. „Našli můj batoh?“

Art zavrtěl hlavou a s pusou na talířem zahuhňal: „Nijak zvlášť“ s to neupřesnil, Dennzz. Tím chci říct, že blízko západní brány je spousta budov, a některý z nich využívají parapety jako balkóny a zahrady, v kterémžto případě je tvůj batoh v čudu.“

„Vůbec žádné stopy? Žádné drby?“

Arth se napil a narudlé pěnící pivo mu proudilo kolem hrdla džbánu do vousů. Po čase stráveném ve vězení se zcela nepokrytě těšil z domácí kuchyně. Ústa si otřel do rukávu. Dennis si všiml, že se

zřejmě během času vytvořil na levých rukávech všech Arthových košil materiál podobný sací houbě. „Ale jo, Dennzz, nějaký drby by tu byly. Říká se, že někdo prý viděl Krenedžiskou bestii plížit se kolem města. Jiný zase říkají, že viděli ducha starýho vévody, prý se přichází pomstít Kremerovi.

Je tu dokonce řeč o nějaký potvoře, která vůbec nejlí, ale špehuje lidi za oknem a pohybuje se rychleji než blesk... něco, co ještě nikdo nikdy neviděl a má to mít pět očí.“ Arth přiložil ruce k vršku hlavy, s prsty trčícími vzhůru, pak s ní začal kroutit a k tomu vydával hvízdavý zvuk. Perth vdechl hlt piva a zakuckal se. Maggin a Gath se hlasitě rozchechtali.

„Ale co můj batoh...?“

Arth rozpráhl ruce, aby naznačil, že se nic nedozvěděl.

Dennis pochmurně přikývl. Původně doufal, že zloději najdou batoh netknutý. A kdyby ne, že by v řečech kolujících v podsvětí mohli něco zaslechnout o částech jeho „netuzemského“ vlastnictví. Jedna nebo dvě věci by se snad v bazaru mohly k prodeji objevit.

S větší pravděpodobností však batoh byl už v rukou barona Kremera. Dennise napadlo, jestli i teď mává Kremer jeho kempovým vařičem nebo holící soupravou pod krásným nosem princezny Linnory z L'Toffu a požaduje vysvětlení jejich účelu.

I přes svou tajemství opředenou pověst by byl celý L'Toff Dennisovými věcmi stejně zmatený jako kdokoli jiný na Tatiru. Linnora by stejně nemohla Kremerovi pomoci. Dennis jen doufal, že rozrušením Linnořina věznitele nijak nenapomohl k zhoršení podmínek jejího žalářování.

Ozvalo se tiché zatřepání na dveře. Muži strnuli a zůstali nehybní, dokud ho neslyšeli zopakovat pětkrát a pak ještě dvakrát, vše ve správném pořadí.

Perth se zvedl a šel odjít západku. Vstoupila stará žena v elegantní černé róbě. Položila na zem velký pytel, zatímco muži vstali a zdvořile se uklonili.

„Pánové,“ řekla stará dáma a udělala pukrle. „Kulová tapiserie, o kterou jste žádali, je hotová. Po stranách jsem vyšíla pouze velmi slabé obrysy mraků a ptáků, tak jak jste si přáli. Vy sami teď můžete praktikovat celý výjev k dokonalosti. Je-li tato kopule podle vašich představ, započnu práce na její větší verzi, jakmile mi dodáte materiál.“

Arth uchopil výtvar sešitý z širokých pruhů tenounkého aksamitu a předstíral krátkou inspekci. Potom ho předal Dennisovi, který se ho dychtivě zmocnil. Arth se uklonil lady Arén.

„Hraběnka je příliš laskavá,“ řekl a jeho hlas náhle zněl téměř aristokraticky. „Nemáme v úmyslu pošpinit vaše prsty papírovými penězi nebo jantarem. Náš vděk vám však nebude odepřen. Smíme dál přispívat na chod vašeho sídla, tak jako jsme činili v minulosti?“

Na ženě tvář se objevil úšklebek předstíraného znechucení. „Předpokládejme, že by snad nebylo příliš nepatřičné, kdyby se to takto vyřídl.“

Zítra se jako zázrakem objeví před jejími dveřmi koš s jídlem. Předstírání zůstane zachováno.

Dennis nevěnoval obchodním záležitostem pozornost. Obdivoval se „kulové tapiserii“.

Coyliané přece jenom vlastnili několik ucházejících technologií. Existovaly určité věci, které musely být použitelné od prvního dne, kdy byly „vytvořeny“ a nedaly se praktikovat, aniž by se zničily. Papír byl jednou z nich. Takový list papíru musel kupříkladu zůstat v zásuvce a čekat týdny nebo měsíce, dokud ho nebylo potřeba na nějakou poznámku nebo dopis. V takové situaci musela být jeho „papírovost“ okamžitě k dispozici. Jakmile byl jednou popsán, mohl být také skladován celé roky, než vyvstala potřeba nahlédnout do záznamů, které obsahoval. Neměl by ztrácet na kvalitě, tak jako se to stávalo odloženým věcem, jejichž kvalita byla zachována pouze díky praktikování.

Není tedy divu, že se zde používaly papírové peníze a nikdo si nestěžoval. Skutečná hodnota tohoto materiálu se téměř rovnala hodnotě jantaru nebo kovu.

S výrobou papíru se objevila plst. Dennis požádal zloděje, aby „sehnali“ pár tuctů čtverečních yardů té nejjemnější plsti, na kterou narazí. Pokud by se pokus podařil, pokračovali by ve shánění až do vykradení veškerých zdrojů této malé metropole.

Dennis byl mírně překvapen, jak malý měl pocit viny za napomáhání k tak rozsáhlé loupeži. Bylo to součástí jeho povšechné reakce na tento svět, to si se špetkou hořkosti uvědomoval. Obyvatelé Země museli zápasit a experimentovat celá tisíciletí, než dosáhli úrovně pohodlí, které se těmto lidem dostává, aniž o tom nějak zvlášť přemýšlí. Bez potíží si tak zdůvodnil skutečnost, že si od nich bere to, co potřebuje.

Kromě toho, hlavní obchodník s papírem v Zusliku byl blízký přítel barona. Jeho monopol a okázalé bohatství bylo zárukou, že jen málokdo z nižších vrstev části města ho bude litovat.

„Kulová tapiserie“ byla koule sešitá z tkaniny lehké jako papír a na jednom konci byla otevřená. Na

jejích stranách byly slabounké výšivky oblaků a ptáků. Stehy byly skutečně trochu nerovnoměrné, ačkoli se lady Arén nepochybně považovala za umělkyni.

Nakonec však, budou-li praktikovány dostatečně dlouho oceňujícíma očima, budou obrázky vypadat jako živé. Nejen věda, uvědomil si Dennis, ale i umění zůstalo díky Tatirskému Jevu zakrnělé.

Dennis, Sigel a Gath čekali, zatímco lady Arén drbala s Arthem a Maggin. Sigel se na Gatha ostře podíval, když chlapec začal netrpělivě bubnovat prsty na desku stolu. Čekání se zdálo nekonečné. A Arth vůbec nevypadal na to, že spěchá, aby ho ukončil. Skutečně, vzbuzoval dojem, že to toho malého zloděje přímo těší!

Dennis se pracně snažil zůstat uvolněný. I on by si pravděpodobně s chutí trochu poklábosil, kdyby se právě vrátil domů z dlouhého pobytu ve vězení. Náhle se přistihl, že si toužebně přeje vědět, co kdo dělá v starém dobrém Saharském Institutu.

Líně přemítal, jestli Bernald Brady dosáhl nějakého úspěchu ve snaze získat srdce plavé Gabriely. Zdvihl číši a připil Bradymu na zdar tohoto odvážného podniku.

Konečně se stará dáma vzdálila. „V pořádku,“ řekl Dennis, „pojďme to dokončit.“

Rozložil splasklou kopuli na stole. Gath a Sigel vzali několik měkkých lojových svíček a začali je jemně třít o látku a tak vytvářeli tenkou vrstvu vosku. Dennis mezitím přivázel k otevřenému konci malou gondolu z kůry a provázků. V okamžiku, kdy do malého košíčku usazoval svíčku, hlásili ostatní, že jsou hotovi. Arth, Perth a Maggin je s výrazem zmatku ve tvářích pozorovali.

Dennis a Gath přenesli vynález do kouta, kde byla přichystána hrubá dřevěná konstrukce.

„Nazývá se to balón,“ oznámil Dennis, zatímco rozkládal tkaninu na konstrukci.

„To už jsi nám řekl,“ pronesl Perth se špetkou jízlivosti. „A také jsi říkal, že to poletí. „Vytvořená věc bude létat... a ještě k tomu uvnitř, kde není žádný vítr...“ Nebylo pochyb, že tomu nevěří. V dané době a na daném místě byl pouze jeden způsob, jak létat - sestrojením a pomalým praktikováním velkého draka, ovládaného lanem ze země.

V dávné minulosti vymyslel jeden coylianský génius, který nesnášel, když zmokl, deštník - doplněk, který nyní vlastnil téměř každý. Později, když mimořádně silná větrná bouře zdvihla velký deštník a vynesla ho i s jeho vlastníkem na krátký a trýznivý výlet vzduchem, dostal někdo náhlou inspiraci. A to byl počátek draků na Tatiru. Zuřivé praktikování pak vedlo k vývoji křídel, stále ovládaných ze země, schopných vynést lidi vysoko do vzduchu, aby se podívali na zemi shora.

Tito draci pomohli otci barona Kremera, druhořadému šlechtici ze severní vysočiny, porazit vojska starého vévody a přinutit krále Coylie, aby mu postoupil vládu nad horním údolím Fignalu.

Teprve v posledních několika letech byly podniknuty kroky ke skutečným kluzákům - tentokráte samotným Kremerem. Ačkoli i jiné armády dnes měly draky, v tomto okamžiku to byl on a nikdo jiný, kdo měl skutečnou moc ve vzduchu. Byla to mimořádná taktická výhoda v jeho současném konfliktu s královskou mocí.

Dennis nemohl pochopit, proč nikdo další nedokázal vyvinout kluzáky. Snad to mělo něco společného s představami, které si člověk vytvářel, když praktikoval nějaký předmět. Každý musel mít nějakou představu o tom, co vlastně chtěl. Nikdo možná nedokázal nevidět v nezávislém draku nic jiného než smrtelnou hrozbu pro letce a tak tomu zůstalo, dokud nepřišel Kremer a jeho průkopnický čin.

Dennis umístil svíčku přímo pod otvor ve dně pokusného balónu. Sebejistě se usmíval. „Však uvidíš, Perth. Jen se ujisti, jestli jsou ty kýble s vodou po ruce, kdybysme snad měli nehodu.“

Pohyboval se s jistotou, ale tak zas úplně jistý si nebyl. V jedné vědeckofantastické povídce, kterou četl jako chlapec, byl jeden Pozemšťan, přesně jako on sám, přemístěn do jiného světa, kde byly fyzikální zákony trochu odlišné. V tomto příběhu fungovala kouzla, ale hrdinův střelný prach a zápalky, to všechno selhalo!

Dennis měl podezření, že Tatirský Jev spíše doplňoval fyzikální zákony, které už znal, než že by je nahrazoval. Aspoň v to doufal.

Ze svíčky stoupal světlý kouř a mizel v otvoru v dolní části balónu. Arth nabídl Dennisovi a Stivyungovi své nejlepší lenošky a přitáhl několik provázky vyplétaných křesel, která, jak naléhal, „stejně potřebovala ještě hodně práce“. Dal Dennisovi a Stivyungovi dvě krásné dýmky a spokojeně potahoval z vynálezu tvořeného dutou větvičkou a kukuřičným klasem - a pracoval tak na jeho pozvolném zdokonalování nebo alespoň na odvrácení procesu proměny k nepoužitelnosti.

Dennis zavrtěl hlavou. Na Tatirský Jev bylo třeba si úporně zvykat.

„Vysvětlí mi někdo, co má baron Kremer za lubem?“ zeptal se Dennis, zatímco čekali, až se balón

naplní. „Pochopil jsem správně, že se snaží odporovat největší autoritě... králi?“

Stivying Sigel rozvážně zabafal z dýmky, než odpověděl.

„Byl jsem u Královských Skautů, Dennisi, dokud jsem se neoženil a neodešel. Baron je tvrdý na nás, královny usedlíky, tam venku na západní hranici. Nestojí o to mít kolem sebe mne a mně podobné, protože se nemůže spolehnout na naši loajalitu.

Baron je podporován výrobními cechy. Cechům se nelíbí, když se noví usedlíci usazují příliš daleko od měst. Děláme si totiž své vlastní přípravky - štípeme si vlastní pazourek, vyděláváme kůže vlastních zvířat, pleteme vlastní provazy, tkáme vlastní látky. A pravda je taková, že jsme nedávno dokonce objevili tajemství výroby papíru.“

Arth s Perthem na něj pohlédli, probudila se v nich zvědavost. Gath překvapením zamrkal. „Vždyť ale výroba papíru je ze všeho nejvíc utajovaná! Jak jste se mohli dozvědět...?“ Luskal prsty. „No jasně! L‘Toff!“

Sigel jenom potáhl z dýmky. Neříkal nic, dokud si nevšiml, že všechny oči jsou na něj upřeny a že každý očekává, až bude pokračovat.

„Baron to ví,“ řekl s pokrčením ramen. „A zrovna tak cechy. Obyčejní lidé na to tedy snad také mohou přijít. To, co se tu děje, je jen vrchol něčeho většího, co se formuje ve městech a na venkově směrem na východ. Lidé už začínají mít dost cechů, církevních hodnostářů a malicherných baronů a jejich věčného komandování. Popularita krále notně vzrostla od té doby, co snížil požadavky na velikost majetku jako podmínky opravňující volit radní, a co svolává Shromáždění každé jaro místo jednou za deset let.“

Dennis přikývl. „Nech mě hádat. Kremer je hlavní obhájce ve věci práv baronů.“ Je to příběh, který už slyšel.

Sigel přikývl. „A zdá se, že na to mají dost síly. Královi Skauti i garda jsou samozřejmě nejlepší vojáci, ale feudální vojska tvořená odvedenci mají početní převahu v poměru šest nebo sedm ku jedné.“

„A teď má Kremer ty volně létající draky, kteří mu dopraví zvědy a záškodníky, kam potřebuje. Děsí opozici k smrti, a církev šíří zvěsti, že se staří draci vrátili opět na Tatir... což má být důkazem, že se Kremerovi dostává přízně bohů.“

„Tohle se musí Kremerovi přiznat. Nikdo jiný před ním o kluzácích neuvažoval. Dokonce ani L‘Toff.“ Další zmínka o L‘Toffu přivedla Dennisovy myšlenky zpět k princezně Linnoře, vězněné v paláci baronem Kremerem. Začala se objevovat v jeho snech. Dlužil jí svou svobodu, a nelíbila se mu představa, že je stále v moci toho tyрана.

Kéž by tu byl nějaký způsob, kterým bych teď já mohl pomoci jí, přemítal.

„Balón je téměř plný.“ Gath použil to slovo, jako by to bylo vlastní jméno.

Tlak horkého vzduchu uvnitř balónu ho začal zvolna rozpínat. Nevytvořila se však příliš rovnoměrná koule. Nicméně plýtvat přemírou pozornosti na většinu „vytvořených“ věcí se zde nevyplatilo, za předpokladu, že byly alespoň natolik použitelné, aby se daly praktikovat.

Ze svíčky zbývala ještě více než polovina. Balón se pohupoval na konstrukci a napínal úpony malinké gondoly. Košík udeřil o podlahu a pak se s konečnou platností zvedl.

Zavládlo napjaté ticho, pak se Maggin hlasitě rozesmála a Arth poplácal Dennise po zádech. Gath přidřepł k balónu, jako by si ho chtěl zapamatovat ze všech úhlů.

Stivying Sigel seděl nehybně, z jeho dýmky se linula oblaka aromatického kouře a jeho černé oči téměř svítily.

„Jenže tahle věc nezvedne člověka,“ zanaříkal Perth.

Arth se obrátil ke svému podřízenému. „Jak můžeš vědět, co to nakonec bude schopno dělat? Ještě se to vůbec nezačalo praktikovat! Nebyl’s to náhodou ty, kdo se posmíval „nově vytvořeným“ věcem?“

Perth se nervózně stáhl a začal si olizovat rty, zatímco s pohledem plným pověřčivosti pozoroval zvolna stoupající balón.

„Perth má vlastně pravdu,“ řekl Dennis. „Po řádném praktikování bude tenhle zvedat pravděpodobně lépe, než jakýkoli jemu podobný na...v mé rodné zemi. Avšak abychom zvedli několik lidí, budeme stejně muset udělat mnohem větší balón, v tom prázdném skladišti, o kterém jsi mi říkal, Arthe. Tam ho budeme praktikovat a potom ho Gath, Stivying a já použijeme k útěku v noci, kdy je baronova letka ve svém hangáru.“

Arthovi se zisťně zablesklo v oku. „Ty, Gath a Stivying určitě nezapomenete doručit vzkaz L‘Toffu, nemám pravdu?“

„Ale samozřejmě.“ Všichni tři měli velmi dobré důvody namířit si to k tajemnému kmeni v horách, jakmile se dostanou z města. Dennis měl v úmyslu zmínit se tam o zajaté princezně a předložit několik návrhů, jak ji vysvobodit.

Arth očekával, že shrábne slušnou odměnu za svůj podíl v celé akci a kromě toho bude mít to potěšení nadělat baronovi spoustu trablů.

Balón narazil na strop. „V pořádku,“ řekl Dennis, „vy všichni jste slíbili, že mě naučíte, jak se soustředit, aby bylo praktikování nejúčinnější. Můžeme tedy začít?“

Přisunuli se blíže. Stivying Sigel byl uznávaný jako nejlepší praktikovatel, tak zahájil výklad.

„Především, Dennisi, soustředěvat se nemusíš. Už samotné používání nástroje vede k jeho zdokonalení. Když však udržíš svou pozornost na věci jako takové, a na účelu, který jejím používáním sleduješ, jde praktikování rychleji. Po týdny a měsíce dáváš nástroji stále náročnější úkoly a myslíš na to, jaký by mohl nakonec být, až bude dokonalý.“

„A co ten tvůj trans, ve kterém jsme tě viděli na vězeňském dvoře? Zdokonalil jsi pilu během několika minut!“

Stivying se zamyslel. „S feltešem jsem se už setkal, když jsem po nějakou dobu žil v L'Toffu. Dokonce i mezi nimi je to vzácné. Přichází až po letech trénování, nebo za ještě vzácnějších okolností. Nikdy mne nenapadlo, že se do toho stavu dostanu.“

„Snad to bylo nějaké kouzlo okamžiku a naše zoufalá snaha.“ Stivying se po dlouhou dobu zdál zamyšlený. Nakonec sebou trhl a pohlédl na Dennise. „V žádném případě nemůžeme spoléhat, že sekera tne dvakrát do stejného místa. Až budeme praktikovat tvé „balóny“, musíme spoléhat na běžné metody. Teď bys nám mohl opět říct, co dělá právě teď a jak by to postupně mohl dělat lépe. Nepředběhni příliš to, čím je, nebo to nebude fungovat. Jen se snaž popsat další krok.“

Dennisovi to znělo jako dětská hra. Věděl však, že zde „přát si a udělat to tak“ má hodně do sebe. Díval se přimhouřenýma očima na balón... ve snaze vidět ho jako ideální. A potom začal popisovat to, co si žádný z nich nikdy předtím ani nedokázal představit.

2

O dva dny později pátrání po uprchlících konečně ochablo. Stráže u městských bran byly stále aktivní, avšak pouliční hlídky se vrátily k normálu. Dennis se konečně rozhodl projít se po městě Zusliku.

Při svém prvním pokusu, když sem téměř před dvěma týdny dorazil, měl spoustu nejasných představ, jak se v podivném cizím městě orientovat.

(Člověk kontaktuje místní sdružení odpovídající jeho vlastní profesi, představoval si, a doufá, že místní kolega bude naléhat, aby zůstal v jeho domě - a snad i nabídne svou okouzlující dceru jako průvodkyni po městě. Nepředstavoval si to snad ještě nedávno právě takhle?)

Jeho plány se však zhroutily, ještě než prošel městskými branami. Přesto pravděpodobně navázal mnohem intimnější vztahy s místními mocenskými strukturami, než by se mu podařilo jako turistovi...a bez typických postrachů očumujících turistů - žebráků, puchýřů na nohách a lupičů.

Dal si s Arthem oběd v kavárně pod širým nebem s výhledem na rušnou ulici plnou trhovců. Dennis spláchl poslední sousto z bifteku z rikly řádným douškem špinavěhnědého místního kvasu. Po dlouhém dni a noci praktikování balónu se v něm nahromadila pořádná chuť k jídlu.

„Ještě,“ řekl a s řihnutím postavil holbu na stůl, až zaduněla.

Jeho společník na něm na chvíli spočinul pohledem a potom luskl prsty na vrchního. Dennis sice byl trochu rozložitější než průměrný Coylian, nicméně jeho apetit budil tak trochu senzací.

„Jen pomalu,“ přesvědčoval ho Arth. „Až tohle všechno zaplatím, nebudu si už moct dovolit vzít tě k doktorovi se zkaženým žaludkem!“

Dennis se zašklebil a vytáhl z misky u pažení hrubé párátko. Pozoroval, jak naložené nákladní saně, tažené trpělivým, těžkopádným tvorem, kloužou téměř neslyšně kolem kavárny po jedné ze samomazných silnic.

„Podařilo se tvým hochům nasbírat ještě trochu toho nepolapitelného oleje?“ zeptal se zloděje.

Arth pokrčil rameny. „Nic moc. Používáme sirotky z ulice ke sbírání, ale kočí po nich teď začali házet kameny. A ty uličníci toho spoustu vypejtávají při hře na „mastný prase“. Doteďka jsme získali jenom asi tak čtvrtinu džbánu.“

Jenom čtvrtinu džbánu! Vždyť to byl téměř litr nejjemnějšího mazadla, s jakým kdy přišel Dennis do

styku! Arth se tou látkou samozřejmě nezabýval jenom okrajově, od té doby, kdy mu Dennis poprvé předvedl její vlastnosti. Málem se zbláznil nadšením.

Bude to samozřejmě užitečný obchodní artikl. Také to velice usnadní vykrádačky... alespoň dokud majitelé obchodů nezačnou praktikovat své dveře k odolnosti vůči té látce. Loupež papíru z včerejší noci byla zcela závislá na překvapivém použití saňového oleje.

Dennis se snažil pochopit, proč tito lidé nepřišli nikdy na kloub samotnému principu, díky kterému byly jejich silnice funkční. Snad v sobě neměli žádnou zvědavost? Nebo byla snad příčina v tom, že vycházeli z naprosto rozdílných doměnek o tom, jak vesmír funguje?

Samozřejmě, historie ukázala, že pozemské kultury byly většinou rozdrobené a jen pomalu zdokonalovaly metody, jakými se věci po celá staletí vyráběly. Tady, kde inovace nebyla úplně nezbytná, se žádná tradice nevyvinula. Válka mezi králem a baronem byla zřejmě součástí této změny.

Dnes ráno si Dennis s Arthem pronajali skladiště. Narůstající strach z války byl příčinou poklesu obchodování po řece, a majitel se zoufale snažil najít alespoň nějakého nájemce. Bylo nutné, aby to místo někdo obýval a udržoval ho ve formě, než se časy zlepší. A skutečně, hrubé zdi už nesly stopy chátrání a začínaly opět nabývat podoby dřevěných kulatin.

Arthova schopnost smlouvat byla dokonalá. Majitel jim dokonce zaplatil malou částku, aby se na nějaký čas nastěhovali!

Minulé noci se uskutečnila velká loupež plsti. Arthovi zloději, s rolemi jemného materiálu, se pokradmu vplížili do skladiště. Lady Arén a několik pomocných švadlen, všechny z rodin, které Kremerův otec svrhl z jejich společenského postavení, se daly brzy do práce. A mladý Gath od té chvíle pracoval na konstrukci gondoly pro velký balón. Ten mladík / byl štěstím bez sebe nad příležitostí vytvořit něco nového - něco, co bude použitelné ještě před prvním praktikováním.

Arth zaplatil útratu za oběd, brblaje nad celkovou částkou. „Co dál? „ zeptal se.

Dennis udělal rozmáchlé gesto. „Co dál? Prostě mi všechno ukaž!“

Arth odevzdaně vzdychl.

Jejich první zastávka byla v Bazaru kupců a praktikovatelů. Na rozdíl od tržnic pod otevřeným nebem s kolekcemi praktikuj-si-sám zboží, nabízely se na tomto místě výrobky vysoké kvality. Budovy ve stylu zikkuratů byly zářivé a vkusně řešené. Jejich první patra, otevřená do ulice, byla podpírána klenbami s rýhovanými pilíři. Muži i ženy, všichni pěkně oblečení, vykládali své zboží na dlouhé stoly vystrčené před vchody.

Dennis si pečlivě prohlížel velmi ostrá dláta a břitvy, lana úžasné pevnosti i lehkosti, luky a šípy, které zcela očividně byly donekonečna praktikovány do terčů, a na Zemi by se daly prodat za velmi slušné částky.

Nebylo tady ani stopy po vrutech nebo hřebících a nebyly tu téměř žádné kovy. Nenašel také vůbec nic, co by se podobalo kolu.

Na jednom konci byly levnější předměty - primitivní sekery, tělesná zbroj tvořená sešitými proužky vydělané kůže. Pod každým stolem byla pečeť příslušného výrobního cechu - znamení, že „přípravek“ byl legální podle zákona. Ozvalo se prásknutí a Dennis vzhledl. Dva muži kráčeli po parapetu třetího podlaží a bez zvláštního zájmu bouchali obušky do zdí.

„Mlácením do zdí zdokonalují obušky v mlácení a zdokonalují také zdi proti mlácení,“ vysvětlil Arth a mrkl na Dennise. „To kvůli nám.“

Vloupání zde obvykle znamenalo probourat se skrz zdi domu, zatímco byl majitel pryč. Lidé na to někdy zapomínali, praktikovali dům, aby pevně stál, aby do něj nepršelo, ale nic víc.

Majitelé této budovy na to evidentně nezapomínali.

Tržiště bylo plné aristokratů z horních vrstev a ze sídel mimo hradby Zusliku. Šlechta byla doprovázena svým služebnictvem.

Pán a jeho lokaj byli obvykle téměř stejně oblečení a bývali přibližně stejného věku. Dali se rozlišit pouze podle vznešeného vystupování šlechticů, jejich účesů a kousků kovových šperků, které nosili.

Na Zemi se boháči honosili svým stavem tak, že hromadili ohromné množství majetku, který se jen zřídka využíval. Zde by se takový majetek rychle rozložil do svého původního primitivního stavu. Aby tady mohl boháč zachovávat dekorum, potřeboval sluhy, kteří se nejenom zabývali domácností, zahradou a dalšími úkoly, ale kteří pro ně rovněž stále praktikovali celý jejich majetek.

Dennis zaznamenal některé průvodní společenské jevy.

Když měli sluhyvé tolik práce s neustálým nošením oblečení svých pánů, neměli čas praktikovat své vlastní. Sice neustále vypadali dobře, avšak jemné tkaniny na jejich zadcích jim nepatřily. Kdyby

svého zaměstnavatele opustili, neměli by vůbec nic vlastního!

Bylo tedy samozřejmě symbolem postavení boháčů, aby nebyli nikdy viděni v něčem nebo s něčím, co skutečně vyžadovalo praktikování.

Kromě jídla a pudy, kovů a papíru se zde jako zboží nejvíce cenila hodina lidské práce. Ani po tvrdé celodenní práci na poli nebyl vyčerpaný nevolník pánem svého času. Jestliže odpočíval, praktikoval křeslo svého pána, při jídle praktikoval náhradní soupravu příborů své paní. Nemohl nic strádat, aby si vykoupil svobodu, protože cokoliv by nastřádal, musel by udržovat, jinak tomu hrozila zkáza!

Žádný div, že na východě všely nepokoje! Spojení cechů, církve a aristokracie bylo zárukou, že změna bude obtížná, bude-li vůbec možná.

Fixxelovo Praktorium v severní části tržnice byla vysoká budova, která Dennisovi připomněla domov.

Už proto, že její stěny byly z velké části třpytivě průsvitné, jako by byly z jediného kusu nejčistšího skla, měly jen lehký nádech, aby zmírňovaly intenzitu odpoledního slunce.

Arth mu vysvětlil, že skleněné tabule začaly jako sešité plochy papíru, v suchých obdobích intenzivně praktikované, až se staly průsvitnými a odolnými vůči povětrnostním vlivům. Po tolika letech praktikování byly pravděpodobně lepší než jakákoli okna na Zemi.

Přímo proti ústí široké ulice byly reklamní plochy nabízející pánské a dámské oblečení, náradí, keramiku, koberce a koberečky. „Nic nového! Všechno staré a použité!“ hlásala reklama pyšně.

Obsah výkladních skříní se neustále měnil. Pracovníci zboží vyndávali a nahrazovali ho jiným přímo před Dennisovým očima.

Vystavované zboží bylo fantastické. Velmi realistické figuríny byly oděny do něčeho, co připomínalo nejvyšší kvalitu hedvábí a brokáty. Některé z vystavovaných rób by u Neimana-Markuse nepochybně přišly na tisíce.

„Jdeme dál,“ řekl Arth a postrčil Dennise. „Zadarmo Fixxelovi nic nedávej.“

Dennis sebou trhl. Byl těmi krásnými věcmi okouzlen. Pak si z ničeho nic uvědomil, co měl Arth na mysli. S obdivem se jeho vtipu hlasitě zasmál. I samotné prohlížení zboží a obdivování jeho krásy mu tak trochu pomáhalo k ještě větší kráse! Není divu, že figuríny vypadaly tak živě. Byly praktikovány generacemi kolemjdoucích!

To je ale fígl!

Dennis se stále nemohl smířit s tím, že se jeho fotoaparát ztratil s batohem. Samotné módní návrhy by mu na Zemi přinesly celé jmění.

Na Dennisovo naléhání budovu obešli, aby nahlédli do velké praktikovací arény v její zadní části. Odehrávala se tam scéná horečné aktivity.

Skupiny mužů i žen nalévaly a opět vylévaly vodu z dlouhých řad džbánků, konviček, šálků a pohárů. Jiní byli zaměstnáni hloubením děr lopatami, pak je opět zasypávali, další řezali dlouhé klády na špalíky na topení, čímž praktikovali bleskové nástroje.

Byl zde také otevřený rozlehlý prostor, ve kterém muži, zabalení do vrstev oblečení, seděli na nedokončených židlích a metal zbraně proti různým terčům. Nejprimitivnější nože byly vrhány proti téměř dohotoveným soupravám lesklého koženého brnění.

Není divu, že zde nikdy nedošlo k vývoji technologií. Nevyplatilo se na cokoli se specializovat. Vyplatilo se, pokud člověk mohl praktikovat tři nebo čtyři předměty najednou. Soustředit se na detaily nevypadalo tak důležité jako neustálé udržování co možná největšího množství věcí v činnosti.

Byla to doba pozemské továrny, avšak něco na ní připadalo Dennisovi strašně neplodné. Celá tato práce se stane naprosto zbytečnou, pokud se průběžná údržba zastaví jen na pár týdnů nebo měsíců. Pokud každý z těchto výrobků zůstane nepoužíván dostatečně dlouho, rozloží se do svého původního stádia.

Přesto, napadlo Dennise, tady nejsou hory odpadků ani rozsáhlé plochy země pokryté hromadami použitých, více nechtěných věcí. Téměř vše, co tito lidé vytvořili, se na konci cyklu stalo opět součástí přírody.

Jedno měly oba světy společné, ani zde neexistovalo něco jako oběd zdarma.

Později, v jiné části města, pozorovali Dennis s Arthem náboženské procesí, které procházelo přes jedno z hlavních náměstí. Trojice žlutě oděných kněží a jejich doprovod nesli otevřená nosítka s polštáři, na kterých spočíval zářící meč. Ve všech čtyřech rozích palankýny byly umístěny čerstvě

useknuté lidské hlavy.

„Mlikkinští knězi,“ identifikoval je Arth. „Krvelační napomáhači. Pro své krvavé metody jsou oblíbení u těch nejodpornějších obyvatel Zusliku.“ Odplivl si.

Dennis se přinutil dívat, i když se mu z té podívané dělalo nanic. Z toho, co se mu podařilo během posledního týdne postřehnout, usoudil, že knězi byli součástí kampaně, jejímž cílem bylo přivykat lidem ve městě na myšlenku války a smrti.

A jak se dalo předpokládat, když se procesí zastavilo u plošiny sestrojené na jednom konci náměstí, hlavní kněz zdvihl meč - očividně výsledek každodenního praktikování generací Mlikkinských akolytů - a začal nabubřele kázat sprostému davu, který se shromáždil. Dennis toho příliš nezaslechl, bylo však jasné, že dotyčný nemá valné mínění o „východní sebrance“. A když začal hovořit nehezky o králi Hymielovi, pohlédli někteří farníci nervózně na sebe, ale nikdo svůj nesouhlas nevykřikl.

Několik Zuslikanů, s výrazem odporu ve tvářích, však spěchalo pryč z náměstí, které přenechali oslavujícím.

S jednou výjimkou. Ve vzdáleném rohu náměstí klečela před výklenkem se zaprášenou sochou stará žena. Stářím pokroucenýma rukama odstranila vrstvy nečistot a u spirálového podstavce vyměnila květiny.

Něco ve tvaru kamenného výjevu způsobilo Dennisovi zamrazení v týle. Zamířil k němu. Arth ho nervózně následoval s lamentováním, že není příliš zdravo zdržovat se na tomto místě.

„Co je to?“ dotázal se Dennis svého společníka.

„Je to místo Staré Víry. Někdo říká, že to tady stálo ještě dříve, než byl založen Zuslik. Jednotlivé církve se to pokoušely zbourat, bylo to však praktikováno tak dlouho, že je nemožné do toho i škrábnout. Proto na to sypou odpadky a najaté skupiny darebáků odhánějí lidi, kteří se u toho chtějí modlit.“

Nebylo tedy divu, že se ta stará žena neustále nervózně rozhlížela, zatímco se věnovala svým modlitbám.

„Proč by jim ale mělo vadit „

Dennis se zastavil, i když mu zbývalo ještě asi dvacet yardů. Už poznal postavu na vrcholu podstavce. Byl to drak. Něco podobného viděl na střence domorodého nože, který našel u zievatronu.

V drakově rozšklebené tlamě byla zlá, démonická figurka - „rarach“, jak ji nazval Arth. Pokrytý vrstvou špíny a pomalovaný nápisy vrhal nicméně drak na kolemjdoucí strnulý pohled svého přimhouřeného oka. Druhé oko, otevřené, zářilo jako drahokam.

Byl to ale podstavec pod mýtickým tvorem, který přitahoval Dennisovu pozornost. Drážkovaný podstavec byla křehce působící dvojitá šroubovice vzájemně propojená tenkými příčkami, jako jsou příčle u pokrouceného žebříku.

Toto byl řetěz DNK, nebo byl Dennis čunítkův pokrevní strýc!

Dennis pocítil návrat toho neklidného stavu neskutečnosti, který ho tak decimoval už od samého vstupu do tohoto světa. Pomalu se k výklenku blížil a snažil se najít odpověď na otázku, jak se vůbec mohli tito lidé cokoli dozvědět o genech, bez nezbytného vybavení a příslušných vědních oborů.

„Pssst!“ Arth do Dennise strčil. „Vojáci!“ Kývl směrem k hlavní ulici, kterou pochodoval oddíl vojáků přímo k nim.

Dennis pohlédl toužebně zpět na sochu, pak ale přikývl a spěšně Artha následoval do postranní uličky. Ze stínů zákoutí pak pozorovali, jak hlídka přešla. Vojáci pochodovali s nadutými výrazy ve tvářích, halapartny nesli v pohotovostní poloze. Ohromný seržant Gilm, krácející vedle oddílu a udávající tempo, zasypával civilisty, kteří nebyli dost rychlí, aby uhnuli z cesty, sprostými urážkami.

Podle toho, jak se obyvatelé města rozprchli, usoudil Dennis, že příslušníci Kremerových severských klanů se stále ještě nepovažují za Zuslikany, i když bylo město už celou generaci baronovým hlavním městem.

Když se Dennis opět podíval na malou sošku ve výklenku, stará žena, nepochybně vystrašená, už odešla. Spolu s jeho největší šancí dozvědět se víc o Staré Věře.

Oddíl vojska byl následován téměř dvěma desítkami mladých civilistů, skleslých a za zápěstí připoutaných jeden k druhému.

„Násilné odvody!“ zašeptal Arth chraptivě. „Kremer buduje armádu. Válka tedy nemůže být daleko!“

To Dennisovi připomnělo, že je stále ještě štvancem. Vzhlédl a vysoko na obloze spatřil dvojici širokých černých křídel, plující na vzdušných proudcích. Dvojice lidských postavíček seděla v lehké proutěné konstrukci pod křídly a kormidlovala lenivý let směrem k vzestupnému proudu teplého

vzduchu jižně od města. Spodek byl namalován tak, aby připomínal kožovitá křídla, čímž se využívalo tradiční vážnosti, které se drakům hojně dostávalo ve většině coylianských pohádek.

Tito lidé naštěstí nikdy nevyvinuli dalekohled. Nebylo pravděpodobné, že by je tito pátrací v přeplněných ulicích Zusliku rozeznali. On i Arth si museli dávat pozor pouze na pěší hlídky.

Jiná situace však nastane, až se pokusí o únik balónem. Tyto kluzáky by pak mohly představovat určitý problém.

Opatrnosti nebylo nazbyt. Nechal se Arthem odvést pryč z rušného náměstí, avšak s rozhodnutím, že se vrátí později, aby sošku prostudoval podrobněji.

Hala cechu Křeslařů byla přeplněná dětmi. Tento cech byl nejchudší ze všech výrobních kast. Na rozdíl od štípačů kamene, výrobců dveří a pantů a výrobců papíru neměli žádné tajemství, které by si mohli chránit. Každý si mohl udělat „přípravek“ stolu nebo křesla z provázků a tyček. Pouze zákon zaručoval tomuto cechu jeho monopol.

Mládež běhala po celém prostoru. Podlaha byla posetá zbytky provázků a odloupané kůry. Arth vysvětlil, že pro veřejnost otevřené cechy, jako křeslaři, najímají většinou děti nebo staré lidi - kteří nevyhovují praktikování ve velkém, jaké se odehrává v salónech, jako je třeba Fixxelův.

Pod dohledem několika mistrů křeslařů sestavují chlapci a děvčata přípravky na nábytek, který pak půjde do chudých domácností. Po jednom nebo dvou letech používání těchto stolů a židlí prodávají chudí takto praktikované modely poněkud bohatším vrstvám obyvatelstva a za část zisku zakoupí další sadu primitivních přípravků. A jak nábytek stárne a stává se lepším, propracovává se pomalu vzhůru po sociálně ekonomickém žebříku - a tak si věci, když už ne lidé, společensky polepšují.

Mezi dětmi se pohyboval červeně oděný kněz, doprovázený dvěma mistry křeslaři, a světil dokončené přípravky. Dennis si nemohl vzpomenout, které náboženství červený oděv reprezentuje, ale jakoby mu pohled na tu barvu málem něco připomněl.

„Další hlídka, Dennzz.“ Arth ukázal na další oddíl gardy, pochodující o ulici dál. „Snad by bylo lepší se vrátit.“

Dennis neochotně přikývl. „Dobrá,“ řekl Arthovi, „tak pojďme.“ Do pokusu o útěk zbývá přinejmenším týden, a tak určitě bude mít další možnosti město prozkoumat.

Ponořili se do boční uličky a vynořili se na třídě Sladkostí. Arth nakoupil sladké pečivo a zatímco kráčeli, snažil se Dennis pochopit zmatený, ale zřejmě efektivní systém saňové dopravy.

Stále se mu však nedařilo zbavit se vidiny červeně oděného kněze. Vyvolávalo to v něm současně pocit hněvu a nespokojenosti.

Když se blížili k domovu malého zloděje, stiskl Arth pevně Dennisovu paži. Podezřívavě se kolem sebe rozhlédl. „Půjdem zkratkou,“ řekl a mezi dvěma stánky vedl Dennise do další uličky.

„Co se děje?“

Arth potřásl hlavou. „Možná, že jsem jen nervózní, ale jestliže pětkrát ucítíš past a čtyřikrát ses při tom zmýlil, vždycky uděláš dobře, když na ten pocit dáš.“

Dennis se rozhodl vzít Arthova slova jako slova odborníka. U jedné zdi budovy typu svatebního dortu viděl hromadu beden.

„Pojďme,“ řekl, „mám super zařízení na odhalování pastí. Můžeme ho použít na střeše.“

Vyšplhali na první parapet a pak po zahradním mřížoví na další stupeň. Dennis sáhl pod oděv, který mu Arth pronajal, a z jedné kapsy svého pracovního oděvu vytáhl kempového strážce.

Arth civěl na blikající světélka, byl jimi přímo okouzlen. Zdálo se, že naprosto důvěřuje Pozemšťanovým kouzelnickým schopnostem, neboť si byl jistý, že Dennis z tohoto čarovného amuletu pozná, zda je bezpečné vyjít do ulic.

Dennis manipuloval malinkými ovládacími prvky. Na obrazovce však dál zůstával chaos nesrozumitelných klikyháků. Strážce, který se už víc než týden nepoužíval, se teď snažil vydávat varovné signály bez ohledu na to, co s ním dělal.

Dennis vzdychl a sáhl do jiné kapsy. Štíhlé teleskopické kukátko bylo v balíčku, který mu Linnora hodila. Naštěstí bylo pouze poškrábané, díky marným Kremerovým pokusům ho otevřít.

Použil ho, aby prozkoumal ulice pod sebou.

Po hlavní třídě se pohybovaly zástupy nahoru i dolů - farmáři přicházející do města, aby prodali své výrobky a zakoupili přípravky, aristokrati v doprovodu svých dvojníků, sem tam nějaký člen hlídky nebo duchovní. Pátral po nějakých známkách podezřelé aktivity.

Zaostřil na skupinku mužů na vzdáleném konci ulice, nečinně postávajících před hospodou v očividné

zahálce.

Dalekohled mu však prozradil něco jiného. Muži byli ozbrojeni a pozorně sledovali kolemjdoucí. Měli vysoko posazené lícní kosti Kremerových Seveřanů.

Dennis obrázek ještě doostřil. Z budovy za skupinou rabijátů se právě vynořil vysoký, ozbrojený muž s vizáží aristokrata. Byl následován malým, sehnutým mužem s páskou přes jedno oko. Vzrušeně o něčem diskutovali. Jednooký muž nepřestával ukazovat směrem k nábřeží. Zdálo se, že aristokrat stejně intenzívně trvá na tom, aby zůstali přesně tam, kde jsou.

„Ha, Arthe“, řekl Dennis a cítil v ústech sucho, „myslím, že by ses na to měl podívat.“

„Na co, na tuhle trubičku? Díváš se skrz to, nebo na něco uvnitř?“

„Skrz. Je to taková kouzelná trubička, která způsobuje, že se vzdálené

věci zdají větší. Možná, že ti chvilku potrvá, než si na to zvykneš, ale až se ti to podaří, chci, aby ses podíval támhle k té hospodě na konci ulice.“

Arth se přikrčil a vzal si kukátko. Dennis mu musel ukázat, jak ho držet.

„Páni!“ zvolal Arth vzrušeně. „To je fantastický! Já vidím jako pověstný Crydeeský Orel... Já můžu spočítat fleky na stole až v... A sakra! To je Perth! A povídá si se samotným lordem Hernem!“

Dennis přikývl. Přepadl ho pocit prázdnoty, jako by se křehká naděje náhle změnila v něco tvrdého a tíživého.

„Ten bastard!“ klel Arth. „Právě nás udává! A to dokonce jeho táta bojoval s mým pod starým vévodou! Vyrvu z něj střeva a nechám je praktikovat do lodních vlečných lan! A pak...“

Dennis se sesul po zdi. Vůbec nic ho nenapadlo. Zdálo se, že neexistuje žádný způsob, jak varovat přátele v Arthově bytě nebo ve skladišti na nábřeží, kde právě začaly práce na stavbě balónu.

Připadal si tak bezmocný, že náhle opět cítil, jak se ho zmocňuje to podivné odtržení od reality. Nedokázal se tomu bránit.

Art zatím klel přímo umělecky. Měl úctyhodný slovník urážek. Po nějakou dobu ho to zaměstnávalo, zatímco Pozemšťan se cítil neobyčejně žalostně.

Potom sebou trhl. Nedaleko od nich, na jedné ze sousedících střech, přitáhl jeho pozornost rychlý krátký záblesk.

Napřímil se a pozorně se díval. Něco malého se pohybovalo mezi ventilačními otvory a střešními sutinami.

„Někoho dostali!“ konstatoval Arth stále upřeně sledující dalekohledem děj v kavárně. „Vlečou ho z mého bytu...“ hulákal Arth. „Dostali ale jenom jednoho! Ostatní museli utéct! Perth ale vůbec nevypadá potěšené! Tahá pořád lorda Herna za ruku a ukazuje k nábřeží.

Ha! Než se tam dostanou, budou už všichni naši lidi pryč. Dobře jim tak.“

Dennis Artha sotva vnímal. Pomalu se zvedl, s pohledem upřeným na obrys na vrcholu střechy, pár bloků od nich. Lesklo se to a cupitalo to z jednoho úkrytu do druhého.

„To je Mishawa, koho chytili!“ zvolal Arth. „A...a teď se jim vytrhl a podařilo se mu dostat se na Perthu! Dej mu, Mishawo! Snažej se ho od něj dostat, dřív než - Hej! Dennisi, vrať mi to!“

Dennis chňapl po dalekohledu. Nevnímaje Arthovy protesty, snažil se, aby se mu netřásl ruce, když zaostřoval na střechu vzdálenou asi sto metrů. Něco rychlého a rozmazaného se mihlo v jeho zorném poli.

Chvilku mu trvalo, než našel správné místo. A potom jediné, co celé dlouhé sekundy viděl, bylo ventilační potrubí, za které se ta věc skryla.

Konečně se za tím něco pohnulo - oko na štíhlé stopce! Dívalo se vpravo, vlevo, obhlíželo situaci.

„No tedy! Ať jsem třeba modronosý sysel...“

„Dennzz! Dej mi tu trubici! Musím vidět, jestli Miša dostal tu kysu Perthu!“ naléhal Arth a tahal Dennise za nohavici. Dennis se trhnutím osvobodil a dál zaostřoval dalekohled.

To, co se konečně vynořilo zpoza střešní ventilace, se lehce změnilo od doby, kdy to Dennis viděl naposledy jedné pozdní noci na silnici. Získalo to bledší odstín a krásně to splývalo s barvou okolních budov. Ramena na odeírání vzorků a kamery se zaměřily na dav, který se pohyboval dole.

Na zádech to vozilo pasažéra.

„Čuňa!“ zaklel Dennis. Ten malý zvířecí voyeur si našel ideálního kumpána pro svou oblíbenou aktivitu, šmírování chodníků. Jezdil na průzkumném robotu Saharského Institutu jako na vlastním oři! Mnohonásobná shoda okolností a ironie byly opravdu ohromující.

Jediné, co Dennis věděl, bylo, že robot byl klíčem ke všemu...k záchraně přátel i princezny, k úniku ze Zusliku, k opravě zievatronu... prostě ke všemu!

Čeho by nemohl člověk, který ví, co dělá, dosáhnout prostým využitím Tatirského Jevu na tak důmyslném stroji, jako byl tento? Vždyť by mu mohl pomoci postavit víc robotů, dokonce i nový zpětný mechanismus!

Potřeboval toho robota!

„Čuňo!“ zakřičel Dennis. „Robote! Přijď sem a podej zprávu! Okamžitě! Slyšel jsi? Hned teď!“

Arth se mu zuřivě sápal po ruce. Lidé dole na ulici se dívali zvědavě vzhůru.

Zdálo se, že podivná dvojice na vzdálené střeše na okamžik strnula a potom zmizela.

„Původní příkazy jsou zrušeny!“ ječel Dennis. „Přijď okamžitě ke mně!“

Dennis by křičel dál, ale Arth ho složil tvrdým chvatem vedeným zezadu do kolen. Malý zloděj byl šlachovitý a měl sílu. Když se Dennisovi podařilo osvobodit a opět se podívat, robot i čunítek už zmizeli.

Arth mu hlasitě nadával. Dennis se posadil, potřásl hlavou a začal si třít spánek. Jeho zkratové chování zmizelo téměř tak rychle, jak se objevilo. Snad nebylo příliš pozdě.

Ach bože, vzdechl, když si uvědomil situaci. Co jsem to udělal.

„Už je to dobrý,“ obrátil se na Artha. „Pusť mě! Utečeme odtud. Jdeme.“

Avšak vzápětí, když vojáci vyšplhali na střechu, si uvědomil, že se opět mýlil.

7

VŠEVĚD NERO

Ráno po večeru, kdy byl podruhé uvězněn, probudil se Dennis se strnulou šíjí, slámou v uchu a v hluku hlasů přicházejících z chodby před jeho celou.

Pokusil se posadit a bolestivě sebou škubl, když mu pohyb připomněl zhmožděnin. Klesl zpátky do slámy a vzdychl.

„Ach,“ vyjádřil se stručně.

Bylo až překvapivě snadné rozeznat okolní prostředí. I když ještě nikdy nebyl v žalární kobce, v románech a filmech navštívil nespočetné množství jejich verzí. Prohlédl si tuto a její skutečnost na něj udělala dojem.

Jako kobka byla nepochybně velmi dobře praktikována. Byla zatuchlá, studená a očividně zamořená štěnicemi. Začal se škrábat.

Dokonce to i znělo jako kobka, od pomalého, monotónního ukapávání prosakující vlhkosti k dutému klapání bot procházejících po chodbě kolem a k chraplavým hlasům stráží.

„...neví, proč museli povolát divně vypadajícího cizince, aby nám tady dole pomohl. I kdyby měl kdoví jaký doporučení,“ zaslechl jeden z hlasů.

„Přesně tak,“ přidal se jiný. „Vedlo se nám dobře... trocha mučení, sem tam nějaká příhodná nehodička, žádná dřina. Ale co sem dorazil Yngvi, je tohle místo náky zavšivený...“

Jak se kroky chodbou vzdalovaly, hlasy zvolna odumřely. Dennis se posadil a otřásl se. Byl úplně nahý - nepochybně neměli v úmyslu podruhé se dopustit stejné chyby a nechat čaroději jeho osobní vlastnictví. Šmátral kolem sebe po jediné špinavé přikrývce, kterou mu jeho věznitelé dali.

Našel ji nabalenou na svém spoluvězni. Dennis do něj dloubl chodidlem. „Arthe. Arthe! Máš dvě deky! Vrať mi moji!“

Oční víčka malého zloděje se zvedla, a než se mu podařilo zaostřit, civěl na Dennise prázdným pohledem. Potom mlaskl rty.

„Co bych z toho měl? Je to tvoje vina, že jsem tady. Měl jsem ti říct sbohem a nechat tě jít vlastní cestou, hned jak jsme se dostali skrz palisádu.“

Dennis sebou trhl. Arth měl samozřejmě pravdu. Měl v hlavě zmatek a propadl panice, když ječel na čunítka a robota. Tohle nepatřilo k věcem, které by udělal románový hrdina.

Ale Dennis byl člověk. Byl náchylný k duševním stresům, které vyplynuly z jeho neobvyklé a velmi nebezpečné situace. Snad si myslel, že si už zvykl na to, že byl vyvržen do podivného světa s podivnými zákony, že je pronásledován nepřítelem z důvodů, které stěží chápe - a pak první pohroma otřese jeho vnitřní rovnováhou a nechá ho zmateného, duchem nepřítomného a blouznícího.

Tohle by však Arthovi vysvětlit nedokázal. Ne, pokud se třásl chladem. Kromě toho, pokud měli mít nějakou šanci, museli spolupracovat. To znamenalo, že Arth musí respektovat jeho práva.

„Je mi líto, že jsem to tak zpackal, Arthe. Máš moje slovo kouzelníka, že ti to jednoho dne vynahradím. Ale teď mi vrať moji deku, nebo tě přeměním v ropuchu a vezmu si obě.“

Řekl to tak vyrovnaně a klidně, že se Arthovy oči rozšířily údivem. Jeho mínění o Dennisovi od události na střeše nepochybně prudce kleslo. Nicméně, na triky, které tento cizinec v minulosti používal, dosud nezapomněl...

Arth si opovržlivě odfrkl a mrštil po něm přikrývkou. „Probud' mě, až přinesou snídani, Dennzz. A pokus se z toho udělat něco požitavelného!“ Převalil se na druhou stranu pod svou přikrývku.

Dennis se zabalil, jak nejlépe dokázal, a snažil se přikrývku praktikovat, zatímco čekal, až baron Kremer rozhodne o jeho osudu.

Čas plynul pomalu. Jednotvárnost byla přerušována občasným dupáním žalárníků, pochoduujících chodbami sem a tam. Strážé si neustále mumlaly něco pod vousy. Nakonec se Dennisovi podařilo pochopit, že pořád dokola opakují bolestné nářky na vězeňské podmínky svých zákazníků.

„Jasně, že je to tu smradlavý a ponurý,“ komentoval první strážce, když procházel kolem.

„Jo, jo. Smradlavý. Ponurý,“ odpověděl druhý.

„Teda nechtěl bych bejt vězněm. Tady dole je to děsný.“

„To teda je. Příšerný.“

„Nechceš náhodou přestat papouškovat, co já říkám? Musim tu dělat všechno sám? To by jednoho skutečně našťvalo!“

„Hmm-hmm. Našťvalo. To teda...“

Nicméně to vyřešilo jednu záhadu. Neustálé komentování místních děsivých podmínek nekonečnou

řadou žalárníků byl způsob, jak žalář nepřetržitě praktikovat. Vězni byli s největší pravděpodobností příliš zdeptáni, než aby se zmohli na větší odpor. Možná, že Kremer dokonce najímal místní masochisty, aby tady dole našli své potěšení.

Bylo to to nejnechutnější zákoutí Tatirského Jevu, o kterém Dennis doufal, že je nikdy nepozná.

Konečně si pro něj o několik dní později přišli, po večerní břečce. Když se zdvihla dřevěná závora a dveře se rozlétly, Dennis se postavil. Arth se nevrle díval z kouta.

Důstojník v ukrutně elegantní uniformě vstoupil nenuceně do cely. Za ním stáli dva vysocí vojáci, jejichž kuželové čepice z medvědích kůží zametaly stropní klenbu na chodbě.

Vysoký aristokrat vypadal povědomě. Nakonec si Dennis vzpomněl, že ho ten den, kdy byli chyceni, viděl na ulici dohadovat se se zrádcem Perthem.

„Jsem lord Hern,“ oznámil důstojník. „Který z vás je ten kouzelník?“

Žádný z nich neodpověděl.

Lord Hern vrhl pohled na Artha, pak se rozhodl. Znuděným gestem naznačil Dennisovi, aby ho následoval.

„Hodně štěstí, Arthe,“ řekl Dennis. „Ještě se uvidíme.“ Malý zloděj jen zakoulel očima a zavzdychal.

Slunce právě zapadalo za západní hradbu hor, když se vynořili na jednom z nižších parapetů. Dennis si zastínil oči, neboť byl příliš dlouho v temném šeru podzemí.

Ze zadu se k nim přidali další dva strážní. Dennise vedli postranními chodbami pro služebnictvo a potom vzhůru po schodišti do luxusní předsíně. Žádný ze sloužících se neohlédl, aby se podíval na ubohou postavu, která si tiskla příkrývku kolem těla, když je mýjela. Další dvojice strážců stála po stranách dveří na konci předsíně. Na pokyn lorda Herna je otevřeli.

Dennis následoval svou eskortu do elegantně zařízené místnosti bez oken. Byla zde mimořádně velká postel s nadmíru vkusnými brokátovými přehozy. Hezká mladá služka právě rozprostírala elegantní tmavohnědý oděv s nadýchanými rukávy. Dveřmi na opačné straně vstupovala do místnosti pára a byly slyšet šplouchavé zvuky vody.

„Dneska budete večeřet s baronem,“ oznámil lord Hern. „Dobře se chovejte. Baron je známý nedostatkem soucitu k neuznalým hostům.“ Dennis pokrčil rameny. „Ano, to jsem slyšel. Díky. Vy tady budete?“ Lord Hern se na něj úkosem podíval. „Nebudu mít to potěšení. Mám jisté diplomatické poslání. Snad příště.“

„Budu se těšit,“ řekl Dennis a s potěšením se lehce uklonil. Aristokrat mu téměř neznatelným pohybem gesto vrátil a bez dalšího slova odešel.

Coyliané byli bez pochyby neosvícení a nezkažení lidé. Stráže pouze zvědavě přihlížely ke hře paže a prstů, kterou Dennis vykonal směrem k mizícím zádům lorda Herna.

Nikdo mu nemusel říkat, že se vedle napouští lázeň. Dennis ze sebe shodil příkrývku, odkopl ji do rohu a zamířil za zvukem tekoucí vody.

2

Jeskyňní lidé, připomínal si neustále Dennis, když mířil do hodovní místnosti.

Nezapomeň, chlapče, jsou to jenom jeskyňní lidé.

Bylo obtížné mít to stále na paměti. Hlavní chodba byla lemována zářícími zrcadly, která se střídala se zdobenými tapisériemi. Jeho boty i boty jeho eskorty klapaly na mosaikové podlaze, která odrážela záblesky ze zářících lustrů.

Stráže v kožené výstroji barvy sluneční záře a s jiskřícími halapartnami stály v pravidelných rozestupech ve strnulém pozoru.

Dennis nevěděl, co si o tom má myslet. Nebylo to jen okázalé předvádění se, držet zde tyto muže, když dokonce i jejich volný čas byl mnohem lépe využit praktikováním věcí?

Potom ho napadlo, že oni přece jenom něco praktikovali - a sice přímo tuto chodbu. Dívali se na zrcadla a drapérie a jeden druhému na uniformy obdivnými pohledy a tím se vše stávalo krásnějším. Tito strážci, uvědomil si, byli nepochybně vybráni ani ne tak pro chrabrost, jako pro svůj dobrý vkus!

Jeho eskorta na něj pohlédla, když obdivně hvízdla.

Když se přiblížili k dvojitému masivním dveřím, pokusil se Dennis relaxovat.

Jestliže místní vladař očekává kouzelníka, měl bych vystupovat jako kouzelník. Možná, že tento baron Kremer nebude zas tak nerozumný. Snad bych s ním mohl udělat kšeft - svobodu pro mne a pro mé

přátele a pomoc s opravou zievatronu výměnou za vysvětlení principu kola některému z výrobních cechů?

Dennis uvažoval, zda by ten šlechtic vyměnil princeznu Linnoru za „podstatu“, obsaženou v létání předmětů těžších než vzduch.

Velké dveře se nehučně otevřely a Dennis byl uveden do široké jídelny s klenutým stropem s nezakrytými trámy. Středu komnaty dominoval zdobený stůl, vyřezaný z nějakého neuvěřitelně krásného tmavého dřeva. Tlumené světlo přicházelo ze tří bohatě rozvětvených svícnů. Křišťál rozmístěný na vyšívaném ubrusu jiskřil ve svitu svíček.

Ačkoli byla prostřena čtyři místa, byli v této chvíli vidět pouze sluhové. Jeden z nich Dennisovi předložil táč s výběrem nápojů a vyzval ho, aby si vybral.

Potřeboval si něco dát, aby si uklidnil nervy. Bylo těžké mít stále na paměti, že všechno okolo může vlastnit nějaký divoch - nějaký jeskynní člověk. Všechno v této místnosti mělo za úkol připomínat hostu jeho postavení v hierarchické společnosti. Na Zemi by v místnosti, jako byla tato, očekával člena královské rodiny.

Ukázal na jednu láhev a sluha mu nalil nápoj do křišťálové číše barvy ohně.

Dennis uchopil číši a začal se procházet po místnosti. Kdyby byl zloděj a měl na dosah ruky fungující zievatron, mohl by na Zemi odejít na odpočinek jen díky tomu, co by odnesl v rukou.

Samozřejmě za předpokladu, že by si ty věci ponechaly současnou formu, až by opustily prostředí Tatirského Jevu. Dennis se usmál, neboť si představoval podrážděné zákazníky, jejichž nádherné, za drahé peníze zakoupené předměty by se jim začaly před očima zvolna rozkládat na primitivní výtvary z hodiny ručních prací dětí z mateřské školy.

Tahanice se soudy by mohly trvat celé roky.

Pocit odcizení se opět vracel. Zdál se být neúprosný. Tentokrát si ale nebyl jistý, že to nebude určitá pomoc. Tento večer musí působit sebevědomě, jinak riskuje ztrátu i té zbývající naděje, že se vůbec někdy vrátí domů.

V zamyšlení prošel vkusně řešeným francouzským oknem na balkón. Pohlédl do hvězdnaté noci s dvěma malými měsíci, vrhajícími své světlo na plující kumuly, a přiložil číši k ústům.

Zádumčivá atmosféra byla okamžitě přerušena jeho vlastním zakuckáním. Zakašlal a vyprskl tekutinu na zářící parkety podlahy. Otřel si rty do svého krajkového rukávu a nechápavě hleděl na číši ve své ruce.

Opět se chytil do pasti vlastních doměnek. V takto úrodné zemi očekával jemná vína a ne sloní chcanky!

Ze stínů na pravé straně k němu dolehl melodický ženský smích. Rychle se otočil a viděl, že s ním na balkóně stojí ještě někdo jiný. Její ruka se krátce pokusila zamaskovat pobavený úsměv.

Dennis cítil, jak se mu hrne do tváří krev.

„Vím, jak se cítíte,“ pospíšila si mladá žena se slovy soucitu. „Není to strašné? Víno nemůžete praktikovat a nemůžete ho ani vařit. A tak tihle blbci dávají to, co mají, do lákavých láhví a jsou ve své neschopnosti, poznat rozdíl spokojení.“

Ze svých předchozích letmých pohledů a z příběhů, které slyšel o L'Toffu, si Dennis vybudoval představu princezny Linnory jako téměř pohádkové bytosti - křehké a téměř éterické. Takto zblízka byla samozřejmě stále krásná, avšak mnohem lidštější, než jí jeho představivost přisoudila. Když se usmála, dělaly se jí ve tvářích dolíčky, a její zuby, krásně bílé a zářící, byly trochu nerovnoměrné. Ačkoli to byla bez všech pochyb mladá žena, utrpení jí už nakreslilo v koutcích očí slabé vrásky.

Dennis cítil, že se mu zadrhl hlas. Toporně se pokusil uklonit, zatímco se snažil vymyslet, co by řekl.

„V mé zemi, paní, bychom taková vína schovávali pro období pokání.“

„Takové pokání.“ Zdálo se, že představa takové askeze na ni udělala dojem.

„Ted hned,“ pokračoval Dennis, „bych vyměnil tuto číši a všechno baronovo bohatství za dobrý Cabernet z mé rodné země - abych ho mohl pozdvihnout na vaši krásu a pomoc, které se mi od vás dostalo.“

Úsměvem a pukrletem odměnila Dennisova slova. „Trochu složitý kompliment, ale myslím, že se mi líbí. Připouštím, pane Kouzelníku, že jsem neočekávala, že se ještě někdy potkáme. Byla moje pomoc tak chabá?“

Dennis přistoupil k zábradlí a postavil se vedle ní. „To ne, paní. Vaše pomoc způsobila, že útěk z vězení byl proveditelný. Cožpak jste neslyšela ten zmatek, který jste tu noc nepřímou způsobila?“

Linnoriny rty se našpulily a princezna se lehce odvrátila v očividné snaze nevyprsknout příliš hlasitě a

nevázaně při té vzpomínce.

„Výraz ve tváři mého lorda hostitele té noci splatil jakýkoli váš dluh vůči mně. Přála jsem si pouze, aby tentokrát zůstala jeho síť prázdná.“

Dennis si představoval, že by měl říci něco stylově galantního, jako třeba: „Nemohl jsem od vás zůstat odloučen, musel jsem se k vám vrátit, má paní.“ Avšak jakoby to vnímavost jejích šedých očí rázem proměnila v nevhodné žvanění. Sklopil zrak.

„Hmm, tedy,“ řekl místo toho, „myslím, že i kouzelník má někdy právo na trochu neohrabanost!“

Hřejivý úsměv mu prozradil, že zvolil správnou odpověď. „Pak tedy budeme muset doufat, že se naskytne další příležitost, nebo ne?“ zeptala se.

Dennis měl nepříjemný pocit horka. „Doufat můžeme,“ souhlasil.

Chvilku stáli v tichosti a pozorovali, jak se měsíční světlo zrcadlí na hladině řeky Fingal.

„Když mi baron Kremer ukázal poprvé vaše vlastnictví,“ promluvila nakonec princezna, „byla jsem přesvědčena, že se v tomto světě objevil někdo cizí. Na první pohled to byly předměty neobyčejné moci, třebaže jsem v nich necítila žádný Pr'fett.“

Dennis pokrčil rameny. „V mé zemi jsou běžným vybavením, Vaše Výsosti.“

Bedlivě se na něj podívala. Dennis byl překvapen, když si uvědomil, že princezna znervózněla. Její hlas byl tlumený, téměř neslyšný. „Jste tedy ze země zázraků? Ze země našich předků?“

Dennis sebou překvapeně trhl. Země našich předků ?

„Vaše nástroje nemají téměř žádný Pr'fett,“ pokračovala Linnora. „Jejich podstaty jsou však silné, jako nic jiného na světě. Setkala jsem se s tím pouze jedenkrát - v divočině, krátce před tím, než mne zajali.“

Dennis na ni upřeně hleděl. Je možné, že se tolik nitek může tak náhle spojit? Pokročil blíže k Linnoře. Než však mohl promluvit, ozval se další hlas.

„I já bych se rád dozvěděl něco o kouzelníkově rodné zemi. To a také mnoho dalších věcí.“

Oba dva se otočili. Rozložitý stín blokoval zčásti světlo přicházející z jídelny. Na krátký okamžik pocítil Dennis příval radosti, že vidí Stivyunga Sigela.

Muž pokročil vpřed.

„Jsem baron Kremer,“ řekl.

Diktátor měl mocnou, rozčísloou čelist, jako doplněk svých širokých

ramen. Jeho stříbřitě plavé vlasy byly zastřiženy těsně pod ušima. Oči zůstaly skryty ve stínu, když pokynul směrem k zářícímu stolu uvnitř místnosti.

„Budeme večeret? Přitom snad najdeme příležitost pohovořit si o takových věcech, jako jsou různé druhy podstat... a jiné světy.“

3

Diákon Hossk rozpráhl ruce ve všeobjímajícím gestu a jen těsně minul zářící svícen.

„Jak vidíte, Kouzelníku, neživým věcem se dostalo odškodnění za výhody, které bohové dali živým věcem. Strom může růst a vzkvétat a šířit svá semena, ale zároveň mu je dáno zemřít, zatímco řece ne. Člověk může přemýšlet, jednat a činit se, je však odsouzen ke stárnutí a pozvolnému chátrání. Na druhé straně nástroje, které používá - ti nežijící otroci, kteří mu slouží po celý život - se používáním stále zlepšují.“

Diákonův výklad byla podivná směsice teologie, teleologie a pohádek. Dennis se snažil nevypadat příliš pobaveně. Pečená drůbež na jeho talíři znamenala rozhodný pokrok proti vězeňské stravě a neměl tedy v nejmenším úmyslu riskovat návrat k původní formě potravy tím, že se bude šklebit fantazírování hostitelova domácího mudrce.

Baron Kremer seděl v čele stolu, tiše poslouchal Hoskovu pedantickou přednášku a příležitostně zaměřoval na Dennise dlouhý, hodnotící pohled.

„Takže ve všech neživých předmětech - dokonce včetně těch, které kdysi žily, jako například kůže nebo dřevo - nasýtili bohové vnitřní potenciál, aby se stal něčím významnějším, než čím je... něčím užitečným. Tento způsob si bohové zvolili, aby učinili hojnost pro své lidi nevyhnutelnou...“

Tělnatý učenec byl oděn do elegantního bílého večerního pláště. Jak gestikuloval, volné rukávy mu plandaly a pod bílým pláštěm odhalovaly jasně červený oděv.

„Když tvůrce později přemění potenciál nějakého předmětu v podstatu,“ pokračoval Hossk, „může pak ten předmět být praktikován.“

Tímto způsobem bohové předem určili nejen náš životní styl, ale také náš blahoslavený společenský řád.“

Princezna Linnora seděla naproti Dennisovi a nimrala se v jídle. Vypadala znučeně a byla snad i trochu rozzlobená kvůli tomu, co Hossk říkal.

„Jsou také někteří,“ řekla, „kteří věří, že živé věci mají také potenciál. Ty také mohou povstat nad to, čím jsou, a stát se významnějšími, než byly.“

Hossk věnoval Linnoře blahosklonný úsměv. „Podivná představa přežívající ze starých pověr a dále vážně udržovaná pouze malým množstvím nepříliš známých kmenů, jako je váš vlastní, má paní, a také určitou částí té lůzy na východě. Vyjadřuje to primitivní naději, že lidé, rodiny a dokonce druhy mohou být zdokonalovány. Vždyť se kolem sebe rozhlédněte! Zdokonalují se snad s každým uplynulým rokem králíci, rikly nebo koně? Nebo snad lidstvo?

Ne, člověk zcela jasně nemůže být vylepšen. Je to pouze neživá hmota, která může, prostřednictvím člověka, být praktikována k dokonalosti. „Hossk se usmál a usrkl vína.

Dennis se nemohl zbavit nejasného pocitu, který na něj už hodinu dotíral, že se s tímto mužem setkal už dříve a že je mezi nimi nějaký důvod k vzájemnému nepřátelství.

„V pořádku,“ řekl, „vysvětlil jste, proč se neživé věci používáním zdokonalují... je to proto, že bohové určili, že tomu tak bude. Jak se ale stane, že se například kousek pazourku změní pouhým používáním v sekeru?“

„A! To je správná otázka!“ Hossk se odmlčel, aby si doobmyslně říhl. Linnora, která seděla přes stůl naproti Dennisovi, obrátila oči v sloup, ale Hossk si toho nevšiml.

„Víte, Kouzelníku, učenci už dávno vědí, že konečný osud té sekery, kterou máte na mysli, je zčásti určený tvůrčí podstatou vloženou do ní mistrem cechu kamenotípačů, slavnostně pomazaným. Podstata, která je do předmětu vložena na jeho samém počátku, je stejně důležitá jako Pr'fett, který do něj majitel vkládá prostřednictvím praktikování.

Tím chci říct, že praktikování je sice důležité, avšak bez správné podstaty na samém počátku je zbytečné. Ať by se rolník snažil sebevíc, praktikováním saní by nikdy nezískal hrábě, zrovna tak z draka neudělá šálek. Nástroj musí být připraven přinejmenším v minimálně použitelném stavu vzhledem ke svému budoucímu účelu, aby mohl být prostřednictvím praktikování zušlechťován. Pouze mistři tvůrci mají tuto schopnost.

Toto je, zvláště v poslední době, ne příliš dostatečně doceňováno širokými masami neustále neukázněně brblajícími proti cechům. Buřiči lůzy opěvují „dodatečné dodávání vnitřní hodnoty“ a „důležitost praktikování jako činnosti“. Ale to je všechno ignorantské bláznovství!“

Dennis si už uvědomil, že Hossk je typ intelektuála, který odmítá naléhavé a neodvratné změny v jeho společnosti slepým přehlížením sil, které hýbou vším kolem něj. Lidé jako on vždy jen nečinně přihlíželi, zatímco vývoj šel svou cestou, a následky pak zdůvodnili svou vlastní logikou.

Hossk upil ze své číše a vrhl na Dennise zářivý pohled. „Člověku, jako. jste vy, nepochybně nemusím vysvětlovat, proč je tak nezbytné ovládat nižší vrstvy.“

„Nemám nejmenší představu, o čem to hovoříte,“ řekl Dennis s naprostým klidem.

„Ale, ale, Kouzelníku, není třeba se přetvařovat. Po prohlídce předmětů, které jste nám tak laskavě, ehm, zapůjčil, bych toho mohl o vás spoustu říci!“ Hossk se se shovívavým úsměvem zakousl do želatinového ovocného zákusku.

Dennis se rozhodl mlčet. Jedl pomalu a hovořil málo tohoto večera, neboť si byl dobře vědom, že baron pozorně sleduje jeho reakce. Svého vína se téměř nedotkl.

Dennis a Linnora si vyměňovali pohledy ve společném vzdoru. Jednou, když baron mluvil s majordomem a učenec hovořil nabubřele do stropu, nafoukla princezna tváře a napodobila Hosskův tlachavý výraz. Dennis se musel hodně držet, aby nevybuchl smíchy.

Když na ně Kremer zvědavě pohlédl, snažil se Dennis udržet nehybný obličej. Linnora nasadila masku pozorné nevinnosti.

Dennis si uvědomil, že na cestě k zamilování se do princezny už ušel řádný kus,

„Jsem zvědavý, diákone,“ vyčkával Kremer. „Co všechno dokážete vytušit o rodné zemi našeho hosta pouze z jeho nástrojů a jeho vystupování?“

Baron se ponořil do svého plyšového křesla připomínajícího trůn. Zdálo se, že je plný neklidné energie, kterou drží pečlivě a záměrně na uzdě. Chvilkami, když si prolamoval klouby na rukou, to bylo patrné.

Hossk si otřel ústa do svého rukávu, upraveného jako ubrousek. Lehce se uklonil. „Jak si přejete, můj

pane. Nejdřív však - řekl byste mi, který z nástrojů Dennise Nuela vás nejvíce zajímá?“

Kremer se shovívavě usmál. „Ruční zbraň zabíjející na dálku, skleněná trubička, kterou je možno vidět na dálku, a krabička, která ukazuje svítící hmyz jako pohyblivé tečky.“

Hossk přikývl. „A co mají všechny tyto věci společného?“

„To nám řeknete vy.“

„Velmi správně, můj pane. Zcela nepochybně obsahují tyto předměty podstaty zde v Coylii naprosto neznámé. Naše paní z L‘Toffu,“ - Hossk se lehce uklonil směrem k Linnoře - „nám tuto skutečnost potvrdila.“

Ačkoliv se snaží zatajovat podrobnosti svého původu, naprostá neznalost některých z nejzákladnějších skutečností o našem způsobu života ukazuje, že tento kouzelník přichází ze vzdálené země, zcela jistě za Velkou pouští ležící za horami - ze země, kde se studium podstaty jako takové vyvíjí podle naprosto jiných principů, než je tomu zde.

Možná že i sama podstata je tam rozdílná, takže nástroje, které tam praktikují, se mohou vyvíjet pouze naprosto odlišnými směry.“ Hossk se usmál, jako by si byl vědom, že se dopouští velmi odvážných spekulací.

Dennis se v křesle napřímil. Možná, že tenhle chlápek přece jenom není hňup, pomyslel si.

„Zvláště krabička se světélky mi prozrazuje velmi mnoho,“ pokračoval Hossk sebevědomě. „Malinký cvičený hmyz, který je uzavřen pod průhledným víčkem, je v těchto oblastech neznámý. Je menší než nejmenší světlušky. Jak se jmenují, Kouzelníku?“

Dennis, který téměř nahlas sípal nespokojeností, se opět zvrátil do křesla. Jeskynní lidé, připomněl si.

„Nazývají se pixel array elements,“ odpověděl. „Vznikají z věcí, které se nazývají tekuté krystaly, které-“

„Živé krystalické elementy!“ přerušil ho Hossk. „Jen si to představte! Nuže, nejdříve jsem se obával, že ty malé bytůstky v mé péči hynou. Po nějakém čase vybledly a já jsem nemohl nalézt žádné otvory pro přístup vzduchu ani způsob, jak je nakrmit. Nakonec jsem zjistil - téměř čistou náhodou, to přiznávám - že se krásně vzpamatovaly, když byly nakrmeny slunečním světlem!“

Dennis nedokázal nezareagovat zdvihnutím obočí. Hossk si toho povšiml a vítězoslavně se zašklebil.

„Tak, tak, Kouzelníku. Nejsme tu žádní balící nebo nekňubové. Tento objev obzvláště potěšil mého lorda Kremera. V té době totiž jeho nová zbraň, ten malý „vrhač jehel“, který jste tak laskavě poskytl, přestal fungovat. Nyní samozřejmě i tento nástroj dostává, během praktikování, svou denní dávku slunečního svitu.“

Hřmotný učenec zazářil, když baron Kremer stvrdil jeho brilantní výstup lehkým úsměvem a přikývnutím. Kremer měl s jehlovkou nepochybně nějaké záměry. Dennis se zamračil, avšak nic neříkal.

„Jako štěnice v zázračné krabičce,“ pokračoval Hossk. „Něco uvnitř té zbraně se musí v určitých intervalech najíst slunečního světla. A skutečně, když se zbraň použije, je uvnitř slyšet tiché pobíhání polapených tvorů.“

Našel jsem na tom zařízení malý krmicí otvor. Takže teď těm bytostem dáváme kousky kovu, které, kromě slunečního světla, nepochybně vyžadují.

Tihleti vaši démoni, Kouzelníku, mají drahé chutě. Jen samotným praktikováním té zbraně vyčerpá můj pán hodnotu odpovídající několika otrokům!“

Dennis zachovával nehybný výraz. Ten chlapík byl chytrý, avšak jeho domněnky se stále více vzdalovaly od skutečnosti. Snažil se nepřemýšlet o tom, jak asi Kremer „praktikuje“ jeho jehlovku.

„A co tedy vám toto všechno říká o mé rodné zemi?“ zeptal se.

Hossk se zasmál. „Nuže, především jsme viděli, že částí vaší magie je schopnost brát podstatu živým věcem a dávat ji do nástrojů, ještě dříve, než začne praktikování. To na mě dělá dojem společnosti, která projevuje menší respekt k životu, než jaký máme my zde v Coylii.“

Dennis si neodpustil sardonický úšklebek. Jaký to závěr! Z celé řady nesmyslných možností zrovna tato! Pohlédl letmo na Linnoru, aby se v tajném pohledu podělil o své pocity, avšak způsob, jakým se na něj Linnora dívala, jím otřásl. O Hosskovi měla bezpochyby nevalné mínění, ale jeho poslední dedukce ji očividně zmátla. Její prsty si nervózně pohrávaly s ubrouskem.

Cožpak nepozná, že ten učenec jenom slepě tápe kolem?

Hossk pokračoval: „Před nedávným jsem vzal některé z předmětů, které si sem Dennis Nuel vzal ze své rodné země - ty, které si můj pán nevyžádal pro další účely - a dal jsem je do temné místnosti, kde se jim nedostávalo ani světla, ani praktikování. Chtěl jsem sledovat, jak se rozkládají a nabývají své

původní formy a zjistit, jaký druh podstaty byl v jádru každého z nich.

Byl jsem šokován, když jsem zjistil, že se po několika dnech proces úplně zastavil! Byť zanechaný v temné místnosti, jeho nůž zůstává stejně ostrý, jako byl před týdnem. Částečně by se to dalo zdůvodnit vysokou kvalitou železa, z kterého je vyroben, avšak zapínání na jeho oblečení a batohu ustrnulo v tak komplikovaných tvarech, které nemohl žádný žijící řemeslník vyrobit.“

Dennis rychle pohlédl na Kremera. Baron poslouchal s rukama spojenýma před sebou. Jeho oči se ztrácely ve stínu mohutného obočí.

Linnořin pohled prozrazující úzkost přeskočil z Hosska na Dennise a nakonec na Kremera. Dennis se snažil pochopit, co se děje. Týkalo se to něčeho, co ten hlupák právě řekl? Rozhodl se učinit těmto nesmyslům přítrž, než se situace stane ještě absurdnější. „Nemyslím, že...“

Učenec však nedovolil, aby byl přerušován. „Kouzelníkovy předměty jsou rozhodně ohromující. Pouze jedenkrát jsem se setkal s něčím podobným, „řekl. „Při naší nedávné výpravě do západních hor na sever od L‘Toffu jsme já a můj doprovod našli v divočině malý domek, celý z kovu...“

Dennis zíral strnule na Hosska a cítil, že zatíná pěsti. „Ty!“ Ted’ už věděl, kde diákona už jednou viděl, bylo to na malé obrazovce průzkumného robota Saharského Institutu. Byl to tento hňup, oblečený ve své oficiální červené róbě, který dohlížel na rozebrání zievatronu!

„A,“ pokývl učenec. „Z vaší reakce se domýšlím, že ten domeček byl váš, Kouzelníku. A to mě nepřekvapuje. Objevil jsem totiž malou přihrádku ve stěně domečku, kterou jsme páčidlem otevřeli, a tam jsem našel skladiště neuvěřitelných malých nástrojů! Vzal jsem si jich pár domů, abych je ve volném čase prozkoumal a zatímco se mi dosud nepodařilo udělat s nimi něco výrazného, ony, stejně jako věci ve vašem batohu, se od té doby, kdy jsem je získal, ani v nejmenším nezměnily!“

Hossk sáhl do svého objemného roucha a vytáhl plnou hrst drobných předmětů.

„Pár těchto věcí pochází z dvojice poměrně velkých, zuřivých démonů, kteří ten malý domek hlídali. Pro halapartny statečných gardistů mého lorda však nepředstavovali skutečný problém.“

Úlomky i části elektroniky se vysypaly z jeho ruky na stůl. Dennis civěl na klepeto ze „zuřivého“ výzkumného robota Saharského Institutu a na polámanou destičku elektronických obvodů, jejíž samotné komponenty měly hodnotu stovek tisíc dolarů!

„Samozřejmě, že jsme se nemohli zdržet dostatečně dlouho, abychom provedli kompletní vyšetření, to jistě chápete. V té době jsme totiž potkali princeznu. Naším mužům to trvalo celé dva dny, než ji - ehm - vystopovali na cestě z kovového domečku do skalní rozsedině, kde zabloudila...“

„Nezabloudila jsem! Schovávala jsem se před vašimi prokletými Severany!“ zaútočila Linnora.

„Hmmm. Nuže. Tvrdila, že přišla na mýtinu, protože měla pocit, že se krátce předtím stalo v té oblasti něco neobvyklého. Považoval jsem za moudré nabídnout jí doprovod naší výpravy zpět do Zusliku... kvůli její vlastní bezpečnosti, samozřejmě.“

Dennis se téměř neovládal. „Takže vy jste ten kretén, který rozervál návratový mechanismus,“ hulákal. Hossk se smál. „Ach, Kouzelníku, já jsem akt pitvy dokončil, ale naše princezna z L‘Toffu s průzkumem kabiny už začala, když jsem na místo dorazil.“

Podíval se na ni, aby viděl, zda to je pravda, ale Linnora, ovívajíc se vějířem, pouze odvrátila zrak. Dennis v tomto okamžiku neměl chuť nikoho zvýhodňovat. Věnoval Linnoře jeden z rozhněvaných pohledů, kterými častoval Hosska. Oba se míchali do něčeho, co se jich vůbec netýkalo!

„Tak jako tak, Kouzelníku,“ pokračoval Hossk, „nic se v podstatě nestalo, jsem si jistý. Až můj pán baron rozhodne, že je čas, abyste se vrátil do své rodné země i se svým vlastnictvím, jsem si jist, že budeme schopni vrátit kov, který jsem si půjčil, a poskytnout vám veškerou pomoc, kterou budete potřebovat pro praktikování vašeho domečku k dokonalosti.“

Dennis klel potichu v arabštině, což byl jediný způsob, kterým mohl řádně vyjádřit svůj názor na předložený návrh.

Zdálo se, že si Hossk část Dennisova názoru domyslel, pokud nepochopil všechno. Jeho úsměv se zúžil. „A jestliže se můj pán rozhodne jinak, pak povedu jinou výpravu k našemu malému domečku a získám všechn ten krásný kov pro pokladnici mého pána.“

Dennis klesl do křesla v náhlém děsivém tichu. Kdyby někdy bylo hnuto samotnou přechodovou komorou, nemluvě o rozebrání, strávil by zbytek života na Tatiru!

Kremer zůstával během jejich potyčky potichu. Ted’ však promluvil.

„Myslím, že jsme trochu odbočili od problému, drahý diákone. Vysvětloval jste nám, co bylo tak neobvyklé na nástrojích, které byly původně ve vlastnictví našeho cizího kouzelníka. Řekl jste, že zůstávají beze změny, bez ohledu na to, jak dlouho se s nimi nepraktikuje.“

„Ano, můj pane,“ řekl Hossk a uklonil se. „A je jenom jeden způsob, jak zmrazit nástroj v jeho zušlechtěné podobě, tak aby v tom stavu zůstal navždy a nemohl se vrátit do podoby přípravku. V naší zemi tomuto procesu vládne pouze L‘Toff.“

Linnora seděla strnule, aniž se dívala na Hossku či dokonce na Dennise.

„Tento proces, jak všichni víme, vyžaduje příslušníka rasy L‘Toff, který je ochoten odevzdat část své životní síly do příslušného nástroje. Musí se vzdát několika let svého života, aby byl Pr‘fett trvalý.“

Kremer promluvil vážným hlasem. „Velký dar, že, Kouzelníku? Knězi tvrdí, že kmen L‘Toff byl vybrán bohy... požehnaný talentem umožňujícím mu tvořit krásné věci, které zůstanou navždy krásnými.“

Avšak všechny dary mají nějakou cenu, nemám pravdu, diákone?“

Hossk moudře přikývl. „Tak jest, můj pane. Tento talent je dvousečná zbraň pro kmen L‘Toff. Spolu s jejich dalšími schopnostmi je pozdvihl nad úroveň ostatních národů. Také ovšem vedl k mnoha nepříjemným situacím, které by, abych tak řekl, mohly být nazvány pokusy o zneužívání ostatními lidmi.“

Dennis byl trochu zmaten. Bylo to na něj trochu rychlé, ale i bez velkého přemýšlení si dokázal představit, co museli lidé kmene L‘Toff pro svůj talent vytrpět.

Princezna nezvedala pohled od svých rukou.

„Zbytek příběhu je samozřejmě všeobecně známý,“ řekl Hossk s potlačovaným smíchem. „Prchaje před nenasytným lidstvem, kmen L‘Toff se uchýlil do hor na západě, kde jim předchůdce našeho krále Hymiola postoupil jejich dnešní území a vévody ze Zusliku ustanovil jejich ochránci.“

A otec barona Kremera sesadil posledního z vévodů, uvědomil si Dennis.

„Hovořili jsme o kouzelníkově vlastnictví,“ připomněl jim Kremer tiše, avšak ostře.

Hossk se uklonil. „Samozřejmě. Takže, co můžeme předpokládat, když zjistíme, že se kouzelníkově vlastnictví nerozkládá a nezískává zpět formu primitivních přípravků? Jsme nuceni přijmout závěr, že Dennis Nuel je příslušníkem aristokracie v jeho rodné zemi, v zemi, kde jak kov, tak lidský život má malou cenu. A zdá se tedy jasné, že obdoba místního L‘Toffu byla v jeho zemi zotročena a je využívána ke zmrazování Pr‘fettu a praktikování zušlechtěných předmětů, takže zůstávají beze změny, i když nejsou po dlouhou dobu používány. Toto zneužívání zašlo tak daleko, že je zmrazeno dokonce Nuelovo oblečení. Zde v Coylii nikdy nikoho nenapadlo plýtvat takovýmto způsobem talentem L‘Toffu na oblečení.“

„A teď kdybyste laskavě dovolil,“ přerušil ho Dennis. „Myslím, že je tu pár věcí, které potřebují -“

Hossk se zachechtal, honem skočil Dennisovi do řeči a pokračoval: „A konečně musíme dojít k závěru, že jejich odborné znalosti různých druhů podstat - což se týká i zotročení malých tvorečků jako nedílné součásti nástrojů - plus moc nad L‘Toffem jejich vlastní země vysvětluje kouzelnické schopnosti země Dennise Nuela.“

On sám může být vyhoštěncem nebo dobrodruhem. Nedokážu říct kým. V obou případech však náš host zcela jasně pochází z nejmocnější a nejkrutější válečnické rasy. Z tohoto důvodu by se s ním mělo zacházet jako s příslušníkem nejvyšší kasty, dokud zůstane zde v Coylii.“

Dennis zíral na toho člověka ohromeně, neschopen jediného slova. Chtělo se mu smát, ale i to bylo v této situaci naprosto nesmyslné!

Dvakrát se pokusil něco říci a pokaždé toho nechal. Napadlo ho, zda by vůbec měl nějak zasáhnout. Jeho počáteční nutkání protestovat by nakonec nemuselo být tou správnou taktikou. Pokud Hosskova sofistika znamenala, že se mu zde dostane vysokého postavení a respektu, měl by vůbec do jeho výkladu zasahovat?

Zatímco to zvažoval, princezna Linnora náhle prudce vstala; její obličej byl velmi bledý. „Můj barone. Pánové.“ Kývla vpravo i vlevo na pozdrav, ale na Dennise nepohlédla. „Jsem unavena. Doufám, že mne omluvíte.“

Sluha jí odsunul křeslo. Její oči se nestřetly s Dennisovým upřeným pohledem, ačkoli se postavil a snažil se její pohled zachytit. Se stoickým výrazem strpěla baronovy rty na hřbetu své ruky, pak se otočila a v doprovodu dvou strážců odešla.

Dennisovi hořely uši. Dokázal si naprosto přesně představit, co si o něm Linnora myslí. Když to však všechno dobře zváží, zůstat zticha bylo v dané chvíli pravděpodobně to nejlepší, alespoň do doby, kdy bude mít možnost si promyslet, co je třeba udělat dál. Čas na vysvětlování přijde později.

Obrátil se a viděl, jak se na něj Kremer usmívá. Baron se posadil a usrkl ze své číše, jejíž lakový povrch si během let osvojil nádhernou, arzenovou modř.

„Prosím, posad'te se, Kouzelníku. Kouříte? Vlastním dýmky, které jsou používány každý den už po tři staletí. Zatímco budeme odpočívat, jsem si jistý, že objevíme pár věcí vzájemně prospěšných a hodných prodiskutování.“

Dennis neodpověděl.

Kremerovy oči ho sledovaly s chladnou vypočítavostí.

„A snad se nám podaří vymyslet něco, co přinese užitek také naší ladi.“

Dennis se zamračil. To byly jeho city tak zřejmé?

Pokrčil rameny a posadil se. Ve své situaci neměl mnoho na vybranou, nezbývalo mu než jednat.

4

„To je dobře, že vnitřní vodovodní instalace v paláci je většinou pěkně praktikovaná,“ řekl Arth, zatímco se snažil spojit dva špatně pasující kousky potrubí tak, že je obaloval vlhkým blátem a provázkem. „Hnusilo by se mi, kdybysme si museli dělat vlastní potrubí z papíru nebo jílu a ještě ho museli sami praktikovat.“

Dennis použil dláto a upravil těsné dřevěné víko, aby pasovalo na velkou kameninovou kád'. Poblíž stálo několik soudků baronova „nejlepšího“ vína a čekalo na další testovací kolo. Bludiště potrubí nad jejich hlavami představovalo instalatérovu noční můru. I ten nejnedbalejší appalačský ilegální palič kořalky by se při tom pohledu otřásl. Podle Dennise to však jako „přípravek“ pro destilační jednotku úplně stačilo.

Jediné, čeho potřebovali dosáhnout bylo, aby z druhého konce kondenzační jednotky vyteklo pár kapek brandy. Troška konečného produktu bylo všechno, co potřebovali, aby byla použitelná a tedy přístupná praktikování.

Arth si při práci písal. Zdálo se, že od svého propuštění ze žaláře a zařazení do funkce „kouzelníkova asistenta“, už Dennisovi odpustil. Nyní, oblečen do pohodlného starého pracovního oděvu a dobře živěn, byl ten malý zloděj fascinován svou rozsáhlou tvůrčí činností, tolik odlišné od jakékoli dřívější aktivity.

„Myslíš, Dennizz, že Kremer bude spokojen s touto destilkou?“

Dennis pokrčil rameny. „Za pár dní bysme měli vyrábět brečku, z který baronovi uletí jeho zdobené, dvě století staré ponožky. Měla by ho potěšit.“

„Ještě jsem mu na chuť nepřišel, ale musím přiznat, že platí dobře.“ Arth zatřásl koženým měšcem ze čtvrtiny naplněným tenkými plátky vzácné mědi.

Arth se prozatím zdál spokojený, ale Dennis měl své skryté pochyby. Výroba destilačního zařízení pro Kremera bylo přinejlepším jenom prozatímní opatření. Byl si jistý, že diktátor bude prostě od svého nového kouzelníka vyžadovat stále více. Brzy ztratí zájem o příslib nového bohatství a zboží pro obchodování a začne vyžadovat zbraně pro svou nadcházející kampaň proti L'Toffu a králi.

Dennis na tomto úkolu pracoval s Arthem už téměř týden. V té době strávil jen málokdo tvořením nějaké věci víc než jeden den. A Kremer už projevoval známky netrpělivosti.

Co dalšího bude muset dělat, až bude destilátor provozuschopný? Ukázat baronovi, jak kout železo? Naučit jeho řemeslníky princip kola? Dennis stále doufal, že si jednu nebo dvě z těchto „podstat“ schová do rezervy, pro případ, že se baron rozhodne nedodržet slib. Baron totiž nakonec slíbil, že Dennise zavalí bohatstvím a poskytne mu všechny prostředky, potřebné na opravu jeho „domu z kovu“ a na návrat domů. Taky by si to ale mohl ještě rozmyslet.

Dennis stále ještě váhal. Kremer byl očividně nemilosrdný Z.K.S. Byl však schopný a ne úplně zkorumpovaný. Mnoho mužů uctívaných v legendách, jak se Dennis dočetl v Historii lidstva, nepatřilo ve skutečném životě mezi mimořádně milé lidi. I když byl Kremer nepochybně tyran, Dennis by rád věděl, jestli je stejně strašlivý, jako bývali zakladatelé dynastií na Zemi.

Nejlepší věc, kterou by snad mohl udělat, je stát se jeho Merlinem. Dennis by pravděpodobně mohl být příčinou Kremerových totálních vítězství - a tedy poměrně nekrvavých - a stát se tak po jeho boku mocným.

To by mu samozřejmě umožnilo mít volnější ruku a snad si dokonce opravit zievatron a vrátit se zase domů.

Skutečně to vypadalo jako správný plán.

Proč z toho tedy měl tak divný pocit?

Napadla ho minimálně jedna osoba, která by s jeho rozhodnutím nesouhlasila. Během těch nemnoha

příležitostí, které se vyskytly od jejich společné večeře a při kterých princeznu Linnoru zahlédl, byli přinejmenším dva parapety od sebe, ona doprovázena svými strážnými a on v doprovodu svých vlastních. Vždy mu chladně přikývla na pozdrav a v okamžiku, kdy se usmál a pokusil se zachytit její pohled, majestátně se otočila a s rozevlátými sukněmi zmizela.

Dennis nyní chápal, jak naléhavě a přesvědčivě musela Hosskova logika, uplatněná při hostině, znít tomu, kdo byl vychován v tomto světě. Tohle nedorozumění ho dráždilo tím spíše, že nebylo férové.

Nemohl však nic dělat. Kremer ji sice držel Dennisovi na dohled, avšak mimo doslech. A také nemohl urážet barona v její přítomnosti - a zničit tak všechny své plány - jen proto, aby v jejích očích získal přízeň, no ne? To by bylo krátkozraké.

Bylo to celé zmatené.

Svůj destilační přístroj budoval s Arthem na širokém dvoře, nedaleko od uzavřeného vězeňského nádvoří, ze kterého teprve před několika týdny uprchli. Kromě jejich malého kouta byla široká plocha zabrána pro výcvik baronových oddílů. Poblíž vnější zdi ze zašpičatělých kulatin prováděli seržanti pochodová cvičení s oddíly domobrany z města a okolních vesniček - a zároveň praktikovali nehotové zbraně i jejich nesourodé vlastníky.

Poblíž zámku používali vojáci profesionálové v jasných uniformách své bojové sekery a halapartny k odřezávání plátků ze špalků masa visících z vysokých šibenic. Zářící čepele pronikaly maso i kosti bez rozdílu. Kotlety byly skládány do škopků a otroci je vlekli do zámeckých kuchyní.

Dokonce i dvojice strážců, určená ke hlídání Dennise a Artha, byla zaměstnána. Vzájemně si střídavě uštěďovali lehké údery tupými čepelemi a pracovali tak na svých brněních.

Nad jejich hlavami si baronova vzdušná hlídka procházela jednotlivé manévry. Dennis pozoroval, jak prudce klesají a krouží kolem sebe, lehce jako nejčilejší kluzáky na Zemi, jak zůstávají viset ve vzduchu poblíž zámku v místech vzestupných proudů. Uprostřed letu si procvičovali vrhání svazků malých smrtonosných šipek na pozemské cíle.

Nikdo jiný v Coylii nevlastnil nic, co by se podobalo těmto kluzákům. Říká se, že zdokonalení přišlo náhodou jednoho dne, kdy byl pozorovací drak, řízený samotným baronem, odříznut v pokusu o atentát. Neuvázaná fólie praktikovaná k dokonalosti jako drak začala okamžitě klesat ve spirále k zemi.

Avšak místo aby se Kremer pádem zabil, byl zachycen mocným zimním stoupavým proudem. V záchvěvu neobvyklé představivosti baron téměř okamžitě poznal, že se odehrává něco nového. Zoufale se soustředil na praktikování neohrabaného kluzáku, místo aby se smířil s jistou smrtí, a stala se neuvěřitelná věc. K ohromenému úžasu všech pozorujících se on a jeho drak na několik okamžiků rozzářili v oblaku felteše. Tkaninový vynález se před jejich očima změnil v něco, co létalo!

Při přistání si Kremer sice zlomil nohu, objevil však nový princip.

O sedmnáct zabitých a zmrzačených „dobrovolníků“ později měl baron své jedno, dvou a dokonce čtyřmístné kluzáky. Den ode dne byly lepší a lepší. A třebaže se už nikdy Kremerovi nepodařilo dosáhnout dalšího felteše, zajistil si renomé po celé Coylii.

Dennis zamyšleně pozoroval kluzáky. Hangár byl hlídán a startovací věž také. Avšak jejich nejdokonalejší ochrana spočívala ve skutečnosti, že zámek Zuslik byl jediným dodavatelem trénovaných pilotů na planetě. I kdyby se jinému vládci podařilo kluzák ukrást, nebyl by schopen praktikovat ho v takových intervalech, aby ho zachránil před rozkladem na hromádku tyček, provázků a kůží.

Avšak aniž to baron Kremer věděl, na Tatiru žil ještě jeden potenciální pilot.

Ne. Dennis zavrtěl hlavou. Už máš svůj plán. Tak se ho drž.

Přistoupil k němu Arth s kouskem kondenzátoru v ruce. „Řekni mi, Dennzz, kam tahle věc, které říkáš ...čudlík... patří? Patří to do tentononce? Nebo do toho pazmeku?“ Arth vyslovil každý výraz přesně tak, jak si ho nacvičil.

Dennis se vrátil k úloze patrona průmyslové revoluce.

5

„Pane, teď se musíte obléci na večírek.“

Dennis vzhlédl od záznamníku plného tajemných poznámek anomální matematiky.

„A, to už je čas, Dvarah?“

Mladičká služebná se usmála a ukázala směrem ke starodávné posteli u zdi. Dennis si všiml, že na ní

rozprostřela formální večerní oděv. Měl zdobené rukávy a široký nadýchaný límec.

Děvče udělalo pukrle.

„Ano, můj pane. A dneska se oblečete přiměřeně vašemu postavení. Ty šaty jsou více než dvě stě let staré. Praktikovatel, kterého jsme pro vás obstarali, je nosil nepřetržitě déle než týden. Jsou čerstvě vyprané a připravené pro vás.“

Dennis pohlédl na šaty a zamračil se. Nebylo to jen tím, že byly připravené a na jeho vkus dekadentní. Konec konců zde byl cizincem a měl by se přizpůsobit místní módě. Nelíbila se mu však myšlenka, že nějaký nebohý obyvatel Zusliku byl unesen a navlečen do těchto šatů jen proto, aby je pro něj praktikoval.

Dvarah byla Dennisovi přidělena po večeři s baronem. Ta drobná hezoučká brunetka mu nosila jídlo a pečovala o jeho nové přepychové ubytovací prostory. Ostýchavě zakašlala. „Pane, nesmíte nechat mého pána barona čekat.“

Dennis vrhl rychlý toužebný pohled zpět ke svým papírům na pracovním stole. Bylo to zábavné, téměř uklidňující, hrát si se symboly a čísly a snažit se zjistit, jak vlastně Tatirský Jev vznikl. Ponořen do svých rovnic, byl schopen téměř zapomenout, kde se nachází, a předstírat, že je opět spokojený pozemský vědec, který se nemá vůbec čeho obávat.

Kremer skutečně byl, podle svých vlastních měřítek, poměrně štědrý. Dal kupříkladu Dennisovi veškerý papír, který pro své studium potřeboval. Nevrátil mu však zpátky nic z jeho pozemského vybavení.

Nemělo žádný smysl si stěžovat. Dennis musel nejdříve získat diktátorovu důvěru. Bez zápisného počítače, například, byly všechny tyto výpočty nevyhnutelně nepoužitelné. Nakonec, jak si byl jistý, mu Kremer dovolí vzít si své věci zpět.

Vstal, aby se oblékl. Kremer na dnešní večer svolal všechny měšťany a cechmistry, aby se pochlubil svým kouzelníkem. Dennis bude muset udělat dobrý dojem.

Dvarah k němu přistoupila a začala mu rozepínat košili.

V prvních několika dnech Dennis v takovýchto situacích něco zamumlal a děvče odstrčil. Zdálo se však, že to pouze zranilo její city, nemluvě o její profesionální hrdosti. Jaký kraj - uvědomil si konečně a naučil se relaxovat, zatímco o něj bylo pečováno.

Konec konců, jakmile si na to zvykl, bylo to docela příjemné. Dvarah moc hezky voněla. A během několika posledních dní se její oddanost Dennisovi stala evidentní. Zdálo se, že její povinnosti zahrnovaly nepoměrně víc činností, než Dennis dosud využíval. Zdálo se, že ji překvapuje i těší zdvořilost, kterou jí projevuje, i jeho odmítavost automaticky a bez náležitého uvážení uplatňovat nárok na všechna privilegia.

Dvarah mu upravovala nákrčník, když se ozvalo zaklepání na dveře.

„Vstupte!“ zvolal Dennis.

Arth strčil dovnitř hlavu. „Připraven, Dennizz? Pospěšme si! Musíme té společnosti naservírovat naši brandy!“

„Dobře, Arthe. Ještě minutku.“

Dvarah kousek odstoupila a spokojeně se usmála nad elegancí svého pána. Dennis na ní mrkl a následoval Artha ven na chodbu.

Společně s dvojicí věčně přítomných strážců tam čekali další čtyři statní muži s masivním soudkem na dvou konzolích. Když se strážci otočili, aby se postavili do čela průvodu, zdvihli nosiči soudek na ramena a následovali je. Dennis se už dříve vážně zamýšlel na sestrojení něčeho, co by jejich práci usnadnilo. Pak, zatímco o tom přemýšlel, se rozhodl s tím ještě nějaký čas počkat. Kolo bylo příliš velkým trumfem, aby s ním hned vyrukoval.

„Mám vzkaz od ty moje...“ zašeptal Arth Dennisovi, když kráčeli elegantní chodbou.

Dennis dál šlapal vyrovnaným krokem, aniž ztratil rytmus. Tiše se zeptal: „Jsou ostatní v pořádku?“

Arth přikývl. „Většina. Vojáci chytili jenom dva z mých mužů... a Maggin zjistila, co se stalo s Perthem.“ Vyplívl to jméno, jako by to bylo něco odporného.

„Podařilo se Mishawovi...“ nechal Dennis otázku nedokončenou.

„Jo. Postaral se o tu krysu. Těsně, než ho vyřídili. Perth už neměl možnost vyrazit přesný místo skladiště, a tak mohli Stivung a Gath-“ Arth ztichl, když se před nimi rozlétly široké dveře do tanečního sálu. Dennis však základní myšlenku pochopil.

Zpráva, že přátelé jsou v pořádku, mu přinesla úlevu. Možná, že během několika týdnů nebo měsíců bude mít na Kremera dostatečný vliv, aby se přimluvil za ostatní uvězněné. Ted by to však raději ještě

nezkoušel. Gath a Stivying si zasloužili, aby dostali šanci zorganizovat si svůj útěk sami.

Slavnost by Dennis mohl popsat asi jako druh poloveselice s příměsí mravů dvora Krále Slunce, Ludvíka IX.

Místní elita byla zastoupena v hojném počtu, v moři nádherných hávů, tancovalo a komunikovalo se však méně než na obdobné slavnosti na Zemi. Místo toho se zde odehrávalo nekonečné množství slavnostních výměn dárků. Dennis byl z těchto rituálů zmaten. Jak se zdálo, existoval tady komplikovaný zvyk, podle kterého patřilo k vysokému společenskému postavení rozdávání věcí. Čím více byly darované předměty praktikované, tím lépe.

Dennisovi to připomnělo, že se někde dočetl o podobných rituálech, běžných na předatomové Nové Guinei a v Severozápadním Tichomoří. Toto rozdávání darů mělo málo co společného se štědrostí, byl to spíše agresivní a chvástavý podtón, cele diktovaný společenským postavením.

Viděl, jak jedna žena po přijetí mimořádně načínčaného hedvábně lesklého kusu oděvu, vypadajícího zcela neupotřebitelně, krátce zbledla a pak v hrůze zírala na to, čím byla obdarována, než urychleně nasadila nenucený výraz a poděkovala dárci skrz zaťaté zuby.

Ano, bylo to velmi podobné starodávné pozemské domorodé veselici. Brzy si však Dennis všiml, že Tatirský Jev místní rituály podivně pokroutil.

Udržení nástroje nebo nějakého předmětu ve špičkové formě mělo cenu mnoha hodin lidské práce, například. Takže na rozdíl od podobných společenských akcí na Zemi mohly být ty dary shromažďovány s předstihem pouze na mimořádné náklady dárce. Jejich počet byl závislý na celkových schopnostech velmožova služebnictva a nevolníků tyto věci používat... a právě před slavnostmi, jako je tato, musí být otroci z praktikování nejlepších darů svých pánů na pokraji zhroucení.

Dennis se procházel rozlehlým sálem a nenuceně pozoroval, jak si boháči vzájemně skládají spleť komplimenty. Směňovali své dary s elegantními gesty předstíraného překvapení a nenucenosti.

Arth mu to vysvětlil už dříve. Příjemce daru je chycen do pasti. Chamtivost je zde postavena proti opatrnosti. Boháč třeba touží po nějaké krásné, starodávné věčičce, ale obává se investice těch mnoha hodin lidské práce potřebných pro její udržování. Každý získaný dar musí být později předváděn a jakékoli zhoršení stavu znamená strašlivou hanbu.

Bylo to jako pozorovat elegantní pavanu. Ještě vícekrát zahlédl Dennis neklamný výraz zlostného zklamání na tváři obdarovaného, který udělal chybný tah a obdržel příliš mnoho.

Na stanovišti obsluhovaném Arthem se právě otevřel soudek s brandy. Sluhové roznášeli malé číšky jantarově zbarvené tekutiny. Série výkřiků udušených v kašli a lapání po dechu se nesla davem ve stopách číšníků.

Dennis pátral očima po Linnoře. Snad zde, na večírku, bude mít šanci jí vysvětlit, že nepochází ze země netvorů. Musí ji přesvědčit, že když bude hrát o čas, stane se pro Kremera natolik nepostradatelným, že jeden vězeň z L'Toffu pak pro něj bude v porovnání s ním bezvýznamný. Byl si jistý, že dokáže dosáhnout propuštění Linnory během několika měsíců.

Po princezně však nebylo v davu nejmenší stopy. Snad později, doufal.

Příslušníci nižší šlechty a cechmistři - většina z nich byli synové a vnuci mužů, kteří pomohli Kremerovu otci zmocnit se vlády - procházeli kolem se svými manželkami, následování osobním služebnictvem, předvádějícím dary, které jejich páni a paní obdrželi. Bylo to jako pozorovat zástup sestávající z téměř nerozeznatelných dvojníků, pouze ti, kteří nesli očividně více bohatství, vždy kráčeli za těmi méně ověšenými, a samozřejmě nosiči celé té zářivé veteše se nikdy nedotkli jídla ani pití.

Dennisovi se podařilo vykroutit se z přidělení „chvostu“, jak se zde doprovodným sloužícím říkalo. I tak už bylo dost nepříjemné vědomí, že někdo někde tráví celé hodiny praktikováním jeho společenského oblečení. Vůbec se mu nechtělo nutit dalšího chudáka do takové nechutné role, bez ohledu na to, jak dobře to zde bylo přijímáno.

Mimoto se tím Dennis odlišil a působil jako anomálie. V tomto okamžiku už každý věděl, že je cizím kouzelníkem. Čím více zvyklostí porušil, uvědomil si, tím lepší si budoval vlastní tradici a tím menší byla pravděpodobnost, že ho budou nutit k dalším kmenovým nesmyslům.

Nikoli nesmysly, připomněl si - přizpůsobování se! Jednotlivé prvky chování do sebe zapadaly, když si člověk v duchu spojil feudalismus s Tatirským Jevem. Člověku se jejich obřady nemusely zamlouvat, přesto však dávaly do jisté míry krutý smysl.

„Kouzelníku!“

Dennis se otočil a viděl, že sám Kremer mu naznačuje, aby přišel.

Poblíž stál diákon Hossk ve své jasně rudé róbě a zástup místních hodnostářů. Dennis se přiblížil, jak byl žádán, a uklonil se Kremerovi s vypočítavou uctivostí.

„Tak tohle je ten kouzelník, který nám ukázal, jak praktikovat víno do... brandy. “ Bohatě nastrojený velmož zvedl s obdivem svou číši. „Řekněte mi, Kouzelníku, teď, když se zdá, že jste našel způsob jak praktikovat požívatinu, naučíte nás, jak přeměnit kukuřičnou mouku na biftek z rikly? “

Chlapík se rozesmál a několik lidí stojících kolem něj se přidalo. Očividně už okoštoval slušné množství Dennisova prvního produktu.

Baron Kremer se usmál. „Kouzelníku, dovolu, abych vás představil Kappunovi Thseeovi,- vlastníku cechu kamenoštipačů a delegátu za město Zuslik do Shromáždění našeho pána krále Hymiola.“

Dennis se jen lehce uklonil. „Těší mč.“

Thsee slabě přikývl. Převrátil do sebe zbytek brandy a naznačil sluhovi, aby přinesl další.

„Neodpověděl jste na moji otázku, Kouzelníku.“

Dennis nevěděl, co má říct. Tito lidé měli zaběhlý způsob, jak se na věci dívat, a jakékoli vysvětlení, které by podal, by v sobě zahrnovalo nové předpoklady, k jejichž vyslechnutí byli coylianští aristokraté připraveni jen nedostatečně.

Tak jako tak zahlédl v tomto okamžiku princeznu Linnoru, jak vstupuje do sálu v doprovodu služebné. Dav u vchodu se před ní rozestoupil. Když někoho oslovila nebo pozdravila pokynutím hlavy, odpovědí byl téměř vždy přehnaný a nervózní úsměv. Lidé, kolem kterých prošla, nezastřeně zírali. V tom moři zarudlých, úzkostných obličejů jasně vynikala, chladná a rezervovaná, taková, jaký byl údajně její horský lid.

„Obávám se, že tak se věci nemají, drahý Kappune Thsee.“

Dennis se rychle otočil a pochopil, že to byl učenec Hossk, kdo promluvil a vyplnil tak dlouhou pauzu v konverzaci. Dennise se zmocnila okamžitá iluze, že to byl profesor Marcel Flaster, nějakým způsobem dopravený přímo ze Země, a začíná jednu ze svých neblaze proslulých, nudně těžkopádných přednášek.

„Chápejte,“ rozhovořil se Hossk. „Kouzelník nezušlechtil víno do brandy. Použil víno tak, jako vaši štipači používají pecky v pazourku. On brandy vytváří tím, že ho naplní novou podstatou.“

Oči Kappuna Thsea svítily špatně skrývanou chtivostí. „Cech, který získá licenci pro toto umění-“

Baron Kremer se hlasitě zasmál. „A proč by mělo být toto nové krásné tajemství předáno některému ze současných cechů? Co má, můj příteli, štipání kamene společného s tvorbou likéru s příchutí ohně?“

Kappun Thsee zrudl.

Dennis se snažil sledovat pohyb Linnory davem. Rychle se otočil, když mu Kremer položil ruku na rameno.

„Ne, drahý Thsee,“ řekl smějící se Kremer. „Nové podstaty, které nám dodá náš kouzelník, by mohly být rozděleny mezi současné cechy. Naproti tomu ovšem by snad každá z nich měla spíše mít svůj vlastní, nový cech. A kdo může být lepším cechmistrem než ten, kdo nám tato tajemství dodává?“

Jedna z žen zalapala po dechu. Ostatní aristokraté jen strnule zírali.

V tomto okamžiku ticha si Dennis naprosto jasně uvědomil, o co běží.

Kremer s nimi nádherně manipuloval! Tím, že jim nabízí možnost přístupu k celé kolekci nových „podstat“, uplatňuje svou politiku cukru a biče. Monopolní cechy už na své straně měl. Ted se nepochybně budou předhánět v boji o výsadu plnit jeho vůli.

Současně si Dennis uvědomil, že mu Kremer právě nabídl více bohatství a moci, než si vůbec kdy představoval.

Postřehl, že dokonce i stále čilý Hossk byl zaražen, jako by náhle viděl Dennise v novém světle - ani ne jako svůj osobní objev, ale spíše jako případného nebezpečného soka.

To se Dennisovi velice hodilo. Tento člověk byl totiž přímou příčinou jeho bezvýchodné situace v tomto bláznivém světě. Už dříve se rozhodl uštédřit Hosskovi lekci.

Dennis si všiml, že se Linnora už přiblížila, ale vyhýbala se prostoru, kde stál Kremer. „Vaše Urozenosti, někdo si možná myslí, že moje brandy není nic jiného než účinnější forma vína. Smím provést malou ukázkou na důkaz toho, že se skutečně jedná o něco naprosto rozdílného?“

Kremer přikývl a na tváři se mu objevil téměř nepatrný úsměv.

Dennis požádal o číši naplněnou brandy a o malý stůl, na který by ji mohl postavit. Potom sáhl do

záhybů jednoho ze svých zdobených rukávů a vytáhl trs malých špejliček, z nichž každá měla na jednom konci kapku zaschlé těstovité látky.

Trvalo mu to několik dní, než se dopídl potřebných látek a než je rafinoval, aby mohl předvést tuto ukázkou. Mělo to být něco, co posílí jeho pověst.

„Baron Kremer hovořil o příchuti ohně. Z toho, jak se někteří místní notáblové potácejí po sále, by se dalo usuzovat, že krev v jejich žilách je více než vlažná.“

Dav se zasmál. A skutečně, několik velmožů už začínalo mít špičku, a stávali se lehkou kořistí ostatních účastníků hry na dárky. Jejich sluhové se potáceli pod záplavou nádherných starodávných předmětů, jejichž nákladné praktikování jejich pány zruinuje.

Dennis si všiml, že Linnora sleduje dění od blízkého sloupu. Zasmála se narážce na hloupé cechmistry.

Takto povzbuzen, Dennis pokračoval.

„Dnešního krásného večera ve znamení rozdávání dárků mám já, chudý kouzelník, málo co nabídnout. Avšak nyní baronovi Kremerovi nabízím podstatu... ohně!“

Udeřil dvěma hůlkami o sebe.

Oba konce okamžitě vzplály.

Dav vyjel a v hrůze ustoupil. Byly to poněkud primitivní zápalky, kouřily a zapáchaly po síře a dusičnanech, to však učinilo ukázkou ještě suggestivnější.

Dennis znal způsob, jakým se zde oheň rozdělával. Bylo to účinné, ale využívalo to prastarý princip tření rotující hůlky. Nic v Coylii nedokázalo předvést to, co právě udělal on.

„A nyní,“ dodal dramaticky, mávaje kvůli efektu špejlemi, „příchuť ohně!“

A jednu hořící špejli přiblížil k číši.

Se zvukovým efektem jí vyskočil vstříc třepotavý modrý plamínek. Diváci vzdychli. Následovalo dlouhé ohromené ticho.

„Podstata ohně... polapená v nápoji?“ Dennis se otočil a viděl, že Hosskovi lezly oči z důlků.

„Nádherný kousek,“ souhlasil Kremer s naprostým klidem. „Snad je to příbuzné stylu, ve kterém kouzelníkův lid uzavírá a zotročuje ony drobné bytosti do malých krabiček. Zdá se, že našli i způsob, jak polapit oheň. Opravdu nádherné.“

„Ale...ale...“ zabreptal Hossk. „Oheň je jedna z podstat života! Souhlasíš tím dokonce i stoupenci Staré Víry. Je to výsada bohů, kteří tvoří a praktikují člověka! Můžeme uvolnit podstatu ohně z toho, co kdysi žilo... ale nemůžeme ho polapit!“

Dennis se nemohl ubránit smíchu. Hossk si nervózně olizoval rty. Pohled na diákona v hlubokých rozpacích byl pro Dennise okamžikem zadostiučinění. Zde byla konečně trocha odplaty za to, co mu ten člověk způsobil.

„Neříkal jsem to?“ Kremerův smích duněl. „Dennis Nuel ví, jak lze cokoli polapit do nástroje! Jaké zázraky můžeme ještě očekávat, dáme-li mu naši plnou podporu?“

Dav povinně zatleskal, Dennis však věděl, že jsou ustrašení. Jejich obličeje nesly stopy pověřivé bázně a nejistoty.

Dennis, stále se smějící životnímu šoku, který uštědřil Hosskovi, pohlédl letmo doleva. Zhlédl Linnoru, její obličej byla nehybná maska starosti a strachu.

Princezna věnovala Dennisovi zničující pohled, pak se povzneseně otočila a zamířila ven ze sálu, doprovázená služebnou.

Nyní si vybavil, co Hossk říkal o „Staré Víře“. Tato jeho malá ukáзка nepochybně znovu oživila její strach z těch, kteří zneužívají podstaty života. Dennis potichu klel. Mohl udělat vůbec něco, co by si nevyložila špatně?

Nakonec si uvědomil, že to byl baron, kdo ho vyprovokoval k tomu, čeho se dopustil. Kremer stavěl jeho činy do špatného světla, zahnal ho do rohu a měl tak záruku, že Linnora opět nepozná pravdu.

Ten člověk ho obehřál. Takové zručnosti v manipulování s lidmi se nedokázal postavit. Zbývalo mu snad něco jiného, než pokračovat dál?

Doufal pouze, že jednoho dne i Linnora pochopí.

S poněkud zaraženými mozky po uplynulém večírku se druhý den ráno Dennis s Arthem opožděně sešli u destilačního zařízení. Když na místo dorazili, zjistili, že obsluha měla svoji vlastní oslavu a

destilátor leží v troskách.

Věžňové se plazili v prachu v hrůze před kouzelníkovým hněvem.

Dennis si jen povzdechl: „K čertu s vámi,“ a přikázal jim škody opravit. Pracovní aktivita mu pomohla nemyslet na svou celkovou situaci.

V úmyslu získat vliv na diktátora Kremera už značně postoupil. Stále to považoval za nejideálnější plán - nejlepší možný pro sebe, své přátele, Linnoru a dokonce i pro lid této země.

Přesto v něm včerejší epizoda zanechala trpký pocit. Pustil se s vervou do práce a tu vzpomínku se snažil zahnat.

Chvilku po poledni zavřískla trubka od přední brány. Trumpety na věži paláce na výzvu odpověděly stejným způsobem. Jednotky na nádvoří urychleně vytvořily formaci podél koridoru od brány k zámku.

Dennis pohlédl na Artha, který jen pokrčil rameny. Zloděj a palič kořalky v jedné osobě neměl nejmenší představu o tom, co se děje.

Od zámecké věže sestupoval po rampě baron Kremer se svým doprovodem, a pohled na jejich pestré, staletí staré róby byl v plném slunci téměř bolestivý. Vysoká, chocholem zdobená helma Kremerova bratrance lorda Herna vynikala v zástupu dvořanů. Zastavili se na vyvýšeném stupínku nad shromážděnými jednotkami a pozorovali, jak se vnější brána prudce otevřela.

Dovnitř vjelo malé procesí na koních.

„To jsou vyslanci z L‘Toffu!“ vydechl Arth.

Vědělo se už dopředu, že se skupina posílů blíží. L‘Toff pátral po své zmizelé princezně a nepochybně měl podezření, že je držena zde.

Od útěku z vězení se zprávy jistě rozšířily široko daleko, a zvláště když se o tom dověděla i zuslická aristokracie, předstíral veřejně Kremer nevinnost; pokud se mu zrovna nehodilo předstírat něco jiného. Zjevně si však z nějakého podezírání hlavu nelámal.

I přes veškerou přízeň, které se Dennis u diktátora nepochybně těšil, nebyl pozván, aby se zúčastnil uvítacího setkání. Byl to další důkaz Kremerovy mistrovské schopnosti vidět do lidských duší. Bylo mu naprosto jasné, že pokud šlo o princeznu z L‘Toffu, nebyl cizí kouzelník důvěryhodný.

Dennis pohlédl vzhůru na třetí parapet, kde často viděl Linnoru se procházet. Nebyla vidět, samozřejmě. Její strážci ji budou držet pěkně stranou po celou dobu krátké návštěvy zástupců jejího lidu.

Přistoupil k nízké ohradě uzavírající jemu vyhrazený pracovní prostor a zvedl nohu na jednu z hrubých dřevěných příčlů. Spolu s Arthem pozorovali, jak vyslanci míjí sešikované vojáky a míří k baronově zvýšené platformě.

Bylo to pět jezdců, všichni měli na sobě jemné pláště v tlumených barvách. Dennisovi připadali normální, třebaže všech pět mělo plnovous, což nebylo mezi Coyliany moderní. Zdáli se o trochu štíhlejší než Zuslikané nebo Kremerovi Seveřani. Celá pětice se při jízdě dívala vpřed, ignorujíc upřené, zavilé pohledy vojáků, kteří nenáviděli cizince, dokud se nepřiblížila na vzdálenost několika yardů od stupínku, kde na ně čekal Kremer.

Dva z posílů L‘Toffu podrželi opratě ostatním, kteří sesedli a pozdravili barona.

Dennis viděl na Kremerův obličej lépe než na obličej emisarů. Nezaslechl, co bylo řečeno, avšak Kremerova odpověď byla jasná. V diktátorově úsměvu byla falešná soustrast. Zdvihl ruce a zavrtěl hlavou.

„Ted jim řekne, že jeho zvědové a stopaři prolézají celou zemi křížem krážem ve snaze najít princeznu,“ řekl Arth.

A skutečně, Kremer mávl směrem ke svým jednotkám a k jízdniému oddílu. Potom ukázal na kluzáky, trpělivě kroužící po obloze nad zámkem ve stoupavém proudu teplého vzduchu.

„Ti dva nalevo mu to nebaštěj,“ komentoval Arth situaci. „Ti by nejradši zlikvidovali celý zámek, počínaje samotným baronem.“

Šedovousý vůdce vyslanců se snažil krotit jednoho ze svých druhů, hnědovlasého mladíka v tmavohnědém brnění, který zahodil všechnu zdrženlivost a podrážděně na barona křičel. Kremerovi gardisti začali hněvivě brblat, přenesli váhu těla a zaujali postoj v očekávání pokynu od svého pána.

Mladý vyslanec z L‘Toffu se podíval opovržlivě na napětím strnulé gardisty a odplivl si na zem.

Arth žvýkal stéblo trávy se zadumaným výrazem. „Slyšel jsem, že v L‘Toffu bývali pacifisti. Během posledních asi tak dvou set let se z nich však i přes ochranu, kterou jim poskytoval král a starý vévoda, museli stát válečníci. Některý jsou přej stejně dobrý jako královi.“

Arth ukázal na vysokého rozhněvaného mladíka. „Tenhle to může velvyslanci natolik zkomplikovat, že se odtud bez boje nedostane.“

Vypadalo to, jako by Arth odhadoval kvality koní. Z toho, co Dennis slyšel, jedna z nejatraktivnějších sportovních podívaných zde v Coylii byla pozorovat, jak se muži vzájemně rozsekávají na kousky, a sázet na výsledky.

Baron na mladíkovu výzvu nereagoval. Místo toho se ušklíbl a jednomu ze svých poskoků něco zašeptal. Ten okamžitě odpěchal.

Kremer dal znamení, aby byly přineseny tácy s občerstvením, které on sám diplomaticky nejdříve ochutnal. Nechal pro své hosty přinést sedačky a pak se vojáci rozestoupili a vytvořili širokou uličku od platformy ke zdi nádvoří.

Vyslanci vypadali podezřívavě, těžko však mohli odmítnout. Nervózně se posadili poblíž svého hostitele. Když pohlédli jeho směrem, měl Dennis pocit, že si v obličejí rozhněvaného mladého muže všiml rodinné podoby s Linnorou.

Napadlo ho, jestli ji její neobyčejná precitlivělost upozornila na to. Její příbuzní jsou jen pár set metrů od ní.

Nakonec byl přesvědčen, že Linnora takovou schopnost skutečně má. Už více než před měsícem ji tato vnímavost přivedla k zievatronu, kde pak byla zajata. Umožnilo jí to poznat ho i na temném vězeňském dvoře o pár dnů později.

Naneštěstí to však nebylo dostatečně silné, aby ji to uchránilo před mocí Hosskovy klamné logiky nebo aby prohlédla Kremerova podvodná vysvětlení.

Tak jako tak se její talent projevoval jen občas a byl velmi vzácný dokonce i u L'Toffu. Nezdálo se, že Kremer jím byl nějak znepokojen.

Arth pevně stiskl Dennisovo rameno a překvapením se prudce nadechl. Dennis se díval ve směru jeho namířeného ukazováku.

Od jedné z dolních zámeckých bran vlekla skupina strážných nějakého vězně. Kolem zápasících se zdvihal prach, neboť vězeň byl mimořádně velký a mimořádně rozzuřený.

Dennis si náhle uvědomil, že to je Mishawa Qan, obr, jehož síla byla rozhodujícím faktorem při jejich útěku z vězení. Mishawa řval a bojoval s pouty. Když viděl, že ho vedou ke vztyčenému zjizvenému sloupu, začal se rvát až fanaticky.

Stráže ale byly pečlivě vybrány, aby mu co do velikosti a síly byly rovny. Dennis zahlédl svou Nemesis seržanta Gilma, jak vleče lano uvázané kolem Mishawova krku.

Kremer gestem vyzval Hosska, stojícího mezi dvořany, aby předstoupil. Hossk se hodnostářům uklonil a začal předvádět nějaké předměty, jeden po druhém. Dennis sebou trhl, když viděl, že první z nich byl jeho kempový strážce.

Zatímco poslové z L'Toffu upřeně pozorovali světélka na obrazovce, dohadoval se v duchu Dennis, k jakým změnám asi došlo na tomto malinkém zařízení od okamžiku, kdy ho viděl naposledy.

Hossk nyní bezpochyby předváděl, jak obtížné bude pro nepřítele přiblížit se k zámku neozbrojený. Potom vyndal Dennisovo kukátko, předvedl vyslancům, jak se používá, a ukazoval jim na různé objekty. Když velvyslanec spustil ruku s dalekohledem, byl viditelně otřesen.

Dennis cítil, jak v něm vzrůstá palčivý pocit - směsice hanby a hlubokého hněvu. I přes taktiku, kterou si z velmi dobrých důvodů zvolil, jeho přirozené sympatie byly na straně L'Toffu.

Dennisovi se vůbec nelíbilo, když se Hossk otočil a ukázal přímo na něj. Kremer se usmál a lehce se svému kouzelníku uklonil. Baronova osobní stráž zvolala ve velmi dobře nacvičeném unisonu Dennisovo jméno.

Dennisova tvář se zakabonila. Kdyby aspoň našel možnost, jak si s vyslanci pohovořit soukromě!

V tomto okamžiku Mishawa Qana přivlekli ke sloupu a pevně připoutali. Dennis si už domyslel, že mají v úmyslu toho muže popravit. V posledním týdnu byl svědkem několika poprav a nemohl s tím vůbec nic dělat. Arth to také věděl, a teď stál nehybný jako skála.

Strážce Gilm napochodoval před diktátora a uklonil se. Kremer vytáhl ze své róby malý předmět a podal ho seržantovi, který se opět uklonil, sestoupil z pódia a pochodoval zpět k vězni.

Poznání a pochopení skutečnosti udeřilo Dennise jako blesk. „Ne!“ zvolal hlasitě.

Gilm napochodoval na poloviční vzdálenost k popravicímu kůlu. Mishawa Qan na něj nenávistně zíral a marně napínal spoutané paže.

Gilm se jenom zašklebil. Zvedl malý černý předmět.

Dennis pocítil zuřivou nenávist. „Ne!“ zaječel.

Přeskočil ohradu a hnál se k popravišti, uskočil před jednou skupinou gardistů, pak se prodral skrz další dvě, které spěchaly, aby mu odřízly cestu. Jednoho poslal k zemi rozmáchlým úderem. Ti na platformě se otočili k show za svými zády v okamžiku, kdy Dennise zezadu složil jeden z jeho vlastních strážců. Ve stejné chvíli namířil Gilm Dennisovu jehlovku a zmáčkl spoušť.

V nastalém zmatku pozorovalo vězně v okamžiku, kdy drobné kovové jehličky udeřily s nadzvukovou rychlostí, jen několik lidí. Každý však slyšel explozi. Dennis zaslechl Arthovo zděšené zalapání po dechu.

Dennis, který se částečně osvobodil zpod hromady strážců, se probojoval dost daleko, aby viděl zakrvácený pahýl toho, co bývalo sloupem. Za ním zela v dřevěné stěně ohromná díra.

Jehlovka skutečně nabývala na účinnosti. Gilm se zašklebil a zvedl zbraň vzhůru ke slunci.

Dennise zaplavila vlna odporu a hanby. Mlátil kolem sebe a prskal nenávist na ty, kteří ho obklopovali, a kousl do ruky, která se mu mihla před obličejem. Potom ho zezadu udeřil těžký předmět a světla zhasla.

7

Linnora upřeně hleděla na malinké bytůstky, které se samy rovnaly do vzorných řad na obrazovce malé krabičky. Daleko vpravo se velkou rychlostí přemísťovaly a přeskupovaly a do nových útvarů se vrhaly s takovou hbitostí, že téměř nebyla schopná je očima sledovat. Další skupina, více vlevo, měnila své formace pomaleji a déle. Daleko nalevo byly blešky trpělivé, zdálo se, že jim to trvá půl dne, než udělají další pohyb.

Krabička nebyla více než čtyřikrát větší než šířka jejího palce. Po obou stranách byly dva řemínky, z nichž jeden byl zakončený malou ; kovovou součástkou, jejíž účel musela ještě uhadnout.

Váhavě se snažila mačkat několik z mnoha malých vystouplých čtverečků, umístěných v té polovině krabičky, kde netancovaly žádné blešky. Ty se vrhly do nových formací pokaždé, když se jednoho ze čtverečků dotkla.

Jedna část jí samé se chtěla smát skotačení, které tyto bytůstky prováděly - měla nutkání hrát si a přimět je ještě chvíli tancovat.

Ne. Položila krabičku a odtáhla ruku. Nebude dělat pokusy s živými věcmi. Ne, pokud nebude vědět, co dělá a nebude mít jasnou představu, čeho tím chce dosáhnout. Toto bylo jedno z nejstarších příkázání, obsažených ve Staré Víře, které rodiče předávali svým dětem od prvních dní existence L'Toffu.

Pouze hluboké přesvědčení, že tyto bytosti potřebovaly být uzavřeny v krabičce, aby přežily, bránilo Linnoře ji rozbít a ty malé otroky osvobodit.

To, a setrvávající nejistota, zda to skutečně jsou otroci.

Ta uspořádaná seskupení měla něco do sebe... nebyla to přímo radost, ale snad hrdost. Vycítila, že do vytvoření této malé krabičky s jejími drobnými obyvateli muselo být vloženo velmi mnoho úsilí.

Setkala se zde se záhadou, na jakou nikdy, až do doby před jedním měsícem, nenarazila.

Kdybych si tak byla jistá, povzdychla si tiše.

Diákon Hosk to tak detailně logicky zdůvodnil! Kouzelníkův národ musel bezpochyby používat nelítostných metod, aby dosáhl takových zázraků... zvláště zmrazení praktikováním dosaženého stavu těchto úžasných předmětů. Životy mnoha lidí v rodné zemi Dennise Nuela, odpovídající místnímu L'Toffu, musely být obětovány, aby tyto věci zůstaly ve své dokonalosti nezměněny.

Skutečně musely? Linnora zavrtěla zmateně hlavou.

Nemohl být někde jinde celý systém tvoření a praktikování rozdílný?

Kdysi dávno - podle Staré Víry - to bylo zde na Tatiru jiné. V dávných dnech, před pádem, to byl život, co se dalo praktikovat, a nástroje neměly vůbec žádnou moc. Takto to vyprávěly příběhy.

S lokty opřenými o toaletní stolek nechala svou tvář klesnout do dlaní. Ode dne, kdy se Hosskovi muži vyřítli z lesa u kouzelníkovy tajemného domu, byly její naděje velmi křehké. A teď, když se Kremer začal domáhat splnění svých požadavků intenzivněji než kdy jindy, teď, kdy pátrači z L'Toffu přicházejí a odcházejí bez jakéhokoli kontaktu, cítila se zoufalejší než kdykoli předtím.

Kdyby tak byl nějaký způsob, jak najít důvěru v toho kouzelníka! Kdyby tak byl takovým člověkem, za jakého ho původně považovala, místo aby sloužil Kremerovi a žil si na vysoké noze - ve svých sametových místnostech se svou hezkou služebnou - a dokazoval tak, že je sám se sebou spokojený přísluhovač Kremerovy vycházející hvězdy, stejně jako všichni ostatní!

Otřela si oči pevně rozhodnuta, že nezačne znovu plakat. Na stolku před ní pokračovaly blešky ve svém tajemném tanci, vpravo vířily a vlevo zvolna měnily polohu. Odměřovaly čas.

8

Dennis se probudil s pocitem, že jeho tělo bylo používáno k praktikování baseballových pálek. Při prvních několika pokusech pohnout se se mu pouze podařilo trochu se zakolébat z boku na bok. Bolelo ho celé tělo.

Konečně se dokázal převalit na jeden bok, a kalným zrakem se rozhlédl.

Nuže, nebyl v luxusním apartmá, které obýval předtím. Nebyl ovšem ani v žaláři. Místnost měla hrubý nedokončený vzhled novějších, horních pater zámku.

U dveří stály strážce - dva z příslušníků Kremerových severských kmenů. Když viděli, že se probral, jeden vyšel na chodbu a pronesl několik slov.

Dennis se na lůžku posadil a nahlas zaúpěl bodavou bolestí. Hrdlo měl vyschlé a bolavé a tak se natáhl k mizernému stolku poblíž postele a z kameninového džbánu si nalil vodu do hrnku. Jak pil, cítil ostrou bolest v rozseklém rtu.

Položil hrnek, klesl zpět na hrubý polštář a pozoroval, jak ho jeho strážci sledují. Nepromluvil na ně a od nich také žádná slova neočekával.

Jeho postavení očividně prudce pokleslo.

Z chodby dolehly těžké kročeje. Pak se rozléty dveře a baron Kremer překročil práh.

Dennis musel přimhouřit oči nad jasným Kremerovým oblečením, způsobeným sluneční září proudící za ním dovnitř. Kremer Dennise tiše pozoroval, tmavé oči skryté ve stínu mohutného obočí.

„Kouzelníku,“ promluvil konečně, „co s tebou mám udělat?“

Dennis opět usrl ze svého hrnku. Opatrně si olízl pálící rty.

„Eh, to je skutečně problém, pane barone. Nicméně, podívejte, myslím, že bych jeden nápad měl. Vypadá následovně. Vy se rozhodnete, že pomůžete mně a mým přátelům s naprostou upřímností a podle vašich nejlepších schopností vrátit se do našich domovů v dobrém zdraví jak fyzickém tak i duševním. Co vy na to?“

Úsměv, který se zvolna objevil na Kremerově tváři, nebyl příliš uznalý.

„To je ale nápad, Kouzelníku. Na druhé straně mne zase napadlo, že si palácový mučitel stěžuje, že se jeho náhradnímu náradí nedostává dostatečného praktikování. Pouze hlavní soupravě se dostalo zhruba za poslední měsíc nějaké té práce. Napravení této situace se zdá být stejně naléhavé.“

„Hrozí vám dilema,“ řekl Dennis soucitně.

„Ano, je to nesnadná volba,“ potřásl baron hlavou.

„Jsem si jist, že nakonec něco vymyslíte.“

„Jste, doopravdy? Ach! Taková důvěra od kouzelníka je skutečně inspirující. Nicméně se zdá, že jsou obě volby vzájemně neslučitelné. Přemýšlel jsem to tom, zda byste byl schopen navrhnout nějaké kompromisní řešení. Jen nějaký náznak, nic víc.“

Dennis pokýval hlavou. „Nějaký kompromis. Hmm.“ Poškrábal se ve svém strništi. „Co takhle něco na poloviční cestě mezi oběma návrhy, jako že já budu plnit vaše přání rychle a s potěšením, dám vám všechno, po čem zatoužíte, výměnou za přiměřené pohodlí, nevelké odměny a mlhavé sliby případné pozdější svobody a moci?“

Kremer se usmál. „Úžasné řešení, skutečně! Není divu, že vám říkají kouzelník.“

Dennis se skromně usmál. „Ach, to nic není, skutečně.“

Kremer zapraskal klouby na prstech. „Takže dohodnuto. Máte dva dny na dokončení tvorby nápojového „destilačního zařízení“ a na vyškolení mých sluhů, aby uměli toto zařízení praktikovat. Potom začnete práci na něčem, co má z hlediska přítomnosti větší praktickou hodnotu, například na větším množství těch krásných zbraní zabíjejících na dálku. Jestliže, jak tvrdíte, zvířata potřebná k pohonu těchto zařízení se v mé říši nenachází, budu vyžadovat, abyste přišel s něčím jiným, z vojenského hlediska stejně hodnotným.“

Je tedy náš kompromis srozumitelný?“

Dennis přikývl. Přemýšlel, pro tentokrát měl žertovného vtipkování víc než dost. Stejně mu nijak zvlášť nepomohlo.

„Ještě jedna věc, Kouzelníku. Ještě jedenkrát mě přivedeš před nezasvěcenci do rozpaků nebo se mi nějakým způsobem postavíš, a zjistíš, že mí mučitelé si pro tebe přichystali něco speciálního. Včerejší

nešťastná demonstrace se už opakovat nebude. Pochopil jsi dobře?“

Dennis neodpověděl. Hleděl na vysokého plavovlasého muže v oslnivém oděvu a přikývl, nic víc.

Baron přijal jeho odpověď s majetnickým úsměvem. „Budete zde šťastný, Dennisi Nueli,“ slíbil. „Nakonec - možná brzo, budete-li se dobře chovat - se vaše ubytování opět polepší. Pak vy a já spolu zase budeme moci hovořit jako gentlemani. Rád bych se dozvěděl, jak váš národ přesvědčuje svůj vzpurný L‘Toff, aby se stal poddajným. Princezna Linnora by se snad mohla stát prubířským kamenem.“

Zašklebil se, pak se otočil a odešel. Dveře se zavřely a Dennis osaměl s jedinou stráží. Dlouho bylo ticho, pouze hluboko zdola sem doléhaly vzdálené výkřiky cvičícího mužstva.

Pozemšťan se na svém lůžku posadil. Dokázal si téměř představit, že jak na něm leží, minutu od minuty se viditelně přeměňuje ve stále lepší postel.

Jeho šance byly logicky stále stejné, pouze trochu oddáleny. Byl si nyní jistý, že po roce nebo dvou, bude-li krmit Kremera různými zázraky, určitě opět získá důvěru a vděk tohoto člověka, zvláště pokud by pro něj vynalezl střelný prach a tak mu zajistil dobytí celé Coylie.

Dennis zavrtěl hlavou a rozhodl se. Předtím o tom příliš nepřemýšlel, avšak ve všech možných světech bylo jen málo horších zločinců, než jakým je inženýr, který vědomě a lehkovážně předává místnímu tyranovi nástroje útlaču. Ať se děje, co se děje, nedá Kremerovi střelný prach; ani kolo, ani tajemství tavení kovů, ani nic jiného, co by mohl použít k rozpoutání války.

Jaké šance mu tedy zbývaly?

Pouze útek. Nějak se odtud musel opět dostat.

9

Žhavé železné kleště mu stiskly palce. Oblak smrdutého kouře se valil z místa, kde se škvařila tkáň, a ve spirálách s sebou odnášel černý popel.

Dennis zasténal. Na obličeji ucítil mokré šplíchnutí, otevřel oči, ztěžka dýchal.

Nad ním stál Arth a ustaraně ho pozoroval. „Něco se ti zdálo, Dennizz. Muselo to být něco ošklivého. Už je to dobrý?“

Dennis přikývl. Dal si po večeři šlofíka nedaleko jejich pracoviště. Ve stínu zámku soumrak už pokročil.

„Jo,“ zamumlal, Jsem v pořádku.“ Vstal a utřel si obličej do ručníku. Stále byl tím snem otřesen.

„Právě jsem se vrátil z věznice,“ oznámil Arth. „Řekl jsem, že chci sám jít a osobně vybrat chlápky, který budou novou destilku obsluhovat.“

Dennis přikývl. „Zjistil jsi něco?“

Arth zavrtěl hlavou. „Nikdo Stivyunga, Gatha, Maggin ani žádného z mých chlapců neviděl, takže se zdá, že chyceni nebyli.“

Dennis byl rád. Snad se Stivyung nakonec se svou ženou a synem setká. Zprávy trochu přispěly ke zlepšení jeho nálady.

„Takže, jaký je momentální plán?“ zeptal se Arth dostatečně potichu, aby ho stráže nemohly zaslechnout. „Pokusíme se udělat jiný balón? Nebo uvažuješ o něčem jiném, o něčem, jako byla ta pila, čím bysme se dostali skrz zdi?“

Po popravě přítele Artha už život uvnitř zámeckých zdí nelákal. Jediné, co chtěl, bylo dostat se odtud pryč, vidět zase svou manželku a uškodit baronovi co možná nejvíce. Zloděj hleděl na Pozemšťana s naprostou důvěrou.

Dennis si přál, aby mohl jeho pocit sdílet.

Když padl soumrak, vystoupila skupina vojáků na podstavec na nádvoří, kde přes den spočívala Dennisova jehlovka. Pokud nebyla praktikována nebo uložena na noc, byla vystavována slunci a vždy byla obklopena alespoň šesti strážci.

Dennis provedl pár hrubých odhadů. Jehlovka se nepochybně blížila k teoretické hranici výkonnosti tohoto druhu zbraně. Bez ohledu na to, jak účinná nakonec bude, může pouze vrhat úlomky kovů takovou energií, kterou dokáže absorbovat prostřednictvím slunečního kolektoru o ploše pěti čtverečních centimetrů.

To byl pro Dennise další důvod, proč odtud zmizet. Kremer už hovořil o použití jehlovky k rozboření hradeb měst. Dennis nechtěl být poblíž, až baron zjistí, že se tahle malá smrtonosná zbraň nedá už dál praktikovat.

Pozoroval, jak strážci opatrně berou jehlovku z jejího malého solária. Ne. Zbraň byl střežena příliš ostražitě. Bylo naprosto jasné, že nedokáže získat své vlastnictví zpět a probourat si cestu ke svobodě. Bude muset najít jiný způsob.

Původně uvažoval nad myšlenkou vybudování kočáru s koly, který by byl praktikován do obrněného vozu. Teoreticky by to mělo být možné. Trvalo by to však měsíce nebo roky, při rychlosti, jakou se zde věci běžně zdokonalovaly. Za těchto okolností to bylo prostě neproveditelné.

Po setmění byly staženy pozorovací draky. Ještě před tím však ukončila baronova letka kluzáků cvičné lety a střemhlav se spustila na přistání.

Dennis opět přemýšlel o přístřešcích pro kluzáky. Byly střeženy jen lehce. Naučit se létat s jednou z těchto věcí s pavučinovými křídly vyžadovalo dlouhý trénink a baron Kremer došel zjevně k závěru, že má pod kontrolou jedinou jednotku trénovaných pilotů na světě.

Měl pravdu. Dennis nikdy neletěl ani na kluzáku s pevnými křídly, natož na něčem, jako jsou tyto drakům podobné věci. Absolvoval však několik soukromých hodin létání na jednomotorových vrtulových letadlech. Vždycky měl v úmyslu se k tomu vrátit a získat oprávnění.

Tyto dva druhy létání přece nemohou být tak rozdílné, či snad ano?

Tak jako tak viděl spoustu filmů a hovořil s piloty kluzáků o tom, jak se řídí. A zúčastňoval se kursů o aerodynamice. Principy se zdály dostatečně jednoduché.

„Už jsi se naučil, jak se nepozorovaně dostat do i ven z tvého pokoje?“ zeptal se Artha.

„Samozřejmě,“ odfrkl si malý zloděj pohrdlivě. „Zavírají sice dveře na závoru, ale člověka jako já nemůžou držet v místnosti, která nebyla praktikována jako vězení.“

„Zvláště s pomocí kapky saňového oleje.“

Arth jen pokrčil rameny. Tuto látku museli sbírat velmi obezřetně, když se nikdo nedíval, a tak jí měli jenom trochu. I taková troška perfektního mazadla však může udělat hodně práce.

„Po setmění se můžu pohybovat po nedokončených částech zámku bez velkých potíží. Problémem jsou vnější zdi, kde mají tucty psů a těch čuchacích bestií a světel a strážců. Mohl bych ukrást polovinu věcí z Kremerovy hodovní místnosti, kdybych věděl, že se s tím dostanu ze zámku pryč.“

„Myslíš, že bys dokázal ukrást jednu támhle z těch věcí?“ řekl Dennis a kývl směrem k boudám, kde předtím viděli piloty opatrně skládat své stroje.

Arth pohlédl nervózně na Dennise. „Eh, to nevím. Tyhle kluzáky jsou drobet velký...“ Skousl si dolní ret. „Tvoje otázka je čistě...ehm, hypotetická.“ Opatrně vyslovil výraz, který ho Dennis naučil. „Že ano? Nemá nic společného s tvou představou, jak odtud uprchnout, nemám pravdu?“

„Máš pravdu, Arthe.“

Arth se otrásl. „Už jsem se bál, že řekneš ne. Ty, Dennizz, víš vůbec, kolik lidí Kremer ztratil, než se naučili s těmahle věcmi zacházet? Pořád -ještě přichází téměř o polovinu nových pilotů. Dokážeš skutečně na nějakým létat?“

Dennis Arthovu pomoc potřeboval. Aby jí dosáhl, musel mu vnuknout víru. „Co ty myslíš?“ zeptal se sebevědomě.

Arth se lehce a nejistě usmál. „Ale jo, jasně. Myslím, že jenom idiot by se pokusil uletět za tmy na jedné z těchto věcí, aniž by věděl, co dělá. Je mi líto, Dennizz.“

Dennisovi se podařilo netrhnout sebou příliš viditelně při způsobu, jakým to jeho přítel podal. Zmáčkl Arthovi rameno. „V pořádku. A teď dál, myslíš si, že bys byl schopen jeden kluzák schovat, dokud bychom ho nepotřebovali? Zdá se, že Kremerovi lidi nechápou systém inventarizace, ale i tak ho můžou postrádat.“

„To není problém,“ ušklíbl se Arth. „Můj pokoj je nacpaný haldami plátna a dřeva pro naše „pokusy“. Sluhové dostali příkaz dát nám jakékoli harampádí, jaké jen budeme chtít, všechno, co není ostré nebo z kovu. Můžu ho tam snadno ukrýt.“

„Budeš chtít, abych ti s krádeží pomohl?“

Arth se otrásl. „Ach ne, Dennizz. Některé věci je lepší přenechat expertům. Ty chodíš jako buvolí samec pátrající po samici. Neuraz se, ale radši to udělám sám. Nedělej si s ničím starosti.“

„Dobře tedy.“ Dennis pozoroval postupující soumrak. „Možná, že bys měl dneska večer skončit dříve, Arthe. Vypadáš pořádne unaveně.“

„Co? Ale vždyť je teprve... ach.“ Arth přikývl. „Chceš, abych to udělal dneska v noci.“ Pokrčil rameny. „Hmm, tedy proč ne? To znamená, že zmizíme zítra v noci?“

„Nebo tu další noc.“ Dennis byl v časové tísní. Kremer se nenechá příliš dlouho klamat.

„V pořádku.“ Arth ten výraz převzal od Dennise. Malý zloděj před strážemi v zájmu důvěryhodnosti

přehnané zív. Pak promluvil nahlas: „Myslím, že půjdu trochu zdokonalovat své lehátko!“ Dloubl Dennise loktem a mrkl na něj. „Uvidíme se ráno, šéfe!“ A polohlasem dodal: „doufám.“

„Hodně štěstí,“ řekl Dennis tiše, když Arth odcházel, následován svým strážným. Žádat svého přítele, aby takto riskoval krk, v něm vyvolalo špatný pocit. Ale ten chlapík zná svou práci a udělá ji s potěšením. Dennis se považoval za šťastlivce, že ho má za přítele.

Nedaleko od něj začal z konce destilátem odkapávat tenký pramínek pronikavě vonícího likéru. Když to takhle půjde dál, hlavním úkolem obsluhy bude jednoduše pozorovat a praktikovat zařízení jako jednotku. Větším problémem ovšem bylo naučit je náležitě měnit vinnou směs.

Dennis zjistil, že se jeho myšlenky vznášejí o pár parapetů výše. Teď, když se odhodlal k pokusu o brzký útěk, bude si muset uspořádat své city k princezně Linnoře.

Pokud to se svým rozhodnutím něco pro ni udělat myslel vážně, bude se s ní muset během příštích čtyřadvaceti hodin nějak spojit, nějak znovu získat její důvěru a najít způsob, jak jí dostat mezi hlídkujícími strážnými na randezvous s kluzákem na samém vrcholu zámku.

Znělo to téměř neproveditelně.

Doufal jenom, že mu dá šanci všechno vysvětlit, jestli se vůbec takový okamžik naskytne.

Obsluha destilačky se tlačila kolem chladiče a pozorovala pomalé odkapávání brandy do demižonu na víno.

Dennis zachytil pár kapek na prsty, přičichl a otrásl se a s nostalgií zatoužil po láhvi třicetiletého Johnyho Walkera Swinga, která, jak předpokládal, stále tiše stála v jeho pracovně v Saharském Institutu.

Ukápl si pár kapek do úst a pak nasál vzduch. Ta tekutina skutečně měla říz, to musel uznat.

Dorazila noční směna praktikovatelů, aby vystřídala denní obsluhu.

Stejně už byl čas vyměnit nádobu, tak to s coylianskými vězni několikrát procvičil, aby se ujistil, že to zvládli.

V okamžiku, kdy s tím byli hotovi, začaly se na obloze objevovat hvězdy. Ujistil se, že všechno je v pořádku, a pak se zábradlí sebral svůj plášť. „Chci si trochu protáhnout nohy,“ řekl svým strážcům. Seveřani se lehce uklonili a následovali ho. I když byly jeho výsady značně zredukovány, byl stále ještě oficiálním polohostem a... kouzelníkem. Mohl se svobodně pohybovat po nádvoří, pokud měl nějaký doprovod.

Kráčel zvolna po dlouhé trase kolem přístřešků pro kluzáky a potom k hlavní bráně. Když se blížil k části zámku, kde měla své pokoje princezna Linnora, jeho pochyby se vrátily. Každý parapet byl obehnan ostrými kůly, každý den praktikovanými týmy vojáků vyzbrojenými fláky masa. Přistát s kluzákem na takovém parapetu a opět vzlétnout by bylo stejně neproveditelné, jako vyšplhat se po těchto strmých zdech.

Měl by uskutečnit plán, který byl už tak dost riskantní, a zredukovat šance na úspěch na minimum, ve snaze zachránit i princeznu Linnoru? Bylo by to férové vůči Arthovi?

Dennis obešel roh a cítil, že se mu zrychlil tep. V mihotavém světle pochodní umístěných na zdech zámku viděl o tři parapety výše stíhlou, bíle oděnou dívku držet se mříží. Princezna z L'Toffu hleděla upřeně do hvězdnaté noci a vánek si pohrával s jejími tenounkými šaty. Když se Dennis přiblížil se svými strážci, stále se držícími ve vzdálenosti pěti kroků za ním, viděl, že se dívka otočila. Někdo další přišel na její balkón.

Dennis se ve stínu sehnul, aby si zavázal tkaničky u bot a co možná nejnenápadněji se podíval vzhůru. Viděl, jak vešel baron Kremer a přistoupil k princezně. Vypadala před ním strašně maličká.

Diktátor na ni promluvil a ona odpověděla zavrtěním hlavy. Pokusila se odvrátit, avšak chytil ji za paži a opět promluvil, tentokrát ostřeji. Ani teď však Dennis nedokázal zaslechnout, o čem je řeč. Pochopil však tón Kremerových slov.

Linnora se snažila vymanit, ale Kremer se jen smál, přitáhl si ji blíže a držel proti své široké hrudi bez ohledu na její vzdor.

Jeden z gardistů za Dennisem hrubě zažertoval. Byli nepochybně přesvědčeni, že jejich pán právě dává té naduté cizince, co si zaslouží.

Dennis si sáhl pod široký pruh oděvu, omotaný kolem pasu. Čtyři pečlivě vybrané hladké kamínky mu tam dělaly bouli. Ještě neměl příležitost tuto primitivní zbraň praktikovat. Bude to jen tak dobré, jaké to udělal. Když se to vezme kolem a kolem, nebylo to o mnoho lepší než improvizovaný prak, použitý ke stejnému účelu na večírku Saharského Institutu.

I tak by pravděpodobně dokázal vypálit jeden nebo dva kameny, než by ho strážní srazili k zemi.

Kremer skýtal velký terč.

Kdybych byl jedním z Shakespearových hrdinů, shledal bych smrt při záchraně dívčí nevinnosti za hodnou snahy, napadlo ho. Nebo alespoň její cti.

Dennisova ramena poklesla. Většina Shakespearových hrdinů byli poetičtí idioti. I kdyby se mu podařilo sestřelit Kremera, získal by tím pro Linnoru pouze odklad. Za cenu vlastního života.

Nestálo to za to. Ne, když nemohl úplně vyloučit, že se mu podaří dostat ji odtud zítra, bude-li dostatečně trpělivý. Byl ochotný riskovat pro ni svůj život, ovšem nemá v úmyslu ho zbytečně zahodit. Ozval se zvuk trhané látky.

Odvrátil se, aby nemusel být svědkem. Svým odchodem konečně přiměl strážné, aby ho následovali a zbavil tak dívku publika přihlížejícího jejímu ponížení. Kráčel rychle pryč, hlavu mezi rameny. Strážní ho s pochechtáváním následovali.

Ušel deset kroků, když zahlédl náznak pohybu na obloze.

Zastavil se. Podíval se k jihu.

Něco na jižní části oblohy zakrývalo malý pruh hvězd. Pohybovalo se to nocí, rychleji než mrak, se souměrnějším obrysem, a se zkracující se vzdáleností se to zvětšovalo. Mhouřil oči, avšak v pohledu do tmy mu bránilo světlo z pochodní na věži, a tak to nedokázal rozeznat.

Pak se neočekávaně dostavil úsměv. Že by to byl...?

Na jižním okraji pevnosti se ozvalo náhlé vyjeknutí a potom hluk úzkostného volání a výkřiků. Jakmile začal řinčet poplašný zvon, vyběhli vojáci ze svých ubikací a neohrabaně se rvali do své zbroje.

Z temné noci se do světla věžních pochodní náhle vynořil gigantický kulový útvar. Měl dvě velké oči, které blikaly a hněvivě se rozhlížely. Na spodku ohromného rysujícího se obličje ze zel velký, rozevřený chřtán. Uvnitř sálaly plameny.

„Ha-ha!“ Dennis vyskočil a švihl pěstí do vzduchu. „Kremer ostatní nechytí! Oni to dodělali a ono to létá! Ono to skutečně létá!“

Gigantická koule tkaniny a horkého vzduchu syčela a pohupovala se nad vnější zdi a zvolna nabývala na velikosti. V proutěné gondole pod globusem tvořily temné obrysy jeho přátel jen nejasné stíny na pozadí z plamenů.

Přesto se však zdálo, že něco není s balónem v pořádku. Nestoupal tak rychle, jak Dennis původně doufal. A co bylo horší, mířilo to přímo na Kremerův zámek! Vypadalo to, že jen tak tak mine špičku paláce!

„Tak pojdme, chlapci,“ mumlal, zatímco si strážní, s očima rozšířenými hrůzou, na to ukazovali. „Nahoru! Stoupejte a zmizte odsud!“ Dennis upřel soustředěný pohled na balón a snažil se ho praktikovat ve stoupání.

A skutečně, zdálo se, že začal stoupat rychleji a zvolna nabírat na výšce.

Malinké obličje hleděly z gondoly dolů na nádvoří. Několik vojáků mrštilo oštěpy a kameny, žádný z nich však nedoletěl k majestátnímu, tichému vzdušnému plavidlu.

Dennis se otočil, aby se podíval, co tomu říká Kremer, bylo to přímo ideální, aby to tyranovi srazilo hřebínek.

Baron pustil Linnoru, která se schoulila u zdi a s tichými vzlyky si třela zhmožděné ruce.

Ale Kremer se na rozdíl od svých mužů nezdál vůbec vystrašený. Místo toho se na jeho rtech objevil úsměv a pak sáhl do své tuniky.

„Ne,“ řekl Dennis, neboť si uvědomil, co bude následovat. „To ne, to nemůžeš, ty zkurvysynu.“

Rychle si od pasu odmotal pruh tkaniny, zatímco se jeho strážní strachy krčili v hrozivém stínu balónu. Ozvalo se žuchnutí, když se poblíž rozprskly dva pytle s pískem a zahnały mužstvo na útěk.

Dennisovy pečlivě vybrané kameny vklouzly do jeho dlaně. Rozeběhl se k prvnímu parapetu s napřaženou šerpou, modle se, aby doběhl včas.

Zatímco Kremer svůj okamžik vychutnával, bůh mu požehnej, a čekal, až se plavidlo přiblíží, mazlil se s Pozemšťanovou jehlovkou. Dennis odměřil délku šerpy, do záhybu vložil kámen a začal točit improvizovaným prakem nad hlavou.

Kromě toho večera v S.I.T. nepoužíval od svých chlapeckých dní, prožitých ve skautu, prak příliš často. Kdyby tak byl mohl praktikovat!

Kremer zvedl jehlovku, lenivě zamířil na veliký balón a v tom okamžiku Dennis pustil jeden konec šerpy.

Kámen udeřil do parapetového bodce přesně před baronem a hlučně se odrazil do noci. Kremer

překvapením uskočil. Ve vteřině se rozhlédl, potom pod sebou na osvětleném dvoře zahlédl Dennise, jak se zoufale pokouší připravit si co nejrychleji další kámen.

Kremer se usmál a namířil dolů, na Pozemšťana. Dennis v tomto nekonečném okamžiku poznal, že na další kámen už není čas. Sotva prak nad jeho hlavou zahájil druhou otočku, Kremer vystřelil.

Krupobití smrtonosných úlomků rozčíslo zem pár metrů napravo od něj. Dennis překvapením zamrkal, když zjistil, že je ještě naživu. Příčina byla okamžitě zřejmá. Malá smršť blondatých vlasů a něžných nehtů udeřila na barona a překazila mu mušku i podruhé.

Trochu ohromen, avšak stále ještě nespolehaje na štěstí, točil Dennis prakem a hledal místo pro zásah. Ted však měl v cestě Linnoru. Princezna, která se snažila vytrhnout zbraň svému vězniteli, zakrývala barona svým tělem.

Dennise začínala bolet paže. Kéž by se teď uhnula!

Balón byl přímo nad jejich hlavami a rychle se pohyboval. Jediné, co teď vzduchoplavci potřebovali, byla snad další půlminuta k tomu, aby mohli zmizet...

Kremer chňapl Linnoru za paži a mrštil s ní na zem. Na jeho obličejích byly škrábance a konečně vypadal zmateně. Vrhla na Dennise pohled, který nejspíše říkal, že i na něj přijde řada, a zvedla jehlovku, aby ji namířila na balón.

Dennis ukončil pohyb praku ve chvíli, kdy uslyšel, že se k němu rozeběhli. S pocitem přesnosti vypálil druhý kámen, ještě včas.

Kámen udeřil Kremera do levého spánku ve stejném okamžiku, kdy balón dosáhl zenitu a několik set liber strážných podrazilo zezadu Dennisovi kolena.

Musím se přestat stýkat s takovými lidmi, napadlo Dennise, když mu země přicházela v ústrety.

„HEURÉÉKÁÁ!“

Už to začínalo být monotónní, to věčné probouzení se, aniž člověk věděl, kde je, a cítil se jako něco přivlečené z hromady odpadků.

Věděl, aniž by vůbec musel otevřít oči, že je zase zpátky v žalární kobce. Ostré konce slámy ho bodaly do nahých zad, chráněná byla pouze místa, kde obvazy zakrývaly nejhorší rány a zhmožděny.

Nicméně, nějaká autorita zjevně rozhodla nechat ho zatím ještě naživu. To už bylo něco.

Kupodivu, i přes větší rozsah a bolestivost zhmožděnin - a vypadalo to, že ho tentokrát řádně zpracovali - cítil se Dennis lépe než při ostatních příležitostech, kdy byl tady na Tatiru zmlácen. Tentokrát se alespoň také dostal ke slovu. Krátká vzpomínka na barona kácejícího se jako podřátý strom bolest jakoby zmírňovala.

Otřásl se a zvolna se posadil, a zatímco mu tělem probíhalo bolestivé cukání, opatrně se prozkoumával, až si byl poměrně jistý, že nic nebylo trvale poškozeno.

Přesto však, připomněl si.

Odněkud ze vzdáleného konce vlhké zatuchlé chodby zaslechl slabý praskavý zvuk, jako když někdo něco štípe nějakým ostrým předmětem. Možná, že si kat právě praktikuje sekeru.

Čas plynul, měřitelný pouze nepříliš častou stravou, jeho myšlenkami a přerušovanými výkřiky nějakého ubožáka na konci chodby.

Nějaký čas strávil Dennis obdivem nad svými obvazy, které, jak se zdálo, nepotřebovaly nikdy vyměnit. Byly velmi vzdušné, zůstávaly čisté a působily pohodlně. Samozřejmě, uvědomil si, pravděpodobně byly velmi dobře praktikovány. V době míru poskytoval nepochybně baron svým lidem pohotovostní zdravotní péči zdarma, aby byly zdravotní prostředky ve formě, až přijde čas války. Místní zámecká ambulance bude jistě mít obvazový materiál starý stovky let.

Byla to zvláštní představa.

Obvazy patřily mezi věci, které by vzal sebou na Zemi, pokud by někdy dostal šanci - žádné náradí z drahokamů, ani umělecká díla, neboť tyto věci by se pravděpodobně rozložily v okamžiku, kdy by opustily pole působnosti Tatirského Jevu, ale věci, jejichž vlastnosti mohou být analyzovány a potom napodobeny tvůrčími pozemskými kouzelníky.

V hodinách tmy sestavoval seznamy věcí, které by vzal sebou. Aby mu čas lépe plynul, opakoval si zprávu, kterou by přednesl pochybujícím lidem doma na Zemi.

Došel k závěru, že i kdyby se mu někdy skutečně podařilo uprchnout z tohoto místa, nějak opravit zievatron a dostat se domů, měl by s sebou vzít spíše nějaké pořádně přesvědčivé novoty. Jinak mu nikdo nikdy neuvěří.

Živili ho hustou ovesnou kaší v nepravidelných intervalech. Ztratil už veškerý pojem času. Na den nebo tak nějak výkřiky z konce chodby utichly. A pak, jak to tak vypadalo, byla nějaká další nešťastná bytost rekrutovaná na praktikování jistých specializovaných nástrojů.

Dennis se pokoušel provádět v hlavě anomální výpočty. Vyvolával si dlouho zanedbávané vzpomínky na domov. Pátral soustředěně po jakýchkoli zvucích, které by narušily tu monotónnost.

Jednou zaslechl, jak žalárníci venku na chodbě vzrušeně diskutují.

„...nejdřív tady, potom vysoko na věži, potom venku na nádvoří a teď zase tady dole! A nikdo neví, co to je!“

„Je to nějaká příšera, tak je to!“ opáčil druhý. „Je to zplozenec toho velkého démona, kterej srazil před čtyřma nocema barona. Říkám ti, držet kouzelníka a L‘Toffana pod jednou střechou znamená neštěstí! Už se nemůžu dočkat, až se baron probere a vynese rozsudek...“

Hlasy v chodbě postupně odumřely.

Dennis vstal a křečovitě sevřel mříže v malinkém dveřním okénku. „Stráž!“ zavolal. „Stráž! Vy jste viděli, že Kremer žije?“

Nikdy předtím mu žalárníci neodpověděli na žádnou z otázek, avšak tato dvojice se zdála trochu jiná. Možná, že na ně zrovna vyšla služba dole v žaláři.

Pohlédli na sebe v třepetavém světle nástěnné pochodně. Jeden ze žalárníků pokrčil rameny a zašklebil se na Dennise pahýly svých zubů. „Jo, Kouzelníku. I přes toho démona, kterýho si vyčaroval, aby na Jeho Lordstvo házel kusy skal. Za pár dní bude baron zase jako rybička. Do ty doby rozhoduje lord Hern.“

Dennis přikývl. Tak je to. Už mu došlo, že tito jeskynní lidé nevymysleli dokonce ani prak. Byl to zázrak, že měli luky a šípy. Nikdo jiný kromě samotného Kremera pravděpodobně nevěděl, čeho se

Dennis dopustil. Všichni ostatní ho právem vinili z baronova současného stavu, ale z nesprávných příčin, neboť si mysleli, že toho dosáhl metafyzickými prostředky. Zatím se s ním nechystají nic dělat, dokud sám Kremer nebude připraven určit mu přiměřený osud.

Dennis nepochyboval, že v tom bude zahrnuta zdlouhavá návštěva u techniků z konce chodby.

Poškrábal se na strništi a požádal strážce, zda by mohl dostat břitvu, aby se mohl oholit.

Zašklebili se na sebe, jako by mu četli myšlenky.

„Hele, Kouzelníku,“ řekl s úsměvem ten se zpřeráženými zuby. „Dokonce ani lord Hern nevodpouští nezpůsobilejm, který umožní vězňům, aby z toho lehce vyvázli.“

Druhý žalárník se zakřenil. „Já ti ale něco povím. My ti necháme kapku brandy,“ - vyslovil ta slova s důvěrnou uctivostí - „jestliže nám slíbíš, že nás ochráníš před tou d'áblem zplozenou příšerou, kterou si tu někde vypustil. Mám kámoše u destilky a on mi něco propašuje.“ Zvedl demižon, který zažbluňkal.

Dennis jen pokrčil rameny, když mu ten muž nalil plný hrnek a podal mu ho skrz mříže. Neměl nejmenší ponětí, o čem ten člověk hovořil. Dáblův zplozenec? Příšery? Vypadalo to jako pořádná hromada pověrečných nesmyslů.

Dal si doušek nádherně odporného destilátu. Když se mu oheň v žaludku blahodárně usadil, zeptal se strážců na Artha. Řekli mu, že ten malý zloděj byl pověřen dohledem nad destilačním zařízením.

Dennis měl podezření, že Arth ve skutečnosti podplatil strážce, aby mu doručili celý demižon.

Při dalším doušku té strašné tekutiny se rozkašlal. Zapřísáhl se, že to Arthovi jednou spočítá.

O Linnoře nevěděli žalárníci nic. Zmínka o princezně z L'Toffu je znervóznila. Rukama udělali několik drobných pohybů, jako by chtěli něco odehnat, a vymluvili se na nutné povinnosti, které na ně čekají jinde.

Dennis vzdychl a vrátil se ke slaměné pryčně. Konečně se místo, kde lehával, stávalo pozvolna pohodlnějším. Vždyť to bylo třeba.

Pokoušel se praktikovat malý kámen do dláta, aby mohl vyškrábat mezeru mezi kameny své cely. Věděl však, že tím pouze praktikuje samotný žalář. Oblázek nebyl ani zdaleka tak dobrý v rytí, jako byla zeď dobře praktikována k tomu, aby byla zdí. Byl to nepochybně dlouhý příběh tohoto světa. Pokud vězeň nepřijde s něčím neobvyklým, ocitá se ve slepé uličce.

2

Náhle se probudil ze sna o příšerách.

V prostoru cítil lehounkou příchut' hrůzy doplňující představy, které dotíraly do jeho mysli, zatímco očima mžoural do temnoty... neurčité tvary vydávající škrábavé zvuky, hrozné pařáty. Ještě dlouho po probuzení se cítil plný těžké letargie.

Zdálo se mu, že v tiché temnotě něco zaslechl. A pak, na okamžik, zavrhl ten škrábavý zvuk jako setrvávající dozvuk noční můry.

Pak se to změnilo v tiché syčení.

Dennis prudce zavrtěl hlavou, aby zbavil mozek pavučin. Otočil se v hluboké temnotě a zamžoural. V jednom rohu dveří jeho cely se objevil ohnivý bod, jasná tečka v téměř totální temnotě.

Zářící bod zvolna stoupal a zanechával za sebou svítící čáru, dokud nedosáhl výšky asi dvou stop. Potom se ta žhnoucí skvrna rozeběhla doprava. Mdlé světlo z chodby pronikalo propálenou stopou, kterou za sebou oheň zanechával.

Dennis ucouvl, najednou se mu vybavilo, co žalárníci říkali o „d'áblem zplozených příšerách“ volně pobíhajících po zámku. Vinili z toho jeho, ale Dennis věděl, že s démony nemá nic společného. Něco si prořezávalo cestu do jeho cely, a to se mu moc nelíbilo!

Planoucí stopa opět zatočila do pravého úhlu a sestupovala stejnou rychlostí směrem k podlaze. V okamžiku, kdy dřevěný segment konečně vypadl ven a odhalil ve dveřích otvor přesně nad podlahou, stiskl Dennis křečovitě svůj nabroušený kámen.

Dennis se snažil vykřiknout, přivolat strážce - kohokoli - avšak ztratil se mu hlas.

Po krátkou chvíli byl otvor temný a prázdný. A pak se v dýmajícím průlezu objevil pár žhnoucích rudých očí - očí větších, než jaké mohly patřit jakékoli živé bytosti. Zářily na něj z temnoty po několik okamžiků, odměřovaných údery jeho srdce.

Potom ta věc, která je vlastnila, začala pomalu vstupovat do cely.

Ve svém polovyhladovělém stavu a s malátností spánku v celém těle, se Dennis necítil ani zdaleka

připravený k jakémukoli boji. Proti své vůli zavřel oči a zadržel dech, zatímco se tiše švitořící monstrum zvolna přibližovalo.

Pak se zastavilo. Vycítil, že je od něj vzdálené jen pár stop, nehybné, a něco si pro sebe pomalu brebentí.

Dennis čekal. Pak mu začaly hořet plíce. Nedokázal už dále zadržovat vzduch. Otevřel jedno oko, připraven na cokoli...

...a vydechl v dlouhém vzdechu.

„Ach bože.“

Před ním, trpělivě čekaje na studených kamenech, stál jeho dlouho postrádaný průzkumný robot Saharského Institutu. Stál tam, spokojený sám se sebou, jeho senzory tiše bzučely, a byl připravený - konečně - řídit se jeho instrukcemi a podat zprávu.

Dokonce i v kalném šeru poznal, že se ta věc změnila. Zeštíhlela a pohybovala se tišeji, na zádech měla tajemné barevné vzorování. Byla... praktikována ...stala se lepší v činnosti, kterou jí přidělil. Jeho poslední instrukce, které jen krátce vykřikl před několika týdny, byly, aby přišel podat zprávu. Žádný pozemský robot by tohle nedokázal. Tady však už sotva zůstal „pozemský“.

Ta věc musela sledovat jeho stopu už od toho jeho bláznivého kousku na zuslických střeších, trpělivě se potýkajíc s překážkami, až je všechny zdolala, jednu po druhé.

Ale jak? Nástroj přece musel mít uživatele, aby mohl těžit z Tatirského Jevu. Má to snad chápat, jako že robota celou tu dobu používal, i když mu sešel z očí i myslí?

To mu způsobilo pěkný zmatek v teorii, kterou si vytvořil, a sice, že Tatirský Jev byl alespoň zčásti silou psí, používanou lidskými bytostmi tohoto světa.

Pak se rozpomenul. Když viděl robota naposledy, byl doprovázen živou bytostí - něčím, co se hrozně rádo dívalo na to, jak se používají nástroje, čím komplikovanější, tím lépe.

„Tak pojď dovnitř, Čuňo,“ zašeptal. „Vše odpuštěno.“

V malém otvoru dveří se objevily dvě jasné, zelené oči. Zamžouraly a pak se k nim přidal široký úsměv od ucha k uchu plný zubů ostrých jako jehly.

Zvířátko se vrhlo do krátkého klouzavého letu a přistálo Dennisovi na klíně. Předlo a choulilo se, jako by ho opustilo teprve před několika hodinami.

Dennis jen seděl, hladil kožíšek té malé bytůstky a naslouchal tichému hučení robota. Neočekávaně mu vytryskly slzy. Zdálo se, že ho náhle zaplavila naděje. Po takové době osamělosti v temnotě mít zase kamarády a spojení... na několik okamžiků to bylo příliš krásné, než aby se to dalo vydržet.

Venku na chodbě našel jednoho žalávníka ležet v bezvědomí, roztaženého vedle lavice. Dennis muže svlékl ze šatů a nechal ho uvnitř své vlastní cely, svázaného a s roubíkem. Pravoúhlý kus dveří vložil zpět. Bylo to nedokonalé, ale víc udělat nemohl.

U strážcovy lavice našel misku s masem dušeným ve vlastní šťávě a skývu chleba. Obojí zhltнул, zatímco se urychleně nacpával do žalávníkových šatů, v ramenou příliš těsných a kolem pasu příliš volných. Když skončil, zaujal čunítek své staré místo na jeho rameni a na všechno se křenil.

Robot byl původně vybaven malým omračovacím zařízením za účelem získávání vzorků fauny. Robot toto zařízení praktikováním výtečně zdokonalil a nyní byl schopen vyřadit kohokoli, kdo by se postavil mezi něj a jeho úkol. Tato schopnost se během příští hodiny bude nepochybně hodit.

Dennis si klekl a promluvil k robotovi jasně a pečlivě.

„Nové instrukce. Dávej pozor.“ Robot tiše hučel a cvakal v odpověď.

„Tvým úkolem je teď mne následovat a srazit do bezvědomí každého, na koho takhle ukážu.“

A předvedl pohyb se vztyčeným palcem napodobující střelbu z pistole. Bylo to celé dost komplikované, avšak Dennis sázel na to, že robot se už dostatečně zdokonalil, aby tomu porozuměl.

„Dej najevo, jestli jsi porozuměl a jsi schopen tuto činnost provádět.“

Zelené světlo na robotově věžičce souhlasně bliklo. Až potud bylo tedy všechno v pořádku.

„Sekundární příkazy. Kdybychom snad byli rozdělení, máš za úkol zachovat svou existenci a vynaložit veškeré úsilí na to, abys mne vypátral, ať už budu kdekoli, a předal hlášení.“

Světlo opět bliklo.

„A nakonec,“ zašeptal, „kdybys snad zjistil, že jsem mrtvý, nebo, ať by se po třech měsících dělo cokoli, vrátíš se k zievatronu a budeš očekávat někoho ze Země. Pokud by ze Země nějaká osoba dorazila, budeš hlásit, co jsi viděl.“

Robot vyjádřil souhlas. A pak se na jeho malinké obrazovce objevila žádost zahájit encyklopedické

hlášení o obyvatelích Tatiru. Zdálo se, že robot je přímo dychtivý vykonat svou povinnost.

„Ještě ne,“ řekl Dennis. „Nejdříve se musíme odtud dostat. Musím zachránit pár přátel. Nebo alespoň jednoho přítele - a někoho, koho bych rád za přítele měl...“

Uvědomil si, že blekotá. Naděje měla i své nevýhody. Zjistil, že zase získal schopnost mít strach.

„Takže, je všechno v pořádku? Jste připraveni?“ Jeho dva malí společníci nevypadali zrovna jako mocní spojenci v útoku na pevnost. Čunítek stejně s největší pravděpodobností dezertuje při první známce nebezpečí.

Upravil si strážcovu uniformu, čapku se stáhl hluboko do očí a pak se svým podivným vojskem vyrazil vpřed.

Dokonce ani nemusel pomáhat robotovi do schodů. Ta věc byla skutečným zázrakem.

Musím ho dostat domů na Zemi, až tohle všechno skončí, a zjistit, co se s ním stalo! napadlo Dennise.

Princezně Linnoře nezbývalo nic jiného, než používat některé z těch krásných věcí, které měla ve svém pokoji.

Seděla před starodávnou toaletkou a pozorovala svůj obraz, odražený ve staletí starém zrcadle. Nechtěla pomáhat praktikovat vlastnictví svého věznitele, avšak uvězněna takto o samotě v elegantním pokoji, neměla téměř možnost dělat něco jiného. Poznala, že česání vlasů jí pomáhá ukrátit si čas.

Zprvu se snažila neposkytnout Kremerovi vůbec nic, dokonce ani prospěch z jejího dobrého vkusu. Odmítala věnovat pozornost svému prostředí, neboť se obávala, že její kladné ocenění jemnosti a elegance by Kremerovi pomohlo jeho palác ještě o trochu zkrásnit.

Tato místnost byla dříve obývána jednou z Kremerových milenek. Záliby venkovské dívky silně ovlivnily výzdobu a zařízení pokoje. Po prvním měsíci věznění měla Linnora už dost těch jasných, pestrých barev a okázalé výzdoby. Odstranila to nejhorší a začala se soustřeďovat na svou vlastní představu takového pokoje.

Byl to tak trochu ústupek, když využívala zlomků svých schopností ve snaze udělat své vězení trochu snesitelnějším. Kremer se očividně snažil kousek po kousku zlomit její vzdor. A Linnora si nebyla vůbec jistá, jak dlouho se bude umět bránit. Měl silnou vůli a její život byl v jeho rukách.

Vybrala si krásný starodávný kartáč na vlasy a lehce si s ním přejížděla po vlasech; sledovala svůj obraz v zrcadle a přemýšlela o způsobu, jak se vyhnout Kremerově posteli, až se baron uzdraví, a jak zabránit tomu, aby ji použil jako rukojmí proti jejímu vlastnímu lidu.

Soustředila se, aby v zrcadle spatřila Pravdu. Byl to jistý způsob protiútoku. Další osoba, která do zrcadla pohlédne, uvidí víc než jen lichotivý obraz sebe samé.

Hleděla na mladou ženu, která se dopustila chyb. Ode dne, kdy se vydala jen tak sama na projížďku, daleko od svého bratra Prolla, aby pátrala po tom neznámu, které, jak cítila, navštívilo jejich svět - od toho dne, kdy byla chycena baronovými muži u onoho malého kovového domku v lese - se stále dopouštěla chyb.

Vybavovalo se jí, jak se na ni Dennis Nuel díval ve dnech následujících po společné večeři a před tím, než se objevila ta nebeská příšera. Logika diákona Hosška ji přesvědčila, že ten kouzelník nemůže být nic jiného než zlý člověk. Avšak nedá se na někoho, kdo pochází z takové dálky, použít také jiná logika, než ta, která se sama nabízí?

Co když jsou ještě další způsoby, jak vytvořit ty cizí podstaty, než že se do nich polapí živé síly?

Mohl by zlý člověk být tak galantní, aby právě, když byla v největší nouzi, bojoval s jejím nepřítelem?

V tu noc, kdy se objevila nebeská příšera, svedl kouzelník boj s Kremerem. Linnora byla stále ještě zmatená tím, co se vlastně udalo. Vyčaroval snad Dennis Nuel tu ohromnou vzdušnou bestii, když viděl, že se na ni Kremer vrhl? Chtěla uvěřit, že tomu tak bylo, proč však musel házet kameny, aby Kremera nakonec srazil? A proč to monstrum potom uletělo a nechalo svého pána, aby byl přemožen?

Odložila kartáč a zavrtěla hlavou na svůj obraz v zrcadle. Odpovědi se pravděpodobně nikdy nedozví. Její strážci jí řekli, že kouzelník je v baronově žaláři, a to je jako být mrtvý.

Zvedla svůj klasmodion a vládnými pohyby se dotýkala strun, které vyluzovaly osamělé, měkké tóny bez zvláštní melodie. Nebylo jí příliš do zpěvu.

Ve večerním tichu paláce bylo přítomno zvláštní napětí, jako by se mělo něco důležitého stát. Z noci cítila nebezpečí a ten pocit se stupňoval! Přestala hrát a její smysly byly náhle ve střehu.

Z prostoru za dveřmi přicházel podivný pískavý zvuk. Potom na chodbě něco spadlo se žuchnutím na zem. Linnora vstala. Odložila nástroj a vzala si kartáč na vlasy, jedinou věc, kterou měla po ruce a která byla dostatečně těžká, aby se dala použít jako zbraň.

Pak přišlo tiché, zaklepání na dveře. Linnora ustoupila zpět do stínů pokoje. Něco se jí zdálo povědomé na té postavě stojící za dveřmi, něco jako ten slabý pocit, který měla před týdnem, který jako by jí říkal, že Proll byl na krátký okamžik nedaleko od ní. Také tam však bylo něco tak cizího, že samotné vědomí přítomnosti té věci způsobilo, že se roztrásla.

„Kdo je to?“ Snažila se udržet svůj hlas pevný a královsky vznosný. Hlas, který z ní promluvil, však zněl pouze mladě. „Kdo je tam?“

Hlas na chodbě chraptivě zašeptal: „Dennis Nuel, princezno! Přišel jsem, abych vám nabídl šanci k útěku, pokud máte zájem. Musíme ale spěchat!“

Linnora se rozeběhla ke dveřím a otevřela je.

Aroma nekoupaného muže bylo téměř omračující. Špinavý, odřený a neupravený se Dennis Nuel usmíval a současně si přidržoval v pase nakupenou látku nadměrně velkých kalhot strážcovy uniformy.

Na překvapení dívky toho bylo víc než dost. Když Linnora spatřila věc, která stála na chodbě za ním, zalapala po dechu.

Kartáč spadl s rachotem na zem v okamžiku, kdy omdlela.

Hmm, pomyslel si Dennis, když se vrhl vpřed, aby ji v pádu zachytil, člověku by se taky mohlo dostat méně lichotivého přivítání. Přál bych si mít jistotu, že to byl vděk, co ji zmohlo, a ne můj tělový deodorant.

Věděl, že musí být úžasným soustem pro smysly. Jeho odřeniny stále měly jasný purpurový odstín a už dva týdny se nekoupal.

Za ním šťouchal robot Saharského Institutu do padlých strážců. Zatímco očekával další pokyny, pokračoval činností nižšího stupně důležitosti a vojákům ležícím v bezvědomí odebral nepatrné vzorky krve, aby je mohl porovnat.

Omdlelé princezny byly prima - v románech. Ale štíhlá neštíhlá, Dennisovi se Linnora v jeho zuboženém stavu zdála těžká. Odnesl dívku do jejího pokoje a položil ji na postel.

„Princezno! Linnoro! Vzbud'te se! Poznáváte mne?“

Linnora zamžikala a rychle se probrala. Opřela se o jeden loket. „Samozřejmě, že vás poznávám, Kouzelníku... a jsem ráda, že vás vidím živého. A teď, prosím vás, pustil byste mi laskavě ruku? Příliš mi ji ždímáte.“

Dennis ji urychleně pustil. Pomohl jí posadit se.

„Myslíte, že se nám podaří utéci?“ zeptala se Linnora. Vytrvale se vyhýbala pohledu na Dennisova společníka venku na chodbě. Pokud to byl jeden z jeho démonů, nejspíš se ji nechystal zkonsumovat, usoudila nakonec.

„Nejsem si jistý,“ odpověděl Dennis. „Jsem právě na cestě do věže, abych to zjistil. Stavil jsem se tady, abych vám nabídl možnost přidat se. Myslím, že žádný z nás nemá co ztratit.“

Linnora se podařil ironický úsměv. „Ne, to tedy nemáme. Malý okamžik tedy. Hned jsem zpátky.“

Vstala a odpěchala do komory.

Dennis zatáhl netečné strážce do pokoje. Byl to trýznivý výstup zdola ze žaláře, do skladišť a do kuchyní a dál, stále skákat ze stínu do stínu. Jemu i jeho společníkům se dařilo až do druhého patra, pak byli spatřeni. Dvojice strážců ho zahlédla, když vstupoval do schodišťové šachty. Zavolali na něj a pustili se do pronásledování.

Jak Dennis očekával, dezertoval čunítek v okamžiku, kdy došlo na činy.

Robot však byl statečný. Čekal společně s Dennisem uvnitř šachty, dokud oba vojáci neproběhli mezi nimi.

Dennis zaslechl, jak se druhý strážce zhroutil k zemi ještě dříve, než on sám dospěl do poloviny procesu, jehož účelem bylo přiškrtit prvního do bezvědomí. Nechal je oba svázané a s roubíky za schodištěm a spěchali dál.

O pět minut později měl příležitost pozorovat robota v akci.

Od schodiště namířil rukou gestem, imitujícím pistolí, na dva strážce před pokojem Linnory. Ten mrňavý stroj se rychle rozjel chodbou, rychleji a tišeji, než by očekával, že je vůbec možné. Strážci měli sotva čas se otočit, než k nim přibzučel a dotkl se nohy každého z nich. Zachrčeli v krátkém překvapení a sesuli se na podlahu.

Dennis byl tak trochu ohromen, když viděl, čím se ta pozemská bytost stává.

Zatímco si Linnora připravovala pár věcí, svázal strážce. Samozřejmě, že si někdo všimne, že chybí. Jen tak v chodbě je však nechat nemohl.

„Jsem připravená,“ oznámila Linnora. „Našla jsem plášť, který by vám mohl být.“ Podala mu kus černého oděvu s kapuci, ze silného lesklého materiálu. S uspokojením si všiml, že se převlékla ze své obvyklé bílé do tmavého oblečení.

„Myslím, že tohle je také vaše. Doufám, že jsem tomu nijak neublížila tím, že jsem se na to dívala. Účel té věci je pro mne záhadou.“

„Můj náramkový počítač!“ zvolal Dennis, když ho převzal.

Princezna ho užasle pozorovala, jak si ho připíná na ruku. Nikdy předtím přezky neviděla.

„Tak na tohle byly ty malé řemínky!“ řekla překvapeně.

„Ukážu vám i zbytek toho, co počítač dokáže, jestli se odtud někdy dostaneme,“ slíbil Dennis. „Teď už bychom ale měli vyrazit. Pokud není Arth stále ještě ve svém pokoji ve věži, bude tenhle výlet strašně krátký.“

3

Když Arth zaslechl zvuk pádu před svým pokojem, otevřel dveře holí, kterou svíral v pěsti, připraven na všechno. Usmál se však široce, když tam uviděl mladou ženu a kouzelníka, se strážcem ležícím v bezvědomí u jejich nohou.

Arth plácl Dennise přes záda a téměř mu tím otevřel staré rány. Obvykle tichý a nemluvný zloděj se jen stěží ovládal.

„Dennizz! Pojď dál. Vy také, princezno. Víš, domyslel jsem si, že se jednou objevíš. Proto jsem tu zůstal, i když mě lord Hern povýšil na ředitele destilky. Pojďte dál a dejte si trochu brandy!“

Arth odkopl strážcovu bezvládné tělo stranou a udělal místo pro Linnoru, aby mohla projít. Pak se zloděj zarazil, když zaznamenal robota, tiše bzučícího za nimi. Hlasitě polkl. Skelné oči mu pohled trpělivě oplácely.

„Eh, to je tvůj kámoš, Dennizz?“ Arth promluvil, aniž spustil zrak z robota.

„Ano, je, Arthe.“ Dennis uvedl Linnoru dovnitř, a když zloděj stále nehybně zíral, odvedl ho.

Linnora byla ráda, že je uvnitř, pryč od záře jasných čoček. Ačkoli pozorovala robota v akci v temných chodbách, kdy pomohl Dennisovi zdolat další dvě dvojice strážných na cestě sem, stále na stroj vrhala nervózní pohledy.

Začínala si klást otázky, co je to za muže, který si drží takové podivné známosti. Ještě nikdy předtím se nesetkala s něčím, co bylo cítit obojím, Pr‘fettem i podstatou, jako tento „robot“. Na dotyk to byla věc... a přesto se to pohybovalo a chovalo, jako by to bylo živé! Dennis přikázal robotovi, aby hlídal venku, a zavřel dveře.

Pokoj byl změtí kousků dřeva, kůže a provazů - hromady dřevěných tyčí a hrubého plátna a fórových „vynálezů“, na které by byl školník v pozemské školce hrdý.

„Hej, Dennizz,“ řekl Arth, zatímco naléval z hnědé láhve tři šálky brandy, „pokoušel jsem se tvořit, jako to děláš ty! Můžu ti ukázat některé z mých návrhů? Myslím, že jsem přišel na skutečně dobrý způsob, jak chytat myši, například.“

„Hmm, myslím, že na to nebudeme mít čas, Arthe. Očekávám, že poplach vypukne každým okamžikem.“

Linnora se zakuckala. Její tváře zahořely, upřeně se podívala na šálek ve své ruce. Přičichla si k destilátu a pak se pokusila znovu usrknout.

Zloděj přikývl. „Předpokládám, že tedy budeš chtít vidět kluzák.“

Dennis se původně bál se na to zeptat. „Tys to dokázal! Já věděl, že to zvládneš!“

„A, nebylo to nic mimořádného,“ začervenal se Arth. „S tím olejem to byla hračka. Je to tady, pod tou hromadou harampádí. Spustili docela pěkný rambajs, když zjistili, že chybí. Ale s baronem mimo provoz nikdy nedali dohromady pořádné pátrání.“

Dennis mu pomohl odtahovat veteš stranou. Brzy začala vykukovat role tkaniny, připomínající hedvábí, a objevily se štíhlé dřevěné rozpěry.

„Je dobře, že jsi se sem dostal dneska v noci,“ pronesl Arth kriticky. „Ještě pár týdnů a z ty věci by se zase stal obyčejný drak. Myslím si však, že teď s létáním žádný problémy mít nebudeš.“

Doufejme, že je to, jak říkáš, myslel si Dennis, když Arthovi pomáhal pronést těžký dvoumístný kluzák dveřmi a pak nahoru na střechu paláce.

Dennis tu věc musel sestavit téměř bez pomoci a za svitu měsíce. Ostatní se snažili pomáhat, Linnoru však ta velká pleskající křídla děsila, a Arth pořád přicházel s nepodstatnými návrhy a zbytečně ho

pobízel ke spěchu.

Sílící vítr škubal tkaninou a několikrát ji Dennisovi téměř vytrhl z rukou. Podařilo se mu rozevřít křídla kluzáku a zrovna pátral po nějakém zajišťovacím mechanismu, když se dole pod nimi konečně rozeznělo zvonění na poplach. Začalo v jednom rohu zámku, dole poblíž suterénu, a šířilo se, až byla noc plná zmatených výkřiků, zvonění a běžících nohou.

Museli narazit na některou dvojici strážných, kterou on a robot vyřadili z činnosti.

Konečně pojistku našel. Plátěná křídla, která se dosud plácala v silném větru, se náhle prudce a s hlasitým prásknutím vypnula.

Zdola, o dva parapety níže, přicházelo množství znepokojených dotazů a námitek. Samozřejmě, Arthův strážce neodpovídal. Zanedlouho se kousek pod nimi ozval dusot.

„Na experimentování nezbyvá čas,“ zamumlal. „Arthe! Vskoč na zadní sedadlo, aby nám to neulítlo!“ Velký kluzák sebou škubal a poskakoval, dokud se v něm Arth neusadil. Ale ani potom nezůstal v klidu. Dennis naznačil robotovi, aby k němu přišel. Poklekl a stále přidržoval okraj jednoho pleskajícího křídla.

„Instrukce!“ oslovil toho malého robota. „Jdi dolů a pozdrž ty, kteří se k nám blíží, dokud neodletíme. Potom se snaž přežít a vyhledej nás jakýmkoli způsobem. Budeme se snažit mířit na západojihozápad!“

Robotovo zelené světlo bliklo na znamení souhlasu. Otočil se jako na obrtlíku a spěchal pryč, hbitě zdolávaje plaňkovou šikmou plošinu, po které se předtím vyšplhali na střechu.

Dennis zaslechl dunění bot na schodišti o jedno patro níže. Mnoho času jim nezbyvalo.

Arth byl na svém místě v sedadle z popruhů, jak mu Dennis ukázal. Vypadal naprosto důvěřivě. Viděl, jak se „balón“ vznáší nocí, a už pochopil, že Dennis dokáže ovládat létající předměty. Rozdíl mezi balónem a kluzákem byl pro něj nepodstatný.

„Tohle je dvoumístný kluzák,“ řekl Dennis, „ale vy dva nevážíte o moc víc než jeden velký chlap. Linnora může sedět s Arthem na zadním sedadle. Jediné, čeho musíme dosáhnout, je dostat se nějakým způsobem mimo město.“

Avšak Linnora si křečovitě tiskla plášť k tělu a strnule zírala na pleskající křídla. Pohlédla na Dennise a všechny pochybnosti se jí náhle vrátily.

Nevyčítám jí to, napadlo Dennise. Lady je to sice zběhlá, ale na tohle připravená není.

Všichni tři mohou při tomto pokusu zemřít. Někdo by možná řekl, že to, co má Kremer pro ni nachystané, je horší než smrt. Avšak dokud člověk žije, vždycky je nějaká šance.

Tiskla si svůj klasmodion na prsa, zatímco větrné poryvy lomcovaly velkým drakem a téměř vlekly Dennise s Arthem po střeše. Kluzák byl jako mocný dravý pták, škubající řemeny - dychtil vzlétnout.

Náhle se z prostoru pod nimi ozvalo několikéré žuchnutí a zděšené výkřiky. Robot zaujal své stanoviště na vrcholu schodiště.

Dennis pohlédl na princeznu z L'Toffu a její oči se setkaly s jeho. Viděl na ní, že se snaží důvěřovat mu. Bylo to však všechno příliš náhlé, pro ni příliš cizí.

Nemohl ji odvléci násilím. Avšak stejně tak se nedokázal přimět k tomu, aby ji tam zanechal.

Poprvé to Linnora zahlédla, až když se ta malá postavička objevila na římse, přes kterou šplhala. Zalapala po dechu a upřela pohled doleva. Dennis se rychle otočil a uviděl malinký obličejíček - pár malých zelených očí a dvě řady rozesmátých ostrých zubů.

„Krenedží!“ zasténala Linnora.

Čunítek se zašklebil. Vyškrábal se na střechu a pak se vrhl do větru. S roztaženými létacími blanami líně plachtil k Dennisovi a přistál mu na rameni. Drobné drápky se mu zaťaly do pláště a píchaly ho do kůže pod ním.

Dennis musel svádět boj se svýma ujíždějícíma nohama, zápasil se vzpírajícím se kluzákem, proklínal vítr a stupidní potvůrku, která mu provokativně předla u ucha.

Arth však civěl s pověřivou hrůzou a když Linnora promluvila, Dennis ji v tom větru stěží zaslechl.

„Krenedží si vybírá podle svého - a ti, které si vybere, tvoří svět...“ řekla.

Znělo to jako litanie. Čunítek jako živočišný druh byl možná nějaký totem pro její lid. Možná, že Čuňa bude nakonec přece jenom někomu prospěšný!

Natáhl ruku k Linnoře a ona tentokrát pokročila a pohotově se jí chytila, jako by byla omámená. Odvedl ji k zadnímu sedadlu před Artha, a zlodeji řekl, aby ji držel, jako by držel svůj vlastní život.

Zdola se ozvala nová série výkřiků a hlasitý rachot, jak další skupina zaútočila na vrchol schodiště.

Cítil se trochu provinile za to, že nechal robota, aby tomu všemu čelil sám, bez pomoci. Byl to jenom

stroj, samozřejmě. Avšak tady na Tatiru toto jenom nebylo tak snadnou výmluvou jako na Zemi. Vojáci se začali organizovat. Dennis slyšel křičet důstojníky a pravděpodobně celé rotý hrnout se do schodů. Nebude to už trvat dlouho. Opět se zvedl vítr. Dennis musel potlačit vlnu nejistoty, když pohlédl na nerovný, špatně viditelný terén. Věže Zusliku číhaly na pozadí masivní hradby hor. Vinoucí se řeka zářila ve svitu měsíce. Zubaté pobřežní linie prozrazovaly lodní stěžně podél doků. Ohlédl se po svých pasažérech. Čunítek předl a Linnořiny oči teď už zářily důvěrou, kterou nedokázal pochopit, i když to bylo příjemné. Někde dole nějaký kapitán s pronikavým hlasem připravoval své mužstvo k útoku. Byl nejvyšší čas vyrazit. „V pořádku,“ řekl Arthovi a Linnoře, „teď na vás chci, abyste se mimořádně soustředili, naklonili se, kam se nakloním já, a skočili společně se mnou, až řeknu to magické slovo - „Geronimo!“

4

V okamžiku, kdy se ocitli ve vzduchu, zaplavilo Dennise ne zrovna nerozumné přání vrátit se a pokusit se o něco jiného.

„Dennizz! Bacha támhle na tu špici!“

Z temnoty se vynořila vysoká věž, jím přímo v cestě. Zhoupnutím se v sedačce přenesl Dennis váhu doleva. „Pořádně se nakloňte!“ zakřičel v naději, že Arth a Linnora se vynasnaží jeho pohyby napodobit.

Kluzák se zvolna naklonil. Horní patro jedné z vyšších zuslických staveb je minulo vpravo o necelé dva metry. Skrz jasně osvětlené okno zahlédl Dennis obraz veselí. Právě probíhala nějaká oslava. Ozval se krátký ječivý smích. Žádný z oslavujících si nevšiml temného útvaru, který se rychle mihl kolem jejich okna.

Dennis se zoufale snažil vrátit kluzák zpět do původního letového režimu. Nakloň je vrhl do vrstvy turbulence. Kluzák se vzpínal a chvěl a podél úbočí klesal do samotného města.

Zámek za nimi se zatím zmítal ve vřavě. Pátrací světlomety vrhaly ostré světelné kužely z každého vyvýšeného bodu, z každého parapetu. Dennis se neodvažoval pohlédnout zpět, přesto však doufal, že se robotovi nakonec podařilo zmizet.

Zuslické věže ve tvaru svatebního dortu pod nimi rychle utíkaly. Vnější hradba města ležela méně než míli před nimi a za ní se leskla řeka. Stále ztráceli výšku. Bude to jen tak tak.

Za sebou Dennis zaslechl Arthovo cvakání zuby. Linnora se však držela Arthova pasu pevně. Hodné děvče. Dokonce se ani netřásla!

Kluzák se vznesl, jakmile se vnořili do kapsy teplého vzduchu stoupajícího z komína. V době, kdy Dennis znovu získal kontrolu nad kluzákem, se k nim vnější městské hradby rychle přibližovaly.

„No tak!“ vybízel kluzák. „No tak, brouku! Zvedni se!“

Hovořil ke svému kluzáku, tak jako to dělá každý pilot. Avšak v tomto případě by naléhavé prosby mohly skutečně trochu pomoci. Jakékoli dodatečné praktikování, kterého se kluzáku dostane, mu nemůže uškodit. Čunítek stiskl jeho rameno předními drápy a široce roztáhl své letací blány tak, že jeho zadní nohy se za ním volně vznášely. Snažila se snad ta zatracená věc pro změnu trochu pomoci? Usmíval se, pozoroval každý Dennisův pohyb, zatímco se pilot začátečník proplétal mezi vysokými věžemi, stále k hradbám.

Hej! Nejsem až zas tak špatný! Napadlo Dennise a usmál se, když se kluzák mihl kolem štíhlé špice coylianského chrámu. Myslím, že by se to člověku i zalíbilo.

O minutu později však změnil názor. Tohle se nám nepodaří.

Zuslik bylo bludiště kroutících se uliček a zašpičatělých staveb. Ve tmě neviděl způsob, jak navést kluzák na bezpečné přistání. Dostal je všechny do zlé situace. V tomto okamžiku to vypadalo, že pouze čunítek, se svým vestavěným padákem, unikne katastrofě.

Ulice se náhle otevřely a vynořily se městské hradby. Byly přinejmenším pár set yardů před nimi a pouze o pár metrů níže, přichystány srazit je z volného prostoru k tvrdému přistání.

Rychle pohlédl na Artha a Linnoru. Malý zloděj se na něj usmál. V přívalu adrenalinu vypadal, jako by se náramně bavil, s naprostou důvěrou v Dennisovy magické schopnosti.

Linnořiny oči byly zavřené a výraz na její tváři mírumilovný. Něco si šeptala. Třebaže byl její obličej vzdálen méně než stopu od jeho, Dennis těm slovům nedokázal ve svištícím větru porozumět.

Zdalo se, že její monotónní odříkávání souzní s předemím malého zvířátka na Dennisově rameni. Na okamžik otevřela oči. Šťastně se na Dennise usmála.

Čunítek začal příst hlasitěji.

Dennis vymanévroval kluzákem kolem poslední překážky a před nimi teď ležela cílová rovinka.

„Tak pojď!“ naléhal na létající stroj.

Země pod nimi se jen míhala. Jako by se Linnořin zpěv a čunítkovo předemí prolínaly s Dennisovým soustředěním. Zdalo se, že realita probleskuje všude kolem něj. Rozpěry s lany se chvěly v slabém melodickém vzrušení, téměř jako by se mu kluzák měnil přímo pod prsty. Připadalo mu to nějak povědomé.

Zamžikal. Zeď byla od nich už jenom asi dvacet yardů. Po římse chodili vojáci s pochodněmi, jejich pozornost byla zaměřena na zemi pod nimi.

Možná že přece jenom... začal Dennis doufat.

Zdalo se, že kluzák vzrušeně hučí. Od L'Toffské princezny se šířil proud energie. A od bytosti na jeho rameni jako kdyby přicházelo mocné, znásobené echo!

Kluzák pod jeho rukama byl na dotyk cítit elektřinou a slabounké mihotavé světlo běhalo po jeho lanech. Vypjatá tkanina se jen nepatrně zachvívala, když pod nimi, ve vzdálenosti, odpovídající výšce dospělého člověka, propluly městské hradby. Jeden ze strážců civěl vzhůru, bradu pokleslou. A pak byla zeď za nimi, pohlcená temnotou.

Náhle pod nimi byla řeka. Na jejím povrchu se odráželo slabé světlo hvězd.

Krátký felteš dozníval. Dostal je přes hradby živé. Dennis si však uvědomoval, že žádný vypraktikovaný zázrak je nedostane přes vodu. Omezen pouze na podstatu kluzáku, jejich létací stroj může už jen spadnout do chladné vody, bez ohledu na to, jak efektivním se stal.

Nalevo byly doky se změtí stěžňů. Pochyboval, že je minou a že se dostanou na pastviny na nimi.

„Umíte všichni plavat?“ zeptal se. „Doufám, že jo, protože to bude nutné.“

Nábřeží bylo temné, pouze tu a tam se ojediněle v oknech rozsvítilo světlo. „Odřízni popruhy!“ otočil se na Artha. „Skočte, až vám řeknu!“

Zloděj okamžitě uposlechl a jeho nůž se zařízl do kožených úvazků. Linnora si zabalila svůj klasmodion do pláště a přikývla, že je připravena.

Dennis se snažil nasměrovat jejich sestup rovnoběžně s doky. Voda se míhala pouze dva metry pod nimi, tvoříc jim pod nohama rozmazanou šmouhu.

„Ted! Skočte!“

Linnora vrhla na Dennise rychlý úsměv a pak ona i Arth skočili. Kluzák poskočil a Dennis se ho snažil zvládnout. Byl praktikován, aby nosil větší váhu, a těžiště se teď přesunulo.

Těžiště, vybavilo se Dennisovi, zatímco se tlačil dozadu. Kde je teď tvoje těžiště? Za sebou zaslechl dvě šplouchnutí a pak měl opět plné ruce práce, aby zvládl svoje vlastní přistání.

Bylo už příliš pozdě skočit. Nezbývalo, než s tím doletět. Babral se s vlastními popruhy a uvolnil je přesně v okamžiku, kdy jeho nohy prořízly hladinu.

Když zvedl nohy, uvědomil si, že čunítek je pryč. Zjistil, že ho to vůbec nepřekvapuje.

Náhle brázdil vodou až do výše kolen. V okamžiku, kdy ho voda vtáhla do svého vlhkého objetí, rozprostřel se kluzák všude kolem něj.

5

„Dennizz!“

Arth vesloval, jak nejtěšěji dokázal. Vesla lod'ky, kterou ukradli, pečlivě obalil. I tak se mu však nelíbilo, že museli veslovat ven na otevřenou řeku. Pátrací skupiny už vyrazily ze zámku - jezdci i pěší patroly budou už brzy prolézat okolní krajinu.

„Vidíte ho?“

Linnora hleděla soustředěně do tmy. „Ještě ne. Ale musí být někde tímto směrem! Veslujte dál!“

Oděv měla přilepený k tělu a údolní větry fičely podél vody. Její myšlenky však patřily řece a jejich zachránci.

„Kouzelníku!“ volala. „Jste tam někde? Kouzelníku! Odpovězte mi!“

Jediné, co se ozývalo, bylo tiché vrzání vesel a křik baronových oddílů v dálce.

Arth vesloval dál.

Linnořin hlas přeskočil. „Dennisi Nueli! Nemůžete přece umřít! Nasměrujte nás k vám!“

Znehybněli, aby poslouchali, téměř nedýchali. A pak se z tmy ozval slabý hlas. „Tudy!“ Chytila Artha za rameno a ukázala. Arth zamručel a opřel se do vesel.

Dennisi!“ vykřikla. Odněkud zřepředu zaslechla velmi slabé kašlání. A pak se ozval sípavý hlas.

„Pozebšřad byl zbláhdut... dašřtřstí, ba loď bluje dál. Přátelě, jste z Pobřřždí Hlídky?“

Linnora vzdychla. Z toho, co řikal, pochopila střží jedno nebo dvě slova, ale to bylo v pořádku. U kouzelníků se jaksí předpokládalo, že budou záhadní.

„Busíb dějak zavolat dobu,“ brblal si hlas ve tmě. A pak se nad vodou rozlehlo hlasité kýchnutí.

Dennis se držel plujícího rámu. Velká vzduchová bublina kluzák nadnášela, i když vzduch rychle unikal. Pátrací skupiny na břehu se přibližovaly. Proti vzdáleným zábleskům luceren se mu konečně podařilo rozeznat pohybující se stín veslice.

Když k němu Arth přirazil, jedině, co z malého zloděje viděl, byl jeho úsměv. Nemohl si však splést obrys Linnory, když se sklonila, aby mu podala ruku. I přes svou situaci musel Dennis ocenit, co provedla voda s jejími šaty.

Když s námahou lezl do loďky, celý se třásl. Obalila kolem něj trochu plachtoviny. Když se však Arth chopil znovu vesel, Dennis ho zarazil.

„Pokusme se zachránit kluzák,“ řekl, snaže se zvítězit nad ucpanými čelními dutinami. „Dejlepší by bylo, kdyby si debyli úplně jistí, jak jsme zmizeli. Byl bych radší, kdyby měli podezřření, že to bylo kouzlo.“

Linnora se usmívala. Její ruka spočívala na jeho rameni.

„Hovoříte opravdu velmi zvláštřně, Dennisi Nueli. Koho by vůbec napadlo, že to, co jsme právě zažili, bylo něco jiného než kouzlo?“

KOLA SMÍCHU

Farma už začala upadat. Od otevřené brány pohlédl Dennis na chodníček k domu Stivyunga Sigela. Dům, který před pár týdny vypadal tak útulně, měl nyní vzhled místa po dlouhou dobu vystaveného živlům.

„Myslím, že vzduch je čistý,“ řekl ostatním. Pomohl Linnoře opřít se o plotový sloupek, tak aby se mohla pustit jeho ramene. Dívka se statečně usmála, ale Dennis viděl, že je téměř na konci sil.

Naznačil Arthovi, aby dával pozor a pak rychle přeběhl dvorek, aby se podíval do domu jednou ze žloutnoucích okenních tabulek.

Na všem se usadil prach. Jemný starý nábytek uvnitř domu začínal nabývat hrubých, neotesaných kontur. Úpadek působil smutně, bylo to však znamením, že hospodářství je opuštěné. Vojáci, pročesávající kvůli nim okolní krajinu, si tady stanoviště nezřídili.

Vrátil se k bráně a pomohl Linnoře, zatímco Arth nesl složený kluzák. Všichni se společně sesuli únavou na schodišti domu. Na okamžik bylo jediným zvukem, kromě jejich dýchání, bzučení hmyzu.

Když Dennis seděl na tomto zápraží naposledy, byl zmaten řadou nástrojů, které budily dojem, že jsou zčásti od Bucka Rogerse a zčásti z pozdní doby kamenné. Nyní Dennis viděl, že ve stojanu u dveří chybí víc než polovina náradí... ta lepší polovina, povšiml si. Ty nádherné nástroje, které Stivyung Sigel praktikoval k dokonalosti, byly pravděpodobně s Tomošem u jeho tety a strýčka, spolu s lepší částí Sigelova domácího vybavení.

Zbývající náradí ve stojanu nechali, protože by ho neměl kdo používat. Většina se už začala podobat rekvizitám pro skrovně financovaný hollywoodský film o životě jeskynního člověka.

Arth ležel natažený na zápraží, ruce zkřížené na prsou, a chrápal.

Linnora si s bolestí zula střevíčky. I přes intenzivní praktikování v posledních dvou dnech ještě stále nebyly vhodné pro drsnou krajinu. Udělalo se jí několik ošklivých puchýřů a poslední den kulhala se zvrtnutým kotníkem. Musela trpět velkými bolestmi, nikdy to však nedala žádnému ze svých společníků najevo.

Dennis se ztěžka postavil na nohy. Odbelhal se kolem rohu domu ke studni a vhodil vědro dolů. Ozvalo se šplouchnutí. Vytáhl vědro nahoru, odvázal ho od šňůrky a šplíhající a tekoucí ho nesl na verandu.

Arth se probral jen na takovou dobu, aby se mohl zhluboka napít, a pak se znovu sesul. Linnora pila střídmo, ale navlhčila si šátek a lehce se jím dotýkala zaprášených šmouh na svém obličeji.

Dennis se snažil, jak nejjemněji dokázal, omývat její nohy, aby je zbavil zaschlé krve. Cukala sebou, avšak nevydala ani hlásku. Když skončil a sedl si vedle ní na zaprášenou verandu, opřela si hlavu o jeho rameno a zavřela oči.

Téměř po tři dny se vyhýbali pátracím skupinám, jedli malé ptáky, které Dennis sestřelil improvizovaným prakem, a ryby, které Linnora chytala svými hbitými rukama v bystřinách. Dvakrát byli málem objeveni - jednou muži na koních a podruhé rychlým, téměř neslyšným kluzákem. Baron nebo jeho regent zcela jistě převraceli při pátrání celou oblast naruby.

Linnora se pohodlně uhnízдила pod jeho bradou. Dennis vdechoval sladkou vůni jejích vlasů, jakkoli byly zcuchané po třech dnech v divočině. Po krátkou dobu setrvali v klidu.

„Nemůžeme tady zůstat, Dennizz.“ Arth promluvil, aniž otevřel oči nebo jimi pohnul.

Toho večera, kdy uprchli, měl v úmyslu potulovat se po okrajových čtvrtích Zusliku, dokud by nebylo bezpečné vplížit se zpět do města. Venku v otevřeném prostoru se Arth necítil příliš dobře. Avšak zmatek, který vypukl, a důkladnost pátrání ho nakonec přesvědčily, aby se pokusil společně s Dennisem a Linnorou dosáhnout země L'Toffu.

„Vím, že nemůžeme, Arthe. Jsem si jistý, že tady baronovi muži už byli. A že se vrátí.“

Jenže Linnoře krvácí nohy a má oteklý kotník. Museli jsme se dostat někam, kde by si odpočinula a tohle bylo jediné místo, které mě napadlo. Je opuštěné a je ve směru, kterým potřebujeme jít.“

„Dennisi, já mohu jít. Skutečně.“ Linnora se posadila, avšak její útlé tělo se téměř okamžitě zapotácelo. „Myslím, že mo-“ Protočily se jí panenky a Dennis ji zachytil.

„Pořádně zařvi, jestli se vojsko přiblíží,“ řekl Arthovi, když ji s námahou bral do náruče. Nejistě se postavil a lehkým kopnutím se mu podařilo otevřít si dveře. Hlasitě zaskřípaly.

Prach byl všude po celém domě. Dennis téměř cítil lásku a vkus, které Stivyung Sigel a jeho žena vpraktikovali do tohoto domova, avšak nyní už všechno značně pokročilo na své cestě k přeměně v chatrč z klacků, došek a papíru.

Přemítal, co se asi stalo s tím vysokým farmářem a co s Gathem, mladým bystrým klukem, který chtěl být kouzelníkovým tovaryšem. Přežili ve dobrodružství v balónu? Pátral stále Sigel v hlubokých lesích L'Toffu po své manželce?

Dennis odnesl Linnoru úzkou předsíní do ložnice Sigelů a jemně ji položil na postel. Potom se téměř zhroutil do nedalekého křesla.

„Jenom na minutku,“ zamumlal. Vyčerpání na něj doléhalo jako těžká přikrývka. Jednou se pokusil vstát, ale nezvládl to.

„Á, k čertu.“ Pohlédl na mladou ženu, nyní už klidně spící nedaleko od něj. „Takhle se to zřejmě odehrávat nemá, když hrdina poprvé dostane krásnou princeznu do postele...“

Zatímco byl Dennis v polospánku, jeho myšlenky cestovaly. Přistihl se, že přemýšlí o Čuňovi a robotovi... představoval si, jak by je náhodný kolemjdoucí vnímal před několika týdny, malé růžové stvoření s jasnými zelenými očima, a jeho kamaráda, cizí stroj, jak společně vnikají do lidnatých ulic Zusliku, pobíhají po střechách a v podzemních chodbách a tajně špehují obyvatelstvo města.

Není divu, že bujely zvěsti o „d'áblem zplozených příšerách“.

Linnora mu řekla, že takzvaná „Krenedžiská bestie“, sdílí spolu s lidmi schopnost vložit do nástroje Pr'fett, přestože sama není uživatelem nástrojů a ani není evidentně schopná skutečného cítění.

Někdy divoká Krenedží naváže s lidskou bytostí dlouhodobý vztah. Když k tomu dojde, stane se lidské praktikování fantasticky výkonným. Měsíční zušlechťování může být završeno v několika hodinách. Dokonce i L'Toff, jehož mistrné umění praktikování zůstává nepřekonáno, se nemůže vůbec srovnávat s dosaženými výsledky člověka spolupracujícího s Krenedží, zvláště když tato kombinace dosáhne příležitostného, nefalšovaného praktikovacího transu.

Ale Krenedží je pověstná svou nevypočitatelností. Člověk se může považovat za šťastlivce, jestliže ji spatří jedenkrát za život. Jeden z těch vzácných lidí, který s ní navázal dlouhodobý vztah, byl nazýván tvůrcem světa.

Dennis si představoval Čuňu, toulajícího se po městských střechách na zádech robota, přispívajícího tím k procesu zdokonalování jeho naprogramované funkce - funkce, kterou mu Dennis původně určil. Výsledky byly ohromující.

Čuňa sice mohl být nevypočitatelný, Dennis se však mýlil, když ho nazval neužitečnou potvorou.

Nemohl se zbavit pocitu viny kvůli robotu, i když věděl, že to tak není. Viděl ho ve své představivosti, jak statečně odráží útoky vojáků v tu noc, kdy uprchli.

Dennis upadl do krátké neklidné dřimoty a zdálo se mu o zelených a o červených zářících očích, dokud mu na rameno nedopadla ruka a nezatřásla jím.

„Dennizz!“ Ruka jím cloumala. „Dennizz! Vzbud' se!“

„Co-co je?“ Dennis se rychle posadil. „Co se děje? Vojáci?“

V temném pokoji tvořil Arth jen siluetu. Zavrtěl hlavou. „Myslím, že ne. Zaslechl jsem hlasy venku na cestě, ale žádný zvířata. Zmizel jsem, než otevřeli bránu.“

Dennis se těžce zvedl a přešel místnost, aby se podíval mezerou mezi záclonami. Zaprášená, zažloutlá okna vedla na dvorek. Na pravém okraji svého zorného pole zahlédl náznak pohybu. Na dřevěné verandě se ozvaly kroky.

Jediná úniková cesta vedla přes obývací pokoj, budou se muset těm lidem postavit, ať už to je kdokoli. A oni tři neměli dost sil rozdat si to s tlupou zfetovaných výrostků.

Naznačil Arthovi, aby se postavil za dveře, a sám popadl malou židli. Nyní se kroky ozývaly z předsíně.

Západka vyklouzla a dveře do ložnice se zvolna s vrzáním otevřely. Dennis zdvihl židli.

Rozmáchl se a už už se vrhl do útoku, když vtom se dveře široce otevřely a za nimi stála podstatitá žena středního věku. Uviděla Dennise, zalapala po dechu, uskočila alespoň čtyři stopy zpět a téměř porazila malého chlapce, stojícího za ní.

„Počkejte!“ zavolal Dennis.

Žena popadla chlapce za ruku a v šíleném spěchu ho vlekla k hlavním dveřím. Avšak ta malá postavička se vzpouzela.

„Dennz! Mami, to je přece Dennz!“

Dennis postavil židli na zem a naznačil Arthovi, aby zůstal schovaný. Rozeběhl se za nimi chodbou.

V otevřených hlavních dveřích se žena nerozhodně zastavila. Její prsty na paži chlapce, se kterým se Dennis za svého pobytu na tomto světě setkal už dříve, byly bílé, jak je tiskla. Dennis se zastavil na

začátku předsíně, prázdné ruce zvednuté.

„Ahoj, Tomoš,“ řekl tiše.

„‘hoj, Dennzz!“ odpověděl Tomoš šťastně, i když ho matka strhla zpět, když se pokusil udělat krok vpřed. Její oči byly stále plné podezřívavosti a strachu.

Dennis se snažil vybavit si ženino jméno. Stivying ho několikrát vyslovil. Musel ji nějak přesvědčit, že je přítel!

Za sebou ucítil pohyb.

Zatracenej Arth! Řekl jsem mu, aby tam zůstal! Další cizí chlap v domě bude víc než dost, aby ta žena byla už úplně vyděšená!

Oči paní Sigelové se široce otevřely. Avšak místo aby utekla, vzdychla.

„Princezno!“

Dennis se otočil a sám nedokázal nevyvalit tak trochu oči. Dokonce i s rozcuchanými vlasy, ospalýma očima a se zakrvácenýma bosýma nohama se Linnoře podařilo vypadat královsky. Vlídne se usmála.

„Jste opravdu hodná žena, i když pochybuji, že jsme se už setkaly. Musím vám poděkovat za pohostinnost vašeho krásného domova. Vděk můj i L‘Toffu vám vždy budou náležet.“

Paní Sigelová se začervenala a předvedla nemotorné pukrle. Její výraz se změnil, nebyl už vůbec nepřátelský. „Můj dům je váš, Vaše Výsosti,“ řekla ostýchavě. „I vašich přátel, samozřejmě. Přála bych si jen, aby byl přívětivější.“

„Pro nás je stejně útulný jako ten největší palác,“ ujistila ji Linnora. „A mnohem útulnější než zámek, na kterém jsme byli nedávno.“

Dennis vzal Linnoru za paži, aby jí pomohl do křesla. Zachytila jeho pohled a mrkla na něj.

Paní Sigelová spustila velký poprask, když spatřila, v jakém stavu jsou dívčiny nohy. Spěchala do rohu místnosti, vypáčila podlahové prkno a odhalila tajné skladiště. Vylovila čisté, desetiletí staré plátno, a nádobu s hojivou masťou. Trvala na okamžitém ošetření Linnořiných puchýřů a jemně, ale nekompromisně odstrčila Dennise stranou.

Tomoš přistoupil k Dennisovi a láskyplně ho bouchl do nohy a pak spustil dychtivý a zmatený příval otázek. Dennisovi trvalo deset minut, než se dostal k tomu, aby paní Sigelové oznámil, že jejího muže viděl naposledy dvě stě stop ve vzduchu řídit velký balón.

Nakonec ještě musel vysvětlit, co slovo „balón“ znamená.

2

„Mohli bychom se pokusit zřídit vám tady úkryt,“ řekla Surah Sigelová Dennisovi mnohem později, když ostatní už odešli do postele. „Bude to samozřejmě nebezpečné. Baron zmobilizoval zálohy a jeho muži se opět brzy vrátí. Můžeme se však pokusit.“

Surah budila dojem, že ona sama svým návrhům příliš nevěří. Dennis už věděl, v čem je problém.

„Číchači,“ řekl krátce.

Neochotně přikývla. „Jo. Kremer jich použije spousty, budou vás štvát. Číchači dokážou najít člověka po čichu kdekoliv, když jim na to dají čas.“

Dennis viděl budou tohoto velkonosého zvířete, když ještě sídlil na zámku. Vypadali jako vzdálení příbuzní psů, ale žádná skutečná obdoba, která by jim odpovídala na Zemi, ho nenapadla.

Byli pomalejší než ohaři, ale měli třikrát jemnější čich. Arth mu řekl, že je několik způsobů, jak vyřadit číchače z činnosti ve městě, venku v krajině byli ovšem nezastavitelní.

Dennis zavrtěl hlavou. „Budeme muset postupovat, jak nejrychleji to bude možné. Jste štedrá a statečná, přesně jak vás Stivying popsal, Surah. Já však nemohu být zodpovědný za to, co by se vám a Tomošovi mohlo stát, kdybychom princezna a já tady byli odhaleni. Odejeme pozítří.“ Dennis se v duchu děsil i jen dvoudenního zdržení.

„Ale do té doby se princezně nohy nezahojí! Její kotník je stále ještě oteklý!“

Paní Sigelová se už dříve nabídl, že princeznu odvede ke své sestře a pokusí se převléci jí za někoho jiného. Linnora však o něčem takovém nechtěla ani slyšet. A nebyla to jen její neochota vystavovat nevinné lidi nebezpečí. Byla také rozhodnuta odepřít Kremerovi jakoukoli příležitost použít jí kdykoliv znovu jako rukojmí. A její lid musel být varován před Kremerovými novými zbraněmi. Zleze západní pohoří, i kdyby se měla plazit.

„Já bych nezůstal ani ten den navíc,“ řekl Dennis. „Musím se pokusit něco vytvořit... něco, co nám umožní vzít sebou Linnoru, i když její nohy nebudou zahojené.“

Paní Sigelová odevzdaně vzdychla. Konec konců, kouzelník je kouzelník. S úžasem naslouchala příběhům, které vyprávěl Arth o Dennisových zázracích.

„Tak dobrá, Jakmile se rozední, zajdu k Biss pro nářadí, které potřebujete. Tomoš bude pozorovat silnici a varuje nás, když se přiblíží vojáci. Nakreslila bych vám mapu, jak se dostanete do L‘Toffu, vy však máte nejlepšího průvodce na světě, a tak si myslím, že ji nebudete potřebovat.“

Linnora a Tomoš se po spartánské, ale výživné večeři z tajných zásob paní Sigelové odebrali na kutě. Arth tiše chrápal v křesle, praktikuje ho na oplátku za pohostinnost jejich hostitelky. Ačkoliv Dennis nebyl žádný velký kuřák, pilně bafal z jedné ze Stivyungových dýmek z naprosto stejného důvodu.

Surah Dennisovi vyprávěla o svém vlastním dobrodružství, z kterého se právě vrátila - o cestě do hor L‘Toffu. Její oči jako by se rozzářily, když začala hovořit o svém putování.

Stivyung často mluvil o své kariéře u Královských Skautů. Protože byla Surah vychována ve společnosti, která stále měla pod přísnou kontrolou možnosti ženám přístupné, naslouchala vždy se vzrušením dobrodružným příběhům svého manžela z divokých hraničních oblastí, o setkáních s podivnými lidmi, včetně, samozřejmě, tajemných obyvatel L‘Toffu.

Z jeho líčení věděla, že to nebyli žádní duchové nebo d'áblové, ale lidé, kterým se od bohů dostalo nějakých rozporuplných požehnání. Od svého exodu za vlády dobráka krále Fossta žili si ve svém horském útočišti téměř sami pro sebe. Po pádu starého vévody, jejich posledního silného ochránce na západě, jedinými Coyliany, kteří s nimi udržovali pravidelný kontakt, bylo pár kupců a Skauti.

Když baronovi muži Stivyunga odvěkli, Surah se začala chovat tak, jak by ji to nikdy předtím ani nenapadlo. Běžela ke své sestře a řekla jí, aby si vyzvedla Tomoše. Pak narychlo naházela věci do rance a zamířila na západ bez jakéhokoli konkrétního plánu, pouze s představou, že najde některé bývalé Stivyungovy kamarády a poprosí je o pomoc.

Z cesty do hor si mnoho nepamatovala, kromě toho, že byla většinu času k smrti vyděšená. I když vyrostla na okraji divočiny, nikdy předtím nestrávila celé noci sama pouze pod korunami stromů. Byl to zážitek, na který nikdy nezapomene.

První známkou toho, že se nachází v zemi L‘Toffu, bylo setkání s nepočtenou hlídkou nevládných, divoce vyhlízejících mužů, jejichž vyhlazené oštěpy nesly známky vražedné praxe. Byli podráždění a podrobně ji vyslýchali. Nakonec ji však nechali pokračovat v cestě. Teprve později, když procházela okrajovými vesnicemi a konečně dorazila do hlavního městečka L‘Toffu, dozvěděla se, že princezna Linnora zmizela.

To samozřejmě vysvětlovalo úzkost strážců hranice. Surah si začínala uvědomovat, že její vlastní problémy byly jenom okrajové vzdušné víry narůstající rozsáhlé bouře.

Linnořin otec, princ Linsee, vládl skutečně nezávislé zemi a byl zodpovědný pouze samotnému králi Coylie. To dráždilo mocné pány i jednotlivé církve. Avšak stejně jako izolované útočiště v horách, i tohle opatření bylo zavedeno kvůli ochraně jejich kmene.

Koruna za to monopolizovala obchod s jen vzácně se vyskytujícími předměty nesmírné hodnoty, jejichž Pr‘fett byl „zmražen“ do trvalého stavu, do kterého byly praktikovány. Každý předmět běžně stál některého z obyvatel L‘Toffu určitou část jeho životní síly - týden, měsíc nebo rok z jejich života. Takto zmrazené předměty byly velmi vzácné - a byla po nich dychtivá shánka.

Vztahy mezi L‘Toffem a mocnou šlechtou se zhoršovaly od demise starého vévody a zvláště pak, když Kremerova tajná klika zbohatlého panstva a cechů začala připravovat konflikt s králem.

Aristokratům by očividně posloužilo, kdyby mohli L‘Toff - nejsilnějšího králova spojence na západě - silně ovlivnit. Kdyby měli rukojmí, aby si zajistili neutralitu prince Linsea, mohli by obrátit veškerou svou pozornost na obléhání měst na východě s jejich prokrálovskou, proticechovou lůzou.

Osud dodal Kremerovi jeho rukojmí proti L‘Toffu ve stejný den, kdy jeho vojáci přišli, aby odvedli manžela Surah.

Když Surah dorazila do hor, L‘Toff právě pátral široko daleko po své milované princezně. Linnora nepozorovaně utekla svým dvorním dámám a svému doprovodu téměř dva týdny předtím, a v záhadném vzkazu, který zanechala, tvrdila, že vycítila, že na tomto světě se objevilo „něco neobvyklého“.

Zatímco každý uznával Linnořiny poněkud nadpřirozené schopnosti, princ Linsee se obával následků princeznina neuváženého jednání. Měl podezření, že padla do rukou barona.

Totéž si myslel Demsen, vysoký, přívětivý vůdce vyčleněné jednotky Královských Skautů, která dorazila těsně před Surah. Demsen si byl jistý, že Kremer Linnoru skrývá, dokud nevyvstane potřeba použít rukojmí k udržení L‘Toffu v pasivitě a v tlu.

Surah tohle všechno odhalila, protože byla v tom správném okamžiku přímo na místě. Protože věděla něco o situaci v Zusliku, byla přizvána ke stolu, u kterého seděl Linsee s Demsenem, kapitáni a rada starších, a všichni pozorně naslouchali jejím nervózním odpovědím na jejich otázky. Na shromáždění žádal mladý princ Proll o povolení k útoku na Zuslik a zachránění princezny prostřednictvím vojenské síly. Prollova odvaha a osobní kouzlo mnohé ovlivnily. Tento mladý muž nedokázal myslet na nic jiného, než na jejich krásnou princeznu, chřadnoucí ve vězení.

Avšak Linsee věděl, že Kremerovy ozbrojené síly byly v otevřené bitvě příliš velkým soustem, zvláště od zdokonalení baronových vzdušných sil, představovaných kluzáky. Trvalo by celé roky nebezpečného experimentování, než by se dosáhlo stejného výsledku. A ještě dlouho předtím by vypukla válka.

Linsee vyslal delegaci, vedenou předsedou Výboru rady starších a princem Prollem, aby navštívila Kremera a věc vyšetřila. Ničeho by se pravděpodobně nedosáhlo, ale to bylo vše, co mohli udělat. Neochotně přikázal posílit opevnění do současného stavu.

Surah to všechno vyslechla a došla k ochromujícímu poznání, že tady žádnou pomoc v neštěstí nenajde. Jestliže celý L'Toff a Královští Skauti nemohli udělat nic pro záchranu Linnory, co by mohli udělat pro obyčejného farmáře - i když býval seržantem u Skautů - kterého se baron zmocnil jen tak z vrtochu?

Princ Linsee jí dal osla a nějaké zásoby a popřál jí štěstí. Kromě pohraničních hlídek si nikdo nevšiml, kdy odjela.

Když se vrátila, zjistila, že je celá zem vzhůru nohama. Přípravy na válku už řádně pokročily a celá oblast byla prohledávána kvůli důležitým uprchlíkům.

Život musel jít dál, bez ohledu na důležitost velkých událostí kolem ní. Od sestry si vyzvedla syna a zamířila domů, aby udržovala farmu jak nejlépe dokáže, v naději, že se k ní Stivyung jednoho dne vrátí.

A doma pak našla ty důležité uprchlíky, jak se ukrývají v její vlastní ložnici.

Surah Sigelová vzdychla a dolila Dennisovi šálek horkého thé.

„Já nemám velké slovo v událostech poslední doby,“ řekla na závěr. „Jsem jen farmářka, i přes všechnu Stivyungovu snahu naučit mě číst a podobně. I tak mám ale pocit, že jsem svědkem těch událostí a tak trochu se na nich podílím.“ Vzhledla k Dennisovi, protože ji cosi napadlo. Promluvila trochu nesměle, jako by se bála, že se bude jejímu nápadu smát. „Víte, možná, že jednoho dne napíšu knihu o tom, co jsem viděla, a budu vyprávět o všech lidech, které jsem poznala, dřív než vypukla válka. No, nebylo by to něco!“

Dennis přikývl na souhlas. „To by tedy bylo.“

Vzdychla a otočila se, aby prohrábla žhavé uhlíky.

3

Bylo to už dávno, kdy Dennis dělal nějakou užitečnou truhlářinu, a tak nástroje, které teď používal, mu připadaly cizí. Nicméně, do práce se pustil hned druhého dne časně zrána.

Z dvojice nedopraktikovaných motyček, které našel na verandě, odřízl dvě dlouhé silné násady, potom vyřízl několik plochých prkýnek z jednoho krmelce pro dobytek. Když se paní Sigelová vrátila ze sestřiny farmy s lepším nářadím, vyvrtal Dennis čtyři díry do boků lehkých necek na vodu na zalévání a těmito otvory prostrčil obě násady.

Linnora, usazená na kupce sena, s nohama ofačovanými bílými obvazy, pracovala na koženém postroji. Obratně manipulovala se ševcovským sídlem, vypichovala díry do pruhů kůže v místech, která Dennis označil, a pak je k sobě svazovala koženými řemínky. Měkce si broukala a kdykoli Dennis vzhlédl od své práce, usmála se na něj. Dennis jí úsměvy oplácel. Nebylo snadné cítit se unavený, když byl takto povzbuzován.

Do stodoly dofuněl Arth. Nesl malé křeslo, které Surah věnovala na vznikající projekt. Položil křeslo na zem a začal zkoumat vynález, na kterém Dennis pracoval.

„Už jsem na to kápnul!“ zvolal malý zloděj a luskl prsty. „To křeslo dáme do toho škopku a princezna pojedje uvnitř. Potom čapneme ty tyče a zvedneme to! Už jsem o těch věcech slyšel. Nazývají to „nosítka“. Když císař, co je za velkým mořem, přijel kdysi na návštěvu otce našeho krále, slyšel jsem, že ho nosili v něčem, jako je tohle. Několik našich nadutých šlechticů se pokoušelo ten nápad převzít a málem jim propukly vzpoury, než se toho vzdali.“

Dennis se jen usmíval a pokračoval v práci. Za použití krásné pily s drahokamovým ostřím vyřízl z ploché dřevěné desky čtyři stejně velké kulaté disky. Měly asi metr v průměru a byly na palec silné.

Arth se na chvíli zamyslel a pak se zamračil. „Ale na to budou třeba čtyři chlapi, aby tuhle věc unesli! Jsme tu jen ty a já a ten L‘Toffský osel, kterýho nám Surrah dala! Kdo ponese čtvrtou stranu? “ Poškrábal se na hlavě. „Takže jsem na to nekápnul.“

Dennis vzal vrták s ostrým hrotem a opatrně s ním vyvrtal malý kulatý otvor do středu každého disku.

„Jdem na to, Arthe,“ řekl, když s tím skončil. „Pomůžeš mi s tím, vid?“

Podle Dennisových instrukcí zvedl vůdce banditů jedno bidlo, procházející skrz boky necek. Dennis navlékl jeden disk na jeho konec, potom ho sundal a otvor trochu rozšířil. Když ho opět navlékl, zapadl disk natěsno pár palců od konce tyče. Kladivem omotaným hadry ho natloukl ještě o kousek dál.

Arth škopek postavil na zem. Ležel nakloněný pod podivným úhlem, u jednoho rohu podpíraný naklopeným diskem. Linnora odložila svou práci a přisunula se na okraj kupky sena, aby to mohla sledovat.

„Copak to je, Dennisi?“ zeptala se.

„Říká se tomu kolo,“ odpověděl. „Se čtyřmi takovými koly na správném místě a s pomocí osla od Surah bychom měli být schopni odvézt vás odtud zítra v noci téměř tak rychle, jak byste byla schopná sama jít. Samozřejmě, že ze začátku nás to přinutí používat silnice, ale to se nedá nic dělat. Tak jako tak přes průsmyk se dostaneme jenom po silnici.“

Dennis naznačil Arthovi, aby postupně zdvihal další konce. Na každý pak natloukl kolo.

„Tohle zařízení se jmenuje kára. V mé rodné zemi by tahle primitivní věc nevydržela víc než pár hodin, přinejlepším. Mám takovou představu, že to hned na začátku přežije trochu dále, než kdybychom ty necky jen tak vláčeli po dně. Další věc ovšem je, že mezi osami a otvory v trupu nejsou žádná ložiska. To vnese pekelný zmatek do koeficientu tření. Samozřejmě, s postupným praktikováním můžeme očekávat, že nakonec vstoupí do hry mazací efekt...“

Arth si s Linnorou vyměnili rychlé pohledy. Kouzelník začínal být opět záhadný. Ale už si na to zvykli.

„Mohl jsem udělat lepší přípravek,“ řekl Dennis, zatímco natěsno natloukal poslední kolo na své místo. „Není na to ale čas. Zrovna teď prohledávají celou zem a pátrají po nás, ale jakmile číchači objeví naši stopu, soustředí se na ni. Tou dobou bychom už raději měli být hluboko v horách. Pokud jde o zprovoznění tohoto kočáru, bude nutné spoolehnout se na Tatirský Jev. Dnes v noci se budeme s Arthem střídat v tahání káry po dvoře. Možná, že už zítra...“

Dennis ustoupil a podíval se na vozík. Na Arthově tváři viděl zmatek. Linnořin výraz však vyjadřoval hluboké soustředění. Její oči se zúžily a pohybovala rukou, jako by se pokoušela vybavit si něco, co nikdy před tím neviděla.

Náhle zatleskala rukama a hlasitě se zasmála.

„Strč do toho! Ach, Dennisi, strč do toho, ať se to hýbe!“

Dennis se usmál. Linnora nepřemýšlela jako jeskynní lidé. Její schopnost umět si představit jak věci fungují, byla téměř ohromující, když se vezme v úvahu prostředí, z něhož pocházela.

Zvedl nohu a strčil do zadku káry. S hlasitým úpěním a rachocením se rozjela po šterkové cestě a ven, ze dveří stodoly.

Venku někdo zavřískl a pak se ozvalo hlasité žuchnutí. Dennis rychle vyběhl ven a našel Surah Sigelovou, jak sedí na zemi a s očima široce otevřenými civí na jeho vynález. Kára se zastavila několik stop od ní. Vedle ní ležel otevřený plátěný pytel se zásobami, jehož obsah byl ; zpoloviny rozházený kolem.

„Myslela jsem si, že to je živý, když to na mně takhle vyjelo!“ Valila na káru oči.

„Je to jen věc,“ ujistil ji Dennis, když jí pomohl vstát. „To je to, v čem povežeme princeznu...“

„To si tedy dokážu představit!“ Surah odstrčila jeho ruce a upjatě si , upravila oděv. Dala se do sbírání potravin - sušené maso, ovoce a pytlíky s kukuřičnou moukou - a odehnala Dennise, když se jí snažil pomoci.

„Právě se vrátil Tomoš s nějakou zprávou od mých příbuzných, co bydlí kousek níž po cestě,“ řekla.

„Už týden tam mají ubytované čtyři , baronovy vojáky. A ti vojáci říkají, že pozítří vyrazí. Nechtějí říct kam, ale sestřenice si myslí, že půjdou směrem na západ.“

Dennis potichu zaklel. Než se vojáci dostanou do hor, musí být s ostatními už za průsmykem. Kdyby

čekali až do zítřejší noci, byli by ještě na cestě, až by hlavní ozbrojené síly dosáhly průrvy!

„Takže dnes v noci,“ řekl. „Musíme vyrazit dnes v noci.“

Z domu vyběhl Tomoš. Zastavil se a zíral na vozík.

Arth podpíral Linnoru, když se belhala na své místo v káře. Smála se, když ji Arth a chlapec pomalu tlačili po dvoře.

Dennis zavrtil hlavou. Kočárek, který jsem měl jako dítě, by byl užitečnější, napadlo ho, než bude tahle rachotina o svém prvním dni.

Vyrazili brzy po setmění, kdy byly měsíce ještě pod obzorem. Osel, zapřažený do chatrného vozíku, nespokojeně frkal. Když se zastavil u brány a hrozilo nebezpečí, že odmítne jít dál, zabrnkala Linnora na svůj klasmodion a vzpurnému zvířeti zazpívala.

Zatímco ho dívčina melodie chlácholila, hýbal osel ušima a jeho dech se zvolna zklidňoval. Nakonec zareagoval na Arthova jemná škrubnutí a opřel se do protivného břemene. Dennis pomáhal tlačit, dokud nebyli venku na opravdové cestě. Tam se zastavili, aby dali Sigelům sbohem.

Linnora šeptala něco Tomošovi, zatímco si Dennis potřásl rukou s paní Sigelovou.

„Hodně štěstí vám všem,“ řekla Surah. „Uvidíte-li Stivyunga, řekněte mu, že jsme v pořádku.“ Surah hleděla na ten smíšený spolek pochybovačně. Dennis si musel přiznat, že nevypadali zrovna na jednotku, která si to měla rozdat s Kremerovými oddíly.

„My to zvládnem,“ řekl Dennis a přikývl.

„Vždyť ty se zase vrátíš, Dennizz!“ řekl Tomoš s nadějí, když plácl Pozemšťana láskyplně do stehna.

„Ty a můj tatka a Královský Skauti se vrátíte a vyřídíte starýho Kremera jednou pro vždy!“

Dennis lehce čuchal chlapcovy vlasy. „Možná, že ano, Tomoši.“

Arth mlaskl na osla. Primitivní vůz vrzal vzhůru po temné, stoupající cestě. Dennis musel část cesty do kopce tlačit. Když pohlédl zpět, Surah a její syn byli pryč.

Až na úzký paprsek světla, soustředěného zrcadlem uvnitř jejich olejové lucerny do jednoho bodu, byla noc kolem nich naprosto temná. Vítr šuměl v korunách stromů lemujících silnici. Dokonce i na hladké superpružné silnici vůz poskakoval, kodrcal a otřásal se. Linnora to snášela statečně. Se zasněným a nepřítomným výrazem ve tváři tiše brnkala na svůj klasmodion.

Byla uprostřed namáhavé práce, neboť právě používala svůj L‘Toffský talent, aby pomáhala káře praktikovat.

Na Zemi by se kolaps takového chatrného vynálezu očekával kdykoli od několika minut do několika hodin po zkonstruování. Nicméně tady to byl závod mezi opotřebováváním a praktikováním. Pokud to bude trvat dostatečně dlouho, ta věc se zdokonalí. Snad.

Dennis tlačil hlučný vozík a v duchu si přál, aby tu byl čunítek a pomohl jim.

4

Murris Demsen, velitel jednotky Zelený Lev od Královských Skautů, nalil principi Linseeovi další skleničku zimního vína a pak se rozhlédl, jestli ještě někdo další nepotřebuje dolít.

Chlapec ze Zusliku, mladý Gath, přikývl a usmál se. L‘Toffské zimní víno byla v podstatě nejlepší věc, jakou kdy ochutnal. Byl na dobré cestě k lehké opilosti.

Stivyung Sigel zakryl svou číši rukou. Znal sílu tohoto moku ještě z dob svého působení u Skautů.

„Poslední zpráva je, že Kremerovy průzkumné hlídky vystupňovaly tlak podél celé hranice,“ oznámil Dempsen. Vyčouhlý velitel Skautů postavil zpět nádhernou starodávnou karafu a z desek vytáhl štos papírů s poznámkami. „Také přicházejí zprávy, že Tarlíské a Trabůlské baronství mobilizují a umisťují předsunuté hlídky na území L‘Toffu. Zdá se, že se na válku připravuje dokonce i baron Feifdei.“

„To je skutečně špatná zpráva,“ řekl princ Linsee. „Počítal jsem ho mezi své přátele.“

Stivyung Sigel pomalu vstal. Uklonil se principi Linssemu, Demsenovi a Linseeovu synovi, hnědovlasému principi Prollovi.

„Urození pánové, musím vás opět požádat o povolení vrátit se domů. Říkáte, že tady moje žena už není. Musím se tedy vrátit k ní a ke svému synovi. Až se ujistím, že jsou v pořádku, jsou tady mí přátelé, kteří v tomto okamžiku strádají v tyranově žaláři, a kterým se musím pokusit poskytnout pomoc.“

Princ Linsee pohlédl na Demsena a pak zpátky na Sigela. Povzdychl si. „Stivyungu, copak jste neslyšel ty zprávy? Hranice je uzavřena! Každým dnem očekáváme, že budeme napadeni! Nepodaří se

vám dostat se skrz průsmyk, je-li zablokováný jednotkami!“

Demsen souhlasně přitakal. „Posaďte se, Stivungu. Vaše místo je tady. Potřebuji vás, princ Linsee vás potřebuje, váš král vás potřebuje. Nemůže vám dovolit zahodit váš život.“

Na konci stolu postavil princ Proll s bouchnutím číši na stůl. „A proč mu v tom bránit?“ dožadoval se odpovědi mladý muž. „Proč byste mu měli stát v cestě?“

„Můj synu...“ začal Linsee.

„Alespoň on je ochoten riskovat - má odvahu postavit se každému, aby zachránil ty, na kterých mu záleží! A my mezitím dovolíme, aby Linnora trpěla v pařátech toho nemorálního zplozence stromových ještěrek, Kremera! Řekněte mi, k čemu je dobré čekat, až na nás napochodují vojska ze všech baronství na západ od Fingalu? Pro všechny živé bohy, nechte Sigela jít! A mne nechte udeřit na ně, dokud je ještě možné brát je jednoho po druhém!“

Linsee si s Demsenem vyměnili podrážděné pohledy. V poslední době to museli snášet až příliš často.

„Udeříme, můj synu,“ řekl konečně Linsee. „Nejdříve se však musíme připravit. Stivung s Gathem nám přinesli ten „balónový“ vynález toho cizího kouzelníka-“

„Což je úplně nic ve srovnání se zbraněmi, které ten cizinec dal Kremerovi! A k čemu je to vlastně dobré? Roztrhlo se to, když Sigel přistál, je to nepoužitelné!“

„Ano, principi, poškodilo se to,“ řekl Demsen. „Je to však už téměř opravené. Vyrábí se a praktikují kopie. Vždyť tohle může být přesně to, co celou dobu hledáme - způsob, jak čelit Kremerovým kluzákům! Připouštím, že ještě nevím, jak to použijeme, ale to, co teď nejvíce potřebujeme, je čas. Moji Skauti a vaše jednotky musí zajistit princovi Linseemu čas!“

„Mezitím se musí mladý Gath a Sigel, můj bývalý druh ve zbraní, zhostit svého úkolu a dohlížet na tvoření dalších balónů-“

„Tvoření! Čeho můžete dosáhnout tvořením?“ Mladý princ se otočil a plivl do ohně. Pak opět klesl do svého křesla.

„Nerouhej se, synu. Tvoření je stejně záslužné jako praktikování, neboť, neměli jsme snad kdysi, podle Staré Víry, moc a schopnost tvořit samotný život? Ještě než nás Blekerové uvrhli do divoštství?“

Proll hleděl strnule do ohně a nakonec přikývl. „Budu se snažit ovládat se, otče.“

Přesto všichni věděli, že Proll má pravdu. Tvoření věcí potřebovalo svůj čas. A dokonce i v L‘Toffu bylo k jejich praktikování potřeba ještě více času. Čas bylo něco, co Kremer neměl v úmyslu jim poskytnout.

V jejich myslích byl také strach z toho, jakým způsobem chce Kremer použít své rukojmí. Vystaví snad Linnoru na bitevním poli? Kdyby si Kremer načasoval svůj tah správně, mohlo by to mít ničivé účinky na morálku jednotek. A Kremer byl skutečným mistrem v správném časování akcí.

Konverzace odumřela. Nakonec Demsen rozbalil hlavní mapu a spolu s princem hledali ještě další způsoby, jak rozdělit své nepočetné síly proti hordám nepřátel, které zanedlouho očekávali.

Mladý Gath věnoval diskusi o strategii jen malou pozornost. Nebyl vojákem. Byl... inženýrem. Dennis Nuel ho naučil to slovo a jemu se zamlouvala jeho příchut’.

Gath cítil jistotu, že klíčem k záchraně L‘Toffu - a nakonec k vysvobození Dennise, Artha a princezny - bylo zdokonalování balónů. Až do této chvíle byl Gath zaneprázdňen jenom samotným dohlížením na opravu původního a stavbu a praktikování nových modelů. To mu však nebránilo zaměřit svou pozornost na nové konstrukční problémy.

Jako, například, jak je použít v bitvě! Jak by se dalo docílit toho, aby se balón pohyboval tam, kam chcete, a potom tam setrval? S jejich prvním balónem při útěku ze Zusliku bylo téměř nemožné manévrovat. Jenom malým zázrakem v podobě větru se dostali do hor, kam on i Stivung chtěli. Z místa přistání jim trvalo celé dny, než našli pevnost L‘Toff.

Musí být přece nějaký způsob, přemítal.

Papír byl příliš cenný pro obyčejné čmáranice, a tak si Gath namáčel prst ve víně a své hrubé náčrty zakresloval na obdivuhodně zdobenou starodávnou desku stolu.

5

Baron Kremer seděl v posteli s hromadou hlášení roztahaných po hedvábné, letité přikrývce. Pracoval houževnatě, právě pročítal vzkazy od ostatních významných lordů ze západu, kteří měli už brzy přijet na setkání, které svolal.

Zprávy byly uspokojivé, neboť ani jeden ze západních baronů či hrabat neměl žádné námitky.

Ale to ostatní svinstvo! Byly tu haldy účtů k zaplacení za válečný materiál. Faktury od stovek svobodných praktikovatelů požadované na celé období války, a stížnosti cechů na jeho požadavek na ještě větší finanční podporu jeho kampaně proti liberálnímu králi.

Z té hromady šla hrůza. Papírování byla jediná činnost na tomto světě, které se Kremer hrozil.

Pokud si někdo všiml, že se baronovy rty při čtení pohybovaly, nic neřekl. Tři písaři, kteří mu byli nápomocní, se také pečlivě vyhýbali pohledu na fialovou podlitinu, zbarvující levý spánek jejich vládce.

Kremer praštil s dlouhým svítkem papíru.

„Slova, slova, slova! Je to snad to, na čem stojí impérium? Dobývat jen proto, aby se člověk zabořil až po krk do smršti papíru?“

Písaři sklopili zrak, neboť věděli, že otázky jejich pána byly pouze řečnické.

„Třeba tohle!“ Kremer trhnutím rozbalil jeden svitek. Rozvinul se jako dlouhá, úzká vlajka a vzdouval se nad podlahou. Samotný pruh jemného papíru měl sám o sobě cenu téměř celoročního příjmu rolníka. „Cechy reptají nad takovou almužnou! Almužnou, která pro ně dobude bezpečí a jistotu a pro mě korunu! Chtějí snad, aby si to Hymiel se svou chátrou zařídil na východě po svém?“ hřímál Kremer a hromadu odstrčil. Hlášení se rozléta po podlaze. Písaři hned přicupitali, aby je posbírali.

S momentálním pocitem uspokojení pozoroval Kremer, jak opět vrší archy a svítky papíru na hromadu. Bylo to však jen ubohé rozptýlení od drobných, nervy drásajících nepříjemností, kterými, jak se zdálo, se předvečer jeho triumfu jenom hemžil!

Cechy byly užitečné, připomněl sám sobě - kromě toho, že fungovaly jako bohatí spojenci. Například monopol papírenského cechu umožňoval udržovat jeho vysokou cenu i vzácnost. Kdyby byl papír levný, počet hlášení by se pravděpodobně zdvojnásobil nebo dokonce ztrojnásobil!

Kremer se ošíval. Palácový lékař mu řekl, aby zůstal v posteli. Byl to starý pán, který s ním zacházel jako s dítětem, a jeden z mála žijících lidí, které respektoval. Musí být zdravý do týdne, kdy má vypuknout hlavní kampaň proti králi. Bez vážného důvodu by jen těžko zdůvodnil nedodržení lékařova doporučení. Postup na L'Toff by měl být jen přidruženou potyčkou, spadající do kompetence jeho velitelů a nevyžadující jeho přítomnost.

Zdálo se, že se vše odehrává podle plánu. Přesto však napůl doufal, že dojde k nějaké neočekávané události, jen aby měl výmluvu odtud zmizet.

Kremer se pěstí udeřil do stehna. S napětím se mu vrátila bodavá bolest ve spánku. Trhl sebou a přiměl ruku, aby se místa téměř bázně dotkla.

Však ono dojde na zúčtování, sliboval si. Cena bude vysoká. Jistý jedinec mu nemálo dlužil.

Zpod polštáře vytáhl kovový nůž Dennise Nuela, s ostřím, díky praktikování, jako břitva. Pečlivě pozoroval blyštivou čepel, zatímco jeho písaři mlčky čekali, až se vrátí zpět, ať již se právě nacházel kdekoli.

Co však vrátilo barona Kremera nazpět z jeho krvelačného zasnění, byla exploze, která rozfoukla záclony jako prásknutí dvěma biči. Křehká okna se prohnula a zadrnčela v rámech, když detonace zaduněla jako zaburácení hromu.

Kremer odhodil příkrývku a papíry se opět rozlétly. Mezi vlajícími záclonami rychle prošel na balkón a vyhlédl na nádvoří. Viděl muže spěchající k místu přímo pod zdí, mimo výhled. Z prostoru výbuchu se nesly výkřiky.

Kremer chňapl po své dvě stě let staré róbě. Starší lékař nebyl přítomen, ale jeho asistent protestoval, že baron není stále ještě natolik fit, aby se odvažoval ven.

Skutečnost, že ho baron popadl vpředu za košili a hodil jej přes polovinu místnosti, změnila lékařův názor. Rychle prohlásil Jeho Lordstvo za uschopněné a odšustil pryč.

Kremer se řítit se schodů a jeho ložní prádlo mu plápolalo kolem kotníků. Čtyři členové osobní stráže, všichni vášnivě oddaní příslušníci klanu ze severní vysočiny, ho přesně v rytmu jeho kroků následovali. Rychle seběhl dolů a vyběhl ven na nádvoří. Tam našel učence Hosska, jak se šťourá v hromadě zuhelnatělých dřevěných třísek a hliněných střepů.

Kremer byl vmžiku na místě a civěl na trosky destilačky, kterou jim Dennis Nuel postavil. Z pokroucených, zčernalých trubic stoupala pára. Diákon stál uprostřed zkázy, kašlal a rukama odháněl kouř. Učencův skvostný rudý háv byl ožehnutý a pokrytý sazemi.

„Co má tohle znamenat!“ dožadoval se Kremer odpovědi. Vojáci, kteří okouněli kolem trosek, se otočili a okamžitě strnuli v pozoru. Otroci, kteří měli destilační zařízení na starosti, padli v pokoře na tvář.

Kromě tří, kteří ho vůbec nevnímali. Jeden z nich byl jasně mrtvý. Druzí dva se choulili ne před ním, ale díky svým vlastním, ošklivě popáleným pažím a rukám. Komorné pracovaly na obvazování zraněných.

Hossk se hluboce uklonil. „Můj pane, učinil jsem objev!“

Podle svého vzezření musel být Hossk na místě, když došlo k neštěstí, Jelikož Hosška znal, znamenalo to, že tento muž byl příčinou toho všeho, neboť se nějakým způsobem pletl do destilačního vynálezu Dennise Nuela.

„Učinil jste katastrofu!“ křičel Kremer, zatímco obhlížel trosky. „Jediná věc, kterou se mi podařilo vyždímat z toho kouzelníka - než zradil mé pohostinství a zmizel s cenným rukojmím - byla tato destilka! Spoléhal jsem na to, že mi obchod s jejími produkty přinese velké bohatství! A teď vy a to vaše věčné šmejdění-“

Hossk zvedl ruku ve smířlivém gestu.

„Můj pane... vy jste mně přece dal instrukce, abych studoval podstatu vynálezu toho cizího kouzelníka. A protože mi to většina jeho ostatního vlastnictví neumožnila, rozhodl jsem se zjistit, zda dokážu objevit, jak pracuje toto zařízení.“

Kremer ho pozoroval, jeho výraz byl hrozivý. Přihlížející si vzájemně vyměňovali pohledy a mlčky uzavírali sázky na předpokládanou délku učenčova života.

„Tu podstatu ukrytou v destilce jste měl objevit,“ řekl Kremer výhružně, „než jste ji zničil. Hodně teď závisí na vaší schopnosti znovu jí postavit. Mohl byste totiž shledat poněkud pracným praktikovat své zdobné šaty bez hlavy na ramenou.“

Hossk zaprotestoval: „Ale já patřím k duchovenstvu!“

Na jediný Kremerův pohled sehnul Hossk hlavu a energicky přikývl. „Ach, nedělejte si starosti, můj pane. Znovu postavit zařízení bude snadné, můj pane. Skutečně, princip byl ďábelsky chytrý a prostý. Jak vidíte, tato nádoba tady - ehm, to, co zbylo z nádoby tady - obsahovalo víno, které bylo přivedeno do slabého varu, ale páry vznikající při vaření byly zachycovány-“

„Ušetřte mne podrobností,“ umlčel Kremer Hosška mávnutím ruky. Bolest hlavy narůstala. „Poradíte se s obsluhou. Chci vědět, jak dlouho to potrvá, než se uvede znovu do provozu!“

Hossk se uklonil a rychle se obrátil k přeživším členům obsluhy destilačního zařízení.

Baron překročil zraněného vojáka. Palácová porodní bába, která ošetřovala rány sténajícího muže, mu rychle zmizela z cesty.

I když kráčet mezi troskami, vracely se Kremerovy myšlenky zpět k jeho hlavním starostem - jak rozmístit své síly, aby znovu polapil kouzelníka a princeznu Linnoru, a jak současně zahájit svou kampaň proti L'Toffu.

Spojenectví se zatím formovalo uspokojivě. Letka jeho kluzáků se vydala na okružní let, uvádějíc v úžas šlechtu na sto mil na východ, sever a jih, a zastrašujíc vzpurně rolníky díky přežívajícím pověrám o dracích.

Všichni významní lordové se tady brzy sejdou na poradě. Kremer pro ně plánoval působivou ukázkou. Samotní baroni však nebudou stačit. Bude také potřebovat žoldnéře, a získat je si vyžádá více, než jen ukázky!

Peníze byly klíčem k tomu všemu! A ne tohle papírové smetí, které si udržovalo svou hodnotu jen díky uměle udržovanému malému množství, ale skutečné, kovové peníze! S dostatečným množstvím peněz by si mohl Kremer koupit služby svobodných společností a podplatit každého významného šlechtice v království. Žádné ukázky ani fámy o magických zbraních se nevyrovnaly účinku chladivé, peněžní hotovosti!

A teď ten idiot diákon zničil stroj na peníze číslo jedna, na který Kremer spoléhal!

„Ehm, můj pane?“

Kremer se otočil, „Ano, učence?“

Hossk se znovu uklonil, když došel k baronovi. Hosskovy černé vlasy byly pokryty sazemi.

„Můj pane, neměl jsem v úmyslu, když jsem experimentoval s destilačním zařízením, ho zničit... já -“

„Jak dlouho to potrvá?“ zaburácel Kremer.

„Jenom pár dní, než začneme dostávat malá množství -“

„Tvoření mě nezajímá! Jak dlouho budete muset praktikovat nové destilační zařízení, než dosáhne takového výkonu, jaký mělo to staré dnes ráno?“

Hossk vypadal pod vrstvou sazí velmi bledý. „Deset - dvacet-“ Hlas mu přeskočil.

„Dní?“ Kremer sebou trhl, neboť bodavá bolest se vrátila. Sevřel si hlavu, neschopen promluvit.

Probodával však Hosska pohledem a zdálo se, že pouze nepopsatelná bolest v jeho hlavě prodlužovala diákonův život.

V tom okamžiku proběhl branou paláce posel. Chlapec zahlédl barona, přiběhl k němu a svižně zasalutoval.

„Můj pane, lord Hern vás zdraví a vzkazuje vám, že číchači narazili na stopu uprchlíků!“

Kremerovy ruce se pevně spojily. „Kde jsou teď?“

„V jihozápadním průsmyku, můj pane. Do všech táborů podél úpatí hor byli posláni běžci s rozkazem k vyhlášení bojové pohotovosti!“

„Výborně! Pošleme také kavalerii. Jdi a vyřiď veliteli Prvních Kopiníků, aby nechal nastoupit své jednotky. Za malý okamžik jsem tam.“

Chlapec opět zasalutoval a rychle odběhl.

Kremer se obrátil zpět k Hosskovi, který se očividně smířoval se svými bohy.

„Učenče?“ oslovil ho potichu.

„A-a-ano, můj pane?“

„Potřebuji peníze, učenče.“

Hossk hlasitě polkl a přikývl. „Jistě, můj pane.“

Kremer se na něj přísně usmál. „Můžete navrhnout místo, kde získám hodně peněz ve velmi krátké době?“

Hossk zamrkal a potom opět přikývl. „Ten kovový domek v lese?“

Kremer se i přes bolest v hlavě zašklebil. „Správně.“

Už dříve Hossk naznačil, že by v tom kovovém domku mohla být nějaká skrytá vnitřní hodnota, daleko přesahující jeho objem v kovu. Ten neznámý kouzelník zcela otevřeně trval na tom, aby domek zůstal netknutý, má-li on pro Kremera vůbec něco udělat.

Ale Dennis Nuel ho zradil a Hossk tady už téměř neměl do čeho mluvit.

„Vyrazíte okamžitě s rychlým oddílem jezdeckta,“ oznámil hřmotnému církevnímu hodnostáři. „Chci tady mít veškerý kov do pěti dnů.“

A opět Hossk jen ztěžka polkl a přikývl.

6

Za jeden a půl dne po opuštění Sigelovy farmy začal Dennis téměř doufat, že by se jim mohlo podařit dostat se nepozorovaně skrz nepřátelský kordon.

Po celou první noc na silnici mýjela tato malá skupinka uprchlíků mihotavá světla tábořišť v kopcích - předsunutých jednotek shromažďující se západní armády barona Kremera. Arth i Dennis pomáhali oslíku táhnout, zatímco Linnořiným úkolem bylo soustředěním praktikovat vozík k tichosti.

Jedenkrát se nervózně proplížili podél silničního zátarasu. Vojáci na stráží hlasitě chrápali, avšak v Dennisových představách byla kára, dokud se nedostali za další vnější okraj lesa, sotva tišší než protiletecká siréna.

S příchodem rána byli už vysoko v průsmyku. Za sebou zanechali hlavní útvary armády, připravené k invazi do země L‘Toffu. Mezi nimi a otevřenou krajinou bylo pravděpodobně jen několik skupinek vojenských hlídek.

Avšak pokračovat v cestě za denního světla by bylo šílenství. Dennis odvedl své svěřence do houštin mimo horskou silnici, a tam přes den odpočívali, střídavě spali, potichu diskutovali a koštovali z jídelního košíku, který jim nachystala paní Sigelová.

Dennis bavit Linnoru předváděním různých triků na svém náramkovém počítači. Vysvětlil jí, že uvnitř nejsou žádní živí tvorové, a předvedl několik kouzel s čísly. Linnora chápala velmi rychle.

Museli být znavenější, než si Dennis představoval, neboť když se konečně probudil, byla opět tma. Oba tatírské měsíce už byly vysoko na obloze a v jejich světle les tajuplně a nebezpečně zářil.

Probudil Artha i Linnoru, kteří se rychle posadili a překvapeně zírali do tmy. Vstali a opět vozík naložili. Dennis trval na tom, aby Linnora pokračovala v jízdě na vozíku. I když její nohy na tom už byly lépe, nebylo pochyb, že ještě nemůže ujít velkou vzdálenost.

Když opět vyrazili na cestu, tyčila se všude kolem nich sedává úbočí kopců. Potichu postupovali vpřed.

Dennisovi se vybavil okamžik, kdy před třemi měsíci naposledy procházel tímto průsmykem. Tehdy neměl nejmenší představu o tom, co ho očekávalo. Představoval si údolí řeky plné úžasných cizích

bytosť a ještě úžasnejší technický pokrok.

Nakonec se ukázalo, že pravda byla ještě fantastičtější než cokoli, co si představoval. Dokonce i teď čas od času cítil nevýraznou, opakovanou přítomnost toho pocitu neskutečnosti, jako by bylo opravdu těžké uvěřit, že tento podivný svět může existovat.

Přemýšlel o výpočtech pravděpodobnosti, které si prováděl ještě v Zusliku. Se svým náramkovým počítačem by snad mohl určit pravděpodobnost vzniku takového podivného místa, jako je Tatir, - a jeho ještě podivnějšího Jevu.

Pak ale, napadlo Dennise, zatímco se trmáceli pod temnou klenbou stromů, nebyla snad také Země podivným místem, když se na ní někdo ocitl náhle? Příčina a následek se tam zdály tak zřetelné, nicméně jako by se entropie pořád chystala na něco vás nachytat!

Doma na Zemi věděl Dennis sotva o třech nebo čtyřech inženýrech, kteří tajně, hluboko v srdcích, oddaně nevěřili na skřítky způsobující poruchy v letadlech, na samovolné poruchy v elektrických obvodech a na Murphyho zákon.

Dennis nedokázal rozhodnout, který svět byl nelogičtější. Snad byly obojí, Země i Tatir, z pohledu nezúčastněného pozorovatele naprosto svérázné. Na tom však téměř nezáleželo. Teď bylo důležité přežít. Měl v úmyslu dostat z Tatirského Jevu, co se dalo, mohl-li tím něčeho dosáhnout.

Pomáhal tu malou káru tlačit. Už se to zdálo mnohem snazší. Kola už tak hlasitě neskrípala. S Linnorou to už neposkakovalo a neházelo jako s pytle brambor, když se zvolna sunuli vpřed.

Princezna na něj v měsíčním světle pohlédla. Dennis jí úsměv vrátil. Všechno by bylo v pořádku, jen kdyby se mu podařilo dostat bezpečně Linnoru k jejímu lidu v horách. Ať už je Kremer jakkoli silný, L'Toff určitě dokáže vzdorovat dostatečně dlouho, aby Dennis mohl rychle přijít s nějakým pozemským kouzlem a zachránit tak situaci v posledním okamžiku.

Hrozně si přál, aby to stihli.

Svítání přišlo rychleji, než očekával.

Tam před nimi ležel v přicházejícím světle nejvyšší bod průsmyku. Dennis švihnutím popohnal oslíka ke spěchu. S jistotou cítil, že nahoře bude stanoviště hlídky.

Když se však silnice blížila k vrcholu bez jediné známky, že by se kolem něco pohnulo, začal doufat. V lehkém závoji časně ranní mlhy skončilo stoupání. Dennis se už chystal ohlásit odpočinek, když se náhle z jejich levé strany ozval výkřik.

Arth zaklel a ukázal rukou. Nahoře na kopci svítil malý táborák, který i přes svou ostrážitost přehlédli. Ve světle úsvitu zahlédli překotnou aktivitu a hnědé uniformy Kremerových zmobilizovaných oblastních záloh. Jednotka si už k nim probíjela cestu podrostem. Silnice klesala mírně vpřed, kolem horského úbočí. Dennis pleskl unaveného osla přes slabiny. „Jed'te, Arthe! Já je zdržím!“ Arth klopýtal za károu, z větší části nesen setrvačností. „Ty sám? blázníš jsi se, Dennisi?“

„Dostaň Linnoru odtud! Já si s nimi poradím!“

Linnora úzkostlivě pohlédla na Dennise. Zůstala však potichu, zatímco nespokojeně bručící Arth popohnal osla v zatáčce do klusu.

Dennis si našel vhodné místo a usídlil se uprostřed silnice. Naštěstí nebyly oblastní zálohy nejlepší jednotky, které Kremer vlastnil - většinou odvedení rolníci pod vedením poloprofesionálů. Většina z nich by bezpochyby byla raději doma.

Nicméně, tohle bude muset být velmi dobrý trik.

Když se hlídky s klopýtáním vyhnuly na silnici, zahlédl Dennis pouze meče, oštěpy a halapartny. Naštěstí nebyli přítomni žádní lučištníci. Dobrý lukostřelec byl v těchto oblastech vzácností. Praktikovaný luk vyžadoval velké množství pozornosti a jen málokdo měl potřebný čas nebo energii, které by mohl zbraním věnovat.

Jeho plán by mohl vyjít.

Čekal uprostřed silnice a prsty si pohrával s hrstí oblázků a pruhem lesklé látky.

Vojáci se zdáli být jeho chováním přivedeni do rozpaků. Místo aby zaútočili, vydali se k němu procházkovým tempem, popoháněni hulákajícím seržantem. Očividně se už doslechli, kdo je hlavní uprchlík, a nezalykali se zrovna dychtivostí nad představou útoku na cizího kouzelníka.

Když byli vzdáleni asi sto stop, vložil Dennis do svého praku kámen. Třikrát s ním zatočil a pak jej vymrštil.

„Abrakadabra! Óóóga bóóóga!“ zakřičel.

V takovém hustém zástupu záložáků se nemohl minout. Někdo zavyl a s rachotem upustil na zem zbraň.

„O, vzdušní démoni!“ vyzýval Dennis oblohu. „Dejte lekci těmto hlupákům, kteří si dovolují protivit se čaroději!“ Roztočil a mrštil další kámen.

Další z vojáků se chytil křečovitě za žaludek, dřepł si a začal sténat.

Několik záložáků ze zadních řad odpadlo a náhle začalo projevovat intenzívní zájem o snídani, kterou opustili.

Ostatní se nejistě zastavili, s očima široce rozevřenými pověřčivou hrůzou.

Seržant v šedém plášti začal na muže křičet a rozdál pár kopanců do několika zadků. Po chvíli se linie začala opět neuspořádaně přibližovat.

Dennis je nemohl nechat pokračovat. Jistě, může je opět zastavit dalším kamenem. Jestliže si však zvyknou na jeho útoky, brzy poznají, že zraní jen pár mužů - a navíc jim jenom vyrazí dech. Zjistí, že hromadným útokem ho mohou snadno přemoci.

Odložil prak a ze svého opasku vytáhl dlouhý kožený řemínek. Na jednom konci byl uvázaný dutý kus tvrdého dřeva, který vyřezal ještě u Sigelů.

„Prchněte!“ zvolal svým nejhlubším hlasem filmového hrdiny. „Nenuťte mne, abych přivolal své demony!“ Vydal se pomalu proti nim a nad hlavou roztočil kožený řemínek.

Dutá trubice se zakousla do vzduchu a začala vydávat kvílivé hučení. Neměl příliš času praktikovat býčí řev. Bude to muset stačit tak, jak to vytvořil. Během chvíli to však už hlasitě úpělo, byl to strašidelný rámus, při kterém se ježily chlupy.

Samozřejmě, šíleně riskoval. Dennis si nebyl dokonce jistý, zda Coyliané tento vynález neznají. Samotná skutečnost, že se s žádným nesetkal a Arth o žádném neslyšel, neznamenała, že ho nikdo z těchto mužů nezná.

Avšak jak se k nim zvolna přibližoval, začali vojáci nervózně polykat a ustupovat. Několik dalších odpadlo ze zadních řad jednotky a prchalo pryč.

Seržant zaklel a opět začal křičet. V jeho hlase byl přízvuk Kremerových Seveřanů. Zdálo se však, že stále hlasitější mručení býčího řevu naplnilo okolní les ozvěnami. Znělo to, jako by v polostínu za větvemi stromů byla nějaká zvířata. Ozvěny duněly jako hlasy podivných bytostí, odpovídající na volání svého pána.

Dennis se soustředil na zdokonalení svého rámusidla, i když věděl, že postrádá talent potřebný k tak rychlé změně věcí. Pouze talentovaní obyvatelé L'Toffu dokázali příležitostně vědomě dosáhnout vzácného felteše - nebo šťastlivec, který pro sebe získal pomoc nevyzpytatelné Krenedžiské bestie. I tak se však hlasitě kvílení stupňovalo, až se začaly ježít vlasy i v jeho vlastním týle.

Záložáci teď už ustupovali a s hrůzou se rozhlíželi kolem, nedbajíce Seveřanova klení. Nakonec se seržant zmocnil oštěpu jednoho ze svých vyděšených vojáků a se zaječením ho mrštil po Dennisovi.

Dennis pozoroval, jak se k němu oštěp blíží. Zachoval však úsměv na tváři a bez zaváhání postupoval vpřed. Obrátit se a běžet, či jenom o krok ustoupit by dodalo těmto mužům odvahy. Musel vzbuzovat dojem neohroženosti a věřit, že seržant sám byl příliš nervózní, než aby jeho muška za něco stála!

Oštěp udeřil do země pár palců od Dennisovy levé nohy. Když ho Dennis míjel, oštěp melodicky vibroval.

Nohy měl jak z tvarohu. Zasmál se - avšak, upřímně řečeno, znělo mu to spíše hystericky než pobaveně.

Při zvuku jeho smíchu zaúpěli vojáci hrůzou jako jeden muž. Zahodili zbraně a rozutekli se.

Na seržantově tváři se na okamžik objevila grimasa vzdoru. Když však Dennis zařval „Búúú!“, otočil se jak na obrtlíku a následoval své muže ve zmateném útěku dolů z průsmyku po silnici do Zusliku.

Náhle si Dennis uvědomil, že stojí v mlhavém ranním světle uprostřed rozházené haldy blyštivých opuštěných zbraní a ještě stále si nad hlavou točí svým malým rámusidlem.

Konečně se dokázal přinutit k tomu, že spustil paži dolů a ukončil ten pekelný rachot.

Když spěchal dál po silnici a volal jejich jména, vynořili se Arth s Linnorou z temného prostoru mezi stromy. Arth si prohlédl Dennise od hlavy k patě a pak se rozpačitě usmál, jako by se styděl, že vůbec kdy pochyboval. Linnořiny oči zářily, jako by chtěly sdělit, že alespoň ona si žádné starosti nedělala.

Jakmile se opět dali do pohybu, spustila Linnora na svůj klasmodion. Jen pouhou náhodou si Dennis chvíli nato všiml, jak Linnora lehce dloubla Artha a natáhla ruku. Arth jen pokrčil rameny a předal jí svazeček potrhaných bankovek.

Brzy míjeli lomy na pazourek, kterých si Dennis všiml už v prvním týdnu svého pobytu v této zemi. Nyní chápal, proč tady tehdy nikoho nezahlédl. Přípravy na válku hory vylidnily. A tady na Tatiru, jestliže lidé evakuovali nějakou oblast, vzali si s sebou všechno praktikovatelné vlastnictví a nic po sobě nezanechali.

Cesta ubíhala dobře. Kára se používáním opravdu zdokonalovala. Když však přešlo dopoledne, byl Dennis stále neklidný. Touto dobou už jistě podali prchající záložáci hlášení. Kremer po jejich stopě pošle lepší oddíly.

Přijeli na rozcestí. Silnice před nimi pokračovala podél úbočí hor směrem na západ k velkým pazourkovým lomům Graymountu.

Linnora vstala a odbelhala se k méně používané odbočce, mířící k jihu. „Tohle je obchodní cesta. Tudy jsem poprvé přišla, když jsem vycítila přítomnost toho malého kovového domečku na tomto světě.“

Zamračila se a nohou přejela po krajnici, jako by byla nespokojená s úrovní praktikování, které se jí dostává. Kdyby mělo toto zanedbávání trvat ještě déle, začal by se její krásný povrch rozpadat na prašnou cestu.

Dennis se otočil a pohlédl na severozápad. Tam někde, pár dní svěží chůze na sever od hlavní silnice, stál jeho „malý kovový domeček“.

Kdyby si alespoň mohl být jistý, že uspěje - že nějak slepí dohromady nový zievatron a dá mu ještě včas dostatečnou praxi - byl by ochoten to risknout. Nabídl by Linnoře i Arthovi, že je vezme pryč z tohoto divokého šílenství do světa, kde všechno je obtížné, avšak rozumné a smysluplné.

Nebyl však čas a kromě toho měli další závazky. S hlubokým povzdechem uchopil uzdu a vedl osla na jižní odbočku. „Dobrá. Máme před sebou další velký výstup a musíme se dostat dalším průsmykem. Tak si pospěšme.“

Horské údolí za nimi se uspokojivě prohlubovalo. Díky Linnořinu jemnému naléhání a Arthově a Dennisově pomoci se začal malý vozík zvolna přeměňovat v něco skutečně nemálo užitečného. Osy se otáčely v úzkých drážkách v trupu vozíku se očividným samomazným efektem stejně, jako se to dělo u lyžin coylianských saní na domorodých cestách. Kožené popruhy, které Dennis pro Linnoru vymyslel, aby za ně mohla tahat, měly čím dál větší účinnost v řízení předních kol v ostrých horských serpentinách, kde ovšem Dennis s Arthem pomáhali tlačit.

Byli vzdáleni asi tak míli od okraje vyššího jižního průsmyku, když se Arth dotkl Dennisova ramena.

„Podívej,“ řekl ten malý muž a ukázal dozadu.

Pod nimi, asi dvě míle zpět, se po cestě, stíněn korunami stromů, rychle pohyboval hlouček tmavých postav. Dennis přimhouřil oči a zatoužil po svém dalekohledu.

„To jsou běžci,“ řekla Linnora a zvedla se na sedačce, aby se její bystré oči dostaly na jejich úroveň.

„Jsou oblečení do šedi Kremerových Seveřanů.“

„Mohou nás dohonit?“

Linnora potřásla hlavou na znamení nejistoty. „Dennisi, toto jsou jednotky, se kterými Kremerův otec porazil starého vévodu. Běží bez známek únavy, jsou to profesionálové.“

I když Linnora Dennise nepochybně pro jeho pozoruhodné výkony obdivovala, věděla velmi dobře, že i jeho schopnosti mají své meze. Tohle nebyli venkované, kteří by se dali zastrašit kameny a trochou hluku.

Vystoupila z káry. „Myslím, že bude lepší, když půjdu pěšky.“

„To nemůžete! Začnou vám opět otékat nohy!“

Linnora se usmála. „Při cestě do kopce mne nedokážete tlačit tak rychle, jak já se mohu belhat. Je čas, abych začala dělat svou práci.“ Přijala Dennisovo rámě.

Arth mlaskl na osla, který se bolestně opřel do odlehčeného vozíku.

Dennis se ohlédl na řadu temných postav pod nimi. Zdály se mu větší. Vojáci stále klusali a od jejich zbraní se odrážely sluneční paprsky.

Uprchlíci se otočili a pokračovali ve výstupu k vrcholu jižního průsmyku.

Jak pronásledovatelé tak i pronásledovaní před vrcholem zpomalili.

Ted, když Linnora jakž takž kráčela, zvažoval Dennis, zda odříznout vozík nebo se alespoň zbavit malého kluzáku, který ležel stočený do rance v zadní části. Avšak i když by to jejich oslíkovi odlehčilo, z nějakého důvodu odolal. Do těchto věcí bylo vloženo už hodně praktikování. Ještě by mohly být užitečné.

Linnořino tempo nicméně určovalo hranici jejich rychlosti. Byla si toho vědomá. Jak se nutila k rychlejší chůzi, rysy jí v obličejí ztvrdly. Dennis se neodvažoval vměšovat se ani ji nutit k odpočinku. Potřebovali každý okamžik. I jeho nohy bolely, a plíce si v řídkém vzduchu stěžovaly. Zdálo se mu, že se jejich utrpení vleče dál po celé hodiny.

Úplně je překvapilo, když se z ničeho nic před nimi otevřel nový výhled směrem k jihu - vodní předěl. Zcela vyčerpaní se sesuli k zemi na vrcholku vysokého horského hřbetu.

Linnora přejela pohledem řetěz hor, které jako mohutní obři zářily v oblouku směřujícím na jih. Tato strana vrcholů ležela ve stínu, jak odpolední slunce zvolna klesalo k jejich pravé straně.

„Tam,“ řekla a rukou ukázala ke skupině vrcholů ozdobených ledovcovými čepičkami. „Tam je můj domov.“

Dennisovi to horské království L‘Toffu připadalo asi tak vzdálené, jako byla vzdálená mírná horská úbočí Středozemí na Zemi. Jak by to vůbec mohli dokázat, dojet tak daleko, když byli tak vytrvale pronásledováni?

Dennis chvíli stál, ponořen v úvahách, a zvolna chytal dech, zatímco Arth a Linnora usrkávali z jedné z čutor, kterými je vybavila paní Sigelová.

Dennis hleděl na serpentiny silnice, která před nimi prudce klesala podél horských úbočí. Otočil se a pohlédl na vozík, který jim dosud tak dobře sloužil. Začal si potichu pohvizdovat, protože cítil, že se mu v hlavě rodí nápad.

Vyjde to? Byl by to samozřejmě zoufalý a riskantní tah. Pravděpodobně se všichni zabijí.

Pohlédl na své společníky. Vypadali, že jsou téměř na konci svých sil. Pěšky samozřejmě nemohli uniknout jednotce, která byla jen kousek za nimi.

„Arthe,“ řekl, „jdi se podívat.“

Malý zloděj zasténal. Zvedl se však a odkulhal kus cesty zpět.

Dennis se chvíli hrabal pod nedalekými stromy, až našel dva silné klacky. Z cívky, kterou jim dala Surah, odmotal kus provazu a pustil se do přivazování větví ke káře, podél okrajů a přímo nad a před zadní kola. Sotva skončil, ozval se výkřik.

„Dennizz!“

Arth zuřivě mával ze severního okraje průrvy. „Dennizz! Už jsou skoro tady!“

Dennis zaklel. Doufal v trochu více času. Baronovi Seveřani byli skutečně dobří vojáci. Musí je to stát nadlidské úsilí, držet takové tempo.

Pomohl Linnoře do káry, hned jak se Arth dobelhal zpět k nim. Arth pošukával za uzdu vyčerpaného osla a když se tvrdohlavé zvíře odmítlo pohnout, svolával na jeho hlavu hromy a blesky.

„Nech ho být,“ řekl mu Dennis. Přistoupil k oslovi, přeřízl postroje a tvora osvobodil. Arth na něj překvapeně civěl.

„Nastup, Arthe, sem dozadu,“ řekl mu Dennis. „Od téhle chvíle jedeme všichni.“

8

Velitel roty Modrý pták Noh z vojenské posádky ze Zusliku supěl vedle své jednotky. Po straně ho hryzala bolest, jeho usilovně pracující plíce úpěly v agónii. Velitel dusal ztěžka dál. Byl rozhodnutý nezůstat pozadu za svými muži, i když většinu tvořili mladí dobrovolníci ze vznešených rodin a jen pár jich překročilo dvacítku.

Ve věku třiceti dvou let si uvědomoval, že na to už začíná být příliš starý. Snad, napadlo ho, když si stíral pot, který mu zamlžoval oči, snad by si měl zařídit přeřazení mezi jezdeckvo.

Vyšetřil si okamžik a pohlédl na své mužstvo. I jejich obličejé byly napjaté a zpocené. Minimálně tucet z jeho čtyř desítek mužů již odpadl, váleli se lapající po dechu podél silnice po celé trase až dolů k úpatí hory.

Velitel sám sobě dovolil slabý úsměv, i když bojoval o každý doušek řídkého vzduchu.

Možná, že by mohl s tím přeřazením ještě chvíli počkat.

Zdálo se, že minuty smrtelného zápasu se vlečou jen zvolna. A potom, konečně, dostoupila průrva pod jejich nohama svého vrcholu. Jak svah ztratil na strmosti, ucítil, že jeho nohy jsou lehké jako peříčka. Téměř vrazil do muže před ním, který zpomalil a ukázal před sebe.

„Támhle...! Přímou... před náma...!“

Velitel v duchu vítězoslavně zajásal. Baron Kremer bude štědrý k tomu, kdo mu přivede zpět toho cizího kouzelníka a princeznu z L‘Toffu. Udělá si jméno!

Na vrcholku kopce hlouček jeho vojáků s rukama na kolenou přerývaně lapal po dechu a zíral se svahu dolů. Také velitel se zastavil a překvapeně civěl, od okamžiku, kdy se před ním otevřel výhled na jižní svah.

Jen několik yardů od nich se spokojeně pásal malý oslík, kožené popruhy mu volně visely z postroje. Asi sto metrů dolů po silnici seděli tři lidé těsně namačkáni v malé bedýnce. Okamžitě poznal, že to jsou uprchlíci, které pronásleduje. Zdálo se, že tam jen tak sedí a bezmocně čekají, až budou chyceni! Pak si velitel všiml, že se bedýnka pohybuje! Žádné zvíře ji nevleklo, a přesto se pohybovala!

Jak...?

Náhle si uvědomil, že to musí být kouzelníkovy dílo. „Za nimi!“ Pokusil se zařvat, podařilo se mu jenom zaskřehotat. „Vztyk! Vstaňte a za nimi!“

Asi polovina jeho mužstva se neuspořádaně zvedla na nohy a klopýtala za ním po silnici dolů.

Avšak ta malá bedýnka nabírala rychlost. Velitel zahlédl nejmenšího z uprchlíků - malého zloděje, o kterém slyšel, že jim pomáhal při útěku ze zámku - jak se ohlédl a uštědřil jim krátký, zlomyslný úšklebek.

Bedýnka se rychle mihla zatačkou a zmizela z dohledu.

9

„Dávej pozor na tu zatačku!“

„Já dávám na tu zatracenou zatačku pozor! Ty se starej jen o brzdy!“ „Brzdy? Kára je rozbitá? Kde?“

„Ale ne! Brzdy! Ty dva klacky... Když se přiblížíme k zatačce... stoč ty klacky tak, aby drhly o zadní kola!“

„Dennisi, myslím, že si vzpomínám na velmi prudkou zatačku přímo před-“

„Co jste říkala, Linnoro? Kde? Ach, to ne! Držte se!“

„Dennizz!“ „Dennisi!“ „Pořádně se vykloňte! Ne! Na druhou stranu! Princezno, nevidím!“

Dejte ty ruce pryč z mých očí!“

S hrozivým hukotem, který je rozechvěl až do kostí, prosvištěla kára ostrou zatačkou, pak se otrásla a řítila se dál po svažující se silnici. Kolem nich hvízdaly neproniknutelné křovinaté porosty a rozeklané stromy.

„Héééj! Je už po všem? Můžu už pustit tydle vobroušený dřevěný věcičky? Necejtím se moc dobře...“

„A co vy, Linnoro? Jste v pořádku?“

„Myslím, že ano, Dennisi. Ale všiml jste si, jak blízko jsme se dostali k té propasti?“

„Ach, naštěstí ne. Poslyšte, nepodíváte se na Artha, prosím? Myslím, že omdlel.“

Po nějakou chvíli vedla silnice rovně. Dennisovi se podařilo přimět káru k vyrovnané jízdě.

„Hmmm... Arth se právě probírá, Dennisi, nicméně myslím, že je trochu zelený.“

„Klidně ho pleskněte, aby se probral, jestli to je třeba! Začínáme znovu zrychlovat a já ho potřebuju k ovládání těch brzdy. Měla byste mu pomoci praktikováním, jak nejlépe dokážete!“

„Pokusím se, Dennisi.“

Dennis manévroval s poskakující károu podél horského úbočí. Právě včas ucítil, že Arth je zpátky u brzdy. Malý zloděj začal sprostě klít, což signalizovalo, že je zase ve formě.

„Děkuji, Vaše Výsosti,“ vzdychl Dennis.

„Rádo se stalo, Dennisi. Měla bych vám ale říci... myslím, že je přímo před námi další ostrá zatačka.“

„Výborně! Je stejné zlé, jako ta poslední?“

„Hmmm, horší, řekla bych.“

„O, bože, máte pravdu! Držte se!“

Když klesání konečně skončilo, jeli nicméně ještě několik set yardů a dokonce i vyjeli kousek do protějšího svahu. V tomto okamžiku byla ložiska vozíku zdokonalena téměř k naprosté absenci tření - malé požeňání po tom kodrcavém horském sjezdu.

Nakonec se zastavili uprostřed úzkého horského údolí - letních pastvin. Nedaleko od silnice stála opuštěná ovčácká chatrč. Setrvačnost dopravila vozík jen několik metrů od jejích dveří.

Arth nastavil brzdy do bezpečné polohy a zajistil tak vozík na místě. Pak vyskočil ven, svalil se na zem a začal se smát.

Linnora ho následovala, ne tak hbitě, ale se stejným šíleným nadšením. I ona se sesypala do svěží

trávy a s rukama v bok šířila kolem sebe smích jako zvonění zvonků. Z očí jí tekly proudy slz. Dennis seděl v předku káry, třásl se a ruce měl stále ještě omotané řezavými řemeny, se kterými řídil deset nebo dvacet nejstrašnějších mil ve svém životě. Na Linnoru a Artha vrhl zničující postranní pohled. I když byli jeho přáteli a druhy, bylo štěstí, že neměl dost energie ani jistoty, že udrží rovnováhu, aby se postavil, odešel tam, kde se teď kutáleli, a na místě je zaškrtil!

Halekali jako děti a rukama předváděli pohyby jako při létání. Byli takoví už od prvních děsivých momentů na horském svahu. Jakmile si jednou uvědomili, že to „kouzelník“ zase dokázal, nikdy je ani v nejmenším nenapadlo, aby byli vyděšení.

Při jejich radostných výkřicích se už víc než půltuctukrát málem přestal ovládat a nescházelo mnoho, aby je poslal na útesy ostré jako břitva!

Pomalů, opatrně odmotal ovládací řemeny. Obnovený krevní oběh vyvolal intenzívní bolest. „Vozíková nemoc“, která ho během divoké jízdy téměř přemohla, se nyní vrátila. Nejistě vstal a opatrně vykročil z toho malého šíleného vynálezu, přidržuje se jeho postranice.

„Ach, Dennisi.“ Linnora k němu přikulhala a chytila ho za paži. Tak tak, že se nezačala znova smát.

„Ach, můj pane Kouzelníku, udělal jste z nich pěkné hlupáky. A my jsme letěli rychleji než sám vítr! Byl jste fantastický!“

Dennis pohlédl do jejich šedých očí a spatřil v nich lásku a obdiv, které tam už dlouho toužil nalézt - a náhle si uvědomil, že existují priority, které se ohlásily ještě dříve, než se jeho sen splnil.

„Eh.“ Ztěžka polkl a zapotácel se. „Nezapomeňte myšlenku.“

Pak se od ní odtáhl a rychle se odpotácel za křoví, kde se mu udělalo hrozně zle.

SIC BISCUITUS DISINTEGRATUM

Byla to večerní ukázka, skutečněná při svitu měsíce a v třepotavém světle stovek jasných pochodní. Urození pozorovatelé sledovali pokračující přípravy se stoupající nervozitou. Jedna řada vojáků za druhou zaplňovala prostor promenádního nádvoří. Potom virblující bubny utichly.

Následovala dlouhá pauza a pak náhle proťal ticho pronikavý, děsivý zvuk. Po zarachocení exploze následovalo opět ticho. Ohromení hosté zírali v úžasu nad tím, co se právě stalo. A pak tisíc mužů vydalo jednolitý, krvelačný, souhlasný řev.

Seržant Gilm provedl čelem vzad a rázně pochodoval zpět ke zvýšeném pódiu. Na promenádním nádvoří za ním, na konci popravčího koridoru, zela ve vnější zdi nová díra. Tam, kde ještě před několika okamžiky častoval vzpurný L'Toffský zajatec barona Kremera a jeho vznešené hosty nelichotivými přídomky, stál nyní zakrvácený pahýl popravčího kůlu.

Kremer převzal od svého seržanta jehlovku. Obrátil se ke svým urozeným hostům, významným lordům ze západu, kteří se shromáždili, aby prodiskutovali konečné spojení proti autoritě krále.

Hrabata a baroni byli bledí. Pár jich budilo dojem, že nemají daleko ke zvracení. Tak, napadlo Kremera, ukázka se vydařila.

„Nuže, vzácní páni? Viděli jste mé vzdušné síly v akci. Ukázal jsem vám mou skříňku varující na dálku. A nyní víte, co dokáže moje nejcennější nová zbraň. Jsou nyní mezi vámi někteří, kdo mají pochyby o mém plánu?“

Vévoda z Bas-Tyry se zamračil a zavrtěl hlavou. „Nemůžeme nepřiznat, že to na nás udělalo dojem, drahý barone Kremere... nicméně, bylo by dobré se s tím cizím kouzelníkem, který pro vás tyto zázraky vytvořil a o kterém se šíří mnoho zvěstí, doopravdy setkat.“

Podíval se na Kremera s očekáváním. Avšak baron ze Zusliku pouze vyčkával, nic neříkal a jeho oči pod temnou klenbou obočí byly ve střehu.

„Ach, ano,“ pokračoval vévoda, „samozřejmě, že se shodujeme v tom, že králi Hymielovi musí být udělena lekce ve věci práv jeho vazalů. Přesto, některé z metod, které navrhuje...“

„Zdá se, že jste dosud nepochopil skutečnou situaci,“ řekl Kremer s povzdechem. „Bude nutné vám pomoci.“

Obrátil se ke svému bratranci lordu Hernovi. „Ať přivedou ty mimořádné vězně,“ přikázal.

Lord Hern předal rozkaz.

Velcí lordové si mezi sebou šuškali. Byli nepochybně hluboce znepokojeni. Začínalo se to vyvíjet jinak, než původně očekávali. Pár jich po baronovi nervózně pokukovalo, jako by začínali tušit, co má za lubem.

Posel lorda Herna dorazil k postrannímu vchodu a po chvilce byl ven na nádvoří, strážemi šubajícími za provazy, vyveden řetěz spoutaných mužů.

Shromáždění urozených pánů zalapalo po dechu.

„To jsou Královští Skauti!“

„Skutečně. Tak to je válka, ať chcete nebo nechcete!“

„A podívejte! Králův zmocněnec!“

Uprostřed řetězu Skautů byl muž oděný v modrých a zlatých barvách královského komisaře - králův zmocněnec - který měl moc jednat ve jméno krále.

„Kremere!“ zvolal muž. „Vy se opovažujete zacházet takovýmto způsobem se samotným úřadem krále? Přišel jsem jako vyslanec míru! Až se to můj král doslechne, dostane vás-“

„Dostane mou pěst!“ zařval Kremer a přerušil projev komisařova vzdoru. Jeho jednotky zajásaly jako jeden muž.

Kremer se otočil ke shromážděným šlechticům. Ukázal směrem k vězňům.

„Pověste je,“ řekl.

Ohromený vévoda z Bas-Tyry řekl: „My? Vy chcete, abychom pověsili královské posly? Osobně?“

Kremer přikývl. „Teď hned.“

Šlechtici pohlédli jeden na druhého. Kremer zahlédl, jak několik očí vrhlo pohled vzhůru ke kluzákům kroužícím ve světle pochodní nad jejich hlavami, na tisícovku vycvičených vojáků - zlomek jeho ozbrojených sil - a na jehlovku v jeho rukách. Viděl, že začínají chápat.

Jeden po druhém přikývl.

„Jak si přejete... Vaše Výsosti.“

Jeden za druhým se zvedli, aby uposlechli. Kremer pozoroval, jak sestupují a jak si každý odvádí

jednoho odsouzence.

Na pódiu s ním zůstali pouze kapitáni od žoldnéřů. Otočil se k nim a upřeně je pozoroval - šest veteránů, zocelených z tuctů lokálních drobných válek. Ti nemají žádnou půdu ani majetek, na který by museli myslet. Schopni třeba násilím naprosto ovládnout své jednotky, měli se mnohem méně čeho obávat od kluzáků a magických zbraní. Kdyby byli na pochybách, šli by prostě stále dál.

Kremer je potřeboval, jestliže se měl pustit do obléhání měst na východě a jejich „demokraticko-roajalistické“ chátory.

A aby si je udržel po dlouhou válečnou kampaň, bude potřebovat peníze.

„Pánové,“ oslovil je, „dali by si někteří z vás ještě trochu brandy?“

2

„Dennisi?“

„Hmmmch? Co-co se děje, Linnoro?“ Dennis zvedl hlavu. Musel si protřít oči, aby něco viděl. Venku byla stále tma. Na podlaze malého ovčáckého srubu ležel Arth a slabě chrápal.

Linnora spala schoulená vedle Dennise pod stejnou příkryvkou. Nyní se posadila a její šedé oči mžouraly v bledém měsíčním světle.

„Dennisi, právě jsem opět měla ten pocit.“

„Jaký pocit?“

„Takový ten pocit, že se někdo nebo něco objevilo na tomto světě. Jako tenkrát, před třemi měsíci, když jsem poznala, že sem dorazil tvůj malý kovový domek... a když jsem cítila, že jsi dorazil na Tatir i ty.“

„Chceš tím říct, že někdo používá zievatron?“

Linnora mu nerozuměla. Hleděla jen upřeně do noci.

Dennis přemýšlel. Byla Linnora skutečně schopná poznat, když byl zievatron v činnosti? Jestliže ano, znamenalo to, že někdo další prošel tím zařízením pro přenos reality a následoval ho tak sem, na tento svět?

Dennis vzdychl. Bylo mu toho ubožáka líto, ať už to byl kdokoli. V tomto okamžiku nemohl dělat vůbec nic, aby tomu dotyčnému pomohl, to bylo naprosto jasné. Na toho chlapíka čekala série krutých šoků.

„Nemá cenu si s tím teď lámat hlavu,“ řekl princezně. „Lehněte si a snažte se trochu spát. Zítřek bude pěkně rušný den.“

3

Když se světlo svítání rozšířilo po celé horské louce, zářil malý cizí domek barvami hromady peněz uložených v kovu. Učenec Hossk upozornil šepem své ozbrojence, aby se nehýbali.

Zamyšleně pozoroval domek. Jen bohové věděli, jakým způsobem rozebrat tuhleto zatracenou věc. Existoval důvod, proč upustil od odklizení celé té věci už před měsíci. A nebylo to pouze z nutnosti dopravit polapenou princeznu co možná nejrychleji Kremerovi.

Nicméně celý problém byl diskutabilní. Stejně jako posledně dorazil Hossk na místo, jen aby zjistil, že ho už někdo předběhl! Po mýtině netrpělivě pochodovala opuštěná postava sem a tam a za stálého tichého mumlání vynášela z malého domečku nějaké bedny.

V tlumeném světle se Hossk částečně domníval, že to je sám cizí kouzelník! Konec konců, kovový dům bylo jedno z pochopitelných míst, kde toho člověka hledat.

Snad by mohl Nuela přinutit, aby ten dům pro něj rozebral. Na každý pád, chycení a navrácení kouzelníka Kremerovi by nemálo přispělo k utišení diktátorova hněvu.

Hossk byl zklamán, když přibývajícím světlo odhalilo ve vetřelci světlovlasého muže. To vůbec nebyl Dennis Nuel, i když se ten chlapík skutečně zdál dost vysoký, asi jako ten kouzelník.

A zatímco se svými ozbrojenci naslouchal z úkrytu z nedalekého podrostu, zdálo se mu, že ten cizinec navíc hovořil i stejně ohavným přízvukem. Hossk se soustředil, aby zaslechl slova, která si cizinec pro sebe brblal.

„...zatracený zmatek!... návratový mechanismus úplně rozervaný... materiál rozházený kolem dokola... pěkně pošahaný znak místních inteligentních bytostí!“ Cizinec si několikrát pohrdlivě odfrkl, zatímco

se přehraboval v hromadě předmětů vytahaných z přepravních beden na zem.

„...se mnou vyrovnává účty, to je to, co dělá. Jen proto, že jsem šel pro jeho vybavení na burzu místo do toho drahýho safari-obchodu, který si vybral... pravděpodobně se rozhodl zahrát si na badatele, a na zievatronu se skutečně vyřádl, aby měl jistotu, že ho nikdo jiný nedokáže opravit... musel určitě vědět, že jako dalšího vybere Flaster mě...“ Hossk už slyšel, co potřeboval. Na místo jednoho kouzelníka přijde jiný. Tenhle bude možná poddajnější!

Naznačil svým vojákům, aby se rozptýlili a nic netušícího cizince obklíčili.

4

„Copak to bude, Dennizz?“

Dennis vzhlédl od práce. V šeru před svítáním se cítil unavený a podrážděný. Arth měl být s Linnorou a pomáhat jí s přípravou snídaně před dlouhým dnem, který je očekával.

„Co to asi je, to, co dělám, Arthe?“

„Nóóó...“ Arth se podrbal na bradě způsobem, který adoptoval jako svůj „inženýrský“ postoj. Nepochybně si myslel, že Dennisova otázka byla sokratická a ne sarkastická.

„Eh, připadá mi, jako že přiděláváš ten kluzák k ty káře a z těch křídel děláš plachty, jako na lodi.“

Dennis pokrčil rameny.

Arth luskl prsty. „Jasně, proč ne? Tady v těch výškách je větru habaděj. Mohlo by nám to pomoci do některých z těch stoupáků před námi!“ Obrátil se a zavolal do chatrče, kolem které se začala linout vůně jídla.

„Hej, princezno!“ zakřičel Arth, „pojdte se mrknout na to, co kouzelník vymyslel!“

Dennis vzdychl a pracoval vytrvale dál. Budou odtud muset brzy zmizet. Včera odpoledne získali pěkný náskok. Kremerovy jednotky ale nemohou být daleko za nimi. Přál si jenom, aby si byl jistý stejně, jako si byli jistí Arth s Linnorou, že je dokáže dostat z příštího průšvihů. Hrozil se vidiny zklamaných pohledů na jejich obličejích v okamžiku, kdy by je v tom nechal.

5

„Otče, právě začaly útoky!“

Princ Linsee vzhlédl od generální mapy, když jeho syn Proll vpochodoval do konferenční místnosti.

„Kde udeřili?“

„Kremerovi dnešní spojenci útočí na všechny průmyky směřující na východ. Útoky byly synchronizovány spojkami, které se pohybují na těch jeho prokletých kluzácích. Očekáváme další mocný úder podél severní obchodní cesty v rozmezí nejpozději jednoho dne.“

Linsee pohlédl k Demsenovi. Vůdce vyčleněné jednotky Královských Skautů zavrtěl hlavou. „Jestliže se všichni západní lordové přidali ke Kremerovi, nepodaří se mi dostat ven vzkaz pro krále, zvláště když jsou ve vzduchu ty kluzáky. Darbské planiny jsou příliš rozsáhlé, než aby se daly překonat během jedné noci, a to i na rychlém koni.“

„Snad tedy balónem?“ navrhl Linsee.

Demsen pokrčil rameny. „A vystavit riziku těch několik, které máme? Sigel s Gathem dělají, co mohou, ale pokud žádný z vašich nepřiláká hejno Krenedží na pomoc, pochybuji, že flotila bude připravena včas.“

Princ Linsee vypadal deprimovaný. Zdálo se, že nezbyvá mnoho naděje.

„Nedělejte si starosti, starý příteli.“ Dempsen stiskl princovo rameno. „Však my jim předvedeme boj. A ještě se to může všelijak vyvrbit.“

6

„Myslel jsem, že nám ty plachty mají pomáhat!“ vrčel Arth, když táhl vozík. Vzadu zase tlačil Dennis.

„Tak to asi nefunguje! Ne každý dobrý nápad musí vyjít. Zažaluj mě!“

Tlačili káru vzhůru do strmého svahu, až konečně dosáhli dlouhého rovného úseku, kde si mohli odpočinout. Dennis si otřel pot z čela a naznačil Linnoře, aby si zase nasedla.

„Dokážu ještě chvilku jít, Dennisi. Skutečně.“ Linnora vypadala rozhněvaně, že je nucena se vézt a

přítom se muset dívat, jak oba muži dělají všechnu práci.

Její vyrovnanost a odvaha udělaly na Dennise dojem. Chodidla i kotníky ji nepochybně stále ještě velmi bolely, nicméně to byla právě ona, kdo byl nejdychtivější ve snaze pokračovat v cestě. Chtěla raději putovat, než si nalézt úkryt v horách a přečkat v něm nadcházející bitvy.

„Jistěže dokážete ještě chvilku jít,“ řekl Dennis neústupně, „ale možná, že už pěkně brzy budete muset běžet. Chci, abyste to zvládla, až ten čas přijde.“

Linnora vypadala, jako kdyby si chtěla postavit hlavu. Nakonec si povzdychla.

„Ach, dobrá tedy! Budu ještě trochu praktikovat káru a dám se do těch vašich plachet.“

Natáhla ruku, chytila Dennise za vlasy a vtiskla mu hlasitý polibek. Když skončila, pokývala hlavou a řekla „Hmmmm!“ , jako by tím, co udělala, dosáhla určitého důležitého mezníku. Potom vlezla do káry a zaujala své obvyklé místo; upřeně hleděla před sebe.

Dennis na okamžik zmateně mžikal, avšak rozhodl se nezpochybňovat něco, co chutnalo tak příjemně. „Ha, Dennisi?“

Dennis zvedl zrak. Arth ukazoval dolů za ně, na úbočí.

Upřímně řečeno, Dennis už začínal být tak trochu otrávený z Arthova zvyku ukazovat vždycky na nějakou katastrofu. Obrátil se a pohlédl směrem, kterým ten malý muž ukazoval. Dole, v nejnižším bodě malého horského pastviska, se hbitě pohyboval velký oddíl.

Kolem chatrče, ve které strávili noc, se tryskem řítíl oddíl jízdy čítající nejméně dvě stě jezdců. Část jednotky se zastavila, aby ovčáckou boudu prozkoumala. Zbytek se řítíl dál, hnali se vzhůru po stopě uprchlíků a jejich šedivé praporce se prudce třepetaly.

Dostat se sem jim nebude trvat déle než dvacet minut.

Dennis zavrtěl hlavou. Hleděl na horskou krajinu, která se před nimi táhla, a neviděl přinejmenším na několika nejbližších mílech žádné místo, kde by se ukryli. Cesta byla omezena na horský svah s hrbolatými náspy nebo prudkými srázy po jedné nebo druhé straně.

A je to, pomyslel si, copak nás asi dostane z tohohle průšvihů?

Arth a Linnora na něj hleděli s očekáváním. Dennis se cítil velmi unavený.

Zrovna mě vůbec nic nenapadá.

Právě se chystal, že se k nim otočí a řekne jim to, když náhle na severovýchodě, v divoce rostoucích křovinách pokrývajících svahy ve směru, který nakonec vedl do města Zusliku, zahlédl malý pohyblivý úkaz. Pozorně ten zvláštní jev sledoval. Ten podivný, chaotický útvar se k nim blížil velkou rychlostí.

„Co to sakra-?“ Linnora i Arth pohlédli směrem, kterým ukazoval.

Neměli před tím naprosto kam utéct, pokud by se z toho vyklubalo něco nebezpečného. Ať už zmítalo suchými křovisky cokoli, pohybovalo se to fantastickou rychlostí a zvedalo to mračna prachu.

Arth a Linnora vypadali stejně zmateně jako on. „Víte,“ přemýšlel Dennis nahlas, „myslím, že by to snad -“

Úkaz se náhle, ve vzdálenosti dvaceti yardů, zastavil. Následovala krátká pauza, jako by ta věc v křoviscích pod nimi určovala svoji polohu. A pak se ten mrak zkázy rozjel přímo k nim!

Arth ustoupil a zvedl jeden z mečů, které Dennis sebral záložákům, zahnaným především na útěk. Dennis se pohnul, aby se postavil mezi tu věc, ať už to bylo cokoli, a Linnoru, i když v tu chvíli už začínal mít podezření...

Křoví u silnice se ve spršce třísek rozevřelo. Oblak částecek se zvolna usadil, aby nakonec odhalil kupu špíny a prachu - hromadu, která se k nim blížila s tichým vrněním pohyblivých pásů.

S téměř neslyšným zakňučením se otevřela věžička průzkumného robota Saharského Institutu. Z prostoru kupole mrkl pár zelených očí. Dvě řady jehlovitých zubů se zašklebily zpod kovového poklopu.

„No,“ řekl Dennis, „trvalo vám to dost dlouho, než jste nás dohonili.“ Nicméně se usmál.

Robot zapípal. Čunítek se na něj jen zašklebil oblakem vznášejícího se prachu. Potom potřásl hlavou a mocně kýchl.

7

U třetího rozvětvení řeky Ruddik se bitva nevyvíjela mimořádně dobře pro žádnou ze stran.

Pro barona R'kettse a hraběte Feif-deie byl postup úzkým kaňonem vzhůru nebezpečnou akcí, plýtváním jak časem, tak i muži. Ze hřbetů svých koní stojících na malém kopečku uprostřed strmé rokly pozorovali, jak jejich vojska pochodují ve dvou zástupech kolem.

Mohutnější zástup mířil na západ, ještě výše do hor, kolem hromad kamení z nejposlednější z početných a nákladných potyček této války „udeř a uteč“.

Samotný kopeček, na kterém baroni stáli, byl stvořen teprve dnešního rána, když se toto místo ocitlo v krupobití laviny balvanů, okamžitě sloužících dvacítky polapených mužů jako náhrobní kameny.

Daň mohla být mnohem větší, nebýt chabrosti nových vzdušných sil barona Kremera. Kremerovi letci se spouštěli střemhlav, lehkomyšlně odvážní v ošidných vzdušných proudech, a zasypávali vojska L'Toffu krupobitím smrtonosných šipek. Brzy zbavili horská úbočí jejich obránců a umožnili tak Kremerovým vojskům postoupit vpřed.

Bartoň R'ketts pozoroval pochodující zástupy s pocitem chmurného uspokojení. Dokonce ani baron... nebo spíše král Kremer... si na tempo, kterým postupovali, nemohl stěžovat. Alespoň pokud byl spravedlivý.

Navzdory těmto počátečním nezdarům očekával stále baron R'ketts snadné vítězství a už se těšil na žeň, kterou tohle tažení poskytne. Slyšel fantastické příběhy o bohatství L'Toffu. L'Toffští muži prý dokáží praktikovat nástroje a zbraně k dokonalosti během několika minut, a ty věci pak v tom stavu navždy zůstanou! Také se říkalo, že L'Toffské ženy mají schopnost praktikovat muže... a navracejí jim tak mužnost, kterou kdysi měli.

Barona R'kettse od toho věčného sezení na koni bolela páteř. Stále si však opakoval, že to za to stojí. Kremer mu slíbil bohatství a potěšení daleko za hranice jeho nejdivočejších představ.

Ve slastném očekávám si olízl rty. Měl skutečně o čem snít!

Hrabě Feif-dei sledoval pochodující invazi zarputilejším okem. Zatímco jeho bratr lord civěl na proudy ozbrojenců šplhajících do hor, mohl Feif-dei pozorovat pouze tenčí stružku jdoucí opačným směrem - farmáře, zemany, praktikovatele, a dokonce kvalifikované řemeslníky-tvůrce z vesnic svého vlastního hrabství - jak si drží obvazy na zraněních, belhají se o improvizovaných berlích, nebo se opírají jeden o druhého na nesnadné cestě dolů po úbočí k stanicím zdravotnické péče.

Feif-dei věděl, že ty nejlepší, nejpraktikovanější obvazy byly schovány pro šlechtice. Mnoho, ne-li většina, z těchto mužů zemře - když ne ztrátou krve, tak na nemoc požírající krev zevnitř.

Zdálo se, že vojskům zůstalo málo z toho překypujícího nadšení, se kterým tažení zahájili. Většinou byli unavení a hladoví a začínali být trochu vystrašení.

Presto se jich tu a tam vyskytlo několik, kteří vzrušeně hovořili o bohatství, které dobudou, až se zmocní nepřátelské hlavní bašty. Některé z těchto chvastounů poznal i mezi svými modře oděnými vojáky. Vedli silné řeči, ale pokud nebyli pod bedlivým dohledem, měli téměř zázračnou schopnost nacházet se někde jinde, když přišlo na skutečné bojování.

Hrabě Feif-dei potichu klel, opatrně, aby ho jeho soused neslyšel. Válka byla peklo a baron R'ketts byl hlupák, že si liboval. On, Feif-dei, kdysi země L'Toffu navštívil a princ Linsee o něj zdvořile pečoval. Několikrát se snažil R'ketsovi vysvětlit, že L'Toff není tak strašně bohatý. Toto tažení mělo jediný účel, chránit Kremerův tyl při skutečné válce na východě.

Ale R'ketts neměl zájem poslouchat žádné z Feif-deiových rozumných vysvětlení o tom, co před ním leží, dával přednost svým vlastním fantaziím.

Hrabě Feif-dei si povzdechl. Ale, co. Tenhle zápas bude alespoň držet R'kettse po nějakou dobu stranou od něj. Jeho lid a jeho země budou pravděpodobně pod novým králem stejně bezpeční jako pod starým.

Jen ať to je čisté vítězství, modlil se v duchu, s co možná nejmenším počtem padlých farmářů a řemeslníků.

Shora zazněl zvuk trubky - pronikavé varování. Lordové zaslechli hlasitý rachot padající skály.

„Ach, ne. Snad ne znova!“ zasténal baron R'ketts a zakryl si oči. Seděl nehybně na koni a vrtěl hlavou. Feif-dei se rychle obrátil ke svým pobočníkům. „Pospěšte si zpátky k signálnímu stanovišti. Informujte je o dalším přepadu a ať požádají o podporu ze vzduchu.“

Posel odspěchal. Baron R'ketts se stále ještě litoval a neprojevoval vůbec žádnou snahu o vyšetření situace. Hrabě Feif-dei zavrtěl znechuceně hlavou a hnál svého koně ke zvukům boje.

8

„Vždycky udeříme a zase ustoupíme, udeříme, ustoupíme...“ vysvětloval kurýr chraplavě. „Na ostatních frontách jsme je zastavili, ale v Údolí Ruddik je příliv těch ničemů nekonečný! Pořád

přichází další!“

Princ Proll poděkoval vyčerpanému poslu a přikázal, aby se mu dostalo odpočinku. Pak se obrátil ke svému otci.

„Smím teď odejít, pane, abych vyrazil vpřed s našimi zálohami a rozdrtil nepřátelské síly v Ruddiku?“ Princ Linsee vypadal unaveně. Seděl pod maskovaným baldachýnem, pod stromy nedaleko východní fronty. Venku slyšeli zvuky přibíhajících a odbíhajících kurýrů, běžců i cval poslů na koních. V krajním stanu se bitevní štáb dohadoval nad taktickým rozmístěním sil L‘Toffu a jejich nepočetných královských spojenců.

„Ne, můj synu.“ Šedovlasý princ zavrtěl hlavou. „Tvé síly musí zůstat na severu s Demsenovými skauty. To je místo, odkud přijde hlavní útok - místo, kde Kremer udeří v plné síle.“

Nedodal už, že severní cesta bude pravděpodobným místem, kde vzbouřenecký baron ukáže své rukojmí - princeznu Linnoru - v dobře zvoleném okamžiku, aby udeřil na bojovou morálku obránců.

Až tento okamžik nastane, budou potřebovat nejlepší vůdce, aby povzbudili své muže a dodali jim sílu k životní bitvě. Starí muži, zkušení taktikové, dokáží zdržet baronovy voje podél hranic s východními poddanými kmeny, zvláště když letka balónů byla připravena k protiútoků. Bude to však vyžadovat energické a chytré mladé válečníky jako Proll a Demsen, aby svým vojákům dodali kuráže, která jim pomůže vzpamatovat se a přizpůsobit se situaci a pokračovat v útocích proti Kremerovým Seveřanům. Pro tentokrát se zdálo, že Proll pochopil. Tentokrát si mladý muž nestěžoval. Pouze přikývl a jal se znovu, v očekávání zpráv, přecházet poblíž vchodu.

Konečně Linsee opět promluvil. „Pošlete pro Stivyunga,“ obrátil se na jednoho z pobočníků. „Musím už konečně vědět, zda ten jeho projekt přinese ještě včas nějaké ovoce.“

9

„Kdo k čertu vůbec jste ? Nechtě mě být! Co si vůbec myslíte, že děláte? Kam mě to vedete? “

Stráže držely vyčouhlého cizince pevně a vlekly ho k místu, kde čekal učenec Hossk ve své rudé róbě, sedě pod stromem ve sto let starém přenosném křesle.

Cizinec s vlasy jako písek přejel Hosska pohledem odshora dolů. Narovnal se v ramenou. „Vy jste ten místní superpotentát? Měl byste mi říci, o co se jedná! Vůbec mě nezajímá, co jste udělali s Nuelem... chci vědět, co jste udělali s naším zievatronem!“

„Buďte zticha,“ řekl Hossk.

Cizinec jen zamrkal. Pak se vypjal. „Poslyš, tlust’ochu, já jsem doktor Bernald Brady ze Saharského Technologického Institutu. Jsem zástupce doktora Marcela Flastera, který je čirou náhodou-“

Ozvalo se hlasité zuchnutí, když cizincovo tělo udeřilo o zem, sražené tvrdým úderem hřbetem ruky jednoho ze strážců. „Učenec říkal, abyste byl zticha!“

Chlápek se zvolna převalil a pohlédl vzhůru zakaleným zrakem. Pusu už neotevřel.

Hossk se spokojeně usmál. Tento cizinec se nakonec určitě ukáže poddajnější než byl Dennis Nuel. Jeho vztekání se znamenalo, že má jen málo vnitřních rezerv a v okamžiku, kdy se mu ukáže, jak se věci mají, rychle se ohne. Už byly patrné první příznaky.

Nicméně, voják očividně použil příliš mnoho síly. Cizincova jasná mysl se znovu rozsvěcovala jen velmi pomalu.

Nevadí, pomyslel si Hossk. Až se vydáme znovu na cestu, horské průsmyky budou plné vojáků mého pána. Raději kolem nich uspořádám procesí se svou novou kořistí, než se bych se opět vláčil po té tiché, strašidelně prázdné silnici.

10

„Jsou už pryč?“

„Pšššt!“ otočila se Linnora na Artha, který se rychle přikrčil pod keři a ztichl.

Dennis úzkostlivě pozoroval princeznu, zvědavě vykukující z podrostu na straně k silnici. Prach zvířený posledním jezdce se zvolna usazoval.

Trvala na tom, že bude na stráži. Dennise to příliš nepotěšilo, musel však připustit, že má pravdu. Tato práce její nohy příliš nenamáhala a princezna byla také méně unavená než oba muži. Kromě toho se Dennis setkal jen s málem věcí tak pozoruhodných, jako byl dívčín zrak.

Ležel na zádech na suchých větvičkách a jehličí vedle vozíku. Káru zatlačili do téhle houštiny před patnácti minutami. Bylo to právě včas, neboť vedoucí jezdcí Kremerovy kavalerie se s dusotem přehnali po okraji hory jen o pár okamžiků později.

On i Arth se sesuli vyčerpáním na zem a téměř nevnímali zdánlivě nekonečné procesí jezdců jedoucích tryskem kolem. Teprve v posledních několika okamžicích se hukot v Dennisových uších - a usilovná činnost jeho plic - uklidnil natolik, aby mohl vůbec něco zaslechnout.

Ucítil prudké zatažení za rukáv. Otočil hlavu a uviděl robota, jak stojí jen pár palců od něj. Šťouchal do něj jednou manipulační paží. Jeho červené „výstražné“ světlo blikalo.

Dennis se vzepřel na jednom lokti a pohlédl na drobný rádek textu, který se objevil na robotově malé obrazovce.

„Ach, k čertu. Ted' ne!“ řekl mu.

Ta věc chtěla splnit nejpřednější ze všech funkcí, které jí uložil hlásit to, co zjistila o obyvatelích tohoto světa. Objevila toho bezpochyby hodně, avšak teď nebyl zrovna ten správný čas na podávání hlášení!

Poklepal malého robota po jeho věžičce. „Později, slibuji, vyslechnu všechno, co mi chceš sdělit.“

Robotova světla zamrkala v odpověď.

„V pořádku,“ řekla Linnora. Použila pozemský termín, který převzala od Artha. „Poslední jezdcí jsou pryč. Z toho, co jsme viděli shora, usuzuji, že dříve než za hodinu je nemůžou následovat žádné další jednotky ani další jízda.“

„Dobrá,“ řekl Dennis a se sténáním se posadil. „Riskneme znovu silnici.“

Byla to jediná cesta hlouběji do hor. A jediná cesta dále na jih, které se museli držet, jestliže měli dorazit včas, aby byli obléhanému L'Toffu něco platní.

Dennis se postavil a zvedl ruku. Čunítek se spustil střemhlav ze svého pozorovacího stanoviště na větvi nad jeho hlavou, ze které sledoval kavalkádu jezdců. Se svým věčným úšklebkem na tváři budil dojem, že celou epizodu považuje za skvělý žert.

Samozřejmě, bez Čuni a robota by se nikdy nedostali takhle daleko.

Lesní houština, ve které se skrývali, byla vzdálená více než tři míle od místa, kde poprvé spatřili své pronásledovatele. On ani Arth by nikdy nedokázali včas odtáhnout káru tak daleko.

Robot se však ukázal velmi zdatným, když mu Dennis přikázal, aby přiložil ruku - nebo spíš klepeto - k dílu. Byl přinejmenším stejně dobrý tahoun, jakým byl osel. Ty tři míle urazili rychle.

Během honby za úkrytem si byl Dennis jistý, že opět cítil to zvláštní souznění mezi lidskými bytostmi a bytostí Krenedží, zaměřené na nástroje, které právě používají. Byla to lehká forma felteše. Byl si jistý, že se kára i robot opět změnila, dokonce i na tak krátkém úseku.

Na jeho příkaz zaujal robot opět své místo pod vozíkem. Dvě z jeho tří paží se přichytily podvozku a pevně držely.

Zdálo se, že se obě paže už začínají této funkci přizpůsobovat.

Dennis s Linnorou tlačili vozík mezerou v kravinách, zatímco Arth vyběhl na cestu, aby dával pozor. Jakmile byli na silnici, vlezla Linnora dovnitř a začala opět stavět plachty z kluzáku. Dennis jí v tom chtěl zabránit, pak ale pokrčil rameny a nechal ji to dokončit. Jeden nikdy neví. Ty plácající věcičky by mohly nějaký oddíl, na který třeba narazí, vyděsit.

Arth přispěchal zpět. „Celá armáda míří tímhle směrem, Dennizz! Při tempu, kterým se blíží, nemáme víc než hodinový náskok.“

„V pořádku. Tak vyrazíme.“

Linnora se v káře, která teď už měla téměř aerodynamické boky, třpytící se ve slunečním jasu, pevně připoutala. Arth si vlezl dovnitř a chopil se brzd, jejichž třecí tyče a vázání už začínaly vypadat skoro jako strojově vyrobené součásti.

Dennis zůstal na nohou, aby pomáhal tlačit. Naskočí, až se dostanou na klesající svah.

Linnora se právě začala nořit do své praktikovací meditace. Možná, že se stával citlivějším, možná, že to bylo přítomností čunítka, ale Dennis cítil, že stopy jejího vědomí začínají vyplňovat prostor kolem něj.

Čunítek, který právě spatřil lepší místo, kde by se mohl usadit, ho opustil a vznesl se na vrcholek stěžňového dvojčete. Plachty se pod jeho vahou prohnuly, ale bytost se zdála i tak spokojená. Její předení zesílilo dojem, že podivné síly, právě aktivované, pomáhají zformovat káru do něčeho lepšího. Fajn, pomyslel si Dennis, přesto bych raději měl pancéřový transportér, vyrobený od prvního do posledního šroubku v Chatham Works v Anglii.

S povzdechem kývl na svou rozmanitou posádku a zasignalizoval robotovi, aby se rozjel nejvyšší možnou rychlostí.

Do svahů Dennis tlačil a v klesajících úsecích běžel vedle, zatímco Arth obsluhoval brzdy a Linnora řídila. Robot bzučel a plachty pleskaly.

A nad nimi všemi předla mrňavá Krenedžská bestie, znásobujíc tím tu podivnou rezonanci, která kolem nich zářila jako svatozář. Odpoledne bylo křišťálově jasné jako broušený drahokam a způsob používání káry připomínal komplikovaný tanec na hudbu těsně za hranicí slyšitelnosti.

Evidentně se zdokonalovali ve společné snaze uvést do činnosti praktikovací trans.

V Dennisovi to vyvolalo podivný pocit rozjařenosti. Prostřednictvím čunítka dokázal téměř cítit Linnořiny myšlenky, jak se soustřeďovala. Zdálo se, že je to poutá k sobě poněkud blíže, než jak by si snad za jiných okolností mohli být. Také Arth se stal součástí procesu, třebaže se Krenedží na toho malého zloděje tak dalece nezaměřila.

Dennis zachytil příležitostné pohledy od Čuni, hřadujícího na pokleslých plachtách. Tvor se zubil, vysloveně se těšil z toku účelu, který skrz něj proudil do stroje, na němž závisely jejich životy.

A ten se skutečně měnil. Dennis tlačil káru, dokud nezjistil, že musí běžet, aby se vůbec mohl držet! Na vrcholu příkrého stoupání přikázal robotovi, aby zastavil, a vlezl dovnitř, do předku, a převzal oťže od Linnory. Řemeny, které dostal, změkly a snadněji se držely.

Chystal se znovu vyrazit, když ho Arth dloubl do ramene a ukázal. Na cestě za nimi stoupal zvířený prach. Asi ve vzdálenosti jedné míle spatřili další oddíl jezdců, následovaný zdánlivě nekonečným zástupem pěšího vojska, který se kroutil kolem horského úbočí.

Byli v pasti! Nemohli si dovolit jet o moc rychleji, jinak by dohonili jednotky, které byly před nimi. Avšak zpomalit by znamenalo katastrofu!

„Sundám tyhle mizerný plachty,“ řekl Dennis. „Podívejte se, jak jsou zplihlé. Jenom přitahují pozornost a stejně nikdy nebyl kloudný vítr.“

Linnora ho zarazila: „Nedělej to, Dennisi. Jsem si jistá, že nám pomáhají udržovat rovnoměrné tempo a bezpečně nás brzdily na některých strmých svazích, i když připouštím, že nechápu proč. Jsem si jistá, že kára je v této chvíli pro ně praktikovaná. Jejich odstranění může jenom uškodit.“

Dennisovi nezbývalo, než věřit jejímu prapodivnému smyslu. Letmo ji políbil, pak se obrátil dopředu a řekl robotovi, aby pokračoval.

Rychle se rozjeli horskou silnicí dolů.

Za další necelou míli vyjeli ze zatáčky a mihli se kolem oddílu odpočívajících kavaléristů. Jak se kára s pleskáním přehnala kolem jako nějaký velký pták, objevilo se alespoň deset překvapených, pohybem rozmazaných obličejů. Muži se vrhli do stran, aby zmizeli z cesty, a pak už se kutáleli po prašném svahu. Za uprchlíky se nesly výkřiky a brzy se jim hnali v patách útočící jezdci.

Dennis se soustředil na řízení. Kára už skutečně svištěla rychleji než kdykoli předtím. Tentokrát nicméně cítil, že ji má pod kontrolou. V objetí praktikovacího transu se cítil mocný a jako v opojení.

Ať se ženou! Můžou se nažrat našeho prachu!

Ze zadní části vozu slyšel Artha hlasitě se smát a dělat si z pronásledovatelů legraci. Linnora si tiše zpívala starou píseň válečníků, s důrazným rytmem a tónem vzdoru. Píseň se vplétala do transu, na kterém se všichni podíleli. Dennis rozjařeně křičel.

Pak se cesta zatočila a před nimi se otevřel výhled na bitvu. Přímou vpředu, na rovné pasece mezi kopci, se právě začal rozvíjet ozbrojený konflikt.

Vypadalo to, jako když dobyvatelé náhle překvapili jednotku L'Toffu. Asi padesát Kremerových kavaléristů jezdilo kolem napadené skupiny válečníků oděných do vybledlé zeleně. Horalové se disciplinovaně bránili píkami. Žádný z jezdců se neodvažoval příliš se přiblížit. Avšak zrovna tak žádný z kopiníků nemohl ustoupit. A z jejich neklidných pohledů k severu bylo jasné, že vědí, že zbytek vetřelecké armády není daleko.

Obránci zděšeně vzhledli, když Dennis s károu zamířil přes převislou hranu kopce. Několik jezdců, kteří z tohoto kvadrantu neočekávali nic jiného než pomoc, začalo triumfálně pokřikovat.

Výkřiky se změnily ve zděšení, když se ten pleskající přízrak spustil s hukotem dolů přímo na ně. Dennis neměl žádnou jinou volbu, než si to namířit přímo do nich. Terén po pravé straně byl příliš kamenitý, a po levé straně, ve vzdálenosti něco přes deset metrů, byl příkrý sráz.

Koně kavaléristů byli sice dobře trénovaní, avšak ne na něco takového, jako byl tento bzučící, pleskající vynález! Zařičeli a vystřelili každý jinam, odnášejíce své bezbranné jezdce do všech stran.

Dennis si dokázal představit Artha, stojícího na zadku poskakující káry, jak rozdává klackem údery

vpravo a vlevo a ječí, co mu síly stačí. Už už se zdálo, že jeden rytíř, útočící z boku, se chystá tnout svou bitevní sekerou do širokých plachet, avšak právě včas ho Arthova roztočená tyč srazila z koně. Krátký pohled dozadu Dennisovi prozradil, že přijíždí další Kremerovi vojáci. A asi čtvrt míle vpředu se z jihu přibližoval velký kontingent zeleně oděných válečníků, přicházejících na pomoc svým obklíčeným kopiníkům. Chystala se bitva slušných rozměrů.

Dennis nutil robota zrychlit. Jejich jediná šance byla dostat se mimo bitvu, a to rychle!

Prudkým odbočením doleva se Dennis pokusil uniknout srážce, a v mraku prachu, táhnoucím se v jejich stopě, zanechal další dvojici v panice divoce se vzpínajících koní.

Jestliže jejich náhlé zjevení zbavilo útočníky tempa a několika obráncům umožnilo uprchnout, tím lépe. Avšak Dennisovou hlavní snahou bylo dostat nedotčenou káru na druhou stranu tohoto malého údolí. Jakmile budou mimo, ocitnou se v bezpečí přátelských linií. Budou moci jet bez jakéhokoli odporu celou cestu až k Linnoře domů!

Ucítil, že se mu něco pohybuje mezi nohama. Podíval se dolů a uviděl čunítku, jak se na něj šklebí z bezpečí hloubky vozíku. Ta malá Krenedží nepochybně věděla, jak si ochránit vlastní kůži.

Když Dennis znovu vzhlédl, zaklel a rychle zahnul ostře doleva. Vůz se mihl kolem hloučku vyděšených kopiníků a jen o chloupek minul cípem jedné z plachet ohromené vojáky.

„Dennizz!“ Arth se zapotácel. Upustil hůl a svalil se do káry. „Dennizz, kam to jedeš?“

„Kam si asi myslíš, že - Ach, ne! Robote! Plnou parou zpět!“

Malý stroj se snažil vyhovět. Pásy zakvičely. Zpod nich se vyvalila oblaka prachu.

Prudký sráz před nimi byl zakryt tenkým pásem křovisek za silnicí. Ve spršce větviček proletěli přímo skrz úzkou bariéru. A pak byli na druhé straně, a řítili se hlava nehlava dolů po čtyřicetistupňovém svahu!

„Ááááách!“ zaslechl Artha.

„Jóóóój!“ přispěla Linnora.

Dennis se zoufale snažil řídit, když se kára odrazila a letěla ze svahu. „Zpomal!“ vyzýval ji nahlas. Praktikoval sestup, jak nejurputněji dokázal, a cítil, že ostatní dělají totéž.

„Zpomal!“

Vpředu, ve vzdálenosti menší než sto metrů, byl okraj propasti, se, že neexistuje žádný způsob, jak zastavit včas.

11

NA DVĚ ZATROUBENÍ

„A teď si pamatujte, co všechno jsem vám řekl!“ křičel Gath na ostatní vzduchoplavce. Z gondol desíti pohupujících se balónů přiletěly výkřiky souhlasu.

Gath se otočil ke Stivungovi Sigelovi, řídicímu vedoucí balón jižního kontingentu, a zvedl palec v souhlasném gestu. Statný farmář přikývl. Přiložil ruce k ústům.

„Odvázat!“ Ozvala se dvě zatroubení polnice.

Sekery přeřaly uvazovací lana. Na zem dopadly pytle s pískem. Ruce přihodily čerstvé uhlí na žhnoucí ohniště pod otevřenými břichy balónů. Jeden za druhým stoupaly lesklé balóny nad vysoké stromy a vzhůru k obloze.

Dlouho čekali na příznivý vítr. Konečně přišel ten, který dul správným směrem, a který je nevytlačí z bitvy příliš brzy.

Pod nimi cválal konvoj doprovodných jednotek, připravených zachytit kotevní lana, až přijde čas flotilu lehčí-než-vzduch opět uvázat.

Gath byl vzrušením bez sebe. Být ve vzduchu a v akci bylo po celém tom čekání nádherné. Bylo to zúročení veškeré té práce, kterou on a Stivung do toho spolu s L'Toffskými tvůrci a praktikovateli vložili.

Vítr je nesl směrem na východ. Zdálo se, že to trvá celé hodiny, avšak ve skutečnosti byli už zakrátko nad vrcholky Ruddiku, kde nepřítel pronikl zatím nehlouběji. Stivungova letka přeplula přes jižní výběžek, lemující tuto stranu kaňonu. Zde vzduchoplavci shodili kotvy čekajícím mužům. Pod nimi skákali vojáci L'Toffu po skalách, aby kotvy zachytili a uvázali je.

Když byly Gathovy vzdušné síly nad severním výběžkem, provedli stejnou proceduru.

Vzduchoplavci neměli jedinou příležitost postup nacvičovat. Naštěstí se pouze jeden balón z celé skupiny vznášel neukotvený, volně odplouval směrem na východ a rychle přitom stoupal.

To byla menší ztráta, než s jakou Gath počítal. Tak jako tak původně plánovali, že jeden pošlou na východ se zprávou pro krále Coylie. Dokonce ani Kremerovy kluzáky nemohly poslat zastavit, získal-li balón včas dostatečnou výšku.

Jestliže vojsko L'Toffu na zemi provolávalo slávu, když balóny připluly na dohled, nepřítel pod nimi jen v hrůze zíral. Pověsti o ohromném kulatém monstře, které se s řevem přibližilo jedné noci před několika měsíci do Zusliku, se už rozšířily. A teď tady bylo hned deset těch netvorů, hledících dolů zuřivými namalovanými obličejí. Útočníci nervózně ustoupili z výše posazených opevněných pozic a neklidně brebentili, zatímco se jejich kapitáni radili, co dělat s tímto novým vývojem.

Na tomto místě, které si L'Toffané vybrali pro zaujmutí svých hlavních pozic, byl terén mimořádně zvrátný. Série připravených smrtících kamenných lavin by učinila z jakéhokoli přímého pozemního útoku velmi drahou záležitostí.

Avšak pro všechny tyto obranné metody bylo nezbytné držet Kremerovy kluzáky mimo dosah tak, aby bojovníci L'Toffu na vyvýšených pozicích mohli pracovat bez ohrožení.

To byl důvod, proč byla vyslána balónová jednotka. Zkouška na sebe nedala dlouho čekat.

„Támhle!“ ukázal jeden z mladých lučištníků v Gathově gondole.

Proti sluncem ozářeným oblakům vysoko na poledním nebi se rýsovaly alespoň dva tucty černých siluet. Kluzáky vypadaly jako vzdálení jestřábi, pak se zastavily, náhle, jako velcí dravci.

„Připravte se!“ zakřičel kapitán sousední gondoly.

Po velmi dlouhou dobu se nepřítel zdál malý a vzdálený. A pak, v jediném okamžiku, se na ně vrhli! Všude kolem Gatha křičeli jeho lučištníci.

„Támhle! Střílejte!“

„Přibližují se moc rychle!“

„Přestaň si stěžovat, chlapečku! Prostě je zastav!“

Vřava hlasů drásala nervy téměř stejně jako ta hrozivá černá křídla, která mezi ně vtrhla.

„Juchůůů! Jednoho jsem dostal!“

„Výborně! Moc se ale nenaparuj!“

„Pozor na ty šípky!“

Ozývaly se výkřiky bolesti i triumfální volání, všechno se odehrálo v několika sekundách. Potom, téměř tak rychle, jak se objevily, řítily se kluzáky pryč podél vrcholů hřebene, směrem k pečlivě zmapovaným stoupavým vzdušným proudům. Nechali za sebou tři z letky, rozlámané a roztroušené dole na kamenité půdě.

Další kluzák, neschopný udělat něco s trhlinou ve svém dračím křídle, narazil přímo před Gathovým očima do stěny útesu. Obránci, jak nahoře, tak dole, jásali.

„Bylo to dobrý!“ hulákal Gath chraptivým hlasem, jakmile popadl dech. „Oni se ale vrátí, a příště už nebude tak snadné je zahnat!“

„Zatím ale, než se vrátí, se soustředíme na nepřitele na zemi! Zamiřte na své cíle, a ať je co rána, to zásah!“

Doplňovat zásoby střeliva bude obtížné, pomalé a díky větrům i riskantní a nejisté. A teď samozřejmě vrhne velitel nepřátelských pozemních sil všechno, co má, proti místům, kde jsou ostřelující balóny zakotveny. A Gath už viděl útočníky, jak řadí svá vojska k útoku na druhý svah drolícího se kaňonu, kde byly vyvázány čtyři balóny Stivyunga Sigela.

Od tohoto okamžiku přicházely nálety kluzáků v hodinových intervalech. Lučištníci působili útočníkům na zemi hroživé ztráty. Avšak každý ztracený šíp byl drahou záležitostí - vlastní tvorba, zmařené praktikování a problémy s obtížným doplňováním zásob uprostřed válečné vřavy.

A jak bitva pokračovala, umírali obránci po jednom i po skupinkách. Válečníci L'Toffu na zemi bojovali, aby si udrželi pozice a aby ubránili body ukotvení balónů. Ozbrojené složky baronů bojovaly stejně zoufale, aby se právě těchto hřebenů zmocnily.

Dlouhé odpoledne plynulo jako vleklá agónie, odměřovaná okamžiky čirého děsu. Během několika hodin se začal rýsovat taktický obraz situace.

Zde, u severního výběžku, se obraně momentálně dařilo. Gathovi střelci si vybírali těžkou daň na útočnicích, snažících se vyšplhat po svazích a zahnat tři samostatné přepadové jednotky.

Avšak na jižním výběžku se věci začaly vyvíjet špatně. Než se slunce sklonilo za nejvyšší vrcholky, byly dva ze Sigelových balónů ztraceny, jeden měl propíchnutý obal. Pomalu klesl k zemi. Druhý odnesl vítr nad východní pláň, když útočníci dobyli jeho kotevní bod. Stoupal příliš pomalu a nakonec spadl pod krupobitím šipek, když se na něj Kremerovy kluzáky slétly jako vlci na zraněné jehně.

Gath si kladl otázku, zda se Stivyungovi podaří vytrvat až do setmění. Ty dva zbývající jižní balóny nemohly být jeden druhému příliš nápomocní.

Gath bezmocně pozoroval příjezd nepřátelských posil v pozdním odpoledni... včetně tuctu čerstvých kluzáků. Zdálo se, že jich Kremer má nevyčerpatelnou zásobu! Buď, anebo jeho generálové zbavovali ostatní fronty vzdušné podpory, aby si poradili s tímto horkým místem v samém středu.

Zatímco se odpoledne zvolna vleklo, pozoroval Gath, jak se celé hejno kluzáků střemhlav spouští na ty dva balóny na opuštěném svahu. A on nemohl udělat nic, aby jim pomohl!

2

„Zpomal! Tak zpomal!“

Dennis si uvědomil, že jak Arth tak i Linnora jeho skandování převzali. Byli naprosto pohlceni praktikovacím transem.

Zdálo se, že kolem káry tancují stříbřité plamínky, a jejich zrychlení podél prudce klesajícího svahu se, po pravdě řečeno, začalo zmírňovat. To je však nezastavilo v neúprosném pohybu k útesu. Rýsoval se před nimi deset metrů, pět metrů, dva metry.

V posledním okamžiku se robotovy vířící pásy dotkly země a kára se s kymácením a v mohutném mraku prachu prudce zastavila na samém okraji propasti.

Arth křečovitě stiskl tenký kmínek zpřelámaného mladého stromku, který částečně zbrzdil setrvačnost káry. Ten malý zloděj teď bojoval o holý život.

Dennis si vytřel z očí poletující písek a úmyslně se vyhnul pohledu dolů. Pokusil se zbavit své hlasivky prachu, aby mohl zdvořile požádat robota, aby zdvojnásobil své úsilí dostat je dál od hrany útesu. Avšak kára si přesně takhle okamžik vybrala k tomu, aby se posunula ještě o pár palců vpřed. Se žuchnutím poklesla a robotovy pásy volně visely nad otevřeným prostorem.

„Pohoda,“ zahlaholil Dennis, trochu vyveden z rovnováhy. „Linnoro, Arthe, přátelé, jste v pořádku? Dostal jsem nápad. Přesuňme se všichni dozadu, pěkně zlehounka.“ Cítil, že Linnora začala uvolňovat svůj popruh. Nepochybně dostala stejný nápad. Byl zatraceně nejvyšší čas dostat se odtamtud.

Něco hvízdlo Dennisovi okolo hlavy. Zprvu si myslel, že to byl nějaký obrovský hmyz, když se však otočil, zahlédl druhý šíp mihnout se prostorem, který jeho ucho zaujímal jen vteřinu předtím.

„Hej!“ zahulákal Arth. Jeden šíp se chvěl v kmínku mladého stromku jen pár palců od jeho prstů.

Nahoře na kamenitém svahu zahlédl Dennis minimálně deset sedě oděných lučištníků barona Kremera, jak si opatrně razí cestu dolů, aby zasadili ránu z milosti. Zajetí bezpochyby nebylo v tomto okamžiku tou správnou alternativou.

Skutečně se nemuseli obtěžovat, uvědomil si Dennis. Arth očividně slábl a brzy bude muset pustit buďto stromek nebo kluzák. Jemu ani Linnora se nikdy nepodaří přesunout se dost rychle, aby situaci ovlivnili.

Takhle tedy vypadá konec? Dennis se rozhlížel po nějakém východisku - a mezitím kolem nich svištěly šípy nebo se s drněním zabodávaly do boků káry.

Linnora rychle šmátrala po svém noži. Dennis se v duchu tázal, čeho se to pokouší dosáhnout. Pak se mu rozsvítilo.

Přece ten kluzák! Kdyby se nám podařilo odpojit ho od káry včas, mohli bychom na něm uniknout!

Ale nejdříve se budou muset sklopit křídla. Byla vztyčená - jako plachty na lodi - pomocí silného kusu provazu. A Linnora se na něj chystala s nožem.

Trvalo mu téměř půl sekundy, než se mu vybavilo to nesmírné napětí, které v tom lanu bylo. Zděšeně vykřikl: „Ne! Linnoro, nedělej to!“

Ale bylo už příliš pozdě. Přetřela provaz. Křídla švihla prudce dolů a srazila přitom za letu dva smrtící šípy.

Snad to bylo rozumné rozhodnutí, i když Arth pak nikdy nebyl schopen vysvětlit, proč pustil stromek a ne káru. Jakmile však malý vozík náhle poskočil jako šílený hřebec, svalil se Arth zpátky do káry za ta ohromná křídla. Linnoru a Dennise to hodilo kupředu v okamžiku, kdy se jejich podivný dopravní prostředek nebezpečně zakymácel a nejistě se rozkolébal na hraně útesu.

Čunítek vyskočil z podlahy Dennisovi do klína. Ta bytůstka se tvářila jako někdo, kdo toho už měl v tu chvíli tak akorát. Výlet už přestal být legrací.

Tak nás zase opouštíš? Pomyslel si Dennis, neschopen dělat cokoli jiného.

Krenedží pokrčila rameny, jako by rozuměla. Napjala létací blány, připravená vzlétnout. Potom, vůbec poprvé, dlouze pohlédla přes okraj káry do kaňonu pod sebou.

„!!“ hlasitě zapíjala a zachvěla se. Její nevelké blány, fungující jako křídla kluzáku, nebyly stvořeny pro skutečné létání. Neuchránily by ji, aby se po takovém pádu nerozbila na kaši. Dennis se málem rozesmál, že se tato malá, samolibá věcička konečně také jednou vyděsila.

To všechno trvalo asi jednu sekundu zpomaleného času, pak se kára zhoupla a sklouzla s hrany útesu. Mračno šípů je minulo jen o pár palců, když se jejich věrný stroj překotil do propasti. Čunítek vypískl. Arth vykřikl. Dennis se jen pevně chytil, jakmile se kaňon pod nimi otevřel.

Byla to Linnora, kdo je v tomto okamžiku zachránil.

Začala zpívat.

Hned první, vysoký tón byl tak překvapivě čirý, že odpoutal jejich pozornost od hypnotického pohledu na dno kaňonu, řítícího se jim v ústřety. Jako tým praktikovatelů spolu pracovali už dlouhou dobu. Její zpěv posloužil jako ohnisko soustředění. Silou zvyku - rychleji než vlastním chtěním - vzplál všude kolem nich feltes.

Dennis ucítil Linnořinu mysl letmo se dotýkat jeho vlastní. Pak ucítil, že se přidal i Arth, a že dokonce i Krenedžská bestie všechno tohle bere naprosto vážně, a to vůbec poprvé od doby, kdy tuto nafoukanou bytůstku potkal. V prostoru kolem nich energie jakoby probleskovala a žhnula. Ta síla tady byla, a také zoufalé úsilí změnit skutečnost.

Naneštěstí nebylo na co se soustředit. Člověk musí něco používat, aby byl Tatirský Jev účinný!

Dennisovo vědomí nebylo s to poskytnout odpověď. Bylo tedy dobře, když zakročilo jeho podvědomí a rozhodování převzalo.

V tom okamžiku, se zemí ženoucí se proti nim, připadlo Dennisovi, že se čas kolem něj smrškl. V oparu chaotické energie, která se kupodivu projevovala jako pole kolem zievatronu, jednou dvakrát zamrkal a pak zavřel oči.

Když je opět otevřel, zjistil, že sedí vedle mladého, tmavovlasého muže s hustým, navoskovaným knírem. Dotyčný měl na sobě bílý kožený kabát, který plápolal v ostrém větru, a na očích pár staromódních leteckých brýlí.

Seděli společně v podivném výtvaru z bílého plátna a dřevěných látek, svázaných k sobě strunami z piána. Ačkoli kolem nich uháněl vzduch, mlhavé kontury reality, které je obklopovaly, se zdály šedé a naprosto nehybné.

„Víte, máme fantastickou hromadu času zaujmout správný přístup k řešení zakřivení křídel,“

vysvětloval ten mladý muž přes hukot větru. Musel křičet, aby byl slyšet. „Langley to nikdy nepochopil, jak asi víte.

Hnal se vpřed, aniž své projekty testoval ve vhodném umělém aerodynamickém tunelu, jako to udělal Wilbur a já...”

Dennis překvapením zamžikal. A během okamžiku, kdy oči zavřel a opět je otevřel, okolní prostor se změnil.

„...a tak jsem musel X-10 testovat osobně, chápete? Jen motor zabral víc než polovinu celkový dýlky ty zatracené věci! Prvních pár vrtulí to rozmátl na cimprcampr! Říkali tomu létající bomba! Neměli nikoho jiného, kdo by jim to vzal nahoru, chápete?”

Muž s knírem jak řídítka a s ochrannými brýlemi byl pryč, nahrazen chlápem s řídkým knírem, sardonickým výrazem a v měkkém plyšovém fedora klobouku. Zavrtěl hlavou a zasmál se.

„Spoustu tvrdý práce to dalo. Jistě, zdědil jsem peníze a musel vyšplhat na ramena gigantů. To připouštím! Ale potil jsem krev do každého z mých projektů.”

Prostor kolem nich byl stále stejně mlhavý, jen zpoloviny skutečný, mihotavý, jako hranice snu. Ale chatrné seskupení dřeva a plátna bylo nahrazeno dunícím kokonem ze snýtovaného kovu a skla, vibrujícím silou tisíce koní.

„A nemyslete si, že sám občas necítím podrážky pozdějších vynálezců,” usmál se široce pilot jednoplošníku, „přímo tady.” Poplácal se po vlastním rameni a zasmál se.

Chlápek mu připadal povědomý, přesto ho však nedokázal umístit - jako někdo, o kom se dočetl někde v dějepise. Dennis opět na okamžik zavřel oči a když je otevřel, snu podobná scenerie se znovu změnila. Tmavovlasý muž a těsný kokpit byli pryč.

Tentokrát to byl jen krátký pohled. Řev motoru byl poněkud ztlumený. Ve vzduchu se vznášela vůně chryzantém, a na okamžik, kdy měl otevřené oči, zahlédl nějakou ženu ve slamáku a v růžovém šátku. Usmála se na něj od kontrolky a mrkla. Oknem kokpitu viděl vodu až daleko k obzoru. Pak nastala opět změna.

Nyní seděl na místě druhého pilota, v ohromném dvoumotorovém letadle - bombardéru, podle toho, jak to vypadalo. V prostoru byl cítit benzín a guma. Volant v jeho ruce vibroval ve výrazném rytmu. Od druhé sady kontrolky se na něj smál připlešatělý muž.

„Pokrok,” zašklebil se čahoun. „Chlapče, ty určitě nemáš žádné problémy, kámo. Nás veterány to stálo hromadu let a spousty potu, než jsme se dostali takhle daleko, to ti povím!”

Poprvé v tomto bláznivém snu Dennise napadlo, že pochopil, o čem ten někdo mluví. Poznal tvář toho muže. „Eh, já vím. Myslím si ale, že jste tehdy, v době své slávy, skutečně mohli Tatirský Jev použít, plukovníku.”

Důstojník zavrtěl hlavou. „Ne-e. Byla daleko větší sranda dělat to pro sebe, i když to bylo pomalejší. Já jenom žádám, aby byl svět férový, a ne aby mi uděloval nějaké zvláštní milosti.”

„Rozumím.”

Plukovník přikývl. „Nuže, každý z nás dělá, co je jeho povinností. Řekni, chceš se tady ještě malinko pozdržet? Právě jsme odstartovali z Hornetu a letíme se trochu povyrazit.”

„Eh, myslím, že bude lepší, když se vrátím ke svým přátelům, pane. Přesto vám děkuji. Bylo mi potěšením setkat se s vámi i s ostatními.”

„Nic se neděje. Je to jenom velká škoda, že nemůžeš pobýt, aby ses setkal s některými s tryskových žokejů a astronautů. Popovídat si o pilotech!” Plukovník hvízdal. „Tak jo. Jen si, chlapče, pamatuj: Nic nenahradí tvrdou práci!”

Dennis přikývl. Zavřel ještě jednou oči, pak zahučel vítr, a sen, který ho obklopoval, se rozplynul, jako se rozpouští mlha při úsvitu.

Sekundy, které se zdály prodloužené do celých roků, se vypařily, a když se křišťálové mihotání rozptýlilo, zjistil Dennis, že letí!

V okamžiku, kdy se rozhlédl, bledé, mihotavé světlo právě opouštělo vzpěry a tkaninu křídel - nyní už pevně ukotvených do trupu vozíku - vybíhajících v elegantní křivce tam a zase zpět, stejně jako křídla rorýse. Samotný vozík se jakoby prodloužil a zdálo se, že mu narostl pahýlovitý ocas. Jeho úzký předek mířil hrdě vzhůru, do vzestupného teplého proudu vzduchu, kterým teď zvolna stoupali stále výše.

Musel to být jeden z nejmocnějších feltešů v historii Tatiru. Čunítek mu ležel zhroucený na klíně, těžce oddychoval a zíral kolem sebe nevěřícným pohledem. Dennis si stále ještě nebyl dostatečně jistý

ovládáním kluzáku, aby se mohl otočit na své přátele, byl by však ochotný se vsadit, že Arth i Linnora byli v podobném stavu.

Jeho sen se mu stále potuloval po okraji vědomí. Znovu téměř ucítil zápach benzínu a oleje a vnímal dunění plátů.

Kdyby ten sen byl pokračoval, byl by se bezpochyby setkal s dalšími hrdiny letectví, přivolanými jeho podvědomím, aby poskytli ohnisko pro felteš. Trval však dostatečně dlouho a opustil ho, aby v něm zanechal nejasný pocit pýchy. Tací mužové a takové ženy byli dědictvím Země. Odvahou a vynalézavostí vytesali zázraky z každodenní skutečnosti - v potu tváře.

Dennis se vyklonil přes bok, aby se podíval. Stoupavý proud zvolna zanikal. Ten jim nepomůže dostat se zpět na úroveň horské cesty, ze které spadli. Bude muset najít jiné místo k přistání v dosahu plachtících schopností kluzáku.

Nedaleko byla náhorní plošina, ostroh vybíhající na východ z masy pohoří. Pěkně opatrně se naklonil a pustil jejich létající stroj do jemného náklonu. Na tabulové hoře zahlédl rovné místo. Bude muset stačit. Dále pak, kam až oko dohlédlo, byla jen prudce klesající planina plná balvanů.

Tak jako tak tady nebudou moci zůstat navěky.

Dennis si přál, aby existoval nějaký způsob, jak dostat robota k nim do kokpitu. Nechtěl, aby se při přistání poškodil. Avšak robot si to riziko bude muset nést. Zavolal na robota dolů, aby se připravil, jak nejlépe dokáže.

Ta opatrnost byla nejspíše zbytečná, uvědomil si. Možná, že tahle masivní věčička bude jediným stvořením, které jejich setkání se zemí přežije.

Let daleko nad pláň ho stál trochu výšky. Chvilku to trvalo, než dosáhl pozice, podél které, jak doufal, se nacházela ta správná sestupová dráha. Naklonil se a začal nalétávat. Musí to být přesné, neboť další příležitost už nedostanou.

Zatímco se připravoval, využil okamžiku a otočil se na ostatní. Arth byl nasáklý potem, ale zasignalizoval zdviženým palcem. Linnora se tvářila jen povzneseně, jako by nežádala nic jiného než takový zážitek, který právě všichni absolvovali. Lehce se předklonila a přitiskla svou tvář na jeho. Dennis se nadějně usmál a obrátil se zpět, aby se připravil na přistání.

„Dobrá tedy. Jdeme do toho!“

To „rovné místo“, které se na ně teď řítilo, byla ve skutečnosti písčina s minimálně desetistupňovým sklonem zleva doprava, jen tucet metrů od severního okraje tabule. Z úhlu dvaceti stupňů od přídě přicházel z levé strany boční vítr. Dennis vyrovnal balanc tak, aby křídla působení větru co nejlépe kompenzovala. Ucítil, jak se Linnořiny ruce těsně obepnuly kolem jeho hrudi. V poslední chvíli zvedl kolena a zapřel se.

Látková křídla se lehce stočila proti větru v okamžiku, kdy se kluzák snesl jako albatros a jemně se dotkl měkkého písku. Jak se kodrcali kolem náspu, jeden konec křídla se krátce dotkl země a lehce je natočil. Když se Arth opřel plnou vahou do brzd a robotovy pásy se zběsile roztočily, začal za nimi prudce odletovat štěrka.

Prach byl všude kolem nich! Úplně oslepený, Dennis řídil jen díky svému instinktu.

Konečně se zastavili. Když se písek usadil a slzy spláchly část suchého prachu z Dennisových očí, rozhlédl se a viděl, že se kluzák zastavil blízko okraje tabule. Další prudký asi padesátimetrový sráz ležel pouze ve vzdálenosti šesti stop.

Jeden po druhém - nejdříve Arth, potom Linnora a nakonec Dennis - si rozepruli popruhy a vystoupili ven. Stěží stojíce na nohou, potáceli se k tenkému pruhu trávy pod nečetnými stromy.

Pak se Arth a Linnora sesuli omámeně k zemi a dali se do smíchu. Tentokrát se Dennis svalil k nim a připojil se k všeobecnému veselí.

O několik minut později vystrčil čunítek hlavu z hlubiny létacího stroje. Stále ještě sebou cukal a třásl se následkem zděšení a intenzity transu, kterého byl nucen se zúčastnit. Po dlouhou dobu jen upřeně hleděl na bláznivé lidské bytosti.

Když se slunce konečně sklonilo za západní vrcholky, znechuceně si odfrkl, klesl vedle tiše bzučícího robota a okamžitě usnul.

I přes mírné tempo, které udržovali, byl Bernald Brady otačený od sedla dlouho před tím, než ta zavalitá postava v červené róbě dala signál k zastavení na noc.

Bylo to vůbec poprvé, kdy jel Brady na koni. Pokud by někdy dostal šanci odmítnout další podobná vyzvání, byl si naprosto jistý, že tato jízda by také byla tou poslední. Neohrabaně sesedl. Přistoupil k němu strážce, uvolnil mu spoutané ruce a naznačil mu, aby se odbelhal k vysokému stromu u tábořiště a posadil se tam.

Brzy se objevil oheň a vzduchem se nesla vůně vařených vnitřností.

Jeden z vojáků nabral hustý šťavnatý mišmaš a přistoupil k Bradymu, aby mu nabídl nádhernou, jako pírkou lehkou keramickou misku. Pozemšťan jedl a současně se misce obdivoval. Nikdy předtím nic takového neviděl. Pomohlo mu to utvrdit se v teorii, kterou si vytvořil.

I když jeho „únosci“ byli velmi dobří v této hře na primitivy, nedokázali skrýt svou pravou povahu. Věci, jako tato krásná, dokonalou technologií vyrobená miska, jejich hru prozradily.

Tito lidé nepochybně pocházeli z vyspělé civilizace. Jediný pohled na silnici a na fantastické samomazné sáně mu řekl vše. Pro to, co se nyní odehrávalo, existovalo pouze jediné vysvětlení.

Nuel bezpochyby poslední tři měsíce strávil životem mezi místním obyvatelstvem. A celou tu dobu kul pikle, dobře si vědom toho, že počkali dostatečně dlouho, Flaster jistě pošle jeho, Bradyho, aby se pokusil ještě jednou zievatron opravit. Po celou tu dobu se Nuel bezpochyby vtíral do přízně těchto lidí, snad jim sliboval bohatá obchodní práva se Zemí! Jediné, co budou muset na oplátku udělat, bude spolupracovat v jednom ohromném kanadském žertíku!

Odpovídalo to Nuelovu způsobu řazení priorit!

Příslušníci vyspělé civilizace budou bezpochyby mít spousty volného času k dispozici. Brady se na Zemi už setkal s „medievalisty“, lidmi, kteří rádi jezdí na koních a hrají si se staromódními zbraněmi. Nuel si musel najmout tento herecký spolek historických cvoků, aby mu pomohli sehrát divadýlko na dalšího chlápka, který přijde zievatronem!

Ten spolek hrál pěkně tvrdě. Na okamžik ho skutečně vystrašili, zvláště, když se ten tlouštík neustále vypτάval na každý kousek jeho vybavení.

Odfrkl si. Už to zacházelo příliš daleko! Jen si představte, lidé, kteří dokázali vyrábět meče z monokrystalů, byli zmateni z jeho pušky a přenosné mikrovlnky!

A, tito lidé znali Nuela, to je jasné. Kdykoli se o něm zmínil, objevil se na tváři velkého „kněze“ podivný výraz. „Vojáci“ věděli přesně, koho má na mysli, i když to nikdy jediným slůvkem nepřipustili.

Tak je to, přikývl Brady, v tuto chvíli už přesvědčený. Jeli v tom všichni společně. Nuel se na něm mstil za přehození těch čipů na náhradních elektronických destičkách.

Dobrá, to by už mohlo stačit! Musí to skončit a to hned tady! Hra už je přespříliš drsná. Ruce měl rozedřené a on sám byl celý otlučený a samá modřina... Brady se rozhodl, že je nejvyšší čas přihlásit se o svá práva. Se zatnutými zuby odložil nyní už prázdnou misku a začal se zvedat.

V té chvíli jeden „voják“ zajechl.

Brady jen zamrkal, když viděl jednoho z mužů potácet se po tábořišti se šípem vyčuhujícím z hrdla. Náhle se všichni ostatní vrhli prudce k zemi!

V tomhle zašel jejich umělecký realismus příliš daleko! Brady sledoval, jali zasažený voják chroptěl a umíral, duse se vlastní krví.

Polkl a zmocnil se ho tísnivý pocit, že jeho teorie bude možná potřebovat jisté úpravy.

Zaslechl něčí výkřik: „Partyzáni! Plíží se kolem za našimi liniemi!“

Jeden důstojník vyštěkl nějaký rozkaz. Skupina mužů se rozeběhla východním směrem mezi stromy podél silnice. Pak byla dlouhá pauza následovaná sérií hlasitých zvuků - řinčením a hlasitým jekotem. A pak, o chvíli později, přiběhl do tábora posel.

Kurýr přispěchal k tlustému muži v červeném, který, skrčený za nedalekým stromem, vůbec nic neriskoval.

Brady se připlazil k okraji svého vlastního stromu, odkud mohl poslouchat.

„...léčka v zatáčce silnice. Myslím, že jeden byl moc netrpělivej z toho čekání na nás a sklapl past příliš brzy. To byla naše klika. Přesto tu zůstanem trčet, dokud se nám nepodaří předat zprávu naší armádě.“

Muž v červeném, kterého oslovovali „Hosk“, si nervózně olízl rty.

„Našeho posledního holuba jsme použili, abychom informovali barona Kremera, že jsme polapili dalšího cizího kouzelníka! Jak tedy máme předat vzkaz?“

Důstojník pokrčil rameny. „Po setmění pošlu tucet vojáků různými směry. Jediné, co potřebujeme je, aby se alespoň jeden dostal skrz...“

Brady se odplazil kolem svého stromu zpátky a dlouho seděl a oči mu jen mžikaly. Jeho pohodlné teorie se mu rychle rozplynuly, a zůstala jen zmatená, nebezpečná skutečnost.

Především jsem sem vůbec nechtěl jít! stěžoval si tiše okolnímu vesmíru.

Vzdychl. Nikdy jsem neměl Gábině dovolit, aby mě přemluvila přihlásit se dobrovolně!

4

„Můj pane, právě jsme obdrželi zprávu od diákona Hosksa. Ted' je na cestě do Severního Průsmyku. Tvrdí, že objevil-“

Baron Kremer se otočil a vyštěkl: „Ted' ne! Vzkažte tomu hlupákovi, aby zůstal tam, kde je, a nepletl se do cesty armádě na severu!“

Posel se rychle uklonil a vycouval ze stanu. Kremer se obrátil ke svým důstojníkům. „Pokračujte. Řekněte mi, co děláte, abyste vyčistili Údolí Ruddik od létajících monster.“

Kremer se právě dostavil, jakmile se ohlásil nový den, na třímístném kluzáku. V hlavě mu pulsovalo a bylo mu špatně od žaludku. Jeho podřízení vycítili, že může každým okamžikem začít řídit, a tak si pospíšili, aby mu vyhověli.

„Můj pane, včera jsme byli zastaveni přicházející nocí. Avšak vojska hraběte Feif-deie se nyní stahují kolem zbývajících dvou monster u jižního výběžku kaňonu. Máme v úmyslu poskytnout silnou podporu ze vzduchu za asistence posil, které byly na váš rozkaz poslány z ostatních front.

Jakmile budou poslední dvě jižní monstra zlikvidována, budeme schopni zaútočit na hřeben za nimi. Bude to drahá záležitost, avšak pozice L'Toffu budou v tom okamžiku už neudržitelné. Budou muset ustoupit, a zbývající čtyři monstra na severním svahu pak budou obklíčena. Nebudou moci vůbec nic udělat.“

„A kolik kluzáků bude tou dobou ztraceno?“ zeptal se baron.

„Ach, ne příliš mnoho, můj pane. Snad patnáct nebo dvacet.“

Kremer se sesul do křesla. „Ne příliš mnoho...“ Vzdychnul. „Mí stateční, úspěšní piloti... tak mnoho. Čtvrtina, téměř třetina ztracena, a vůbec žádný nezbyvá na podporu severních vojsk.“

„Ale Vaše Výsosti, všechna ta monstra zmizí. A právě teď jsou L'Toffané a Skauti plně zaneprázdněni na všech frontách. Jediný průlom na jakémkoli místě a máme je! A zvláště tady je to pravda. Jestliže dnes pronikneme na západ, rozdělí to nepřítele na dvě části!“

Kremer zvedl pohled. Na tvářích svých důstojníků uviděl nadšení a sám ho začal také cítit.

„Ano!“ řekl. „Ať nastoupí posily. Přesuňme se k Ruddiku, ať vidíme to historické vítězství!“

5

Když přišlo ráno, leželi Dennis a Linnora bok po boku, zabalení do jedné z příkrývek Surah Sigelové, a pozorovali, jak slunce vystupuje z hradby východních mraků.

Dennis měl pocit, že jeho svaly jsou jak zplhlé hadry, do poslední nitky opotřebované. Pouze tady na Tatiru by hadr, který byl tak důkladně používán, nebyl v tak mizerném stavu, v jakém byl on. Uklízením by se jenom zdokonaloval.

Poblíž slyšel Artha, který se snažil, jak nejlépe mohl, zplichtit snídani z toho, co zbývalo ze zásob od Surah.

Linnora, s hlavou na Dennisově hrudi, zavzdychala. Dennisovi naprosto stačilo jen tak se vznášet v polovědomí v mírné, sladké vůni jejích vlasů. Věděl, že už brzy budou muset začít přemýšlet o způsobu, jak se dostat z této plošiny pryč. V tuto chvíli se však zdráhal rozbít ten pocit plný pohody.

Nedaleko od nich Arth zakašlal. Dennis zaslechl, jak se šourá poblíž okraje propasti, něco si na okamžik sklíčeně mumlá a pak se vrací zpět ke stromům.

„Ehm, Dennizz?“

Dennis nezvedl ruku, kterou si příkrýval obličej. „Co je, Arthe?“

„Dennizz, myslím, že by ses měl na něco podívat.“

Dennis si odkryl oči. Viděl, že Arth ukazuje k západu.

„Můžeš toho, prosím tě, nechat?“ požádal ho Dennis, když se spolu s Linnorou posadili. Nedokázal

zcela potlačit pocit podráždění nad Arthovou zálibou upozorňovat na špatné zprávy.

Arthova paže směřovala ke hřebeni, ze kterého včera při soumraku spadli, obklopeni deštěm šípů křižujících vzduch kolem nich. Podle Dennisova náramkového počítače ještě neuplynulo deset letních hodin od okamžiku, kdy se zřítily z útesu přímo do srdce Tatírského Jevu.

Dennis odtamtud zaslechl slabé zvuky boje. Nad linií hřebene nad nimi se zdvihal oblak prachu z bitvy. Zdálo se, že se mrak zvolna a neúprosně pohybuje směrem k jihu.

Bylo zřejmé, že L'Toff je tlačěn zpět.

To však nebylo to, co Artha zajímalo. Ukazoval k místu za a pod mrakem prachu z bitvy. Dennis se pečlivě podíval na čelo hřebene, osvětlené vycházejícím sluncem. Pak je uviděl.

Od bojů na vrcholcích se oddělila malá jednotka. Její příslušníci slézali podél prolákliny, postupně vytvořené jarními vodopády. Sestupovali opatrně a na příkrějších úsecích se vzájemně jistili lany.

Takže Kremerovy oddíly se ještě nevzdávaly. Věděli, jak hrozně jejich pán uprchlíky potřebuje, a tak poslali jeden kontingent, aby je pronásledoval dokonce i na tuto náhorní plošinu. Dennis odhadl, že dostat se sem jim potrvá něco přes dvě hodiny, snad i tři.

Linnora se dotkla jeho ramene. Dennis se otočil a trhl sebou, když viděl, že nyní ukazovala i ona!

Tak ty taky? Pohlédl na ni vyčítavě, ještě než se podíval ve směru jejího gesta.

Tam na jihu, kam ukazovala, se proti obloze pohybovalo něco třpytivého. Bylo tam toho víc. Záviděl Linnoře její fenomenální zrak.

„Cože...?“

Pak pochopil. Ten větší objekt byl balón, zvolna se vznášející v ranním světle. Jeho majestátní zářivý obal byl v plamenech a několik tmavých, zlovlných siluet kroužilo rychle kolem a vrhalo se proti němu a chystalo smrtelný zásah.

Takže i přes krátký mírumilovný oddech zuřila bitva na mnoha frontách kolem nich stále dál. Nejlepší bude zmizet z této tabule, dříve než se sem dostane Kremerova zvláštní jednotka. Také by bylo žádoucí vidět, co malá skupinka dobrodruhů dokáže udělat, aby pomohla té hodné straně.

A Dennise napadlo, že by snad něco měl.

Vytáhl ostrý, sto let starý nůž, který mu Surah Sigelová věnovala, a obrátil se k Linnoře a Arthovi.

„Od vás dvou potřebuju, abyste mi našli pořádný kus dobrého dřeva, asi takhle silný a takhle dlouhý,“ řekl a rukama předvedl.

Když Arth začal s otázkami, Dennis jen pokrčil rameny.

„Chci si jen něco vyřezat,“ bylo jediné, co odpověděl.

Linnora s Arthem na sebe pohlédli. Další kouzlo, pomysleli si a přikývli. Bez dalšího slova se obrátili a pospíchali do podrostu, aby se porozhlédli po tom, co kouzelník chtěl.

Když se vrátili, našli Pozemšťana uprostřed diskuse... částečně se sebou samým a částečně s tím kovovým démonem. Odtlačil kluzák na pár stop od okraje útesu a robota opět usadil dospod. Na písku vedle létacího stroje ležela hromádka součástek.

„Našli jsme jeden kousek,“ oznámil Arth.

„A vypadá to jako to, co jsi žádal,“ dokončila za něj Linnora.

Dennis přikývl. Vzal pětistopovou větev a okamžitě ji začal ořezávat. Odsekával volnou kůru a odkrajoval třísky v dlouhých zakřivených obloucích a nepřítomně si něco mumlal. Arth ani Linnora se ho neopovážili vyrušovat.

Čunítek se probral ze své dřímoty uvnitř káry-kluzáku a vyškrábal se ven na přední část, aby mohl Dennise pozorovat.

Linnora soustředěním vraštila čelo. „Myslím, že chce zase odstartovat,“ zašeptala Arthovi. Poznala například, že Dennis už začal vyprazdňovat trup, aby ho odlehčil.

„Pojď mi pomoci,“ obrátila se na zloděje a začala tahat za křeslo a lavici, aby je z kluzáku vyrvala.

Pouze tu a tam se dívali vzhůru, aby viděli, jak dalece pokročili Kremerovi záškodníci ve svém vytrvalém pohybu po svahu dolů. Neustále se přibližovali.

Arth a Linnora právě dokončovali svou práci, když Dennis skončil.

Už dlouho si Linnora o sobě myslela, že ji nepřekvapí nic, co ten kouzelník kdy udělá. Pak však Dennis přestal vyřezávat, na vteřinku se s obdivem podíval na svou ruční práci, sáhl pod kluzák a ten kus dřeva podal robotovi!

„Tady to máš,“ řekl mu. „Drž to pevně uprostřed svou prostřední manipulační paží. Tak. A teď s tím toč po směru hodinových ručiček. Tak ne, já potřebuju rotační pohyb kolem osy tvé paže. To je ono!

Ať se na začátku nestrhneš, ale toč s tím, jak nejrychleji dokážeš. Účelem je,“ zdůraznil, „dosáhnout

toho, aby vítr foukal proti nám a aby se tvořil dopředný tah.“

Otočil se k ostatním a usmál se. Když na něj jen strnule civěli, pokusil se vysvětlit. Jediné, co však byli schopní skutečně zaznamenat, byl název toho nového nástroje... vrtule, tak to nazýval.

Ten kus dřeva se točil rychleji a rychleji. Brzy tvořil jen rozmazanou šmouhu a oni pocítili silný proud vzduchu.

Dennis požádal Artha, aby zůstal na zemi a držel zadek stroje, aby se nehýbal. Linnora vlezla dovnitř a zaujala své obvyklé místo.

Dennis svedl Krenedží, která vyčerpáním tiše pokníkávala. „No tak, Čuňo. Ještě tu máš nějakou práci.“ Vlezl si před Linnoru a kývl na ni, aby zahájila praktikovací trans.

„Vrtule.“ Linnora vyslovila to nové slovo pro sebe potichu, aby si ho zapamatovala. Uchopila klasmodion a zabrnkala.

Na Tatiru těžili někdy z praktikování dokonce i lidé. Všichni čtyři se rázem ocitli v dalším felteši, jako by se pro něj narodili. Nebyl ani zdaleka tak intenzivní jako ta mocná smršť změny z předchozího dne, kterou s takovým zoufalstvím uvedli do pohybu. Brzy se však objevilo známé světélkování poblíž přední části kluzáku a oni věděli, že se právě začal proces přeměny.

Ted' to už byl jen závod s časem.

6

Poslední z balónů na jižním ostrohu odploval s východem slunce pryč, když obránci jeho kotevního lana ustoupili mocnému protiútoky vedenému za rozbřesku. Alespoň tito vzduchoplavci se poučili z předchozích katastrof. Okamžitě vyházeli přes palubu všechny pytle s pískem, zbraně, oblečení, všechno, co se dalo odmontovat. Balón vystřelil vzhůru k nebi kolem vyčkávajících, supy připomínajících kluzáků. Plavidlo se dostalo do rychlého vzdušného proudu směřujícího na východ, do relativního bezpečí.

Gath všechno dění pozoroval a doufal, že to byl balón s jeho přítelem Stivyungem na palubě.

Dobrá, alespoň se jim podařilo po celý jeden den neohroženě odrážet to nevyhnutelné. Během noci připomínala záře z doutnajících chřtánů balónů vojskům dole pod nimi, že ne všechno je tak, jak si baron přeje.

„Kluzákům ted' nic nebrání napadnout naše jednotky na tomto výběžku,“ řekl lučištník, který byl s Gathem v gondole. „Ovládnou ze vzduchu jižní ostroh a umožní vojskům vetřelce postoupit a zaútočit z boku na naše oddíly v údolí.“

Gath musel než souhlasit. „Potřebujeme posily!“

„Bohužel! Všechny naše zálohy byly staženy zpět, aby čelily náporu na severní frontě.“

Gath zaklel. Kdyby tak dokázal vymyslet způsob, jak řídit balóny proti větru. Pak by mohli být nějakým způsobem užiteční i na severní frontě. Pak by tu před těmi zatracenými kluzáky naseděli bezmocně jako kachny na vodě!

„Támhle, už se zase blíží!“ vykřikl jeden z mužů.

Gath pohlédl vzhůru. Další formace prokletých d'áblů s dračími křídly byla na cestě k nim. Odkud se všechny braly? Kremer sem musel dopravit kašičkový kluzák, který vlastnil, aby to tu s nimi skončil.

Uchopil svůj luk a připravil se.

7

Arth se zoufale snažil nepovolit svůj stisk na ocase káry-kluzáku. Podpatky mu v prašném písku podkluzovaly. Proudící vzduch byl plný zvrženého hrubého písku.

„Už to neudrží!“

„Jen ještě chvíli drž!“ nutil ho Dennis v hluku ženoucího se vzduchu. Vítr způsobený rotujícím kusem dřeva se změnil v burácení a divoce jim čečral vlasy. Kára poskakovala a vzpínala se, jak proud vzduchu napjal a rozezvučel křídla.

Linnora se opírala o brzdy a její dlouhé, blondaté vlasy kolem ní prudce poletovaly.

Arth znova zakřičel: „Cítím, že to ujíždí!“

Dennis zahulákal zpět: „Robot ti pomůže zpětným pohybem pásů. Asi za minutku budeš moci naskočit, Linnora pusť brzdy a já řeknu robotovi, aby odstartoval!“

„Co řekneš komu, aby udělal?“ Arth byl vynervový na nejvyšší míru.

„Řekl jsem,“ křičel Dennis, „řekl jsem, že řeknu robotovi, aby vzlétl! Pak můžeš-“

Větu už nedokončil. V kvílení přicházejícím zpod trupu nastala náhlá změna, když se pásy přestaly točit vzad a okamžitě s rachotem naskočila dopředná rychlost.

„Ne! Já nemyslel teď!“ Dennis byl hozen proti Linnoře a stroj se vrhl vpřed jako dostihový kuň vypuštěný ze startovního boxu.

Polapen v mraku prachu, povolil Arth sevření právě včas. Obličejem k zemi se rozplácl pár palců od okraje útesu.

„Hej!“ S kašláním a pliváním se posadil a pak zaúpěl. „Hej! Počkejte na mne!“

„Kára“ však už byla mimo doslech. Byla už nad kaňonem bludných balvanů, metala přemety.

Arth se díval, fascinován, jak létající stroj stoupá vzhůru, ztrácí rychlost, pak se prudce nakloní a přejde do série přemetů.

Ty manévry jsou nepochybně úžasné, napadlo Artha. Kouzelník se určitě před svým drahouškem předvádí. A kdo by mu to měl za zlé? Arthovo srdce létalo společně s divokým, ztřeštěným tancem letadla.

Přesto se mu na krátký okamžik zdálo, když stroj letěl kolem plošiny, že zaslechl hlasité, vzteké nadávání.

V úžasu přihlížel, až mu náhlý zvuk připomněl Kremerovy vojáky. Spěšný pohled zpoza malého skaliska mu prozradil, že skupina zškodníků konečně dorazila. Pak ho napadlo, že by se měl poohlédnout po nějakém úkrytu.

Linnora se opět smála. A i tentokrát mu tím byla sotva nějak nápomocná.

Dennis lapal po dechu a puls mu bušil. Princezna se k němu tiskla

tak silně, že bylo obtížné i dýchat!

Tahal za jeden z provázků, které přivázal k robotovi, aby mohl to primitivní letadlo ovládat rukama a nemusel své příkazy vykřikovat. Jemně zatáhl, aby to nepřehnal, neboť se už tvrdě poučil. Už několikrát své malé letadlo téměř zastavil, anebo ho pustil do nekontrolovatelné vývrtky.

Konečně se ta zatracená věc ustálila. Robot točil vrtulí rovnoměrnou rychlostí a Dennisovi se podařilo přimět ten vynález ke klidnému letu pryč od blízkosti útesů, skalních stěn a sestupných vzdušných proudů. Začal s letadlem zvolna stoupat, a pak se pozadu svezl do Linnořina někkého, pevného objetí, doufaje, že nebude zvracet. Linnora se hlasitě smála a rozjařeně ho k sobě přitiskla. „Ach, ty můj Kouzelníku,“ vzdychla. „Bylo to fantastické! Jakým významným pánem asi musíš být ve své rodné zemi. A jaká země zázraků

to musí být!“

Dennis cítil, že se mu vrací dech. I přes tu chvilku paniky a krůčku ke katastrofě se věci vyvíjely téměř tak, jak si je tentokrát naplánoval. Zdálo se, že už začíná přicházet Tatirskému Jevu na kloub!

Nemohl se ubránit pocitu štěstí, jak tam tak seděl a ona se mu otírala o svaly na krku a laškovně si pohrávala s jeho uchem. Ovládal letadlo jemnými šťouchanci a nechal ho, ať si používáním získává praxi.

Zatímco si zvolna kroužili po obloze, civěl čunítek přes bok, oči úžasem rozzážené.

Ačkoli byl Dennis spokojený a odpočíval v náruči Linnory, uvědomoval si, že už brzy bude muset k ní být v jedné věci otevřený. Začala mu příliš důvěřovat. O tom nebylo pochyb. Zvykla si předpokládat, že on ví, o co mu jde, zatímco jedině, o co se snažil, byl improvizovaný pokus o přežití!

Pod nimi se prostíraly lesy a pláně Coylie, moře zelení, modří a jantarových žlutí. Kolony hebkých bílých oblaků putovaly po obloze, kam až oko dohlédlo.

Dennis přejížděl rukou po hladkém aerodynamickém boku stroje, ve kterém letěli... díle, které vytvořil, s pomocí svých přátel, za pouhé dva dny! Užasl nad těmi fantastickými změnami, které proměnily chatrnou, ručně dlabanou káru v elegantní létající stroj.

Pravda, taková věc by normálně možná nebyla, dokonce ani tady. Bylo třeba kombinace jeho vlastní vynalézavosti a vzácné praktikovací rezonance - pocházející ze splnutí člověka, L'Toffana a Krenedží. Přesto však...

Čuňa mu vyhupsnul na klín. Nebylo pochyb, že se rozhodl mu odpustit. Tvoreček se uvelebil k dlouhotrvajícímu předení. Dennis pohladil jeho hebký kožíšek. Vzhlédl k Linnoře, neboť si vzpomněl na její poslední poznámku, a usmál se.

„Ne, lásko. Můj svět není o nic zázračnější, než je tento, kde příroda je tak laskavá. Život je tam často

těžký. A ať se už v posledních několika generacích stal jakýmkoli, kromě brutálního a nesmyslného, pak je to díky potu a tvrdé dřině miliónů lidí. Dostat tu šanci, každý pozemský muž i každá žena bez výjimky by dali přednost životu tady.“

Pohlédl do dálky přes pláně a uvědomil si, že dospěl k překvapivému rozhodnutí. Zůstane tady na Tatiru.

Hm, na nějakou dobu by se mohl vrátit na Zem. Dlužil své rodné zemi každou formu pomoci, kterou jí mohl poskytnout z toho, co se tady dozvěděl. Avšak Coylia bude jeho domovem. Byla místem, kde byla Linnora, to je jedna věc. A jeho přátelé...

„Arth!“ S úlekem se posadil. Letadlo se zakymácelo.

„Ach, můj ty bože, ano!“ vykřikla Linnora. „Musíme se vrátit!“

Dennis přikývl a jemně letadlo otočil.

A taky tu byla válka. S tím šílenstvím se musí něco udělat, než začne přemýšlet o tom, že se usadí v této zemi a že bude žít šťastně až navěky.

Ze svého úkrytu pod padlým stromem slyšel Arth výkřiky vojáků. Dlouhou dobu stáli uprostřed plošiny a on mezitím poslouchal projevy jejich ohromení. Byli očividně nemálo překvapeni tím, co viděli. Zaslechl ustrašené mrmlání a nekonečné opakování slova ze Starého Jazyka - „drak“.

Minuty ubíhaly. Pak se ozvaly ještě vzrušenější výkřiky. Arth zaslechl děsivý řev, následovaný zvuky panického útěku. Situace se několikrát opakovala. Řev se zdál pořád hlasitější a zděšený jekot vzdálenější.

Nakonec vylezl ze své díry a opatrně se vztyčil, aby se rozhlédl. Spatřil Kremerovy záškodníky, jak se ženou ke svým lanům v zoufalé snaze uprchnout z plošiny, jako by jim byl v patách sám ďábel.

Dokonce i on sebou zprvu trhl, když se ta ohromná, řvoucí hmota spustila z oblaků přímo na něj. Pak zahlédl, jak na něj z kokpitu letadla mávají dvě malé siluety.

Arth už chápal úprk těch vojáků. Jeho vlastní tep se zrychlil, když tu věc pozoroval, a to věděl, co to je!

Pochopil, že by bylo nebezpečné, kdyby se pokoušeli o další přistání na šikmém písčitém valu. Nestálo to za to riziko, když tady stále ještě byla prohraná válka, kterou bylo třeba vyhrát. Byl jen Dennisovi a Linnoře vděčný, že obětovali čas a zahnali vojáky pryč, než se vydali za důležitějšími záležitostmi.

Arth zamával svým přátelům na rozloučenou a díval se, jak létající stroj zvýšil rychlost a zamířil k jihu. Zastínil si oči a sledoval ho, jak míří k bitevní linii daleko pod křivkou hor.

Když se pak konečně změnil v pouhý bod na horizontu, přistoupil Arth k hromádce zásob, které Linnora vyložila na šterkový násep. Také tady našel několik batohů, zahozených v panice prchajícími vojáky.

Se vzdycháním se přehraboval ve zbytcích. Bylo tam toho dost, aby se z toho dalo po slušnou dobu žít. Dám jim pár dní na to, aby vyhráli válku a přiletěli pro mě, pomyslel si. Jestli se pro mě do té doby nestaví, pokusím se možná postavit si jednu z takových létajících věcí sám!

Připravoval si pokrm a přitom si tiše broukal a představoval si, jak se vznáší oblohou, svobodný, nezávislý na větru.

8

Bitva se vyvíjela velmi špatně. Okolo poledne přikázal Gath vyhodit přes palubu vše, co se dalo postrádat v přípravě na zoufalý pokus o únik.

Příliš to nepomohlo. Další útočící letka kluzáků poslala krupobití šipek, které trhaly obal balónu. Méně šípů než kdy jindy vzlétlo vstříc černým siluetám. Velký obal s plynem se začal propadat, jak z něj horký vzduch unikal.

Další z lukostřelců byl zabit v prudkém náporu útočníků. Tělo museli svrhnout přes palubu bez jakýchkoli ceremonií. Naložit s ním jinak, na to nebyl čas.

Muži pod nimi, strážící kotevní lana, byli pod tvrdým tlakem nepřítele. Všichni věděli, že je to jen otázka času, než jednotky držící jižní okraj ustoupí pod nápořem ze vzduchu a ponechají jim bok nechráněný.

Kremer nepochybně viděl příležitost, kterou mu představený klín fronty v horní části Ruddiku nabízel. Stáhl posily ze severní fronty, kde Demsenovi Královští Skauti kladli tuhý odpor. Jen pár minut před

zatím posledním náletem kluzáků zahlédl Gath příjezd několika kontingentů žoldnéřů společně s oddíly Kremerových šedě oděných Severanů. Rozhodující útok proti předpolí na sebe už nenechá dlouho čekat. A jakmile tady prorazí, bude před nimi ležet vlastní země L'Toff.

Jejich balón teď už silně ucházel. Gath nedokázal ani odhadnout, jak dlouho ještě zůstanou ve vzduchu, bez ohledu na míru praktikování.

A pak, jako by toho ještě nebylo dost, stiskl mu jeden z mužů pevně rameno, ukázal do dálky a zeptal se: „A co je támhleto?“

Gath přimhouřil oči. Zprvu si myslel, že to je další prokletý kluzák. Zdálo se, že v jasném odpoledním světle vstoupilo do vzdušné bitvy něco nového... mělo to mohutná křídla s rozpětím přesahujícím největší Kremerovy kluzáky.

Tato věc vrčela a vůbec neletěla jako rogal, která dosud viděl. Způsob, jakým se to po obloze sunulo, budil dojem síly.

Gathovi muži si vystrašeně šeptali. Jestli pro ně Kremer nachystal další překvapení...

Ale ne! Viděli, jak ta bručící věc vysoko vystoupala a pak se spustila střemhlav do vzestupného proudu vzduchu nad ústím kaňonu, aby zaútočila na zvolna stoupající sloupec kluzáků!

Gath užasle zíral. Vetřelec se mihl kolem nemotorných rogal a rozvířil klidný vzduch, na němž závislela. Turbulence, která po jeho průletu vznikla, učinila kluzáky neovladatelnými. Jedna za druhou se černé siluety zakymácely, překotily a spadly! Většina letců získala na poslední chvíli opět kontrolu nad svým zmítajícím se plavidlem, ale ne včas, aby dosáhla dalšího vzestupného proudu vzduchu. Zkušeni piloti zoufale hledali rovná místa a museli se spokojit s nouzovými přistáními na hrbolatých svazích.

Rozhněvaní letci se belhali a hrabali ven z vraků svých létacích strojů a civěli vzhůru na tu bručící věc, která je srazila dolů jako ruka, která zamáčkne mouchu.

Několika Kremerovým kluzákům se podařilo zůstat v teplém proudu vzduchu. Při prvním průletu řvoucího monstra unikly, pracně získaly na výšce a pak se vrhly dolů na útočníka. Avšak silueta s křídly jestřába snadno unikla z dosahu smrtonosných šipek. Pak se hbitě otočila a pustila se do pronásledování svých pronásledovatelů, švala je pryč nad vyprahlé planiny. Nevyhnutelně to pak vždy končilo dalším vrakem kluzáku nebo ztroskotáním v krkolomném terénu pahorkatiny.

Během několika minut byla obloha čistá! L'Toffané zírali, neschopni uvěřit tomu, co se stalo. A potom se z obranných linií zvedla vlna jásotu. Útočníci - dokonce i šedě odění profesionálové - se stáhli v pověřivém strachu a hrůze zpět, když ta hučící věc zakroužila a vzlétla vysoko nad kaňon.

A jako kdyby toho nebylo dost, rozezvučely se v tom okamžiku polnice a jejich ozvěna se nesla dolů celým údolím. Na vrcholcích, dominujících údolím, stanula jednotka vojáků v brnění. V náporu silící brízy rozvinuli coylijský královský praporec. Velký drak s širokými roztaženými křídly orámovanými jasnou zelení se třepotal ve větru a šklebil se dolů na válečníky.

Gath věděl, že se nahoře na svazích skrývá slabý tucet Královských Skautů, aby v pravou chvíli zahráli náležité divadlo. Taktikové se spoléhali, že reputace Skautů nepříteli v některém klíčovém okamžiku zbrzdí.

Velkolepost účinku šla daleko za hranice toho, v co Dempsen a princ Linsee doufali. Spojitost mezi tou neznámou létající věcí a legendárními draky byla neklamná. V armádách dole v zákopech nepochybně propukly hromadné konverze na Starou Víru.

A byl to zrovna okamžik, který si to velké, vrčící monstrum vybralo pro střemhlavý útok na armádu vojáků z nížin.

Žádný šíp mu nevyletí v ústrety, a ačkoli nesvrhlo nic smrtonosného, zmrazilo jeho basové úpění srdce útočníků hrůzou. Zahodili zbraně a prchali ze svých pozic, aniž se ohlédlí zpět.

Poprvé po řadě dnů se Gath svobodně nadechl. Neměl téměř žádné pochybnosti o tom, kdo je pilotem toho hlučného, draku podobného kluzáku.

9

„Vaše Veličenstvo! Všechno je ztraceno!“ Jezdec v šedivém plášti prudce zabočil a stanul před svým lenním pánem.

Kremer přitáhl uzdu svého koně. „Cože? O čem to mluvíš? Bylo mi řečeno, že je máme v hrsti!“

Pak zvedl zrak a ten bezhlavý úprk uviděl. Jako záplava se v kaskádách nezadržitelně valily červené, zelené a šedivé uniformy dolů kaňonem jen kousek za jízdním poslem.

Diktátor a jeho pobočníci uvízli v proudu zpanikařeného vojska. Brzy bylo zřejmé, že křikem a údery mečů se muži nevzpamatují a nesešikují. Jediné, co mohli Kremer a jeho důstojníci udělat, bylo rychle ostruhami popohnat svá nervózní zvířata na vyvýšené místo na okraji kaňonu, mimo příliv prchající soldatesky.

Někde se bezpochyby musela stát strašná chyba. Kremer vzhlédl vzhůru, pátraje po své hlavní zbraní, avšak ani jeden z jeho kluzáků nebyl na obloze!

Pak se obrátil ve směru slabého zvuku a zahlédl neznámou siluetu. Letěla nízko kaňonem a pronásledovala jeho muže! Z dlouhodobé zkušenosti věděl, že žádný kluzák nemůže létat tímto způsobem, nemůže ignorovat drobné záludné detaily vzestupných pohybů vzduchu a rychlosti jeho klesání. Vřeštělo to jako velký rozhněvaný dravec a probleskovalo kolem toho slabé jiskření felteše.

Jednotky, které před tím prchaly, už očividně měly po krk všech překvapení tohoto vojenského tažení. Nejprve ta odporná, pohupující se, vzduchem plující „balónová“ monstra - a teď ještě tohle!

Diktátor si něco rozhněvaně mumlal. Když se ta věc přiblížila, dotkl se pažby jehlovky, kterou nosil u boku. Kéž by to přilétlo dostatečně blízko. Kdyby se mu to podařilo sestřelit, mohlo by to vrátit kuráž do srdcí jeho vojáků!

Monstrum však nespolutracovalo. Ted, když nepochybně splnilo svou úlohu, vystoupalo vzhůru a zamířilo na sever. Kremer nepochyboval, že míří k bitvě v severních průsmycích.

Jak to v duchu viděl - byla to všechno práce toho cizího kouzelníka, a neexistoval způsob, jak to zastavit.

Nemohl bojovat s touto novou věcí - alespoň ne teď. Jeho bitevní strategie příliš spoléhala na kluzáky a ty pro tohle monstrum nepředstavovaly žádný problém.

Samozřejmě, jakmile se zpráva o této hrozné porážce rozšíří na východ, shluknou se velcí lordové kolem krále Hymiele. V několika málo dnech zamíří na západ armády ve snaze získat cenu za jeho hlavu.

Kremer se obrátil ke svým pobočníkům. „Pospěšte si na signalizační stanoviště. Dejte příkaz k okamžitému ústupu, jak tady, tak i na severu. Ať se mí horalové shromáždí v Údolí Vysokých Stromů ve Flemingské vrchovině, v zemi našich předků. Tamější pevnosti jsou odolné. Tam se nemusíme ani v nejmenším obávat žádných armád ani létajících monster kouzelníka.“

„Vaše Veličenstvo?“ Důstojníci na něj civěli, neschopni uvěřit. Ještě před malou chvilkou sloužili jasnému a nepochybnému příštím vládci všech zemí mezi horami a mořem. A on jim teď říká, že v budoucnosti mají žít, jako žili jejich dědové, v divočině na severu!

Kremer pochopil, že jen málo mužů dokáže vidět tak rychle a jasně jako on, jak se věci mají. Nemohl je vinit z toho, že byli ohromeni. Rovněž však nemohl strpět pomalost při plnění příkazů.

„Hněte sebou!“ křikl. Dotkl se jehlovky v pouzdře a viděl, že jim nahnal strach.

„Potřebuju, aby ta zpráva okamžité odešla. Jakmile to bude vyřízené, pošleme vzkaz posádce v Zusliku. Odnosou z města veškeré bohatství a jídlo... V nadcházejících měsících a letech ho budeme potřebovat.“

10

Bylo už pozdě, dokonce i na letní den na Tatiru, když se zázračný „drak“ vrátil do srdce země L'Toffu. Uvítací skupina na zemi ho musela následovat v klikyhácích, než jak oni, tak i pilot létacího stroje našli dostatečně velkou paseku. Tou dobou, jak se zdálo, se polovina populace - ti kteří už dále neztrpčovali život ustupujícím armádám - shromáždila, aby uvítala své zachránce.

Letadlo se sneslo dolů - třpytící se silueta zářila ve zlatém soumraku. Konečně se lehce dotklo země a zastavilo se nedaleko skupiny vysokých dubů.

Z davu doslova zazněl výbuch radosti, když z trupu létajícího stroje zahlédl vystupovat štíhlou postavu své princezny. Lidé se nakupili kolem, jásalí radostí a někteří ji dokonce chtěli zvednout a odnést na ramenou.

Ona však nic takového nedovolila. Naznačila jim, aby ustoupili a otočila se, aby pomohla vstát ještě jedné osobě. Byl to vysoký muž na to, že byl cizincem, byl tmavovlasý a vousatý a vypadal velmi unaveně.

Avšak největší překvapení přišlo, když spatřili věc, která seděla na mužově rameni - malý tvoreček s dvěma zářícíma zelenýma očima a s uličnickým úšklebkem. V okamžiku, kdy dav ustoupil a zavládlo v něm uctivé ticho, začala Krenedží příst.

A pak lid L'Toffu jednohlasně vzdychl, když ten cizí kouzelník uchopil jejich princeznu do náruče a velmi dlouho ji líbal.

A ŽILI SPOLU ŠŤASTNĚ AŽ...

Když se Dennis konečně probudil, měl trochu divný pocit, jako by uplynulo mnoho času, jako by se mu zdála spousta věcí. Posadil se a protřel si oči.

Skrz tenounkou záclonu proudily do rozměrného stanu s jasně zářící střechou sluneční paprsky. Odhodil hedvábnou příkrývku a vstal z měkkého lůžka, na kterém spal. Zjistil, že je nahý.

Zvenku dovnitř doléhaly vzrušené výkřiky a zvuky tryskem přijíždějících a zase odjíždějících posílů. Dennis pátral po něčem, co by si oblékl, a našel jemné jezdecké kalhoty z jelenice a saténovou zelenou blůzu, přehozené přes bílé křeslo, zdobené trásněmi. Vysoké černé kožené boty... v jeho velikosti, ležely hned vedle. Se spodním prádlem si Dennis hlavu nelámá. Rychle se oblékl a spěchal ven.

Ve vzdálenosti zhruba dvanácti metrů od stanu vášnivě diskutoval princ Linsee s několika svými důstojníky. Vládce L'Toffu poslouchal hlášení posla, který sotva popadal dech, pak se uchechtl a vděčně plácl kurýra po rameni.

Dennis se trochu uvolnil, když zaslechl princův smích. Jeho těžký spánek byl narušován stále se vracejícím pocitem provinění, že by měl být vzhůru a v akci, a pomáhat L'Toffu pojistit vítězství, které jim přinesl. Několikrát se napůl probudil s úmyslem dát se okamžitě do vymýšlení nových zbraní nebo použít své nové letadlo k pronásledování nepřítele. Avšak jeho vyčerpané tělo odmítalo spolupracovat. To ovšem neznamená, že byl jeho spánek narušován nepřetržitě. Chvilkami se mu zdálo o Linnoře a to bylo velmi příjemné.

„Dennizz!“

Jeden z L'Toffských důstojníků se široce usmál, když Dennise uviděl. Dennis se musel chvíli soustředit. Byl představen tolika obličejům v nejasném světle soumraku... Bylo to snad minulou noc, nebo noc předtím?

„Dennizz! To jsem já. Gath!“

Dennis zamžikal. Tak takhle je to! Zdálo se, že ten chlapec v posledních dvou či kolika měsících vyrostl. Nebo to snad bylo tou uniformou?

„Gathe! Jsou nějaké zprávy od Stivyunga?“

Chlapec se opět usmál. „Dostali jsme zprávu zrovna před hodinou. Je v pořádku. Jeho balón přistál na baronství, které je loajální královské koruně, a teď míří zpět s oddílem vojska, aby pomohl pronásledovat Kremera!“

„Takže Kremer-“

Dennis se zarazil uprostřed otázky, protože se princ otočil a přicházel k němu. Linsee byl vysoký štíhlý muž se špičatou šedivou bradkou. Usmál se a vzal Dennise za ruku.

„Kouzelník Nuel. Tak jste konečně vzhůru. Doufám, že jste si řádně odpočinul?“

„Řekl bych, že ano, Vaše Veličenstvo. Ale hrozně rád bych věděl co-“

„Ano,“ řekl prince Linsee se smíchem. „Má dcera a vaše snoubenka, s mým vřelým souhlasem. Linnora rozjímá v nedalekém lesíku. Nechám pro ni poslat.“ Na princovo kývnutí odspěchalo jedno mladé páže se vzkazem.

Dennis byl rád. Hrozně si přál Linnoru opět vidět. Tu noc, kdy přistáli, když dorazil princ a ona ho představila, cítil se stejně nervózní jako každý jiný mladý nápadník. Velice se mu ulevilo, když Linsee s jejich zasnoubením potěšeně souhlasil.

Přesto však to byl průběh války, co ho právě teď zajímalo. Onoho bouřlivého večera viděl ze vzduchu diktátorovy šedé oddíly ustupovat na všech frontách. Jejich mnohobarevní spojenci - žoldnéři a vazalové jiných baronů - se rozprchli po prvním přeletu jeho letacího stroje, nechali Severany v úspěchaném ústupu, s nervózními pohledy upřenými přes ramena vzhůru.

Avšak tito ustupující vojáci v šedém nebyli zlomeni. I přes svůj strach ustupovali z boje dobře organizovaní. Jsou to vynikající vojáci, kteří neohroženě odráželi dotírající jednotky L'Toffu, které jim byly v patách, aby jejich druzi mohli uprchnout.

Když blížící se tma konečně přiměla jeho i Linnoru porozhlédnout se po místě přistání v zemi L'Toffu, dělal si Dennis starosti, že s příchodem dalšího dne by se nepřítel mohl znovu sešikovat a vrátit.

„A co Kremer?“ zeptal se.

„Není třeba se strachovat,“ usmál se Linsee. „V tomto okamžiku jsou už všichni Kremerovi spojenci na straně krále. A z hustě zalidněného východu se sem blíží armáda tvořená dobrovolníky. Kremer ze Zusliku odnesl všechno, čím se dalo pohnout, a teď je na cestě do vysočiny svých předků.“

Bohužel, obávám se, že ani armády celého království za podpory hejna vašich bzučících a

pohupujících se odrůd létajících monster ho nedokáží vyšťourat tam z těch skalních rozsedlin.“ Dennis měl pocit úlevy. Nepochyboval ovšem, že jednoho dne způsobí Kremer další potíže. Člověk tak vysoce inteligentní a nemilosrdný jako je on si už najde způsob, jak dosáhnout svých ambicí, a dnešní prohru bude považovat jen za dočasný nezdár.

Nicméně, pro tentokrát byla krize zažehnána. Dennis byl rád, že pomohl Linnořině lidu. Ze všeho nejvíce ho však těšilo, že ho už žádný tyran nebude nutit vyrábět zařízení, pro která tento svět prostě nebyl připraven.

V budoucnosti si na to bude muset dávat pozor. Už se přičinil o příchod kola a plavidla lehčího než vzduch. A v tomto okamžiku už Gathovi pravděpodobně došel princip vrtule, jen díky okukování káry-letadla.

Dennis bude muset nejdříve poznat, co s těmito inovacemi udělá Tatirský Jev, jakmile se začnou hromadně vyrábět, než na tyto nevinné lidi vypustí další kouzla.

K princovi Linseeovi přispěchalo páže. Linsee se sehnul, aby si vyslechl vzkaz.

„Má dcera se ptá, zda byste se s ní sešel na louce, kde jste předminulý večer přistáli,“ oznámil Dennisovi. „Čeká tam, u vašeho zázračného stroje.“

„Nikdo váš stroj nerušil, od té doby, co jste tady,“ dodal princ. „Dal jsem rozhlásit, že kdokoli se jen dotkne tohoto velkého, vrčícího, draku podobného stvoření, bude zaživa sežrán!“

Z Linseeho ironického úsměvu Dennis odpozoval, že mají s Linnorou společný bystrý rozum. Nebylo pochyb, že zatímco spal, nasýtila princezna svého otce vším, co se odehrálo od okamžiku, kdy byla chycena.

„Ach, to je v pořádku, Vaše Výsosti. Mohl byste někoho pověřit, aby mi ukázal cestu?“

Linsee vyzval mladé dívčí páže, které přistoupilo a vzalo Dennise za ruku.

2

Linnora Dennise očekávala na otevřené louce u zářícího letadla. Seděla se skříženýma nohama v kabátku a jezdeckých kalhotách z L'Toffské kůže před nosem letadla, zatímco tři její v róbách oděné dvorní dámy si spolu šuškalý na okraji paseky.

Z útržků, které Dennis zaslechl, když se blížil mezi stromy, mohl říci, že služebné zrovna příliš neschvalovaly, že se jejich princezna obléká jako voják, a už vůbec nemluví o sezení na trávě před cizím strojem.

Dámy zalapaly po dechu a rychle se otočily, když jim Dennis popřál dobrého rána. (Dobré odpoledne, opravil se, když si uvědomil polohu slunce.) Služky se uklonily a odtáhly se. Jejich postoj byl uctivý, avšak zároveň mu dával nervózně na srozuměnou, že dámy považují tak trochu za pravděpodobné, že mu narostou tesáky nebo že začne kráčet vzduchem. Bylo jasné, že průměrný obyvatel L'Toffu nebyl zas o tolik světaznalejší než obyčejný Coylian.

To se však ještě může změnit, připomněl si Dennis, zatímco kráčet k letadlu.

Pak rozpačitě svraštil čelo. Linnora byla celá zkroucená, s hlavou vraženou pod předeek toho, co svého času bývalo károu. I když se dívčině ohebnosti obdivoval - takhle se tam vmáchnout - hrozně rád by věděl, co tam vlastně dělá.

„Linnoro,“ zavolal na ni, „co to tam -“

Ozvalo se zadunění. „Au!...“ Podvozek letadla její výkřik ztlumil. Dennis zrudl, když okamžitě následoval rychlý sled nadávek, které se Linnora mohla doslechnout pouze z jediného zdroje. Do coylianského dialektu anglického jazyka ta slova nepochybně nepatřila!

Princezna se vysoukala zpod letadla, posadila se a třela si hlavu. Avšak v okamžiku, kdy spatřila, kdo to byl, její mumlavé urážky ustaly. „Dennisi!“ vykřikla. A pak se ocitla v jeho náručí.

Po chvíli se konečně, trochu udýchaný, dostal k tomu, aby se zeptal, co tam dole dělala.

„Jo, tamto! No, myslím, že to bylo v pořádku. Chci říct, doufám, že jsem tady nebezpečně nešaškovala s věcmi, kterým dost dobře nerozumím. Ale ty jsi tak dlouho spal, a nějaký všetečka šel za otcem a řekl mu, že jsem oblečená do války, a on mě od té doby nechává pozorovat, aby měl jistotu, že se nevydám za Kremerovým skalpem či co. Začala jsem se nudit, tak nudit, že jsem se rozhodla, že musím vidět-“

Nepochybně ji něco velice rozrušilo. Na Dennise to však bylo trochu moc rychlé. „Hm, Linnoro, tvé dámy vypadaly tak trochu šokované, když viděly, jak se vrtáš v zemi.“

„Ach!“ Linnora pohlédla na svá zabláčená kolena. Začala se oprašovat, pak toho nechala a pokrčila

rameny. „To nic. Prostě si na to budou muset zvyknout, nemám pravdu? Kromě toho, až budu tvou ženou, očekávám, že budu dostávat lekce kouzelnictví, víš. A to se nezdá být moc čistá práce, podle toho, co jsem dosud poznala.“

Jiskření v jejích očích mu prozradilo, že jsou jisté věci, které bude od svého pana manžela očekávat. A ten si jistě svého učně nebude muset hledat příliš daleko od domova.

„Tak jako tak,“ pokračovala, „přišla jsem sem a našla jsem všechno tak, jak jsme to nechali, když jsme přistáli. Tvoje Krenedží tu také byla. Zdá se ale, že teď je pryč. Možná je na lovu. Byla jsem pod podvozkem dlouho a třeba jsem ztratila pojem o čase.“

Dennis už ztrácel naději, že se jeho drahá dostane k věci.

„Ale co jsi dělala tam dole?“ naléhal.

Linnora se na okamžik zarazila, příval jejích slov utichl, a ona zatím sledovala svůj myšlenkový pochod.

„Ten robot!“ prohlásila konečně. „Nudila jsem se, a tak jsem se rozhodla povídat si s tím fantastickým tvorem-nástrojem, kterého jsi si přivezl ze svého světa!“

„Tak ty jsi si povídala s...“ Ted byla řada na Dennisovi, aby překvapeně zamžikal. „Ukaž mi, jak,“ požádal nakonec.

L'Toffské dámy byly ještě více šokovány, když viděli kouzelníka a svou princeznu společně zalézat do trávy a bláta. Ty ženy byly připraveny zdvořile se odvrátit, kdyby se snad jejich nejhorší obavy splnily.

Ulehčené si oddechly. Linnora se přece jenom dole v těch nížinách tolik nezkazila. Ale co tam tedy dělali, když se tam takhle kroutili?

S lítostí si dámy uvědomily, že věci už nikdy nebudou, tak jak bývaly.

3

Ve skutečnosti nemuseli lézt pod letadlo, aby si robota prohlédli. Dennis si později uvědomil, že tomu malému automatu mohl přikázat, aby pustil vrtuli, uvolnil stisk na podvozku a vyjel ven. Robot však vypadal už tak přesvědčivě jako součást letadla, že to Dennise v daném okamžiku vůbec nenapadlo. Série mocných praktikovacích transů, znásobená tajemnou silou Krenedžiské bestie, změnila robota tak, že vypadal jako nedílná součást zářícího dřevěného letounu.

Když Linnora řekla, že si „povídala“ s robotem, měla tón mysli, že to byla ona, kdo skutečně hovořil. Robot odpovídal pomocí své malé obrazovky.

Při pohledu na řádky coylianského písma plynoucí po perleťovém obdélníku se Dennis zamračil. Nedokázal ten cizí jazyk číst tak rychle, jak před ním ubíhal. Kromě toho, napadlo ho, jak se robot naučil...

Samozřejmě, uvědomil si rychle. Vždyť téměř od jeho prvního okamžiku na Tatiru shromažďoval ten stroj, na jeho příkaz, informace o místním obyvatelstvu. To samozřejmě zahrnovalo naučit se písmo, které se tady užívalo.

„Rozděl obrazovku,“ přikázal. „Coylianské písmo nalevo, překlad v pozemské angličtině napravo.“

Text se rozdělil na dvě verze stejného hlášení. Dennis i Linnora pak museli popolézt ještě trochu vpřed, aby mohli číst, tím se však dostali k sobě ještě blíže, nicméně Dennisovi to zrovna jako nevýhoda nepřipadalo.

Okamžitě zaznamenal něco zajímavého. Ačkoli byla coylianská písmena částí slabikové abecedy a anglicko-římská písmena byla skutečnou abecedou, měly očividně oba systémy společná pravidla. Například zvuk „th“ v coylianštině vypadal jako přehlasovaná „t“ a „h“, spojená dohromady.

Dennis si vybavil některé výpočty, se kterými si hrál během svého věznění. S rostoucím pocitem vzrušení se ho zmocňovalo tušení, že jedna z teorií, které tenkrát vypracoval, by prostě mohla být pravdivá.

Chvilku se pročítal textem. Bylo to shrnutí časných coylianských historie, získané z nějakých starodávných svitků, které robot na nějakou dobu odcizil ze zuslického chrámu. Svitky se odvolávaly výhradně na Starou Víru, svého času na Tatiru široko daleko vyznávanou, avšak v dnešní době úzkostlivě dodržovanou pouze obyvateli L'Toffu a několika dalšími. Zdálo se, že ji z větší části tvoří evidentní mýtus a legenda, avšak Dennis získal dojem, že vidí jistý model, kterým jsou jednotlivé pompézní příběhy protkány.

Dennis požádal robota, aby se v rychlosti vrátil k dřívějším záznamům a pak opět pokračoval vpřed.

Linnora fascinovaně přihlížela a občas navrhla pasáže, které už četla dříve. V případě nutnosti ho zastavila a vysvětlila význam, se kterým se dosud nesetkal.

Čtením té uplynulé historie jednoho příbuzného světa strávili spolu pod károu dlouhou dobu.

Dennisovi už začínal tuhnout zátylek, když konečně nabyl dojmu, že má dostatek údajů. Závěr se zdál nevyvratitelný.

„Toto není jenom jiná planeta!“ prohlásil. „Je to také budoucnost!“

Linnora se překulila a pohlédla na něj.

„Ano, pro tebe to tak je, můj kouzelníku z minulosti. Mění se tím něco? Jsi stále ochoten oženit se s někým, kdo může být tvůj vzdálený potomek?“

Dennis se naklonil a políbil ji. „K mému času mě nic pevně nepoutá,“ řekl jí. „A ty nemůžeš být mým potomkem. Nemám žádné děti.“

Linnora vzdychla. „Myslím, že i to se dá napravit.“

Dennis se právě chystal, že ji opět políbí, a dámy na okraji lesíka by tak mohly být ještě více šokovány, ale z prostoru přímo nad jejich hlavami se ozvalo náhlé, hlasité zavolání.

„Dennizz! Princezno!“

Tentokrát následovala dvě bouchnutí a dvě série mumlaných kleteb. Linnora i Dennis se vynořili a oba si třeli hlavy. Oba se však zazubili, když viděli, kdo na ně čeká.

„Arthe!“

Byl to ten mrňavý zloděj, skutečně. Na okraji paseky se shromáždil dav L'Toffanů a v obdivném tichu přihlížel, neboť na Arthově rameni seděla Krenedží a předla.

Dennis svého přítele pevně objal. „Takže tě Prollovi muži přece jenom našli. Obával jsem se, že náš popis té plošiny nebude dostatečně přesný a že pro tebe budeme muset doletět letadlem. Měli jsme o tebe strach!“

Arth podrbl vrnícího čunítku pod bradou.

„Ach, já byl v pořádku,“ oznámil nenucené. „Trávil jsem ten čas sbíjením klacků a větví dohromady, tvořil jsem totiž novou létající káru. Byl bych ji taky vyzkoušel, ale přišli pro mě ty L'Toffani a Demsenovi Skauti.“

Dennis se při té představě otrásl. Bude si s tím chlapíkem muset pořádně popovídat - a také s Linnorou a Gathem a vůbec se všemi, kteří žijí v představě, že pozemská technika může být jen tak sbitá dohromady. Jev nejev, některé věci musí fungovat hned napoprvé!

„Dobrá, hlavně, že jsi v pořádku.“

„Jasně, že jsem v pořádku. Po Dernsenových vojácích jsem poslal vzkaz pro Maggin. Chtěl bych, aby sem ta moje malá dámička ze Zusliku přijela a strávila tu se mnou dovolenou - samozřejmě s vaším dovolením, Výsosti,“ řekl a uklonil se Linnoře. Linnora se jen zasmála a malého zloděje objala.

„Jo, abych nezapomněl,“ pokračoval Arth, „nevím, jestli vy dva jste to už slyšeli, ale myslím, že vás to bude zajímat. Zdá se, že se Demsenovi hoši chytli s oddílem Kremerových mužů nedaleko Severního Průsmyku. A hádejte, kdo byl s nimi? Nikdo jiný než náš starý kámoš Hossk!“

„Hossk!“

„Jo. Diákon útek, což je smůla. Ale Skauti chytili podivného chlápka, kterej tam byl s Hosskem. Vězeň, jak se zdá. Ted je v Linsseově stanu. Je to ale trochu zvláštní. Víš, že mluví dost podobně jako ty, Dennisi? Tak legračně, vzadu v krku, s tím tvým cizím přízvukem. A některý z těch zajatých horalů tvrdí, že to je další kouzelník!“

Dennis a Linnora na sebe pohlédli. „Myslím, že bychom se na to měli podívat,“ řekla princezna.

4

„Vida, Brady. Takže po mě vybral Flaster tebe. To mu to ale trvalo.“

Chlapík s vlasy barvy písku, sedící s pochmurným výrazem v polním kresle, se rychle otočil a vyvalil oči.

„Nueli! To jsi ty! Ach bože, to je dobře, že zase vidím přítele Pozemšťana!“

Bernald Brady vypadal uštvane a naprosto vyčerpaně. Na čele měl modřinu a jeho typický, jízlivý výraz byl při pohledu na Dennise vystřídán projevem očividně upřímné radosti a úlevy.

Linnora i Arth následovali Dennise do stanu. Jakmile Brady spatřil tvora vezoucího se Arthově rameni, oči se mu rozšířily a okamžitě ucouvl.

Čunítek si Bradyho také zjevně pamatoval. Začal neuznale syčet a cenit zuby. Nakonec ho Arth musel

vzít ven.

Když odešli, otočil se Brady prosebně k Dennisovi. „Nueli, prosím tě! Můžeš mi říct, co se tady děje? Nic tu není normální! Nejdřív najdu zievatron v troskách a tvůj podivný vzkaz. Potom se na veškerým mým vybavení začnou objevovat známky nějaké divné aktivity. A nakonec dostanu po hlavě na přání nějakýho ohromnýho dacana, kterej se chová jako sám ministr Calumny a pošle na mě tlupu hrdlořezů, který mně šlohnou úplně všechno vybavení...“

„Vzali ti zbraně? Toho jsem se obával.“ Dennis protáhl obličej. Kremer už vlastnil jeho jehlovku a dalo se jen těžko říct, jaké další zbraně si s sebou vzal opatrník Brady. Nebylo nejmenších pochyb, že na kvalitě své vlastní výstroje Brady nikterak nešetřil. Se vším tím materiálem se z Kremera stále ještě mohl někde na cestě vyklubat velký problém.

„Ukradli všechno!“ sténal Brady. „Od mého kempového sporáku až po můj snubní prsten!“

„Ty už jsi ženatý?“ Dennis překvapeně zdvihl obočí. „Kdo to je? Někdo, koho znám?“

Brady náhle vypadal úzkostně. Zjevně nechtěl Dennise urazit. „Ehm, víš, když jsi se nevracel-“

Dennis jen zíral. „Chceš tím říct, že ty a Gábina?“

„Ehm, ano. Chci tím říct, byls tak dlouho pryč. A my jsme zjistili, že toho máme tolik společného - však víš.“ Ustrašeně vzhledl.

Linnora vypadala také znepokojeně.

Dennis se zasmál. „To nic, Bernie. Stejně jsme spolu nikdy nic neměli. Jsem přesvědčen, že se pro ni hodíš líp, než bych se kdy hodil já. Blahopřeji. Upřímně blahopřeji.“

Brady nejistě potřásl Dennisovi rukou. Klouzal pohledem z Dennise na Linnoru a zpět a vypadalo to, že pochopil situaci.

To však, jak se zdálo, ho zdeptalo ještě více. Ten chudák nebyl jenom vystrašený a netoužil jenom po domově. Byl také zamilovaný.

„Dobrá, dohlédneme na to, aby jsi se k ní vrátil, jak nejrychleji to půjde,“ řekl svému bývalému soku soucitně. „Stejně musím Zemi na nějakou dobu navštívit. Rád bych zhodnotil pár místních uměleckých děl za několik předmětů, které se dají koupit v N-Martu.“

Dennis měl plány. V zájmu obou světů zajistí, aby Linsee pečlivě střežil zievatron a omezil pohyb mezi oběma světy. Určitě nechtěli vyvolat žádné paradoxy v čase!

Avšak obchod v omezené míře by pravděpodobně mohl být prospěšný oběma realitám.

Brady zavrtěl hlavou. „I kdybychom dokázali sestavit nový návratový mechanismus z částí, které jsi zakopal, nikdy bychom ho nedokončili včas! Flaster mi dal jenom několik dní, a ty už pomalu uplynuly!“

A když byl mechanismus přechodové komory zdemolován, zničila se kalibrační nastavení. A já ani neznám koordináty pozemské reality.“

„To je v pořádku, já si je pamatuju,“ ujistil ho Dennis.

„Ach, ano?“ Náznak známého Bradyho sarkasmu se vrátil. „Dobrá, a vybavíš si ještě koordináty této bláznivé planety? Nikdy jsme si jimi nebyli v Jedničce jistí. Jen jsme se tak trochu pohrabali v nastaveních. A teď i ta jsou zničená!“

„Neboj. I ty dokážu spočítat. Chápej, myslím, že vím nejenom kde jsme, ale také kdy.“

Brady vytřeštil oči. A Dennis začal vysvětlovat.

„Připomeň si nejdůležitější objevy dvacátého a jedenadvacátého století,“ vyzval ho Dennis.

„Nejnapínavější byly bezpochyby bioinženýrství a zievatronika.“

Na konci roku 2000 byla fyzika už slepou uličkou. Jistě, existovala spousta teoretických problémů, ale nic, co by snad navrhovalo způsob, jak přiblížit ostatní světy lidstvu na dosah ruky. Sluneční soustava byla pořádne nehostinným místem a hvězdy stále zůstávaly strašně vzdálené.

Avšak s rekombinací DNK se objevily možnosti vytvoření téměř jakýchkoli životaschopných forem pro jakékoli účely. Zdálo se, že právě začínající výzkum v Saharském a dalších institutech za naší přítomnosti povede ke světu plném zázraků - obří kuřata, krásy dojící jogurt, dokonce i jednorožci, draci a ptáci Nohové!

Pak následoval zievatron, který přislíbil znovuotevřít cestu ke hvězdám, kterou, jak se zdálo, teorie relativity navždy uzavřela.

Ted' si představ oba tyto směry,“ požádal ho Dennis, „přenesené do budoucnosti.“

Až bude za sto let nebo tak nějak zievový efekt konečně zdokonalen, zástupy vystěhovalců budou cestovat do jiných světů, aby kolonizovali nebo aby našli místo pro své odlišné způsoby života.

A tou dobou si s sebou nebudou moci brát mnoho nástrojů, pouze naprosté minimum, které bude schopno projít zievatronem. Konec konců, jestliže si dokážeš vyrobit na míru organismy pro všemožné účely, proč sebou vláčet neforemné kusy kovu?

Samoopravné, polointeligentní roboty vyrobené z živé hmoty tě odvezou do práce, budou se lopotit na polích a uklízet tvůj byt. Chodící mozky budou nahrávat tvé vzkazy a na vyzvání doslovně reprodukovat jakoukoli informaci. Až za hrob oddaní velcí létající „draci“ s laserovými očima budou tvé nové kolonie střežit proti jakémukoli nebezpečí. Všechny tyto specializované organismy budou „poháněny“ jídlem, produkovaným ve speciálních zařízeních.

V budoucnosti nebudou kolonisti létat hvězdolety ani si s sebou nepovezou mrtvý kov. Proč by také měli, když do svých světů mohou jednoduše projít bránou a začít navrhovat tvory pro všechny možné účely.“

Brady se poškrábal na hlavě. „Je v tom hodně dohadů, Nueli. Nemůžeš říct, co se stane v budoucnosti.“

„Cha, to teda mohu,“ řekl Dennis s úsměvem. „Protože tohle je právě ono! Tohle je budoucnost, Brady.“

Brady jenom zíral.

„Představ si skupinu kolonistů, která patří k nějaké větší skupině lidí, žijící na okraji společnosti, která chová antipatie ke strojům,“ řekl Dennis. „Řekněme, že tato skupina si najde nádherný svět, přístupný prostřednictvím zievatronu. Našetří si na přepravní poplatky a vymění život v komplikované pozemské společnosti za svůj ráj, přičemž za sebou zavrou dveře.

Zpočátku nejsou žádné problémy. A pak, zničeho nic, jejich složitá tvorová, produkty bioinženýrství, na kterých jsou závislí, začínají hynout!

Jejich vědci nakonec příčinu odhalí. Je to nákaza, vytvořená jinou rasou, která využívá zievový prostor, je to rasa, se kterou lidé, už po několik století, vedou až to této doby ostré spory. Nepřátelé se jmenují Blekerové, a vybrali si právě tuto odloučenou lidskou kolonii, aby si vyzkoušeli novou zbraň. Blekerové tedy na Tatiru, tak se ten svět jmenuje, rozšířili nějakou nemoc. Epidemie nemohla zabít žádnou živou formu schopnou vlastní nezávislé existence - schopnou sama si poradit v divočině - avšak zničila umělé zdroje potravy. Bez této potravy byla křehká symbióza, na které lidská civilizace závisela, odsouzená k zániku.

Tatírští vědci odhalili útok příliš pozdě, než aby ho mohli ještě zastavit. Vymírání už velmi pokročilo, a jako první byli postiženi ohromní, avšak choulostiví draci, na nichž byla závislá obrana planety.

Naprostou zoufalí otevřeli zievatronové spojení se Zemí, aby požádali o pomoc.“

Brady seděl na kraji svého křesla a pozorně naslouchal. „A co se stalo potom?“ zeptal se.

Dennis pokrčil rameny. „Země měla strach, aby se nákaza nepřenesla. Poslala zievatronem výkonné zařízení, které zašifruje zievové trasy na Tatir na tisíc let, dokud se nenajde způsob léčby. Když ten stroj udělal svou práci, nemohl už nikdo ze Země, ani ti útočníci, do tohoto světa proniknout.

Ale,“ - zdvihl Dennis jeden prst - „ještě než to udělali, poslali jeden dárek!“

Zvenku zaslechli zavolat Artha. „Myslím, že se ta potvora už uklidnila. Vezmu ji dovnitř. Sed'te všichni v klidu!“

Závěs se rozevřel a Arth znovu vstoupil. Čunítek mu seděl na rameni. Když spatřil Bradyho, oči mu vzplanuly, ale zůstal zticha. Roztáhl své létací blány a snesl se Linnoře do klína. Linnora zvíře pohladila a to po chvíli už zase předlo.

Linnora zašeptala: „My z LToffu jsme nikdy nezapomněli na dar ze Země, vid', moje malá Krenedží?“ „Ne, nezapomněli jste,“ souhlasil Dennis. „Po celá staletí divošského způsobu života, který následoval po pádu tatírské civilizace, bylo téměř všechno ztraceno. Těch několik strojů se rozpadlo a bylo zapomenuto. A protože se většina přepravy uskutečňovala vznášedly, byl dokonce zapomenut i princip kola.

Většina specializovaných živočichů vymřela a zůstal jenom nejodolnější pozemský živý inventář a místní fauna. Když prakticky veškeré vědění a učení zmizelo, začal se měnit jazyk.

Lidé se brzy ocitli téměř na úrovni zvířat. Muselo to trvat velmi dlouho, než pověsti o psané řeči inspirovaly nějakého génia ke znovuvytvoření písma.

Na Zemi věděli, že k tomu všemu dojde. A přesto nemohli pomoci, aniž by riskovali rozšíření infekce

na rodné planetě.

A tak pootevřeli v průchodu jen malou škvíрку, než ho na celé tisíciletí zapečetili. Poslali jim nejnovější produkt svého velkého výzkumu vrchol dvou splývajících oblastí - biologie a fyziky reality. To, co jim poslali, bylo zvíře vůči té nemoci imunní, neboť se dokázalo starat samo o sebe, bylo to ale zvíře, které v sobě nosilo talent. Ten talent prostoupí tento svět a dá jeho lidem šanci.

Během času absorbovalo lidstvo Tatiru část tohoto talentu pro sebe. Ti, kteří žili těmto bytostem nejbližší, absorbovali z něj největší část a stali se lidem LToffu.“

Dennis skončil. „Dar, který Země poslala, byl zázrak, z našeho pohledu jedenadvacátého století. Zachránil lid této planety. A to pomyslení, že jsem ho kdysi považoval za neužitečný.“

Brady sledoval Dennisův pohled.

„Tohleto?“ ukázal nevěřícně na čunítku. Tvoreček se nadul, zašklebil se a ukázal řadu jehlovitých zubů.

„Ano, tohle,“ řekl Dennis a přikývl.

„Samozřejmě, skládám jenom kousky zpráv z legend starých víc než tisíc let. Jsem si ale téměř jistý, že se to odehrálo právě tak.“

Můžeme si jen představovat, jaká je Země čtyřicátého století, teď, když tam tyto Krenedží po celá staletí volně žijí. Možná, že věk biologických výtvorů už skončil a vrátila se éra nástrojů - magické nástroje daleko za hranicí představivosti.

Uvítal bych to, protože bioinženýrství skutečně zní tak trochu podezřele - po etické stránce.“

Dennis se postavil vedle Linnory. Spolu s Čuňou na něj pohlédli a on se usmál. Pak se obrátil k Bradymu a problém uzavřel: „Ted se konečně bariéry kolem tohoto světa hrouť. Z nějakého důvodu se jako první otevřela tajuplná mezičasová cestička na Zemi jedenadvacátého století, snad proto, že náš zievatron byl první ze všech.“

Brzy se otevřou další cesty. A až se tak stane, musí být tito lidé na to připraveni. Ti Blekerové jsou pravděpodobně stále někde venku a čekají na příležitost dostat se dovnitř.

Z toho důvodu si myslím, že se tady zdržím, jakmile opravíme zpětný mechanismus a pošleme tě zpátky domů.“

Linnora ho vzala za ruku. „Alespoň je to jeden z důvodů,“ dodal ještě Dennis.

Brady vypadal zmateně. „To je skutečně přesvědčivý příběh, Nueli. Až na jeden detail.“

„Na jaký detail?“

„Stálejší mi neřekl, co to je za talent, který podle tebe tahle odporná mrňavá věc má! Co to bylo za dar, který Země údajně poslala?“

Dennis vypadal překvapeně. „Jo ták! Tím chceš říct, že ti dosud nikdo tuhle stránku věci nevysvětlil?“

„Ne! A řeknu ti, že to už o moc déle nesnesu! Něco na tomhle světě je pěkně praštěný! Všiml sis těch rozdílných úrovní techniky, které tady ti lidé mají? Nedokážu si představit, co se tady děje, a to mě dohání k šílenství!“

Dennis vzpomínal na to, kolikrát během těch měsíců, které strávil na Tatiru, přísahal Bradymu pomstu. Právě teď měl toho člověka ve své moci, avšak všechna zášť, kterou k němu předtím cítil, byla pryč. Rozhodl se, že se spokojí s jedním malým kouskem pomsty.

Ale já to nechám na tobě, Brady. Jsem si jistý, že rozum, jako máš ty si odpověď najde, jestliže ho budeš dostatečně pilně praktikovat.

Bernald Brady seděl nehybně dál. Nezbyvalo mu nic jiného, než se tiše dusit vztekem, zatímco se Dennis Nuel smál. A jak se na něj ta dívka, ten malý muž, cizí tvor z budoucnosti a jeho bývalý rival křenili, zmocnil se Bradyho nepříjemný pocit, že se mu ten vzdělávací proces nebude ani trochu líbit.

David Brin

PRAKTICKÝ EFEKT

Obálka Petr Bauer Grafická úprava obálky Petr Bauer

Překlad David Hájek

Odpovědný redaktor Tomáš Jirkovský

Jazykový redaktor Helena Šebestová

Sazba Nakladatelství Laser

Vydalo Nakladatelství Laser

jako svou 55. publikaci.

Plzeň 1993, vydání 1.

Vytiskla Těšínská tiskárna a.s.

český Těšín Náklad 12 000 výtisků.

Prodejní cena včetně DPH 69 Kčs